

Giới thiệu Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em

Truyện Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em với nhiều cảm xúc thăng hoa, tình yêu tưởng chừng đã kết thúc và càng ngày hai người càng xa dần, xa dần.

Em đi xa quá! Em đi xa anh quá! Và rồi một ngày hạnh phúc đã vỡ òa khi người ấy lại trở về bên anh! Đó dường như là một bản nhạc rất hấp dẫn!

Vậy mới lý do gì mà khiến hai họ đã từng xa cách? Phải chăng chính vì vậy mà tình yêu giữa họ mới thật sự mãnh liệt hơn bao giờ hết!

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ hay nghiệt duyên

Lâm Ngao Tuyệt không ngờ có ngày mình sẽ trở lại nơi này.

5 năm trôi qua tựa như chớp mắt, nhớ lại ngày đó cũng tại sân bay này, nơi phi trường rộng lớn, tất cả mọi người tập nập đi về, người thân đoàn tụ, kẻ đi luyến lưu. Ai cũng bận rộn với việc của mình không một ai để ý tới một bà bầu khoảng 3 tháng một mình lẻ loi ra đi hòa mình vào dòng người. Hành lý của cô chỉ vền vẹn một chiếc vali nhỏ, đơn giản, nhẹ nhàng. Và không một ai tiễn đưa.

Chính bản thân cô lại không có chút chần chừ, không mang về lưu luyến, đôi mắt cô đơn buồn bã, nhưng không hoang mang, dường như sự ra đi này không có ngày về.

Còn hôm nay cô lại mang hai bảo bối xinh đẹp đáng yêu, đáp chuyến bay từ Mỹ trở về.

Không mang hành lý, cô gái trẻ trung xinh đẹp dẫn theo 2 cô cậu bé vui vẻ nắm tay nhau. Lần trở về này, là dự đám cưới của ân nhân cô. Cũng là mẹ nuôi hai bảo bối, không mang theo hành lý vì đám cưới xong buổi tối sẽ lên máy bay đi ngay lập tức. Hai bảo bối đáng yêu của cô cũng đồng ý, không ồn ào, làm cô thoải mái nhất. Cô sợ chúng đòi ở lại chơi, nơi này không an toàn cho mẹ con cô.

Thành phố này, thế lực người đó e ở lâu sẽ bị phát hiện mất. Mà cô lại không muốn như thế. Biến mất đã 5 năm rồi thì nên biến mất hoàn toàn, không dấu vết, như thể tất cả đều được thành thôi.

Nhưng người tính không bằng trời tính, cô không thể ngờ rằng, có thể gặp lại người đàn ông đó. Hữu duyên hay nghiệt duyên, sợi dây tình cảm tưởng đã đứt đoạn nối lại hay là muốn hành hạ cô thêm nữa.

Nhìn nắng vàng êm ái, gió nhẹ nhàng, thời tiết mát mẻ, trời trong xanh. ...

Hôm nay quả là một ngày đẹp để tổ chức đám cưới. Cô cảm thán. Hai bên đường, những hàng cây xanh rù bóng,

Quê hương quả nhiên mang tới xúc cảm lạ lùng. ....

Một chút cảm giác xưa cũ theo làn gió nhẹ, khẽ len lỏi vào trái tim cô, nhẹ nhàng âm thầm không cho cô một phút chuẩn bị.

Ngồi trên chiếc xe, hai bảo bối một cô bé đôi mắt to long lanh, gương mặt bầu bĩnh, da trắng mịn màng mũm mĩm thật phần đáng yêu. Trông cô nhóc có nét giống mẹ. Cậu nhóc lại có đôi mắt sáng, an lành, có vẻ chín chắn hơn so với cái tuổi của cậu nhưng vẫn là cậu bé đáng yêu. Đôi môi mọng đỏ, da trắng nõn. Có vẻ như bà mẹ trẻ chăm sóc con cái rất chu đáo, cả hai vô cùng xinh xắn đáng yêu. Cô bé mở miệng háo hức

“Mamy nơi này đẹp quá”

Cô mỉm cười xoa đầu “Đẹp sao cũng không bằng hai bảo bối của mamy”

Cô nhóc có vẻ sôi nổi hào hứng còn cậu nhóc khá trầm tĩnh, tinh ranh chỉ khẽ than thở ông cụ non.

“Đẹp thế mà không được ở lại chơi”

Nghe anh trai nói vậy cô bé cũng phụ họa theo, giọng điệu nũng nịu

“Đúng đấy mamy sao lại phải về luôn, Emily muốn ở lại chơi cơ”

Hai bảo bối tính khí thế nào cô biết chứ, nhưng có những chuyện bắt buộc phải tránh đi, tốt nhất là như vậy. Tránh xảy ra những việc ngoài ý muốn,

“Alex, Emily, hai bảo bối phải ngoan chứ, mamy bận việc, phải quay về kiếm tiền cho hai bảo bối đi học chứ” Người mẹ trẻ dỗ dành. “rồi sau đó có

thời gian ở bên hai bảo bối nhiều hơn”

Đôi mắt Emily sáng lên rực rỡ “Ma mý hứa nha, đưa Emily đi Disney”

Khi Ngạo Tuyết định nói thì Alex lại châm chọc “Đồ trẻ con, mới thế là dụ dỗ được” Tuy là chọc ghẹo nhưng giọng điệu có vẻ tỵ nạnh, làm cô bật cười. Hai bảo bối chính là niềm vui của cô trong 5 năm qua.

Xoa đầu rồi khẽ thom lên má Alex “Bảo bối ngoan, Mamy yêu hai bảo bối”

“Con cũng muốn.....” Emily phụng phịu.

Cô ôm lấy hai đứa con, chúng là tất cả của cô, những gì quý giá nhất, có chúng cô hạnh phúc. Cô có được hai bảo bối này thì những thứ khác không còn quan trọng nữa. Những gì đã trôi qua không cần thiết phải nhớ tới, không cần thiết phải đau lòng nữa. Chỉ một ngày tại đây rồi sẽ lại đi, không ai có thể biết sự tồn tại của cô cùng hai đứa nhỏ.

Xe chuyển hướng từ đường quốc lộ rộng lớn tới khu resort nằm phía nam thành phố. Một khu nghỉ ngơi, giải trí năm sao sang trọng, một khách sạn tầm quốc tế cao cấp, một hôn lễ ngoài trời tuy không phô trương nhưng lại thu hút rất nhiều người.

Một trong tứ đại công tử của tập đoàn L kết hôn, thu hút rất nhiều người trong giới làm ăn, hắc đạo lẫn bạch đạo

L là tập đoàn số 1 của đất nước, do gia tộc Tiêu mở ra. Vốn là đại ca xã hội đen, sau đó bắt đầu lấn chiếm sang các lĩnh vực kinh doanh bất động sản, khách sạn du lịch. Trên các lĩnh vực đều thành công, gây được một tiếng vang lớn. Tứ đại công tử kể tới là Chủ tịch của tập đoàn Tiêu Lãnh Phong, lạnh lùng lãnh đạm, thương trường hai giới hắc bạch đạo phải nể sợ. Tất nhiên anh chàng này vô cùng bảnh bao, đẹp trai, không ít các tiểu thư nhà giàu phải lòng chạy theo anh nhưng tới nay chưa hề làm lay động trái tim của y.

Tổng tài Tiêu Hà, xuất thân là con nuôi họ Tiêu, bí mật này ít người biết tới. Gương mặt thư sinh tuấn tú nhưng làm việc rất có hiệu quả. Một trong trợ thủ đắc lực của Lãnh Phong đã đưa L thành tập đoàn lớn. Hôm nay là ngày cưới của anh.

Giám đốc Dương Thiên, vốn là con của quản gia nhà họ Tiêu, được kế thừa thành người đi theo Lãnh Phong, tính tình vui vẻ, hào sảng, anh tú sời nổi rất được mọi người yêu thích. Nhưng không ai biết anh có một tiếng vang nổi tiếng bên hắc đạo, lúc nổi giận thì vô cùng khủng khiếp

Người còn lại là An Lương, giám đốc kế hoạch, đám phán khách hàng, quản lý trên lĩnh vực kinh doanh, người tài giỏi, hoa hoa công tử nhưng trong công việc lại rất nghiêm túc.

Nay là ngày kết hôn của Tiêu Hà được coi là nhị thiếu gia nhà họ Tiêu chắc chắn có đầy đủ bộ tứ xuất hiện, khách khứa tham dự đương nhiên là phải đông để tranh thủ làm quen, sau này tiện quan hệ. Một đám cưới là ngày vui của hai vợ chồng trẻ nhưng cũng là tranh thủ làm ăn của thương gia. Có thể nói đây là đám cưới đình đám nhất nhì thành phố, dù tiêu chí ban đầu không xa hoa nhưng với lượng khách tham gia vô cùng sang trọng nên nó đã được tổ chức tại khu resort của Tiêu gia.

Chiếc taxi đỗ lại trước cửa khách sạn, nhân viên gác cửa theo nhiệm vụ mở cửa xe, khẽ cúi người “Chào mừng quý khách”

Cô gái trẻ xinh đẹp, vận bộ váy liền trắng, thắt lút bó eo để lộ đường cong, dáng người mê hoặc dắt hai cô cậu bé theo vào trong.

Lại thêm một chiếc BMW đời mới nhất vô cùng sang trọng từ từ đỗ lại. Lúc này nhân viên hai bên xếp hàng ngay ngắn, có một nữ nhân, y phục sang trọng xinh đẹp, trên tay ôm bó hoa tiến tới.

Cửa mở ra, một chân chạm mặt đất trái thảm đỏ, một cái chuyển mình người đàn ông trong truyền thuyết đã xuất hiện.

Bộ vest vô cùng sang trọng cùng dáng vẻ cao ráo tôn thêm vẻ anh tuấn, phi phàm. Người đàn ông có đôi mắt dài hẹp, một sự ổn định bình tĩnh, thâm trầm, gương mặt tuấn tú, làn da trắng, sống mũi cao, có nét lạnh lùng lãnh đạm tới đáng sợ. Tuy nhiên điều đó chỉ khiến các cô gái chết mê chết mệt.

Cô gái tiến tới đưa bó hoa cho gã tự tin cười nói “Chủ tịch, đây là hoa của khách sạn, chào đón chủ tịch tới.”

Người đàn ông đó không ai khác chính là Tiêu Lãnh Phong. Vị Chủ tịch làm mưa làm gió hắc bạch đạo, hô phong hoán vũ trong giới kinh doanh. Khiến người ta vừa khiếp sợ vừa nể phục. Thái độ tươi cười của cô gái chẳng khiến vị chủ tịch này vui vẻ, anh lạnh băng hỏi

“L có trả tiền cho các người làm những chuyện này không”

Một câu hỏi khiến nhân viên và giám đốc khách sạn sợ hãi, nín thở, giám đốc khẽ lên tiếng

“Chủ tịch, đây đây là thành ý của nhân viên ở đây, có chủ tịch mới có.....”

“Được rồi!” Lời chưa nói hết đã bị đánh gãy, anh không thích dài dòng chỉ nói

“Sau này đón tiếp tôi không cần phức tạp như vậy, tập trung vào công việc là tốt rồi”

“Vâng!” Tiếng vâng vô cùng nhẹ nhõm, vị nữ giám đốc khẽ cười, thở phào nhẹ nhõm, cô chỉ sợ chủ tịch tức giận đuổi việc cô, vị chủ tịch này vốn hỉ nộ vô thường có tiếng, biết hôm nay anh tới đây dự đám cưới, muốn đón tiếp tốt để lấy lòng, ai ngờ.....

Nhưng cô dù sao cũng là giám đốc khách sạn, có thể ngồi được vị trí này thì năng lực của mình không chỉ là biết dùng sắc đẹp lấy lòng kẻ trên, mau chóng lấy lại bình tĩnh cô hỏi

“Chủ tịch đã tới đây, cũng mong chủ tịch bớt chút thời gian đi tham quan khách sạn.”

Khẽ gật đầu anh nói “Dẫn đường đi

Trước hôn lễ, cô dâu được ngồi trong một gian phòng riêng biệt, cùng một vài người thân gặp gỡ trò chuyện cùng chụp ảnh lưu niệm.

Ngao Tuyết biết hai bảo bối vô cùng yêu quý người mẹ nuôi này, cô cũng muốn tạo một kỉ niệm cho tụi nhỏ, vui vẻ dẫn chúng tới phòng cô dâu. Emily khẽ giạt váy cô, ùi xùu nói “Emily muốn đi vệ sinh”

Cô khẽ cười ngồi xổm xuống “Mamy dẫn con đi... Alex con...”

“Con không đi” Cậu bé thẳng thừng từ chối “Con là con trai không đi vô toilet nữ”

Quả thật nhiều lúc cô cảm thấy Alex rất giống người đó, kể cả tính cách âm trầm này, tuy nó vẫn là trẻ con nhưng cái khí chất đã khác người rồi. Nếu lớn lên, chỉ e sẽ giống...

Hiện tại vẫn còn biết nũng nịu với cô như thế là tốt rồi. Khẽ vuốt má con trai cô cười dịu dàng nhưng lại châm chọc

“Mamy đâu có nói con đi vào toilet nữ đâu, chỉ định hỏi con có muốn đi vệ sinh không?”

Nhận thấy mình thất thố, cậu quay mặt đi. Quả nhiên trẻ nhỏ vẫn là trẻ nhỏ, dễ dạy bảo. Dễ bắt nạt...

“Con đứng đây chờ mamy, không được đi lung tung nhé.”

Dặn dò Alex xong, cô đưa Emily đi.

Nhìn bóng mamy đi vào toilet, cậu bé thật ngoan đứng đó, mới 5 tuổi nhưng với hình ảnh dễ thương quá bắt mắt khiến rất nhiều các quý cô, quý bà chú ý qua lại. Tuy nhiên cậu bé phớt lờ không quan tâm cực cool khiến người hâm mộ càng nhiều, xuýt xoa khen thầm chỉ trò cũng có, bất giác làm đoàn người Tiêu Lãnh Phong chú ý.

Giây phút nhìn thấy Alex một cảm xúc chợt dâng lên trong lòng anh, thân thiết tới lạ lùng. Anh chuyển hướng đi tới nhưng bước chân một lần nữa lại dừng lại, một thân ảnh quen thuộc từ trong toilet đi ra, một thân ảnh mà cả đời này anh không thể quên, vẫn xinh đẹp như thế, đôi mắt thiên thần ôn nhu tỏa sáng, vẫn gương mặt đó, nụ cười đó lại tắt ngấm khi ánh mắt cô chạm vào anh.

Cái khoảnh khắc gặp lại Ngao Tuyết, một sự vui mừng phấn khích chợt bùng lên như một ngọn lửa, mạnh mẽ bùng phát trong lòng, sự phấn khích này dù rất nhiều năm sau anh không bao giờ quên được. Đôi mắt cô lộ vẻ bối rối, anh cảm nhận được.

Anh vui mừng, cô chưa chết, quả nhiên cô chưa chết, 5 năm trôi qua tưởng chừng anh đã hết hy vọng thì cô lại xuất hiện, sự vui mừng trong lòng làm sao có thể lột tả được

Người ta nói hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, nếu nói cô có duyên với người này, cô quả không dám tin, thế nhưng tại sao lại có thể gặp nhau ở đây. Chỉ vài giờ sau khi cô trở lại nơi đây. Lúc cô nhìn thấy người đàn ông này, một cảm giác như nghẹt thở xâm chiếm, trái tim như có ai siết chặt tới đau đớn, nụ cười bỗng ngưng tắt ngấm.

Đau đớn, những kí ức bỗng đâu ùa về trong cô.

5 năm trước...

Nghịch duyên. Cô chỉ có thể nghĩ được như thế.

Hai người chia xa rồi gặp lại nhau sẽ như thế này sao? Không khí ngưng đọng đến quỷ dị, cô thất thần không biết sẽ phản ứng sao? Đôi mắt rồi không thể trốn đi, bỏ chạy tức là thừa nhận....

Điều đó không hợp với tính cách cô, hơn nữa bản thân cô lại càng không muốn để lộ một sơ hở gì với anh. Đôi mắt kia rất tinh tường, cô vốn khó có thể giữ bình tĩnh trước anh.

Nhưng đó chỉ là 5 năm trước thôi, bây giờ thì....

5 năm của cô như thế nào chỉ vì một lần gặp lại mà đổ xuống sông xuống bể hết được.

Emily lúc này từ trong bước ra, tiến tới nắm tay cô lạ lẫm hỏi

“Mamy sao thế?”

Cô bé hỏi không lớn nhưng cũng đủ cho người đàn ông chú ý đến cô sững sờ, nụ cười trong mắt tắt ngấm. Cậu bé kia cũng tiến tới không hồn không giận nói

“Đi vệ sinh cũng lâu.”

Lý trí lấy lại, Ngao Tuyết lấy lại bình tĩnh, tự nhủ gặp lại có sao, dù sao người ta cũng đâu còn tình cảm với mình. Cứ như bình thường, hiện tại còn hai bảo bối ở đây, cô phải hết sức cẩn thận, nếu đã không thể trốn tránh chỉ có thể đối mặt. Khẽ mỉm cười với anh.

Từng ấy thời gian đủ để lí trí người đàn ông lạnh lùng trở lại, về điểm tĩnh lãnh đạm của anh không cho phép mình làm việc gì quá kích động tại nơi đông người này, bước lại gần cô, nhìn cô, không nhanh không chậm gọi tên cô

“Ngao..... Tuyết.....”

“Chào anh!” Cô mỉm cười nói, trong lòng không khỏi rung động, có thể thấy giọng anh có chút run rẩy, có vẻ không tin tưởng là cô thật sự, một sự sững sốt, một chút gì đó chua xót, cùng mất mát. Nhưng dường như không cho phép bản thân có chút dao động, cô hướng hai đứa con nhắc nhở

“Đây là một người bạn cũ của mamy, hai con chào chú đi”

Chỉ thấy Lãnh Phong khẽ nhú mày vô thức thốt ra “bạn”

“Chúng con chào chú ạ.”

Một tiếng gọi vang lên

“Phong, sao lại đứng.....”

An Lương vì bận việc tới muộn không cùng đi với chủ tịch được tưởng anh đã an vị ngồi trong lễ đường, không nghĩ lúc vào đây thấy sếp mình vẫn còn đứng chỗ này. Anh vui vẻ lại gần hỏi han, nhưng chưa dứt câu đã ngậm miệng lại trước sự tình này.

Ngao Tuyết!

Một Ngao Tuyết bằng xương bằng thịt chứ không còn trong trí nhớ của anh, một Ngao Tuyết thiên thần xinh đẹp, một đôi mắt biết nói sáng rực rỡ, tiểu công chúa trong lòng anh. 5 năm qua không thấy cô, anh đã huy động rất nhiều người tìm kiếm nhưng không có kết quả, cuối cùng tưởng chừng mọi thứ chỉ như bong bóng hư ảo, một Ngao Tuyết xuất hiện bất ngờ, xinh đẹp hơn xưa, đắm thắm quyến rũ hơn, ánh mắt biết nói, đôi môi luôn cười dịu dàng, tiểu công chúa của anh, trái tim anh lâu lắm rồi mới đập nhanh như vậy, sự vui sướng của anh có lẽ không hề thua Tiểu Lãnh Phong.

“An Lương ca” Ngao Tuyết cất tiếng gọi cái kẻ đang đứng hóa đá nhìn mình.

An Lương ca, phải rồi hồi nhỏ tiểu công chúa vẫn say mê phim kiếm hiệp vẫn chạy theo anh, gọi anh bằng “An Lương ca” đối với anh cô là bảo bối sủng nịnh của mình, dường như anh đã quên khuấy vị huynh đệ chủ tịch của mình vẫn đang im lặng, anh khẽ hỏi

“Ngao Tuyết là em thật sao?”

Gật đầu, một nụ cười phát ra trên gương mặt cô, vẫn có sức mị hoặc như vậy, bất ngờ anh ôm chầm lấy cô

“Ô ô ô đồ xấu xa, Ngao Tuyết xấu xa, mắt tích bao lâu sao giờ mới xuất hiện, đồ xấu xa này định làm anh buồn chết sao?”

Hình tượng hoa hoa công tử của anh, chỉ có khi ở cạnh cô đều biến mất tiêu, không hề quan tâm nơi này là đâu đã hành động thân mật, mọi người bắt đầu chú ý một chút nhưng trước khí thế lạnh như băng của Tiểu Chủ tịch không ai dám ho he gì.

An Lương cảm nhận hơi thở của cô, mùi hương nhàn nhạt êm ái của thảo mộc trên người cô, lâu lắm rồi, anh không thấy an lành như vậy, chỉ có cô mới có thể cho anh cảm giác không bao giờ quên này.

Đột nhiên Emily lạ lẫm hỏi Alex

“Anh, sao chú kia ôm Mamy.....”

“Vì chú ấy thích Ma my” Cậu không nhanh không chậm trả lời, thăm quan sát vị Tiểu chủ tịch có vẻ như sắp làm đông lạnh toàn bộ nơi này. Dường như cậu chỉ quan tâm tới cái người đá kia, cảm giác thân thuộc.

Một lần nữa, An Lương sững sốt, anh khẽ buông cô rồi nhìn hai cô cậu bé đứng bên. Ngao Tuyết vui vẻ giới thiệu, cũng là khẳng định.

“Hai con chào chú đi, đây là bạn của mẹ”

“Cháu chào chú” Cô cậu nhóc đồng thanh trả lời, Emily còn ngây thơ hỏi thêm một câu

“Mamy, bạn của Mamy toàn các chú đẹp trai a.”

An Lương tuy có bất ngờ, nhưng trước cô bé đáng yêu, cô nhóc là bản sao hồi nhỏ của Ngao Tuyết khiến anh vô cùng yêu mến, cúi xuống bế Emily lên, chiều chuộng hỏi

“Con tên gì?”

“Dạ Emily ạ, anh con là Alex” Cô nhanh nhẩu nói

“Thông minh lắm, còn biết chú định hỏi tên anh trai.”

Anh quay sang Alex “ra chú bế nào”

“Cảm ơn chú, con lớn rồi một mình chú bế không nổi hai đứa đâu”

Ông cụ non Alex lên tiếng đã bị cô em gái vạch trần

“Anh ấy chỉ thích Mamy bé thôi”

ALex không nhanh không chậm tới bên cạnh Tiêu Lãnh Phong

“Chú bế cháu đi. Không em cháu lại kêu cháu thích mammy bé, con trai lớn rồi không cần mẹ bé.”

Ngao Tuyết khẽ giật mình, tuy nói chuyện với An Lương nhưng cô vẫn âm thầm quan sát Lãnh Phong, dù sao đây vẫn là người đàn ông cô tha thiết yêu, dù không muốn nhưng cô vẫn hướng về anh. Cảm giác thấy Alex có phần muốn thân thiết với anh, cô hơi lo sợ, Alex từ nhỏ đã rất thông minh không giống những đứa trẻ cùng trang lứa, cô sợ rằng con mình đang cảm nhận được điều gì đó, còn anh chỉ nở nụ cười, một nụ cười hy hữu lòng cô lại thêm phần lo lắng hơn, nếu anh chịu quan sát một chút, để ý một chút thì sẽ thấy Alex rất giống anh hồi nhỏ.....

Cô sợ....

“Được để chú....” Khi Lãnh Phong phát ra thanh âm đồng ý liền bị cô cắt ngang

“Alex, Emily chúng ta tới phòng mẹ nuôi chụp ảnh thôi, mẹ nuôi đang chờ đấy”

Rồi cô quay sang hai người đàn ông khéo léo cáo từ

“Thật xin lỗi, em cùng hai đứa nhỏ tới dự đám cưới một người bạn, hiện giờ không rảnh lắm”

“Ngao Tuyết, không phải em tới dự đám cưới Tiêu Hà sao?”

“Hà? Tiêu Hà” cô nghi hoặc nhắc lại “là chồng của bạn em? Em là bạn bên cô dâu?”

“Tiêu Hà chính là Lâm Hà.....” An Lương giải thích, anh sau khi chú ý tới thái độ của Tiêu Lãnh Phong đã điều chỉnh cảm xúc của anh, ổn định hơn, hơn nữa cô ấy đã có con rồi, vốn biết tình cảm này trước nay không có tia hy vọng, anh đành ôm nó cho riêng mình.

Lâm Hà.... Tiêu Hà

Lâm Ngao Tuyết có chút bất ngờ, sao anh trai mình lại trở thành Tiêu Hà, 5 năm qua có rất nhiều chuyện thay đổi, bởi bản thân đã muốn quên nên không tìm hiểu, không quan tâm, thời gian đi làm, ở bên chăm sóc hai bảo bối đã quá bận rộn rồi, đồng thời lại cảm thấy trái đất nhỏ bé, sao bao nhiêu người không lấy, ân nhân của mình lại trở thành chị dâu, cô cũng vui mừng cho hai người họ nhưng có một cô bất an nổi lên trong lòng

Người duy nhất có thể khiến bí mật của cô bị phơi bày chính là ân nhân của mình. Phải làm thế nào bây giờ....

Lãnh Tiêu Phong thấy cô trầm ngâm, anh biết cô lại đang suy nghĩ điều gì đó, anh là người hiểu cô hơn ai hết nhưng giờ phút này lại không rõ cô nghĩ gì, thái độ bối rối mới đầu khi nhìn thấy anh, ánh mắt thoáng tia bi thương nhưng sau đó lại tỏ vẻ bình thường dửng dưng, cũng có khi lơ anh đi.

Hơn nữa cô đã có con

Tức là cũng đã kết hôn, lấy chồng.

Nghĩ tới đây một cỗ lửa giận nổi lên trong lòng, anh muốn biết là kẻ nào đã lấy cô, là kẻ nào có được cô, rồi hai đứa nhóc đáng yêu kia nữa, chúng là con của cô nên thật phải đáng yêu, nhưng nghĩ tới cha của chúng anh lại....

“Lương, chúng ta đi vào thôi, Ngao Tuyết còn đi gặp cô dâu.” Anh lên tiếng đánh tan trầm tư, cũng là tự ép bản thân bình tĩnh lại. Cô đã về đây rồi thì còn rất nhiều thời gian, anh muốn nói chuyện với cô, có một số điều cần nói, một số việc cần bù đắp. Tuy có lẽ đã muộn nhưng....

“Đúng đấy, hai người vào trước, em đưa hai nhóc đi gặp chị dâu” Cô thay đổi xưng hô, lúc chưa biết thì không sao chứ biết rồi thì nên xưng hô cho đúng

Cạch!

Ngao Tuyết đẩy cửa lớn đi vào gian phòng, một thiếu nữ xinh đẹp trong bộ váy cưới trắng muốt, ánh mắt sáng rực rỡ, gương mặt xinh đẹp vui vẻ, miệng tươi cười. Thấy Ngao Tuyết và hai nhóc, cô háo hức gọi rồi đang tay ra đón

“Emily, Alex, lại đây với mẹ nuôi nào. Ngao Tuyết chị cứ tưởng em không về đây?”

Hai nhóc chạy tới sà vào lòng cô “ Mẹ nuôi”

“Ngoan lắm, 1 năm không gặp hai đứa đã lớn rồi, cao thêm rồi, xinh đẹp lắm rồi”

“Con là con trai không thể nói xinh đẹp được” Alex phản bác.

“Rồi rồi, đẹp trai được chưa nào” Thẩm Tú Minh chữa lại. Có hai đứa con nuôi xinh xắn thế này cô phi thường hài lòng.

Ngao Tuyết đi tới bên cô “Chúc mừng chị dâu”

Tú Minh chết đứng, gương mặt cứng lại không động đậy vì bất ngờ “Chị dâu. ....”

Cô khẽ gật đầu “Lâm Hà là tên thật của anh ấy, chắc chị biết rồi. là anh ruột của em, vừa này em mới được biết”

“Ha ha, quả là trái đất tròn, có em chồng là em không sợ chị dâu em chồng gây lộn rồi, nhưng có phải là muốn nói chuyện gì không”

“Àn” Ngao Tuyết khẽ gật đầu rồi từ tốn nói “Nếu có người hỏi thì chị nói thời điểm gặp em là 4 năm trước nhé, hai nhóc Alex và Emily mới 4 tuổi chứ không phải 5 nhé.”

“Được rồi” Thẩm Tú Minh thẳng thắn đáp lại.

“Chị không ngạc nhiên sao? Sao em lại nhờ chị nói dối”

“Ai mà chẳng có bí mật, chị biết em lo lắng điều gì, chúng ta cùng một loại người mà”

Ngao Tuyết mỉm cười, quả thật cùng một loại người nên không cần nói nhiều cũng đã hiểu ý nhau. Mọi việc có lẽ sẽ ổn thỏa, sau đám cưới cô nhất định sẽ mau chóng rời khỏi chốn này, sẽ tiếp tục sống vui vẻ cùng Emily và Alex. Sau những đau khổ đã có thể tìm thấy chốn bình yên thanh thản, cô chỉ cần 3 người sống bên nhau vui vẻ, Alex và Emily được khỏe mạnh, cô sẽ giành tình yêu của mình cho hai bảo bối, nuôi dưỡng chúng trưởng thành.

Như đã đoán được sự xuất hiện của hai đứa con nuôi xinh xắn đáng yêu, Thẩm Tú Minh nằng nặc đòi chúng làm phù dâu, vậy là Ngao Tuyết “bị đuổi” ra lễ đường.

Tiêu Hà từ xa, thật điển trai trong bộ comple trắng, gương mặt anh, ánh mắt, nụ cười thật vui vẻ hạnh phúc, đứng ở cửa tiếp khách khứa tuy có mệt nhưng vẫn không che lấp sự hứng thú của anh.

Ba mẹ, hai người ở trên trời cao chắc rất hài lòng, cô từ từ bước tới gần khẽ gọi “Anh hai”

Tiêu Hà quay người, Ngao Tuyết cười rạng rỡ, ánh mắt có tia đỏ, đang bước tới gần rồi đứng trước mặt anh. Tiêu Hà là người duy nhất sau khi bỏ đi cô liên lạc dù chỉ nói một câu “Em ổn, em muốn đi khỏi nơi này và sống hạnh phúc, nếu muốn em được vui vẻ thì đừng tìm em, ở nơi này em thật sự được bình yên, an toàn. Anh cũng phải sống thật tốt nhé”

Tiêu Hà trong lòng như trút được gánh nặng khi nhìn thấy em gái vẫn như vậy không một chút sứt mẻ gì cả, có vẻ hiện tại cô sống rất tốt.

“Đã về rồi sao? Anh cứ nghĩ cả đời không thể gặp lại em được nữa”

Cô khẽ ôm anh rồi nói “Ngày anh lấy vợ, sao em lại không tới chứ”

“Nếu biết thế, anh đã lấy vợ từ lâu rồi”

“Chúc mừng anh, anh có vẻ đã được hạnh phúc. Thẩm Tú Minh là người tốt, anh phải đối xử tốt với chị ấy nhé”

“An Lương nói gặp em, cùng hai đứa con, anh không tin lắm, em đã kết hôn rồi sao? Em rě có về không?”

“Em là một bà mẹ độc thân nuôi con” Ngao Tuyết cười vui vẻ “Nhưng em hạnh phúc, điều đó mới quan trọng đúng không anh”

Tiêu Hà nghi hoặc nhưng anh không muốn làm khó em gái mình đặc biệt là trong ngày vui hôm nay, sau đám cưới còn nhiều thời gian. Nhưng anh biết cô đang sống rất tốt, chỉ cười nói “Vây chút nữa để hai nhóc gặp bác của mình chứ”

Cô gật đầu khẽ nói “Anh, anh nhất định phải sống hạnh phúc nhé”

Tiêu Hà khẽ xoa đầu cô, giọng cô có chút nghẹn ngào, xúc động, hai người là người thân duy nhất của nhau, phải dựa vào nhau để sống, cái được gọi máu mủ tình thân chính là đây. Họ là người một nhà.

Chương 2: Những kí ức hay vẩn vương trong lòng

Bên lề đường, một chiếc piano được sơn màu trắng vô cùng tinh tế, chỉ tiếc rằng nó lại nằm một góc, không ai để mắt tới. Cứ nằm lặng lẽ ở đó như một sự trang trí hay nó đang đợi một người có thể giúp nó tỏa sáng trong đám cưới hôm nay.

Ngao Tuyết bước tới gần, bàn tay nhẹ nhàng lướt trên bề mặt. Một sự ôn nhu như đối xử với tri kỉ tâm giao, dường như cả hai đã là bạn lâu năm rất thấu hiểu nhau.

Cô ngồi xuống, đầu ngón tay chạm nhẹ từng phím, âm thanh vẫn trong trẻo như cũ, không thay đổi. Đôi môi cô khẽ cười, thả lỏng bàn tay, đôi mắt nhắm lại rồi bắt đầu dạo bản nhạc.

Vốn dĩ chiếc đàn này là dành cho cô chơi. Tiêu Hà đã cố ý đặt chiếc piano ở đây, như là mong mỏi và chờ đón có người em gái duy nhất trong lễ cưới của mình. Và ước muốn của anh đã thành thật. Cũng như một lời hứa khi xưa của hai anh em được thực hiện. Cô sẽ đệm nhạc trong đám cưới của anh trai mình.

Chiếc piano nằm đó vốn dĩ không ai đặt vào mắt, nhưng khi những giai điệu ngân nga vang lên lại khiến người ta ngoảnh lại rồi không thể rời mắt.

Một khung cảnh tuyệt đẹp

Lề đường trải một màu trắng tinh, chiếc piano trắng muốt, thiếu nữ mặc một chiếc váy trắng, đôi mắt chìm sâu trong âm nhạc. Đôi tay điêu luyện dạo từng nốt nhạc, ánh dương nhẹ nhẹ chiếu xuống xuyên qua vạt vật, gió nhẹ nhàng tung bay mái tóc.

Tiêu Lãnh Phong phút chốc nghẹn thở...

Lần đầu tiên trông thấy cô, là lúc cô đang chăm chú chơi đàn. Về mặt hăng say cùng với thiên nhiên làm nền, cô như một thiên thần không vấy chút bụi trần nào. Có thể mơ hồ nhìn thấy sau lưng cô có một đôi cánh vô hình, chỉ cần một cơn gió nhẹ thôi qua sẽ bay mất. Mong manh hư ảo nhưng xinh đẹp.

Hình ảnh ấy bằng một tốc độ nhanh nhất đã đi sâu vào lòng anh, khiến trái tim anh lồi một nhịp. Cô đã cướp trái tim anh như vậy, đi nhanh đi sâu một cách bất ngờ ngay khi anh không có sự phòng bị, cũng không hề hỏi trước anh có đồng ý không. Lúc anh bừng tỉnh, cô đã ở trong lòng anh rồi.

Ngày hôm nay cũng không khác gì ngày hôm đó của 7 năm về trước. Một cái nhìn đê ròi say, một khoảnh khắc để lại luyến lưu.

Học viện Tâm Tú là ngôi trường đại học hàng đầu của thành phố, nơi đây quy tụ những học sinh giới quý tộc, nhà giàu, đào tạo với một chất lượng hàng đầu, cho được những sinh viên ưu tú phục vụ xã hội.

Năm đó Tiêu Lãnh Phong 21 tuổi, sinh viên năm thứ 2 cũng là hội trưởng hội học sinh. Trong mắt mọi người anh là kẻ hoàn hảo, sở hữu gương mặt điển trai, quyền lực trong trường lại lớn nhất. Thành tích học tập bao giờ cũng đứng đầu trường. Một sự hoàn hảo chết người thu hút nhiều nữ sinh. Hôn nữa anh luôn có sự trầm ổn, lạnh lùng, có đủ phẩm chất và tư cách để kế thừa sự nghiệp Tiêu gia. Một cái đầu lạnh lùng tỉnh táo, không một ai có thể tiến vào lòng anh, cho tới khi Lâm Ngao Tuyết xuất hiện.

Phòng họp của hội học sinh trước giờ rất ít người lui tới, đó vốn là lệnh bất thành văn trong trường. Một nơi chỉ dành cho hội trưởng nghỉ ngơi, được anh tận dụng thành phòng ngủ bù. Hàng ngày học tập, xử lí công việc khiến anh ngủ rất ít, chỉ có thể tranh thủ ở trường ngủ bù, vì vậy phòng này thường được cấm lui tới.

Nằm ở một góc trong phòng, tuy rằng đã ngủ nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được tiếng mở cửa. Tiếng bước chân nhẹ nhàng của con gái mang theo vào phòng mùi hương nhàn nhạt dễ chịu.

Với tư cách là người kế thừa Tiêu gia, từ nhỏ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm. Bất cóc hay ám sát là những chuyện không thể tránh khỏi. Tạo nên trong lòng người con trai này sự cảnh giác tối thiểu để có thể tự bảo vệ mình, người có thể phá luật mà đi vào căn phòng này chỉ e không có mục đích tốt đẹp gì.

.....

.....

.....

Âm thanh trong trẻo vang lên khiến tâm hồn anh rung động.

Tiếng nhạc mượt mà, mềm mại vô cùng ám áp như vỗ về tâm hồn anh, khiến anh mở mắt ngồi dậy

Một thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi đàn đầy vẻ say mê. Thiếu nữ kia thật xinh đẹp, từ năm 15 tuổi anh đã gặp qua nhiều, quen biết cũng nhiều cô gái. Nhưng vẻ đẹp thánh thiện như vậy thì ít ai có được. Nữ tử có đôi mắt thật sáng long lanh nhưng lại quẩn, gương mặt hiền lành khiến người ta sinh cảm giác bình an, bất giác muốn ở bên cạnh, muốn ở bên che chở.

Anh lặng lẽ ngắm nhìn cô gái đang đánh piano kia, thả lỏng cảnh giác, đắm chìm trong giai điệu êm ái đó.

Tới khi có tiếng ồn ào mới sức tỉnh ra

“Em kia, sao lại tự tiện vào đây” Giọng một nữ sinh vang lên.

“Em xin lỗi, em bị lạc lúc đi qua thấy trong phòng có chiếc đàn nên.....”

Giọng cô thật nhẹ nhàng, rất dễ nghe, anh chắc có thể ngồi cả ngày nghe cô nói cũng không thấy chán. Nhưng vị nữ hội phó kia tính cách đâu phải dễ chịu gì. cô nàng hừ nhẹ, gần như uy hiếp

“Tôi thừa biết, cô vào trong này làm gì.”

“Chị.....”

“Đừng tưởng là có thể vào đây tiếp cận hội trưởng, ai trong trường cũng biết phòng này không được tự tiện ra vào, cô chạy vào đây làm gì”

Lãnh Phong khẽ chau mày, vị hội phó này có tình cảm với anh, cố tình tiếp cận anh, nhưng không ngờ còn hách dịch phách lối thế này. Con gái của Chủ tịch Thành phố thì sao? Chỉ cần một cú điện thoại, vị chủ tịch này cũng có thể về hưu sớm

Lúc đó trông thấy Ngao Tuyết khẽ cúi đầu như bị ủy khuất khiến anh cảm thấy càng khó chịu, vốn định đứng ra giúp cô thì cô lại ngẩng đầu lên, mạch lạc nói

“Chị, em mới chuyển tới đây, hôm nay là ngày đầu tiên tới trường, cho nên không rõ nội quy, em không hề cố ý tiếp cận ai như chị nói. Hơn nữa phòng này vốn là của hội học sinh, không hề treo biển cấm vào”

“Cô!!!!” Hội phó trừng mắt nhìn Ngao Tuyết không ngờ cô gái này không biết trời cao đất dày dám cãi lại. Nhưng may mắn cô ta cũng không phải ngốc nghếch, cũng người lớn hơn, cô ta cũng phải giữ mặt mũi hội phó của mình, hạ giọng

“Cô nói cô là học sinh mới phải không?”

“Vâng”

“Được rồi, cô mới chuyển tới nên không biết nội quy, phòng này vốn chỉ dành cho hội trưởng, lần sau không được phép không được vào”

Ngao Tuyết vốn hiền lành thấy người ta đã hạ giọng cũng không định làm to chuyện. Dù sao người sai cũng là cô, khẽ cúi đầu cô lễ phép “Em xin lỗi vì đã tự tiện vào đây, em xin phép đi trước”

Nói rồi cô nhanh chóng rời khỏi đây, mà không hề biết rằng, vị hội phó này sau đó bị trục xuất khỏi hội học sinh.

Lâm Hà, Lãnh Phong, An Lương cùng Dương Thiên vốn là bạn học chung lớp, ngày hôm nay Lâm Hà vui vẻ hơn thường ngày, gương mặt nho nhã sáng ngời ánh cười ấm áp làm ba người bạn bắt đầu chú ý. An Lương là người hào hứng nhất, khoác vai người bạn hồ hồ hỏi

“Bạn tôi, yêu rồi hay sao? Trông yêu đời thế”

“Nhàm chán” Lâm Hà gạt tay cậu bạn

“Này đừng có lạnh lùng như thế, một cái tú lạnh là được rồi, thêm cái nữa đông chết mọi người bây giờ”

An Lương nói xong, khẽ cảm nhận sau lưng mình lạnh hắt, hôm nay tâm trạng Học trưởng không tốt, đặc biệt sau giấc ngủ trưa, hẳn không sợ trời không sợ đất chỉ sợ vị học trưởng mặt lạnh như tiền này.

Lâm Hà không hổ là bạn tốt, đứng ra giải vây anh mỉm cười ôn nhu, mang theo nét sùng nịnh vô cùng

“Em gái về rồi, bảo về nhà ăn cơm sớm”

Phụt!

An Lương đang uống nước, bỗng phụt ra, may mắn không ai dính phải, anh ho khan rồi nghiêm túc hỏi

“Ngao Tuyết về rồi à”

Hiếm khi thấy kẻ hay bồn chồn như An Lương thất thố, Dương Thiên cũng tò mò hỏi

“Ngao Tuyết là ai vậy? Sao lại làm cho hoa hoa công tử như cậu bề mặt như thế chứ”

Tuy nói bốn người họ rất thân nhau, nhưng từ bé Dương Thiên cùng Lãnh Phong ở nước ngoài sống, cách đây 10 năm mới trở về. Còn Lâm Hà, Lâm Ngao Tuyết cùng An Lương lại chơi với nhau từ nhỏ. Khi bố mẹ Ngao Tuyết ly hôn, bà đã đón cô đi vì thế hai người Dương Thiên cùng Lãnh Phong không hề biết sự tồn tại của cô.

“Ngao Tuyết về sao không nói mình” An Lương chất vấn

“Mình cũng không biết, tự dưng cô bé xuất hiện nói là nhớ về ăn cơm”

“Được, vậy cả bốn chúng ta cùng đi” An Lương nhanh chóng quyết định nhưng lại bị Lãnh Phong dội một gáo nước lạnh

“Từ bao giờ, cậu lại thay tôi quyết định đi đâu thế”

“Lãnh Phong, đi đi mà, Ngao Tuyết đáng yêu lắm, ăn cơm Ngao Tuyết nấu ngon không chê vào đâu được, đi đi không phí”

Anh chàng này mở miệng ra một câu Ngao Tuyết thế này, một câu Ngao Tuyết thế kia. Giọng điệu thường ngày thay bằng sự cầu xin, nếu không được đi thì vô cùng ủy khuất. Dương Thiên khẽ cười, Lâm Hà khẽ lắc đầu, Lãnh Phong cũng cong khóe miệng lên trêu chọc. Hôm nay không có việc gì, tâm trạng anh lại không tốt, tụ tập một chút cũng được, vì thế vị lãnh đạo nhàn nhạt mở miệng

“Đi cũng được, ăn cơm miễn phí cũng không phải không tốt”

Có lẽ lúc này anh không thể ngờ lại có thể gặp được cô trong một hoàn cảnh như vậy.

Biệt thự Lâm gia được đặt cạnh Tiêu gia, tuy quy mô không được như Tiêu gia, nhưng cũng thuộc loại nhất nhì thành phố.

4 người họ vừa vào phòng khách, hôm nay căn phòng này đã có thêm một chiếc piano trắng muốt bắt mắt làm anh nhớ tới cô bé kia. Cô nói mới chuyển tới trường này, anh rất mong chờ có thể gặp cô lần nữa khi cô phải tới phòng hội học sinh để làm thủ tục.

Nghĩ tới cô bé đó, lòng anh thấy thoải mái hơn nhiều.

Từ phòng ăn vang lên tiếng gọi êm ái

“Anh hai về trễ 5 phút nhé”

Thoáng bắt ngờ và sững sốt. Tiếng nói này.....

Với một người bình tĩnh như anh, dường như có thể đoán được là ai.

Nếu ba người còn lại có thể để ý tới anh có lẽ họ sẽ cảm nhận được ánh mắt anh sáng lên đầy vẻ trù ẻo.

Theo vào phòng ăn, một bàn thức ăn đã được dọn sẵn, đầy đủ màu sắc bắt mắt còn nóng hổi khiến người ta không chịu nổi sự hấp dẫn chỉ muốn ăn ngay lập tức.

Ngao Tuyết thấy có người đi cùng anh hai mình, cô dừng công việc của mình giao nốt cho quản gia, tiến tới gần

“Anh hai, đây là.....”

Cô chưa kịp hỏi xong, đã bị một người ôm chặt trong lòng cùng sự phấn khích của An Lương

“Ô, Ngao Tuyết, đúng là em rồi. Thật tốt quá.”

Với ông anh cưng em gái như Lâm Hà thì An Lương là đối tượng số 1 khiến anh cảnh giác, bằng một lực tay có thể tách cô khỏi An Lương rồi cảnh cáo nhẹ

“Này lớn rồi đấy, không còn là trẻ con nữa mà ôm với áp”

An Lương ủy khuất, không cam lòng phản bác

“Vớ mình Ngao Tuyết vẫn là trẻ con, có ôm, có áp cũng là việc của mình”

Vài câu qua lại, cô cũng đoán được người con trai ôm cô khiến mình suýt nghẹn thở kia là ai, mở miệng

“An Lương ca”

Khẽ cúi chào Lãnh Phong và Thiên Dương “Chào hai anh”

“Được rồi, đến giờ ăn rồi, vào bàn đi” Lâm Hà cười nhẹ nhàng, em gái thẹn thùng, trước giờ vốn ngại người lạ. Làm anh trai sao lại không biết, anh giới thiệu

“Ngao Tuyết hai người này là Tiêu Lãnh Phong, và Thiên Dương, cứ coi hai người họ là anh trai được rồi.”

“ Ừn”

Lâm Ngao Tuyết trời sinh tính vô tư, tâm tính lương thiện, cô đối xử với mọi người đều rất tốt và công bằng, nhưng đây là lần đầu tiên cảm thấy áp bức như vậy.

Trong bữa ăn, vài lần ngẩng đầu lên lại vô tình chạm ánh mắt Tiêu Lãnh Phong nhìn mình. Dù anh có giữ thái độ lạnh lạnh nhưng trong đáy mắt có chút nhiệt lại không thể qua nổi đôi mắt cô.

Từ nhỏ tới lớn, không phải là không có những ánh mắt nhìn cô như thế. Nhưng lần này, trái tim khẽ đập mạnh, một sự áp bức hình thành khiến cô lần tránh ánh nhìn ấy.

Lần thứ hai, Ngao Tuyết xuất hiện trong phòng hội học sinh, cô đến làm thủ tục hoàn thành việc nhập học, Nghe đồn vị hội trưởng này vô cùng khó tính, lạnh lùng, nên có chút e dè cùng tò mò. Không biết người này có giống Lãnh Phong không. Chợt cô ngây người, sao tự dưng lại nhớ tới anh ta nhỉ.

Thật là.....

Hít một hơi, cô gõ cửa.

“ Mời vào” Tiếng trầm ấm ấy vang lên thiếu chút nữa làm Ngao Tuyết chết ngất.

Trong sự trầm ấm lại là sự lạnh lùng, lại có chút quen thuộc mà cô không nhớ ra đã nghe ở đâu. Mau chóng lấy lại bình tĩnh, cô mở cửa tiến vào. Không dám nhìn trực diện mà khẽ cúi đầu nhỏ nhẹ

“ Hội trưởng, Em tới làm hồ sơ hoàn tất thủ tục nhập học”

Thái độ lễ phép, khép nép như đang sợ hãi của cô làm anh vừa buồn cười, lại vừa buồn bực. Anh chưa hề làm gì cô, một câu to tiếng cũng chưa mà lại như con mèo con thỏ kia.

“ Em sợ tôi ăn thịt hay sao mà rụt rè như vậy”

“Không phải mới lạ.” Tiểu cô nương tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không dám phát ngôn bữa bãi, nâng cao tầm mắt cô vội vã nói

“ Không phải. ....”

Ngao Tuyết khẽ thất thần, vị hội trưởng ấy là Tiêu Lãnh Phong. Mà cô có nhìn nhầm không nhỉ, vừa rồi anh ấy đang cười, nụ cười kia là đang chê cười cô nhất gan. Trong lòng cảm thấy không muốn thua thiệt, cùng hưng phấn, ép bản thân bình tĩnh lại. Cô nở nụ cười

“ Hội trưởng, anh sao có thể ăn thịt em được”

Đóng lại quyển sách đang xem, anh đi lại gần, cúi đầu khẽ thăm thì bên tai cô

“ Em có chắc không”

Sự tiếp xúc gần gũi mang theo hơi thở nóng ấm của anh phả vào người, làm cả người cô phút chốc nóng bừng theo. Ý tứ gì cô đương nhiên biết chứ, vội lùi lại tránh hơi thở anh cô tiếp tục giả ngu, đưa tờ giấy cho anh.

“ Hội trưởng, em tới nộp tờ đơn.”

“ Ừn”

Cầm lại tờ đơn trong tay cô, anh đọc lướt qua. Cặp mắt thủy chung vẫn không rời khỏi người cô.

“ Em có muốn tham gia hội học sinh không?”

“ Dạ.....”

“ Anh đang thiếu thư kí cho hội học sinh, bắt đầu từ ngày mai tới đây làm thư kí”

“ Nhưng.....”

“Được rồi, coi như đã xong, em có thể đi.”

Sau lần thấy cô phản bác lại An Hiểu Mai, anh biết cô hiền lành nhưng không dễ bắt nạt, muốn cô làm theo ý mình trừ phi việc phải được giải quyết nhanh chóng. Hơn nữa, anh có lòng tin, cô đang dao động vì mình. Trước giờ anh chưa bao giờ nghi ngờ mị lực của mình. Sự tự tin của anh là tuyệt đối, chưa bao giờ nhầm lẫn cái gì. Một khi đã quyết thì sẽ làm bằng được.

Rất lâu sau này, trong lần hai người trò chuyện, khi nhắc tới sự kiện hôm đó, Lâm Ngao Tuyết than thở rằng không biết cô may mắn hay đen đủi khi bị anh nhìn trúng.

Rời khỏi phòng hội học sinh mà cô không thể nào tin được mình lại dễ dàng bị người ta chặn miệng không thể nói một lời nào. Cô bị bắt nạt. Rõ ràng là như vậy nhưng không hiểu sao trong lòng lại có chút hứng thú. Ai nói hội trưởng không biết đùa, không biết cười, rõ ràng là một con cáo già chuyên bắt nạt người khác.

Mà kẻ đáng thương đó lại là cô.

Nhưng....

1 tháng kể từ khi Ngao Tuyết làm thư kí, có lúc vị hội trưởng lạnh lùng của chúng ta cũng hoài nghi mị lực của chính mình.

Chỉ có lúc đầu cô tỏ vẻ bối rối, thẹn thùng, chứ còn bây giờ...

Không biết cô vốn vô tư hay là giả vờ không biết, không hiểu.

Nhìn cô bận rộn ghi chép, sắp xếp tài liệu, các hoạt động của trường, mà chẳng đoái hoài gì tới mình, trong lòng anh khá buồn bực

“Ngao Tuyết”

Không phản ứng! Anh chậm chậm gọi lại một cách rõ ràng.

“Lâm Ngao Tuyết”

Bây giờ khổ chủ mới ngẩng đầu đáp lại một tiếng “ạ, anh gọi em có việc gì?”

“Không có việc không được gọi sao?”

Đôi mắt tư lự nhìn anh, suy nghĩ một hồi rồi thẳng thắn nói

“Theo lý thuyết thì là thế ạ”

Cô có cần thiết phải thật thà thế không, lần đầu tiên trong cuộc đời Tiêu Lãnh Phong cảm thấy bí bách như lúc này. Anh chẳng lẽ không đủ đẹp trai, không đủ tài giỏi, những người muốn anh quan tâm tới không hề ít, mà cô gái này, cứ dửng dưng như không. Chột cười khổ trong lòng, xem ra đây chính là khắc tinh của anh rồi. Taychống cầm, ho nhẹ một tiếng, anh từ tốn nói

“Anh đói, chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé”

Cô chăm chú nhìn biểu hiện của Lãnh Phong, có cảm giác anh đang ngại ngùng, đôi mắt không nhìn trực diện vào cô. Đúng là ngại ngùng. Sắc thái này chỉ thoáng qua rồi biến mất nhưng nó lại lọt vào tầm mắt cô. Hay nói đúng hơn, không biết từ bao giờ, đôi mắt cô luôn hướng tới, âm thầm dõi theo anh, nhất cử nhất động của anh đều lưu lại trong lòng cô.

“Phong” Cô cất tiếng gọi êm ái. Phải biết nghe tiếng “Phong” từ cô, vô cùng thân mật như vậy, trái tim khẽ run lên rồi khôi phục như cũ. Anh dịu dàng đáp lại

“Sao thế?”

Đôi mắt long lanh nhìn anh khẽ hỏi

“Anh... ngại à”

Nhìn cô một hồi, anh cảm thấy tức giận, cảm xúc yêu thương bị cô dội cho gáo nước lạnh.

“Ngao Tuyết lại đây”

Tiếng nói tám phần lạnh nhạt, hai phần tức giận kia làm cô chột dạ. Con trai tính tự ái rất cao nha, sao cô lại sơ ý thế. Không thể nói họ thẹn thùng như con gái được.

Ai.... đứng trước mặt người con trai này, cô toàn bị đánh bại thế này, không rõ sao cứ thấy chút thú vị rất muốn trêu đùa anh.

Ây gia, cô tự dung đôi tính đôi nết như thế từ bao giờ nhì. Bây giờ đã biết đi trêu chọc người khác rồi.

Rời khỏi bàn tiến lại gần, cô nhỏ giọng như chú mèo con “Hội trưởng”

“Gọi Phong”

“.....”

Khẽ ngẩng đầu nhìn cái ánh mắt kiên quyết nếu cô không gọi sẽ không để yên kia, cô biết mình hôm nay chọc vào tổ kiến rồi, chỉ đành cố gắng cất tiếng gọi. Thế nhưng bản thân bây giờ lại khóc không ra nước mắt. Lúc này do nóng lòng muốn trêu đùa nghịch ngợm nên tiếng gọi vô cùng vô tư thoải mái. Giờ bị bắt gọi, lại cảm thấy chút nghèn nghẹn trong cổ họng, không được tự nhiên. Có chút gượng gạo. Khẽ cup mắt cô nho nhỏ nói

“Hội trưởng”

“Sao thế, thẹn thùng rồi sao?”

Gương mặt kia theo phản xạ, ngẩng lên với một tốc độ nhanh nhất, kia rõ ràng là cố ý. Khóe miệng cong lên chứng tỏ vô cùng vui vẻ khi thấy cô lúng túng như vậy. Giọng nói châm chọc kia là cố ý, là cố tình làm khó cô. Người con trai này muốn trêu đùa cô.

Cô khẽ gật đầu, bắt đầu ngụy biện, ánh mắt thêm phần mơ màng

“Hội trưởng là người như thế nào mọi người ai cũng biết, gọi thẳng tên hội trưởng quả thật rất thẹn thùng a.....”

Nghĩ thêm một hồi cô tiếp tục

“Người ta, cũng là con gái mà”

Ai bảo cô hiền nhỉ? Anh xem ra đã nhìn nhầm rồi. Cô là cao thủ không dễ chọc. Là ai xoay ai đây, có ai ngờ cô lại thẳng thắn thừa nhận đầy tình nghịch như thế. Cứ nghĩ có thể chọc cô nhưng cuối cùng chính mình lại bị đưa vào trò.

Ai..... Xem ra anh không thể cứ cùng cô trêu đùa như vậy, cô gái thông minh này rất biết cách giả ngu với mình.

Nhìn cô thêm phần ôn nhu, anh hỏi “Ngạo Tuyệt, đi ăn nhé”

Đôi mắt lại khẽ cup xuống, giọng nói đầy nhu tình, ấm áp, khiến lòng cô có chút xao xuyến.

Nếu nói cô không bị anh quán hút là nói dối. Học ở đây được một tháng, cô rõ anh là thần tượng của biết bao thiếu nữ. Một con người tài hoa xuất chúng như vậy có cô gái nào mà không có phút ảo tưởng khi người ấy lại muốn thân mật với mình.

Cô không ngốc, chỉ có điều bản thân có chút e dè muốn né tránh. Cô dù sao cũng là thiếu nữ mới lớn, đối mặt với những chuyện tình cảm vẫn còn non nớt và ngây ngô lắm.

Giờ phút này, đứng trước lời nói đầy tình cảm này, bản thân lại có chút mê muội. Khẽ gật đầu cô chấp nhận “Ân”

Ngày hôm đó học viện Tâm Tú như có một phép màu nho nhỏ.

Giữa con đường đầy hoa lá, cỏ cây. Xuyên qua các lớp học, một đôi trai gái tuần mĩ đang sánh bước. Họ làm nên một bức tranh tuyệt mĩ hài hòa về màu sắc và đủ khiến người ta thỏa mãn con mắt. Và có lẽ cũng bắt đầu từ con đường này, chuyện tình yêu của họ đã bắt đầu, tuy nhẹ nhàng nhưng ấm áp. Hạnh phúc nhưng cũng tràn đầy khổ đau thử thách.

Rất lâu sau này, không biết từ bao giờ Học viện Tâm Tú đã đón đại tình yêu của hai người họ như trong cổ tích công chúa và hoàng tử.

Lẽ đường nhỏ bé từ bao giờ trở nên yên tĩnh, trang trọng. Một cặp nhóc song sinh, đi phía trước trên tay là bó hoa tình tể. Cô dâu khoác tay phụ thân đi về phía cha sũ. Tại nơi đó, có một người đang chờ đợi kết hôn cùng cô. Ánh mắt vui sướng giao nhau trong tiếng đàn ngân nga niềm vui hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ.

“Chú rể Tiêu Hà, anh có đồng ý lấy cô dâu Thẩm Tú Minh làm vợ, sẽ yêu thương chăm sóc cho cô dâu ngay cả khi ốm đau bệnh tật, cho tới khi cái chết chia lìa không?”

“Con đồng ý”

“Cô dâu, Thẩm Tú Minh, con có đồng ý lấy chú rể Tiêu Hà làm chồng, sẽ yêu thương chăm sóc cho anh ngay cả khi ốm đau bệnh tật, cho tới khi cái chết chia lìa không?”

Thẩm Tú Minh mỉm cười nhìn Tiêu Hà, dịu dàng nói “Con đồng ý”

“Trước toàn thể mọi người có mặt ngày hôm nay ta tuyên bố hai con là vợ chồng. Chú rể có thể hôn cô dâu”

Nhìn chiếc xe chở hai vợ chồng mới cưới đi hướng tuần trăng mật, Lâm Ngạo Tuyệt rất vui vẻ. Anh trai cô đã tìm được hạnh phúc của mình, cô thật sự vui cho họ. Nắm tay hai bảo bối, gương mặt vẫn tràn đầy hạnh phúc “ALex, Emily chúng ta đi thôi nào?”

Từ sau lưng cô, không rõ Lãnh Phong đã đứng đó lúc nào. Anh khẽ cất tiếng hỏi “Giờ em định đi đâu?”

“Em về Mỹ” Cô thân nhiên trả lời “Đám cưới của anh hai xong rồi, cũng không còn việc gì ở đây nữa”

“Ngao Tuyệt!” Anh có chút ngập ngừng “Anh muốn nói chuyện với em, có thể bớt chút thời gian cho anh không?”

“Lãnh Phong, giữa chúng ta từ lâu đã không còn chuyện gì để nói rồi”

“Có thể với em là không có, nhưng anh có chuyện muốn nói với em. Bớt chút thời gian cho anh”

Ánh mắt anh mang theo chút bất đắc dĩ cùng tha thiết khiến cô mềm lòng. Cúi xuống nói với hai bảo bối “Hai con đứng đây chờ mamy.”

Thấy hai đứa con đã ngồi an vị chơi tại đây, cô nhìn anh mỉm cười

“Chúng ta vào bên kia nói chuyện”

Trông theo mẹ cùng chú đã đi xa, Emily chợt hỏi “Anh, anh nghĩ chú ấy là pa pa sao?”

“Chú ấy..... em không thấy anh rất giống chú ấy sao?”

Cô nhóc đôi mắt to lên rồi gật đầu “rất giống a.... nhưng sao mamy có vẻ không vui như vậy, mamy không thích chú ấy sao?”

“Sai rồi, vì thích chú ấy nên mamy mới lẩn tránh. Không thấy là cả với người mamy không thích, mamy cũng luôn thoải mái sao? Nhưng chỉ có chú ấy là mamy có tinh thần cảnh giác thôi”

“Àn, nếu chú ấy là pa pa, emily quả thật rất cao hứng nha”

“Xi, vừa rồi ai còn gọi người khác là ba nuôi”

“Ba nuôi với pa pa là khác nhau a. Emily muốn có pa pa”

Hai tay chống cằm, cô bé ngồi xỏm xuống. Alex cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh. Dường như hai nhóc đang chờ đợi cuộc nói chuyện của người lớn kết thúc. Chúng muốn có pa pa nha.

“Anh đã nhớ lại rồi”

Lãnh Phong cất tiếng, phá tan sự trầm mặc. Bàn tay đang khuấy cốc nước cam khẽ dừng lại. Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt anh có một tia đau lòng cùng bất đắc dĩ. Cô cười nhẹ

“Anh đã nhớ lại rồi, thì sao?”

Anh chăm chú nhìn cô, không nói được lời nào cũng như không biết nói gì vào lúc này. Nhớ lại rồi thì sao chứ. Thật nực cười. Rõ ràng là có rất nhiều điều muốn nói nhưng lúc này lại không biết nói gì.

“Xin lỗi em.” Sự bất đắc dĩ, sự mất mát cùng hối hận đầy thống khổ trong đáy mắt anh, khiến trái tim cô nhói đau.

Xin lỗi có đủ hay không?

Những gì cô đã từng chịu đựng, 5 năm qua....

Phải khó khăn lắm, cô mới có thể tìm lại được bình thân trong lòng, bây giờ anh xin lỗi cô. Nhưng xin lỗi thì làm được gì nữa. Anh và cô vẫn tất cả đã kết thúc, chỉ còn là quá khứ. Giờ đây xin lỗi cũng không còn quan trọng nữa. Hãy để tất cả chỉ là kỉ niệm, những kí ức đó cô sẽ mãi không quên. Anh là người mà cô yêu nhất, chỉ duy nhất trong cuộc đời này.

“Ngọc Chi..... và anh, sao rồi” Đắn đo một hồi, cô ngập ngừng hỏi.

Ngước nhìn cô, anh cười khổ “Em nghĩ khi anh nhớ lại, người anh yêu là ai?”

Ngao Tuyệt im lặng, cô không muốn trả lời, cũng không muốn biết đáp án. Trước sự im lặng ấy, Lãnh Phong chậm rãi mở miệng

“Chia tay rồi, không thể tiếp tục sai lầm được”

Bàn tay anh khẽ tiến tới nắm lấy tay cô, cảm nhận sự tiếp xúc gần gũi. Đôi tay ấy vẫn mềm mại và ấm áp như cũ, vẫn cảm giác run rẩy khi anh nắm tay cô, tất cả vẫn hết nguyên như lần đầu tiên. Vang vọng bên tai cô, giọng trầm ấm

“Cả cuộc đời anh, anh chưa từng hối hận một việc gì, nhưng tới bây giờ, duy nhất anh đã làm sai một việc, đủ để giành cả cuộc đời để hối hận, để bù đắp.”

“Ngạo Tuyết, anh biết em hiểu những gì anh nói. ....”

Đôi mắt cô hiện lên một tia lạnh lẽo, không cảm xúc, rụt tay lại cô bình thản nói.

“Lãnh Phong, ý anh là sao? 5 năm trước anh đã nói nếu có nhớ lại cũng không bao giờ hối hận. Kể từ lúc đó chúng ta đã không còn liên hệ gì với nhau nữa. Quá khứ đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại và tương lai cũng không quan hệ nữa?”

“Phong, em đã thay đổi. Không còn như 5 năm trước nữa.”

“Anh biết đấy, em đã kết hôn, cũng có hai đứa con. ....”

Khẽ thở dài, Lãnh Phong lên tiếng

“Anh biết, chúng ta có thể làm bạn được không? Giữ liên lạc với nhau. Nếu em đã quên quá khứ thì việc đó không khó khăn chứ?”

“Àn”

Có lúc Lâm Ngạo Tuyết suy nghĩ rằng cô có còn yêu Lãnh Phong không?

Đặt tay lên tim mình, lúc nhìn thấy anh, trái tim vẫn đập mạnh, trong ngực nghèn nghẹn như có ai siết chặt, một cảm giác đau đớn âm ỉ không dứt.

Nhưng đã 5 năm rồi, cô đã vượt qua những năm tháng đau đớn để sống thật tốt và vui vẻ như hôm nay. Cô cảm thấy cuộc sống như vậy là đủ rồi, không muốn ném đá xuống mặt nước đang yên bình. Ai có thể đảm bảo, khẳng định rằng sẽ không có sóng gió nào nữa. Không ai có thể đoán trước được tương lai. Và cô sợ hãi những điều thay đổi đó. Cô không muốn mình lại xoáy vào những đau khổ ấy nữa.

Cô đã từng yêu anh, tình cảm ấy chưa bao giờ đổi thay, nhưng không có nghĩa có thể ở bên anh như lúc trước. Đã qua đau khổ rồi nên con người ta không còn đủ sức để tiếp tục nữa

5 năm trước, lúc anh quên cô. Đã không biết bao nhiêu lần mơ ước cô và anh sánh bước bên nhau, biết bao lần mong mỏi anh có thể nhớ cô. Nhưng tất cả chỉ là vô vọng.

Còn nhớ ngày mà cô quyết định buông tha tất cả, cô hỏi anh rằng

“Nếu có một ngày trí nhớ khôi phục, anh sẽ hối hận thì sao?”

Ánh mắt ấy thoáng tia khó xử rồi rất nhanh trả lời

“Nếu nhớ lại, tôi cũng không thể yêu người như cô. Tôi sẽ không hối hận”

Người ta nói đúng, niềm vui thì dễ quên còn nỗi buồn thì không bao giờ. Có thể người ta dễ lãng quên những gì từng khiến mình hạnh phúc, còn nỗi buồn dù chỉ là một sự rất nhỏ, từng câu từng chữ tổn thương thì lại nhớ rõ từng chi tiết.

Quay lại nhìn anh, anh gầy hơn xưa. Đôi mắt cũng thâm trầm lạnh lùng và dửng dưng hơn. Cô có chút chua xót.

“Phong, anh phải chú ý giữ gìn sức khỏe, anh gầy đi nhiều đấy.”

“Em bây giờ định đi đâu?”

“Sân bay, em phải về rồi. Chúc anh hạnh phúc. ....”

Cô quay người vào taxi, hai bảo bối đã ngồi sẵn trong đó. Chiếc xe từ từ chuyển bánh, một sự ngập ngừng khiến Ngạo Tuyết quay đầu nhìn lại.

Cô có thể thấy nỗi buồn cũng sự bất lực để cô ra đi của anh. Anh đứng đó thật cô độc, lạnh lẽo làm người ta cảm thấy xót xa. Nhưng cô không dám để bản thân mở lòng lần nữa. Từ 5 năm trước, lúc ra đi, cô đã xác định anh sẽ lấy Ngọc Chi, sẽ lãng quên cô. Hạnh phúc với cô lúc đó thật quá xa vời cho tới ngày cô biết mình có thai. Một sự an ủi cho những hy sinh của cô. Cô hài lòng với nó. Dành mọi tình yêu thương cho hai bảo bối.

Nước mắt không tự chủ được khẽ rơi. Lần gặp này có lẽ sẽ là lần cuối cùng. Về Mỹ cô sẽ chuyển nhà, cô sẽ không để anh tìm ra cô.

Emily nhìn Alex chột hoảng hốt. Chúng chưa bao giờ thấy mamy khóc nha. 5 năm nay chưa một lần cô khóc. Tâm hồn con trẻ đau đớn, chúng vô cùng thương mamy của mình. Emily khẽ thốt lên

“Mamy đừng khóc. Không có pa pa cũng được, mamy đừng khóc.”

“Đúng đó mamy, papa làm mamy khóc, không xứng đáng làm papa”

Nghe hai câu an ủi của hai bảo bối. Ngạo Tuyết chột lặng thinh nhìn chúng. Hai đứa con của cô, từ bao giờ lại nhận ra chuyện này. Cô biết chúng mong muốn có ba. Mẹ không thể làm thay trách nhiệm của người ba được, dù cho cô đã cố gắng vô cùng. Chúng cũng cần có ba. Nhưng chỉ tiếc tại sự ích kỷ của cô.

Khẽ ôm chặt lấy chúng cô đau xót nói

“Mamy xin lỗi.....”

Đôi tay Lãnh Phong trong không trung khẽ buông thõng. Một sự bất lực cùng cam chịu. Ấy náy cùng thống khổ đau đớn.

Anh yêu cô! Anh đã định nói rằng “anh yêu em”

Anh muốn giữ cô lại ôm chặt cô trong lòng mình, nhưng đưa tay ra chỉ là vô lực thu về.

Cô đã không còn là của anh nữa.

Rõ ràng rất muốn bù đắp nhưng.....

Anh đã làm sai, đã từng quá cố chấp, để rồi giờ đây có lẽ là sự trả giá cho sai lầm của mình.

5 năm rồi.... Anh vẫn không thể quên được cô. Nhắm mắt lại hình ảnh cô lại xuất hiện. Từng lời nói, từng cử chỉ, ánh mắt nụ cười vẫn tồn tại vĩnh hằng trong lòng anh. Từng ngụm rượu đắng ngắt không khiến anh say, nó càng làm anh nhớ cô da diết. Rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Công chúa- Hoàng tử- Lọ lem

Diệp Ngọc Chi từng cho rằng, bản thân câu chuyện của mình sẽ làm thành một câu chuyện cổ tích thời hiện đại nếu kết thúc của nó viên mãn.

Dưới ánh đèn tràm cô lặng lẽ ngồi đó. Chai Hennessi X.O cứ vui dần vui dần trong nỗi buồn cùng hoài niệm. Mở điện thoại ra, màn hình chính là bức ảnh chụp cô cùng người đàn ông ấy. Cả hai ôm nhau, gương mặt họ ánh ngời sự hạnh phúc, đôi mắt cô đơn thuần, chàng trai giản dị nhưng không giảm bớt đi sự tuấn tú. Hơn 5 năm trước, nụ cười ấy đã từng dành cho cô. Có lẽ là do cô quá ngộ nhận thôi. Anh không hề yêu cô, chỉ quên mất bản thân có một người con gái khác vô cùng quan trọng với mình.

Nếu như coi cô là Lọ lem, Tiêu Lãnh Phong là hoàng tử thì Lâm Ngao Tuyết là một cô công chúa mà bất cứ ai cũng phải yêu mến. Bất giác cô nhớ lại quãng thời gian ở bên anh, cô yêu người đàn ông mất trí nhớ ấy, mặc dù lúc đó anh không có gì. Và khi anh lấy lại được trí nhớ thì tình cảm ấy lại càng mãnh liệt.....

5 năm, thời gian quả như một liều thuốc, từ một cô gái đơn giản quê mùa, phút chốc hóa thành người đàn bà quyến rũ, sắc sảo. Nhan sắc, có thể cô thua Lâm Ngao Tuyết nhưng về tài năng sau 5 năm cố gắng hiện tại có thể là đối thủ xứng tầm rồi.

Năm đó trong cuộc chiến tình cảm, tuy bề ngoài là cô thắng nhưng chính bản thân mình lại hiểu, cô thua thê thảm. Lòng tự trọng của cô vô cùng lớn ấy vậy mà cuối cùng lại vì tình cảm mà phá vỡ nó.....

Diệp gia là một gia đình bậc trung, không quá giàu có cũng không đến nỗi túng quẫn. Ba cô là một người lương thiện, có một công ty làm ăn nhỏ. Nhưng cô cảm thấy số phận mình giống như lọ lem vậy. Là con của vợ trước, di ghê trước mặt ba tỏ ra vô cùng thương yêu cô. Nhưng sau lưng lại hành hạ, bắt cô phục dịch như người ở cùng với hai đứa em gái đánh đá độc ác.

Trong cái gia đình ấy chỉ có tình yêu thương của cha dành cho cô, mới làm cô cảm thấy chút ấm áp.

Cô không bao giờ mơ mộng chuyện cổ tích gặp được hoàng tử giúp lọ lem trở thành nàng công chúa, sống hạnh phúc. Cho tới khi cô gặp người con trai ấy.

Đó là một đêm trời mưa, thời tiết có chút lạnh. Ba cô bận bịu với chuyến hàng mới nên không thể về nhà. Ba mẹ con họ nửa đêm còn đòi ăn đồ nướng, bắt cô chạy khỏi nhà để đi mua.

Chuyện như vậy cũng thường như cơm bữa, nên từ lâu cô không còn để ý tới nữa. Ít ra, đi ra ngoài còn dễ chịu hơn là ở trong cái nhà ấy. Cô chỉ được đối xử tốt khi ba ở nhà. Vì sao cô không chịu nói cho ba nhỉ? Có đôi khi cô cũng thường nghĩ như thế, nhưng ba chắc sẽ không tin đâu. Người phụ nữ kia cùng hai đứa con của bà ta quá biết cách giả vờ.

Đêm nay, có áp thấp nhiệt đới tràn về. Trời mưa khá lớn, cầm túi đồ trong tay, bản thân cô có chút run rẩy. Nếu biết trời lạnh như vậy, cô đã mặc thêm áo rồi.

Về đến cửa nhà, đang lúi húi tìm chìa khóa, cô nhìn thấy cách đó vài bước một bóng người đang nằm trong mưa. Chút tò mò thôi thúc cô chậm rãi tiến tới. Người con trai này nằm xấp xuống không nhìn rõ mặt. Chiếc áo sơ mi đen thấm ướt nước mưa, xung quanh anh dòng nước có màu đỏ của máu. Chỉ

tiếc rằng trong đêm tối khó có thể nhìn ra.

“Anh gì ơi?” Cô gọi.

Không có tiếng đáp lại, cô tiếp tục gọi thêm lần nữa nhưng vẫn không có tiếng đáp trả, cúi xuống dùng sức khẽ lật người lên, trong ánh sáng mập mờ cô vẫn có thể nhận ra anh chàng vô cùng đẹp trai, nhưng trên đầu chảy ra rất nhiều màu, vương khắp trán.

Khi đó Diệp Ngọc Chi phải thừa nhận mình có chút háo sắc, khi thấy anh chàng bảnh bao đó gặp nạn. Cảm thấy vô cùng tiếc nuối nếu cứ bỏ mặc anh ta ở đây. Hơn nữa cô cũng có lòng thương người. Bị ngắt trước cửa nhà mình chẳng lẽ lại bỏ mặc

Cô nhanh chóng mang đồ vào nhà đưa cho ba mẹ con họ rồi lén lút trở ra ngoài, dùng hết sức đỡ anh chàng vào nhà. Quả thật cô phải gắng gượng mãi mới đưa được người con trai to lớn vào nhà, một căn phòng nằm bên vườn, tách lập với ngôi nhà sang trọng nằm bên cạnh

Diệp gia có hai gian nhà, một căn vô cùng sang trọng xinh đẹp, còn một bên chỉ là căn nhà nhỏ bé giữa vườn hoa. Đó là nơi Diệp Ngọc Chi sống. Ngày bị bắt ra đây ở. Bà mẹ kể còn nói với ba cô rằng cô thích sống với thiên nhiên. Cô nằng nặc đòi ra nên bà làm riêng cho cô một căn phòng.

Lúc đó ngồi nghe cô suy sặc. Bà ta đúng là nói dối không chớp mắt.

Còn hiện tại cô lại cảm thấy thật may mắn khi một mình sống ở đây, có thể che giấu người con trai này mà không bị phát giác. Từng học qua sơ cứu, cô nhanh chóng tẩy trùng vết thương và băng bó lại một cách cẩn thận, chu đáo.

Sáng sớm, mưa tạnh, mây tan, nắng lên rực rỡ. Chiều qua căn phòng thêm phần ẩm áp. Sau khi chuẩn bị bữa sáng xong, Ngọc Chi vội về phòng của mình, cô không yên tâm lắm, chỉ sợ anh tỉnh lại, chạy loạn thì phiền phức.

Mở cửa vào phòng, cô thở phào nhẹ nhõm khi thấy anh vẫn đang ngủ. Ánh dương sáng làm hiện lên rõ ràng đường nét khuôn mặt anh. Gương mặt trắng trẻo, làn da mềm mại, bờ môi quyến rũ, lông mày thanh tú, dài mượt. Cô vô thức đưa tay lướt theo những nét trên khuôn mặt. Chợt thấy anh khẽ động đậy, cô gái vội vã thu tay lại, mặt đỏ bừng cùng tiếng tim đập mạnh. Đôi mắt chăm chú nhìn chờ đợi người ấy tỉnh lại.

Sau vài giây, người con trai ấy mở mắt, đập vào mắt anh. Hình ảnh cô gái, thanh tú, đôi mắt chăm chú nhìn mình như một sinh vật lạ. Lành Phong lúc này cảm thấy đầu óc trống rỗng, không nhớ được một chút gì. Hình ảnh một thiếu nữ lướt qua trong đầu anh, nhưng không tài nào nhớ ra mặt. Anh mệt mỏi lướt qua căn phòng, nhìn tới cô gái đang nhìn mình kia

“Anh tỉnh rồi à?” Cô lo lắng hỏi.

“Cô là ai?”..... Ngập ngừng trong giây lát anh cũng cất tiếng hỏi

“Và..... tôi là ai?.....”

.....

Sau khi nhận thức được vấn đề nghiêm trọng của sự việc. Diệp Ngọc Chi có chút lo lắng. Cô cứu anh, tuy không mong báo đáp gì nhưng bây giờ anh ta mất trí nhớ, không rõ mình là ai. Vấn đề hiện tại khá là rắc rối a. Cô ốc không mang nổi mình ốc làm sao mà mang theo cả anh chàng này được.

Nhưng.....

Nhìn anh chàng này, quả thật rất hấp dẫn. Ôi cô tuy không phải sắc nữ, nhưng cũng bị thu hút mãnh liệt. Đã giúp rồi thì đành giúp cho trót thôi. Chỉ còn cách nhờ ba cô.

“Anh không nhớ mình là ai sao?”

Lắc đầu anh ngập ngừng “Không nhớ!!!!”

“Tôi là Diệp Ngọc Chi. Hôm qua tôi thấy anh nằm ngất xỉu bên đường, nên đã đưa anh về đây. Tôi cũng không rõ anh là ai nữa”

Ngọc Chi nhìn sâu đôi mắt anh, có ánh hoang mang nhưng không hề lo lắng. Đối với một người mất trí nhớ mà nói, người đầu tiên mình nhìn thấy chính là người thân. Là người duy nhất có thể tin tưởng ở cạnh. Tuy không rõ cô là ai nhưng bản thân anh lại có chút tin tưởng.

“Cô có thể cho tôi ở lại được không? Tới khi tôi có thể nhớ lại mình là ai?”

Đăm chiêu một chút, cô khẽ gật đầu.

“Việc tôi có cho anh ở lại hay không, không quan trọng. Cái này còn tùy vào quyết định của người lớn nữa. Nhưng yên tâm tôi sẽ có cách. Chỉ cần anh nghe theo lời tôi nói.”

Nghĩ một hồi cô nói thêm “Ừm, hiện tại anh không nhớ mình là ai, vậy tôi có thể gọi anh là Thiên Vũ được không?”

“Thiên Vũ..... được tôi đồng ý.....” Anh đáp lại kèm theo một nụ cười khiến người đối diện ngẩn ngơ. “Ngọc Chi, cảm ơn cô”

“ Ờn, không có gì?”

Bữa tối của Diệp gia. Cả nhà 5 người quây quần bên nhau, một bữa cơm đơn giản, 4 món ăn, 1 canh nóng hổi. Có một sự đầm ấm gia tạo trong gia đình cho người đàn ông duy nhất được thoải mái khi về nhà.

Diệp Ngọc Chi khẽ nói

“ Ba, con có việc muốn nhờ ba giúp”

Cả nhà khẽ giật mình, phải nói trước giờ cô bé Ngọc Chi trong nhà, vô cùng ít nói. Ai nói gì cũng gật đầu, dạ vâng. Ấy vậy mà hôm nay lại cất tiếng, ngoài trừ sự ngạc nhiên của ba mình, còn kèm theo ba đôi mắt hình viên đạn, trừng lớn nhìn cô.

“ Sao thế con gái?”

“ Hôm qua. ... con đi mua đồ, gặp phải kẻ cướp. Giữa lúc đó có người ra cứu. Vì cứu con, anh ta đã bị đánh vào đầu tới bất tỉnh. Con đã cứu người ta, nhưng anh ta tỉnh lại thì bị mất trí nhớ. Ba dạy con, làm việc gì cũng phải có trước có sau. Mang on thì phải báo đáp. Bây giờ người ta bị như vậy, con rất muốn giữ lại nhà mình tới khi trí nhớ hồi phục.”

Suy nghĩ cả ngày cô quyết định sẽ bịa ra một câu chuyện như vậy để có sự cho phép của ba. Cô không thể nói thẳng rằng cứu một người ngất xỉu trước nhà mình được.

Ngẫm nghĩ một chút, người đàn ông trung niên hiền lành nói “ Cũng được, nhưng gia đình mình toàn phụ nữ. Cha lại ít khi ở nhà. Con chuyển lên nhà này đi. Gian phòng nhỏ kia, để anh ta ở tạm”

“ Minh à, nhà chúng ta đâu phải khá giả gì mà nuôi không một kẻ súc dãi vai rộng. Còn không rõ lai lịch là ai?” Bà mẹ kế, dịu dàng lên tiếng, nếu có thể để ý kỹ thì còn kèm theo phần bắt mắt. Nhưng bà ta đâu có hiểu được. Đây là lần đầu tiên, đứa con gái lớn của ông đưa ra yêu cầu. Làm sao có thể từ chối. Hơn nữa, anh ta lại cứu con mình. Coi như báo đáp. Hơn nữa, tuy nói là con gái muốn nhưng quả thật ông không thích để cô ngoài căn phòng kia, cô đơn và lạnh lẽo, làm gì được tiện nghi như ở đây,

“ Không sao đâu? Anh đâu vô tài tới mức để em và các con chịu đói đâu.”

“ Thật ra con đã đưa anh ta về nhà rồi. Hiện đang ở phòng con. Để con đưa anh ta tới gặp ba”

“ Ờn”.

Khi Lãnh Phong xuất hiện, cả nhà họ Diệp khẽ im lặng. Nhà có 4 người phụ nữ, trước người đàn ông điển trai, tuấn tú này, họ khó có thể giữ được bình tĩnh. Đặc biệt là hai cô em của Ngọc Chi. Thấy vậy cô khá nhẹ nhõm, đẹp trai xem ra cũng là một điều tốt. Bằng chứng là ba mẹ con khó tính kia, đã dẹp bỏ sự khinh miệt mà hào phóng tiếp đón anh.

Dưới sự mời mọc khéo léo của bà dì, Lãnh Phong ở lại căn phòng trên lầu, anh quay sang nhìn Ngọc Chi rồi hỏi

“ Vậy em ở đâu?”

“ Căn phòng trong vườn” Cô khẽ nhún vai bình tĩnh nói. Từ lúc nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của ba mẹ con họ. Cô biết anh sẽ được đối xử tử tế, còn mình thì.....

“ Vậy đâu được, anh sẽ ở căn phòng đó, em lên lầu ở đi” Lãnh Phong trượng nghĩa nói, anh tuy mất trí nhớ nhưng các đạo nghĩa, ứng nhân xử thế thì vẫn còn hiểu. Anh không thể để ân nhân sống ở nơi chật chội, kém tiện nghi trong khi mình lại an nhàn sung sướng. Cô đã cứu anh thì anh phải đối xử thật tốt với cô.

Có thể ban đầu Ngọc Chi chỉ choáng váng với bề ngoài của anh. Nhưng tới khi anh nhường phòng cho cô thì trong lòng có chút cảm động, chút ảm áp. Phải nói cô trong nhà này, không một ai quan tâm cùng để ý, không ai chú ý đến sự tồn tại của mình. Ấy vậy mà người con trai này, lại quan tâm và đối xử tốt với cô đến thế. Chút ảm lòng cùng ngọt ngào bắt đầu lan tỏa trong lòng cô gái trẻ. Tuy là cô cứu anh nhưng chính bản thân lại được hưởng phúc từ anh. Vì để Lãnh Phong ở lại đó, mẹ kế của cô quyết định cho cô chuyển lên đây cho đông đủ thành viên trong gia đình.

.....

Cộc cộc cộc

“ Mời vào” Diệp Chính đang xem xét tài liệu làm ăn, thì bên ngoài có tiếng gọi cửa. Người bước vào không ai khác chính là Lãnh Phong, bị mất trí nhớ từ một con người lạnh lùng, trầm tĩnh, đã có phần vui vẻ sôi nổi hơn. Anh mỉm cười tiến lại

“ Bác Diệp”

“ Thiên Vũ có việc gì vậy”

“ Cháu nghĩ là cần phải đi làm. Không thể ăn không ngồi không ở nhà bác mãi được”

“Được rồi”

Cậu thanh niên lạ mặt này làm ông phi thường hài lòng. Luôn giữ đúng phép tắc, luôn rất chừng mực trong quan hệ với mọi người trong gia đình. Mà thấy đứa con gái lớn với anh có chút thân mật. Con gái lớn của ông đã trưởng thành rồi, như vậy cũng không thẹn với người vợ đã mất.

Suy nghĩ một hồi, ông nói “Chỗ của bác thiếu một thư kí, cháu có thể làm không”

“Cháu sẽ cố hết sức” Anh đứng dậy cúi đầu, tỏ vẻ cảm kích.

2 tháng sau

Gia đình họ Diệp cũng Lãnh Phong ra ngoài ăn liên hoan, trong một nhà hàng khá sang trọng. Có thể nói sau khi Lãnh Phong xuất hiện, nhà họ Diệp cứ như vớ được vàng. Công việc làm ăn của Diệp Chính vô cùng thuận lợi suôn sẻ, các đơn hàng mỗi lúc một nhiều cùng giá trị hàng hóa đều tăng. Diệp Chính phát hiện, Lãnh Phong rất có đầu óc kinh doanh, rất nhạy bén, khả năng đàm phán thuyết phục lại cao. Ông mập mờ đoán được trước đây cậu cũng phải học kinh tế hay gì đó có liên quan. Vì vậy ý định để cho cậu cùng cô con gái lớn có thể yêu nhau rất lớn.

Còn với Ngọc Chi, từ lúc cô cứu Lãnh Phong, ba bắt đầu quan tâm cô nhiều hơn. Hay hỏi han, cho thêm tiền, cho cô đi học thêm nhiều. Dự định để cô về thực tập tại công ty phụ giúp mình. Cô không còn bị bắt lo việc nhà nữa, ba đã tìm bà giúp việc. Điều này khiến 3 mẹ con dì ghẻ hậm hực, nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Còn tình cảm của Thiên Vũ cùng Ngọc Chi, theo một guồng quay nào đó cả hai xích lại gần nhau nhiều hơn.

“Anh đưa em đi đâu vậy” Ngọc Chi bị bịt kín mắt, nắm tay Lãnh Phong, bị anh đưa đi

“Cứ từ từ thì em sẽ biết”

Lúc anh tháo khăn ra, Ngọc Chi lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mặt mình. Một chiếc bánh sinh nhật tuy không lớn lắm được đặt ở giữa một trái tim được thắp sáng bằng những ngọn nến lung linh. Một giọt nước mắt cảm động chảy xuống. Lãnh Phong vui vẻ nói

“Ngốc này, khóc gì. Sinh nhật là phải vui mừng chứ.”

Cô lau giọt nước mắt rồi cười vui vẻ

“Đâu có, tại em cảm động thôi. Sinh nhật của em không ai nhớ cả. Năm nào cũng đón sinh nhật một mình nên em. ....”

Câu nói này vang lên, trong đầu Lãnh Phong chợt xuất hiện một giọng nói quen thuộc “Sinh nhật vui vẻ nhé, em biết sinh nhật anh không ai nhớ cả, năm nào anh cũng phải đón sinh nhật một mình, vậy nên em muốn cho anh một sinh nhật đáng nhớ. Từ năm nay, năm nào cũng sẽ làm một sinh nhật thật đáng nhớ cho anh. ....”

“Thiên Vũ sao vậy” Ngọc Chi lo lắng hỏi, trông anh có vẻ thất thần.

“Không có gì? Em vui là được rồi. Mau ước nguyện rồi thổi nến đi. ....”

Ngọc Chi nhắm mắt lại, không rõ cô nàng ước gì mà gương mặt vô cùng hạnh phúc thỏa mãn. Thổi tắt nến, cô mỉm cười hỏi

“Muốn biết em ước điều gì không?”

“Điều gì?”

“Anh thích em”.....

Anh xoa đầu cô “Đồ ngốc, chuyện này là đương nhiên”

Một cái hôn nhẹ vào trán cô.

.....

Ngọc Chi chợt cười khò. Đã 5 năm mà cô không thể nào quên được những việc này. Hình ảnh ấy vẫn in đậm trong tâm trí cô. Lẽ ra cả hai sẽ thật sự được hạnh phúc nếu như Lâm Ngạo Tuyết không xuất hiện, phá vỡ giấc mơ hạnh phúc của cô.

Bên cạnh hoàng tử đã có một cô công chúa xinh đẹp, thiện lương không thể chê vào đâu được. Còn cô chỉ là cô bé lọ lem, không có gì cả.

Một ngày cuối tuần trời đẹp, rất thích hợp cho các đôi hò hẹn. Giữa con đường lớn, Ngọc Chi cùng Lãnh Phong nắm tay nhau, vui vẻ nói cười. Khác với những người mất trí nhớ khác. Anh không quá chú tâm vào việc sẽ nhớ lại. Cứ như vậy mà sống cũng là việc tốt. Mỗi khi nhớ lại anh sẽ lại đau đầu kinh khủng, vì vậy thà không nhớ lại cũng được.

Ngọc Chi thì cảm thấy vô cùng hạnh diện, có bạn trai hoàn hảo như vậy. Trên đường có rất nhiều ánh mắt ghen tỵ cùng ngưỡng mộ nhìn cô. Bản thân có một chút vui vẻ, tự hào. A đây là bạn trai của cô. Cô có thể hét to lên như vậy cho toàn thể mọi người biết.

Ngày chủ nhật trong căn phòng lớn, giữa căn biệt thự nhà họ Tiêu làm Ngao Tuyết có chút buồn bã. Cả căn phòng mang theo những kỉ niệm của hai người, từng kỉ ức một được cô lôi ra, tận hưởng trong đó. Cô bề ngoài đứng đưng nhưng thật chất hơn ai hết lại đang lo lắng. Hơn nửa năm rồi không có tin tức gì của Lãnh Phong, anh cứ như vậy biến mất. Một con người chứ có phải đồ vật đâu, sao lại có thể mất tích như vậy được.

Chán nản, cô quyết định ra ngoài đi dạo. Nhưng thân phận của cô bây giờ là vị hôn thê của Tiêu gia, địa vị quan trọng, đi đâu cũng có vệ sĩ đi cùng. Vậy là trên đường, một cô gái vô cùng xinh đẹp lững thững đi dạo đón gió, kèm theo một chiếc xe chậm chạp lết từng cm đi theo bảo vệ.

Con đường lớn thênh thang, làm người ta có chút cô đơn, lạnh lẽo.

Cô không tin vào những phép màu nhiệm nhưng rốt cuộc lại tới nhà thờ. Bước vào đó, một sự tĩnh lặng trang nghiêm, trang trọng làm tâm hồn thư thái, thông thả. Nhìn tượng chúa Jesu, cô quyết định cầu nguyện một lần. Ít ra là vô về tâm hồn của chính mình. Nhắm mắt lại, chắp hai tay thành tâm cầu nguyện.

“Con chưa bao giờ cầu xin một chuyện gì, nhưng lần này con xin chúa giúp con, mang Phong về bên con. Hoặc ít nhất có thể để anh ấy trở về bình yên. Tất cả mọi người đang cần anh ấy”

Dường như Chúa đã đáp lại lời thỉnh cầu của cô. Điện thoại bỗng dưng đổ chuông, Lâm Hà gọi tới

“Ngao Tuyết có chút tin của Lãnh Phong rồi”

“Thật vậy chẳng, anh hai”

“Àn, em mau tới đây đi”

Ngao Tuyết nở một nụ cười thật tươi. Nếu có ai chứng kiến được, có lẽ sẽ bị cô hóp hồn. Đáng tiếc chỉ có Chúa mới nhìn thấy. Cô xoay người, vui vẻ chạy đi.

Bốp!!!! Quá vui vẻ, cô vô tình va phải một người. Cô cúi đầu vội vã nói

“Xin lỗi, tôi vội quá”

Chỉ thấy giọng người con trai có vẻ hơi tức giận

“Cô làm gì chạy như ăn cướp thế”

“Ngọc Chi, em có sao không”

Hai câu nói, chỉ hai câu nói đơn giản này thôi, trái tim Ngao Tuyết vô hình chung đập mạnh mẽ, phấn khích. Giọng nói này, đến chết cô cũng không thể quên. Cô vội vã ngẩng lên. Đôi mắt ngưng sương, chăm chú nhìn anh rồi phút chốc thất thần....

Anh đỡ một cô gái lạ, trông có vẻ khá lo lắng, chẳng thềm để ý tới cô. Sau vài giây sững sốt, trông thấy anh cùng người con gái kia rời đi. Ngao Tuyết vô thức gọi

“Phong.....”

Sự thân thiết vô tình ập vào trong đầu Lãnh Phong, ảm áp, thân quen, xốn xang bất giác anh vô tình nhìn lại.

Lúc này anh mới để ý kĩ cô gái đang đứng trước mặt mình. Xinh đẹp động lòng người. Đôi mắt to, long lanh nhưng hơi phủ một tầng sương. Mơ màng nhưng sâu hút khiến người ta không thể rời mắt. Bờ môi không son vẫn đỏ ửng, thật quyến rũ. Gương mặt xinh xắn, 3 phần thanh tú, 3 phần hiền lành trong sáng, 4 phần thanh cao quý phái. Vạt một chiếc váy liền màu xanh ngọc trông vô cùng nổi bật cuốn hút.

Một sự thân quen mà chính bản thân anh không thể lí giải nổi xuất hiện. Khi anh chưa kịp định thần thì cô đã nắm lấy tay anh, phấn khích

“Phong... đúng là anh rồi!”

Liếc thấy Ngọc Chi sững sốt, rồi có vẻ không vui, anh khẽ bỏ tay Ngao Tuyết ra “Xin lỗi cô nhận nhầm người rồi. Tôi là Thiên Vũ....”

Câu nói này một lần nữa khiến Lâm Ngao Tuyết lâm vào trạng thái ngây người. “Thiên Vũ....” cô nhắc lại. Niềm vui trong ánh mắt hạ xuống. Cô biết trên đời này làm gì có hai người giống hệt nhau. Không bao giờ có được. Nhưng sao anh lại nói mình là Thiên Vũ, lại còn có vẻ không nhận ra cô thế kia.

Đó là lần đầu tiên, Diệp Ngọc Chi trông thấy Lâm Ngao Tuyết. Trông cô như một nàng công chúa xinh đẹp, nếu đi cùng Thiên Vũ thì quả là một đôi hoàn hảo. Trong lòng có chút phiền muộn, tự ti, cùng ghen tị kèm theo chút bất an lo lắng. Thấy cô gái này đang có vẻ sững sốt, cô vội vàng kéo Thiên Vũ đi. Cô sợ hãi một chút.....

“Ngọc Chi, em sao thế?”

“Cô ấy có vẻ biết anh, còn gọi anh rất thân mật nữa”

“Thì sao? Anh đã nói là không biết cô ấy rồi?” Lãnh Phong nghi hoặc hỏi.

“Anh thật sự không nhớ cô ấy, không biết cô ấy là ai sao?”

“Àn.... Không biết”

“Nhờ đâu, cô ấy biết anh trước khi anh mất trí nhớ thì sao?” Ngọc Chi nói ra lo lắng của mình.

“Chuyện trước kia anh không còn nhớ nữa.”

“Nhưng sẽ có một ngày anh nhớ lại mọi chuyện, như vậy em.....”

“Ngốc này, hiện tại anh đang sống rất vui vẻ, không cần thiết nhớ lại quá khứ nữa. Mỗi lần nghĩ tới vấn đề này anh lại đau đầu. Em biết rồi mà”

..... “Thiên Vũ.....”

“Sao vậy?”

“Có thể hứa với em không? Sau này bất luận xảy ra chuyện gì cũng đừng rời xa em. Có được không?”

“Anh hứa!”

Chút bất an trong lòng cô được dịu lại..... Thở phào nhẹ nhõm, cả hai cùng tiếp tục dạo chơi. Thiên Vũ là bảo vật của cô, cô không muốn có ai quen biết anh. Anh chỉ có thể ở bên cô. Cô không muốn ai có được anh.

Khi yêu người ta ích kỉ như vậy đấy! Cô không muốn bao biện gì cho mình. Nửa năm qua cô đã rất hạnh phúc khi có anh. Lúc này đây bản thân không muốn đánh mất niềm hạnh phúc ấy. Nhưng dường như ông trời đã định sẵn, số phận của cô, Lãnh Phong, Lâm Ngạo Tuyết đây đưa không dứt.

Thiên Vũ cùng Ngọc Chi trở về nhà khi trời nhá nhem tối. Đổ trước nhà là hai chiếc xe Ford đời mới, vô cùng sang trọng. Cô nghi hoặc nhìn không rõ là ai. Nhà cô chưa từng có quen biết với những người có tiền, cũng ít người tới chơi. Sao hôm nay lại có khách?

Cả hai đi vào nhà. Phòng khách lúc này không khí cũng khác lạ. Dì nhìn cô cười nhưng trong không cười. Ngọc Chi biết bà ta lại nghĩ ra điều gì chọc phá cô rồi, người đàn bà này lúc nào cũng vậy thấy cô sống vui vẻ thì không vừa mắt. Gian phòng khách có một cô gái trẻ đang ngồi, cô có vẻ khá bồn chồn, nhưng đôi mắt lại bình thản, che giấu rất tốt sự lo lắng của mình.

Ngọc Chi và Thiên Vũ nhận ra cô chính người lúc này va phải mình. Ngọc Chi bất giác lo lắng. Điều cô lo sợ nhất chính là chuyện này, và nó đã đến. Thiên Vũ và Ngọc Chi ngồi xuống đối diện với Ngạo Tuyết.

Phải có thể gắng gượng lắm mới có thể đè xuống tâm tình kích động của mình lúc này, Ngạo Tuyết, đặt quyền tạp chí xuống trên đó có hình của người đàn ông – Tiêu Lãnh Phong- Trên đó treo giải thưởng cho ai tìm thấy anh.

Đi của Ngọc Chi giọng vô cùng mừng rỡ kể lể

“Hôm qua lúc đi spa với người bạn vô tình nhìn thấy tạp chí này. Sau khi nhìn kĩ thì mới thấy Thiên Vũ giống hệt Tiêu Tổng tài.”

Nhấp một ngụm trà, Ngạo Tuyết bình thản hỏi

“Vậy bà là người đã gọi điện cho anh trai tôi”

“Đúng vậy”

“Là bà đã cứu Phong”

“Không..... Không phải tôi, con gái lớn của tôi gặp cướp được Tiêu Tổng tài cứu nhưng bản thân bị đánh bất tỉnh nên nó đưa về đây. Nhưng khi tổng tài tỉnh lại thì không nhớ mình là ai.”

“Ngọc Chi là tên của cậu phải không?” Ngạo Tuyết hiền hòa nhìn Ngọc Chi, có chút cảm kích.

“Đúng vậy”

“Là cô đã cứu Phong, cảm ơn cô” Ngạo Tuyết mỉm cười

“Không..... không có gì?” Nhìn nụ cười đầy lương thiện của Ngạo Tuyết, Ngọc Chi có chút ngây người. Nó đẹp, thánh thiện, thuần khiết, một nụ cười khiến người ta nhớ mãi không quên cùng chút ngây dại.

Nhưng rồi Ngạo Tuyết cất tiếng hỏi khiến cô bừng tỉnh

“Phong, anh có gì thắc mắc muốn hỏi không?”

Lúc này đây, ánh mắt hai người nhìn nhau, dường như chỉ còn là không gian riêng của họ, không một điều gì có thể phá vỡ sự hài hòa này.

Từ lúc vào đây, Lãnh Phong vẫn một mực im lặng, lắng nghe mọi người nói. Anh đã có thể đoán được phần nào thông qua tờ tạp chí này. Có chút mê man, cảm giác không thật, nếu đã từng là anh thì ít ra phải có chút cảm giác chứ. Nhưng sao lại thấy mơ hồ, không ấn tượng điều gì, ngoại trừ nhìn Lâm Ngao Tuyết có chút bối rối, chút thân thiết ra. Tất cả còn lại là số không. Cho dù anh có bị mất trí nhớ thì người hiểu anh nhất vẫn là Lâm Ngao Tuyết, chỉ cần nhìn vào đôi mắt anh, cô có thể hiểu anh đang nghĩ gì.

“Cô là gì của tôi?”

“Trên cổ của anh có đeo một dây chuyền phải không?” Cô thật dịu dàng hỏi rồi từ cổ mình tháo ra chiếc dây chuyền.

“Đây là một đôi, trên thế giới chỉ có một đôi dây chuyền duy nhất này thôi. Anh đã tặng em trong lần chúng ta đính hôn”

Cặp dây chuyền này thật đặc biệt vì đơn giản nó do chính Lãnh Phong thiết kế. Hai chiếc có hình thù khác nhau, nhưng khi ghép lại tạo nên một bông hoa tuyết tuyệt đẹp. Cô là tuyết trắng mát lạnh, là người mà anh yêu thương nhất, đeo vào tức là cô luôn luôn ở bên anh.

Lãnh Phong có chút sững sốt, còn Ngọc Chi lại đau đớn. Cô đoán không sai nha, hai người họ quả nhiên từng có tình cảm, còn đã đính hôn rồi. Như vậy cô dâu có là gì của anh, cũng là không cần thiết ở lại chỗ này nữa. Cô đứng dậy

“Xin lỗi tôi về phòng trước, nay đi cả ngày mệt rồi”

Thiên Vũ khẽ nắm lấy cánh tay cô, anh nói

“Những gì anh hứa, anh sẽ làm được”

Ngao Tuyết ngạc nhiên, còn Ngọc Chi lại sững sốt, anh vẫn để ý tới cô

“Xin lỗi cô, có thể thân phận của tôi đúng là Tiêu Lãnh Phong, nhưng hiện giờ cô gái này thật sự quan trọng với tôi. .... Cô ấy hiện là bạn gái của tôi. ....”

“Cô ấy hiện là bạn gái của tôi!!!!!!” Một câu nói làm ba người trong cuộc tự sa vào những suy nghĩ của riêng mình.

Đầu tiên là nhân vật được nói tới trong câu ấy, Ngọc Chi dĩ nhiên là hoan hỉ, vui sướng cùng cảm động hơn ai hết. Trong lòng anh có cô, anh không hề vì có một vị hôn thê xinh đẹp động lòng người mà quên sự tồn tại của cô. Cô có chút lảng lảng vui sướng, chợt nghĩ tới câu chuyện cổ tích Lọ lem cùng hoàng tử mà hy vọng. Từ khi gặp anh, bản thân cô trở nên lãng mạn hơn, mơ mộng hơn. Mong muốn được sống, được hạnh phúc thì đâu có gì là sai.

Khi nói câu đó, không hiểu sao anh lại tránh ánh mắt Ngao Tuyết nhìn mình. Đôi mắt long lanh ấy thoáng cô đơn, buồn bã, kèm theo chút thất vọng, cùng nỗi ưu tư da diết khiến anh bất giác có cảm giác không muốn làm tổn thương. Khi đó anh đâu có nghĩ rằng, bản thân vẫn chú ý nhiều tới cô như vậy. Hết sức tự nhiên, bản thân luôn để ý tới tâm trạng của Ngao Tuyết nhưng chỉ coi đó là bình thường.

Lâm Ngao Tuyết có chút thất vọng, cô biết, từ lúc trên đường nhìn thấy hai người họ, vừa rồi hai người nắm tay đi vào phòng khách. Bản thân có chút đoán ra được mọi chuyện, thế nhưng khi nghe trực tiếp người mình yêu thương nói ra câu đó. Quả thật có chút đau xót. Sống mũi hơi cay cay, đau lòng cùng xót xa. Anh đã thực hiện lời hứa với cô gái này nhưng đồng thời quên mất lời hứa với cô. Lời hứa ấy liệu anh có thực hiện được không?

Hôm đó là ngày cuối tuần, trời đẹp, Lãnh Phong trở về nhà, vị hôn thê bé nhỏ của anh chắc đang ỉu xiu ở nhà. Hôm nay anh lại thất hẹn với cô, không thể đem cô ra ngoài đi chơi được. Cô cũng thật ngoan, không bao giờ giận dỗi, ầm ĩ, cãi nhau với anh. Yêu chiều anh hết mực, mà bản thân anh cũng như vậy. Có thể nói anh rất mãn nguyện khi có cô. Trở về nhà, quán gia cát đồ cho anh, bản thân không thấy Ngao Tuyết ra đón, có chút kì quái

“Ngao Tuyết đâu rồi?”

“Cô chủ đang coi phim trên lầu”

Ra hiệu cho mọi người tiếp tục làm công việc của mình, anh nhẹ nhàng lên lầu, mở cửa đi vào mà Ngao Tuyết vẫn không phát hiện ra. Cô ngồi trên sofa, quay lưng lại với anh. Đi vòng ra đằng trước anh âu yếm gọi

“Ngao.....”

Hình ảnh trước mắt làm anh hoảng hốt. Trên gương mặt thiên thần ấy, rơi xuống những giọt nước mắt trong suốt như thủy tinh, rất đẹp. Nhưng nó lại như một lưỡi dao vô hình đâm mạnh vào tim anh. Cô rất ít khi khóc, mà lần này còn khóc một cách thê lương đau đớn. Nhìn thấy anh, cô vội vã lau hết nước mắt. Nhưng anh còn nhanh hơn, ngồi xuống ôn nhu nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt. Bàn tay anh lạnh lạnh có chút run rẩy khi nước mắt thấm vào tay mình. Anh có chút bối rối khi thấy cô khóc, không biết dỗ dành thế nào

“Ngao Tuyết em sao vậy? Sao lại khóc, ai bắt nạt em sao?”

Những giọt nước mắt lại đổ ra như suối làm người ta đau đớn không thôi. Cô gái nhỏ này, làm anh vừa thương vừa đau. Ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ tấm lưng mảnh mai

“Ngoan nào, lớn rồi chứ có bé bỏng gì đâu, sao lại khóc nhè thế này, nói anh nghe sao em lại khóc”

Giọng cô nghèn nghẹn chút không tự nhiên

“Anh không được cười em, thì em mới nói”

“Àn, ngoan, anh sẽ không cười” Nói vậy chứ nếu Ngao Tuyết nhìn lên sẽ thấy gương mặt lạnh lùng của Lãnh Phong có chút ý cười. Cô bé này dễ dụ dỗ lắm, có lúc anh nghĩ chỉ cần cho cô cây kẹo là có thể bắt cóc cô rồi.

“Hôm nay, anh thất hẹn với em, em ừ ừ khuất” Cô bắt đầu kể lể, làm anh đau lòng, công việc của anh thật sự rất bận. Từ khi quyết định giúp gia tộc rửa tay gác kiếm, bắt đầu chuyển sang kinh doanh, anh đã phải nỗ lực cố gắng vô cùng. Ngao Tuyết luôn ủng hộ anh, không ca thán phàn nàn. Chút áy náy, anh định an ủi cô....

“Em về nhà, coi phim, nhưng bộ phim ấy buồn quá, cộng thêm ừ ừ khuất nên là.....”

Ôi đúng là dở khóc dở cười. Cô thật biết cách nói chuyện. Trước đó còn cảm thấy áy náy thế mà giờ phải vô lực mà cười. Cô nhóc này, thật thú vị, dễ khóc dễ cười, dễ thỏa mãn mà cũng dễ bị thương. Xem phim mà cũng khóc được.

“Àn thế ra là bộ phim bắt nạt em, để anh vút cái đĩa phim ấy đi nhé”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đâm mạnh vào ngực anh

“Lại chọc em rồi”

Anh nở nụ cười hiền hòa, rồi lại tiếp tục ôm cô vào lòng

“Ngao Tuyết, thiệt thòi cho em quá. Anh xin lỗi”

“Phong, liệu có khi nào anh quên mất em không?” Cô vòng tay ôm thật chặt anh.

“Sao tự dưng hỏi thế”

“Bộ phim kia kể về chàng trai và cô gái yêu nhau. Nhưng sau đó chàng trai gặp tai nạn và quên mất cô gái. Sau này cho dù cô gái có cố gắng thế nào, chàng trai cũng không thể nhớ ra, không thể yêu cô được. Sau đó chàng trai đã yêu cô gái khác. Cô gái ấy đành phải một mình lặng lẽ ra đi.... Rất là thương tâm nha”

“Chỉ là phim ảnh thôi, không có thật đâu.” Nếu ai biết vị tổng tài lạnh lùng lại có lúc dở khóc dở cười đi an ủi người yêu xem phim mà khóc, thì chắc anh phải giết người diệt khẩu quá. Lúc vui vẻ hiền lành, lúc trong sáng đáng yêu, lúc nhu mì ấm áp, lúc lại tính nghịch quậy phá. Dễ khóc dễ cười, khá nhạy cảm. Cô đúng là có đủ muôn hình muôn trạng cảm xúc cùng tính cách.

“Nhưng mà anh.....”

“Ngoan nào, anh hứa sẽ không quên em. Kể cả có mất trí nhớ, thì chỉ cần nhìn em anh vẫn sẽ cảm thấy rung động yêu thương. Rồi nhất định anh sẽ nhớ ra em. Tin tưởng anh chứ”

Chạm vào ánh mắt ấm áp của anh. Bản thân Ngao Tuyết có chút ngọt, ấm áp. Cô yêu anh, tin tưởng anh. Tình yêu của họ chỉ đơn giản là ở bên nhau, yêu thương, quan tâm chăm sóc lẫn nhau cùng sự tin tưởng không bao giờ hết. Dơ tay ra cô nói

“Vậy ngoắc tay hứa đi”

“Àn”

“Nhưng hôm nay anh thất hẹn với em, phải đền bù cho em.” Ngao Tuyết chu miệng nói mang theo sự vui vẻ vĩnh viễn

“Àn em muốn gì”

“Sắp có trận bóng rổ giao hữu với học viện Tây An, em muốn được nhìn thấy anh chơi bóng rổ. Chưa bao giờ em được coi. Mọi người bảo anh chơi bóng rất tuyệt, em muốn được coi.”

“Được rồi, nhóc con.”

“Thất hứa nữa là em nghỉ chơi với anh”

Anh bật cười, ai câu này cô nói bao nhiêu lần rồi, có lúc nào thực hiện được đâu. Nhưng lần này anh cũng muốn tham gia, không thể để cô thất vọng mãi được. Cô tuy không than trách anh, nhưng anh rõ cô trong lòng lại buồn bã.

Nhưng chính trận bóng rổ này lại thay đổi cuộc đời cô, lệch ra khỏi sự bình yên tĩnh lặng, bắt đầu sóng gió thử thách.

Ngồi trên xe, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, quay sang nhìn người con trai ngồi cạnh mình. Cô khẽ thở dài.

Nửa năm nay, cô đã khẽ thở dài không biết bao nhiêu lần rồi.

Không tìm thấy anh thì bản thân lo lắng, mắt ăn mất ngủ. Tìm được rồi anh lại chẳng nhớ ra mình là ai.

Phong.... liệu anh có thể nhớ ra em không? Còn có thể thực hiện lời hứa ấy với em không? Hay rồi anh sẽ yêu người khác.

Phong.... Rốt cuộc em cũng hiểu cảm giác gần ngay trước mặt mà xa tựa chân trời rồi.

Nhưng em vẫn tin tưởng anh, rồi có ngày sẽ nhớ ra em là ai.

Phong à, em tin anh.....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Núi kéo những gì thuộc về mình

8h tối, sân bay quốc tế.

Cầm sẵn vé máy bay, Lâm Ngạo Tuyết đưa hai bảo bối đi ăn nhẹ chút gì đó. Cả ngày nay bận rộn đã mệt mỏi rồi, hai bảo bối vì mãi chơi nên cũng không ăn uống gì.

Đã vậy tội nhỏ còn phải an ủi bà mẹ mít ướt nữa. Cô quả có chút không đành lòng.

Nhìn An Lương đang chăm sóc cho Emily, cô không ngờ anh lại theo cô ra sân bay. Muốn tiễn ba mẹ con cô. An Lương đi tới bên cạnh cô

“Em thật sự muốn đi nhanh như vậy sao?”

“Àn, em không có dự định ở lại, vé cũng đặt luôn rồi mà”

“Ngạo Tuyết, em lại khóc rồi” An Lương nhìn vào đôi mắt cô.

“Không sao đâu.....”

“Thu Phong đang ra sân bay, cô ấy rất muốn gặp em” Giọng An Lương có chút buồn bã “năm đó, khi tai nạn máy bay xảy ra, tất cả hành khách không một ai sống sót. Anh đã nghĩ rằng em không còn nữa. Gặp lại em thế này, anh thật sự rất vui vẻ. Anh thật sự không muốn em đi máy bay nữa”

Ngạo Tuyết có chút thất thần, năm đó là may mắn, cũng là trời giúp cô. Vụ tai nạn đó đã giúp cô trốn thoát an toàn khỏi địa ngục. Cười nhẹ nhàng mang theo một nỗi buồn ưu

“Tất cả đã qua rồi. Bản thân em không muốn nhớ lại những điều không vui trước kia nữa.”

“Em vẫn còn yêu Lãnh Phong đúng không?”

Ngước sang nhìn An Lương, cô im lặng. Nhiều khi, trước một vấn đề nào đó, con người ta thường dùng thái độ im lặng để thừa nhận. Cô không muốn nói tới vấn đề này, còn yêu hay không cũng không thể quay lại. 5 năm trước trước sự lựa chọn của mình, cô đã kiên quyết rồi.

“Tuy anh không biện minh cho Phong, nhưng 5 năm qua, cậu ấy cũng đau khổ lắm, lúc biết em chết.....”

“An Lương, em quả thật không muốn biết nữa”

Ngạo Tuyết khẽ cắt đứt lời anh của anh. Khẽ xoa đầu cô anh nhẹ nhàng nói

“Đồ ngốc này, sao không núi lấy những gì là của mình. Cả em và Phong còn yêu nhau, sau lại thành ra như thế. Cả hai người thật là.....”

“Anh quên, em có hai đứa con rồi sao?” Cô mỉm cười.

“Chỉ có tay Lãnh Phong ngốc đó mới không nhận ra tiểu tử Alex giống mình. Cả tâm trí đặt hết lên người em rồi thì còn nhận ra điều gì nữa.”

Khụ! Khụ!

Ngao Tuyết có chút bối rối.

“Ý anh là gì.....”

“Ài..... em tự nghĩ đi, anh đi chơi cùng Alex với Emily đây.”

Một mình đứng đó trầm lắng, cô suy nghĩ tới những gì An Lương nói. Nín giữ những gì thuộc về mình. Trước kia, cô quả đã từng làm như vậy. Nhưng kết quả thì sao? Mỗi lúc lại đẩy chính bản thân mình vào con đường đau khổ. Rồi rơi vào địa ngục.

Khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi nó, dường như chấp nhận Lãnh Phong, là phải đổi mặt với một mảnh quá khứ đen tối mà bản thân đã muốn quên.

Cô sợ..... Không dám đổi mặt.....

Quá khứ là những gì đau đớn, sâu bi cũng có niềm vui hạnh phúc. Cô muốn lãng quên tất cả. Đã chọn một vùng đất không ai biết mình là ai để sinh sống và làm việc. Nhưng ngày hôm nay khi gặp lại mọi người, nhìn thấy người mình đã từng yêu sâu đậm bản thân mới ngộ ra rằng, cả đời này mình không thể quên hết được. Tất cả mọi việc như mới xảy ra.....

Đó là ngày đầu tiên, Lãnh Phong trở lại căn biệt thự của mình, sau thời gian mất tích. Trí nhớ không được khôi phục, anh kiên quyết ở lại Diệp gia. Nhưng sau đó vì thuận theo ý của Ngọc Chi. Anh sẽ về đó sống với điều kiện, Diệp Ngọc Chi cũng sẽ sống ở đó. Lâm Ngao Tuyết mỉm cười đồng ý. Tiêu Gia lớn như vậy, phòng cũng rất nhiều. Không sợ thiếu chỗ ăn ở.

Diệp Ngọc Chi bao quát một lần căn biệt thự này, nơi đây như một cung điện vô cùng sang trọng, có cây xanh, có vườn, có bể bơi xích đu. Vào trong phòng khách rộng lớn, giữa căn phòng là chiếc piano trắng muốt thêm phần tinh tế. Các bày trí trong nhà cũng rất thẩm mỹ, mang màu sắc ấm cúng tạo nhã.

Vị quản gia thấy Lãnh Phong, khẽ cúi chào, trong giọng nói có chút xúc động

“Cậu chủ..... Thật tốt quá.....”

“Bà là.....”

“Tôi là quản gia của cậu, rồi từ từ cậu sẽ nhớ ra thôi. Đến bữa ăn rồi, cô Ngao Tuyết đang chờ ở trong”

Nắm lấy tay Ngọc Chi, anh hỏi “Em đói chưa, mình vào ăn thôi.”

Phòng ăn, Lâm Ngao Tuyết thật giản dị, bộ váy liền thật trang nhã, đeo thêm tạp dề, cô quả giống hình tượng vợ hiền mà rất nhiều người đàn ông mơ ước. Đang tất bật dọn bàn nên không để ý hai người đi vào. Dần dần trên bàn lần lượt xuất hiện những món ăn nóng hổi, hấp dẫn.

Ngẩng đầu thấy hai người cô khá vui vẻ “Phong, Ngọc Chi hai người ngồi xuống đi”

Anh đã chấp nhận mình chính là Tiêu Lãnh Phong, người kế thừa của Tiêu gia, cái tên Tiêu Lãnh Phong ít nhiều cũng trở nên quen thuộc. Còn Ngao Tuyết, với người con gái này, tuy có chút thân thiết nhưng người anh yêu hiện tại là Diệp Ngọc Chi. Tâm chân tình này anh không thể đáp ứng được. Anh cũng không mong muốn tổn thương cô, có lẽ chỉ có thể để cô thấy khó mà rút lui.

Vì vậy, Lãnh Phong không trả lời cô, anh một mực quay sang chăm sóc Ngọc Chi, kéo cô ngồi xuống

“Ngồi xuống đi, em cũng đói rồi phải không. Từ giờ nơi này sẽ là nhà của em. Đừng khách sáo mà cứ tự nhiên thoải mái như ở nhà mình nhé.”

“Àn...” Ngọc Chi có chút thẹn thùng rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

Trông cả hai vô cùng hòa hợp vui vẻ, Lãnh Phong từ lúc mất trí nhớ tới nay, không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng nữa, lúc nào cũng cười vui vẻ như một con người khác. Ngao Tuyết cũng có chút chạnh lòng, nhưng cô tự nhủ phải cố gắng chịu đựng một chút. Cô có thể có đủ sức nhẫn nại, để chờ đợi anh lấy lại trí nhớ. Cô gấp một ít thức ăn rồi nhẹ nhàng hỏi

“Phong, anh ăn thử xem, đây là những món mà trước kia anh vẫn thích ăn.”

Vị quản gia cũng từ lúc nào tiến vào, bà khẽ cúi đầu cung kính

“Đúng đây cậu chủ, trước đây cậu rất thích ăn đồ ăn do cô Ngao Tuyết làm”

Vị quản gia này vô cùng yêu quý cô gái thiện lương, hiền lành Ngao Tuyết, bà tuy không chán ghét Ngọc Chi nhưng sự xuất hiện của cô làm đảo lộn mọi thứ. Bà rất muốn giúp Ngao Tuyết và Lãnh Phong lại có thể ở lại bên nhau.

Lãnh Phong có chút ngập ngừng rồi đưa vào miệng. Phải, đồ ăn rất ngon làm người ta cứ muốn ăn mãi không ngừng. Có những điều cho dù là mất trí nhớ cũng không thay đổi, ví như khẩu vị.

“Đúng là rất ngon. Ngọc Chi em ăn thử xem.....” Anh ân cần gấp thức ăn cho người con gái của mình

Ngạo Tuyết bỗng trầm lặng ăn, nếu nói cô không để ý là nói dối, có cảm giác mình chính là người thừa trong căn phòng này. Nhưng bản thân lại chẳng thể làm điều gì. Nhìn hai con người ấy ăn uống vui vẻ là lại chẳng thể nuốt trôi. Sự ủy khuất dâng lên lại bị cô cố gắng đè nén xuống.

“Cô chủ, cô có điện thoại” Một cuộc điện thoại đến cứu Ngạo Tuyết ra khỏi bữa ăn nhàm chán này. Nghe điện thoại xong cô đứng lên căn dặn

“Lúc nữa cậu chủ ăn xong thì phiền quản gia dọn dẹp luôn nhé. Cháu có chút việc đi luôn.”

“Cô chủ lại họp nữa à”

“Àn”

Nhìn lại Lãnh Phong cô đắn đo thêm

“Chút nữa bác đưa Phong về phòng, chuẩn bị phòng cho Ngọc Chi. Có thể soạn sẵn mấy bản báo cáo của công ty trong thời gian qua để anh ấy coi. Dù sao anh ấy cũng là người lãnh đạo trực tiếp.”

“Vâng thưa cô”

Sau bữa ăn, nhận thấy có nhiều người nhìn mình bằng ánh mắt không được vui vẻ lắm. Ngọc Chi mở lời muốn đi dạo trong nhà. Cô muốn có chút không gian thoải mái riêng tư để hít thở.

Từ ngày biết Lãnh Phong chính là Tổng tài của Tiêu gia, cô quả có chút hoang mang. Tiêu gia vị thế như thế nào không ai không rõ. Còn bản thân mình là ai cô cũng hiểu, không thể xứng đáng với anh được. Thế nhưng Lãnh Phong không hề thay đổi, vẫn yêu thương, quan tâm cùng chăm sóc cô. Khiến cô vô cùng cảm động, ngày một yêu anh hơn. Cô cũng mong có thể sống hạnh phúc với anh trong căn nhà đẹp thế này.

Nhưng nơi này có một nàng công chúa, phải công nhận, Ngạo Tuyết xứng đáng là một nàng công chúa mà bất cứ ai cũng phải yêu mến. Có thể làm bất cứ người đàn ông nào điên đảo. Sống trong một gia đình giàu có, được học hành đầy đủ, hưởng vinh hoa phú quý, sống an nhàn trong giới thượng lưu mà không kiêu ngạo, không coi thường người khác. Không điều ngoa, hách dịch. Lại vô cùng yêu thương, quan tâm mọi người. Ai mà không yêu quý công chúa như vậy. Cô không muốn nhưng phải thừa nhận, Ngạo Tuyết rất xứng đôi với Lãnh Phong.

Đi ngang qua một căn phòng, cánh cửa có chút mở, không đóng chặt. Một mùi hương dịu nhẹ phảng phất, làm cô tò mò đẩy cửa đi vào.

Một căn phòng của con gái vô cùng dễ thương. Tường được sơn màu xanh da trời trang nhã. Cách bày trí của phòng y như phòng của công chúa. Lần lượt xem hết mọi thứ trong phòng, cô quay người, rồi ngẩn ra.

Bức tường phía trên của giường ngủ có treo một bức ảnh thật lớn, chụp một người con gái đang mỉm cười hiền lành, dưới ánh sáng mặt trời cô thật rực rỡ lung linh. Trông vô cùng xinh đẹp, làm người ta phút chốc bị hấp hồn, choáng ngợp.

Lâm Ngạo Tuyết thật xinh đẹp hoàn mỹ, cô trong lòng tự cảm thán nhưng kèm theo đó là sự ghen tị, tự ti.....

“Cô là ai, sao lại tự tiện vào phòng của tiểu thư”

Một nữ giúp việc đi vào, căn phòng này tuy thường ngày Lâm Ngạo Tuyết không cấm người ta ra vào nhưng mọi người cũng ít đặt chân tới trừ khi có việc.

“Tôi tôi.....”

“Cô sao lại ấp úng gì thế, vào đây định làm gì, ăn trộm sao?”

“Không phải, tôi đi qua thấy cửa phòng mở nên.....”

“Cô mới tới đây làm việc à, sao phòng của cô chủ lại dám tự tiện vào”

“Tôi.....” Ngọc Chi có chút bối rối khi bị nhầm là kẻ làm, chẳng lẽ số phận của cô chỉ chịu vất vả làm người hầu của kẻ khác thôi sao?

“Có chuyện gì vậy” Giọng nói âm lãnh ấy vang lên, Lãnh Phong từ bên ngoài đã nghe hết mọi chuyện, anh biết những lời nói này đã vô tình làm tổn thương Ngọc Chi, cũng cảm thấy vô cùng tức giận.

“Cậu chủ” Nữ giúp việc khẽ run sợ.

“Từ bây giờ cô ấy là chủ nhân ở đây, muốn đi đâu làm gì trong cái nhà này đều được. Còn nữa phòng này để cho cô ấy ở”

Quản gia đi đằng sau anh, khẽ nói

“Thưa, đây là phòng cô Ngạo Tuyết, không được.....”

“Nhà này tôi làm chủ, hay cô ấy?” Anh lạnh băng hỏi

“ Là cậu. ....”

“ Vậy cứ như vậy đi”

“ Nhưng. .... Ít nhất cũng phải chờ cô Ngạc Tuyết về để thông báo, không thể khi cô ấy không ở nhà mà dọn đồ đi được. ....”

Ngạc Chi khẽ lên tiếng “ Thiên Vũ. ... à không Lãnh Phong, em ở phòng khác cũng được. Trong nhà còn nhiều phòng mà, ở phòng nào chẳng được. Tại em thấy trong phòng này có mùi hương dễ chịu quá nên mới vô tình đi vào”

Nữ giúp việc cũng phụ họa một chút, khẽ cúi đầu

“ Đúng vậy, quần áo của tiểu thư có chút bình thường, nên tôi mới nhầm lẫn. Mong tiểu thư tha thứ cho”

Chất liệu trong phòng của Ngạc Tuyết từ rèm cửa, tới ga chăn đệm, quần áo tất cả đều là chất liệu lụa mềm mại mát mẻ, cộng thêm trong phòng có một mùi hương thảo mộc nhàn nhạt dễ chịu khiến người ta bất giác lưu luyến không muốn rời đi. Quả thật Lâm Ngạc Tuyết được sống quá sung sướng. Ngạc Chi lại thêm phần ghen tị, nếu cô cũng được sinh ra trong một gia đình giàu có, được mọi người yêu thương thì cô cũng được như Ngạc Tuyết rồi.

Xẩm tối Ngạc Tuyết trở về, trông cô có chút mệt mỏi. Hôm nay phải đi tiếp khách hàng quan trọng, bản thân đã phải uống rượu. Phải biết là, Ngạc Tuyết không biết uống rượu, cô ép mình uống rồi khi tiệc tàn, đàm phán thành công thì chính bản thân lại lao vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo ra. Nửa năm nay cô đã phải sống như vậy. Một mực cố gắng hoàn thành những công việc của Lãnh Phong, cố gắng để vị trí kế thừa Tiêu gia của anh không bị lung lay, không bị người ta lật đổ. Cô biết đó là những gì tâm huyết của anh. Mong ước của anh khi làm việc đó. Cô không muốn nó bị đổ bể. Hơn nữa tuy không có bằng chứng nhưng cô chắc chắn việc anh mất tích gần tiếp là do cô gây ra, nếu cô không tin tưởng kết giao nhầm người thì. ....

Nếu hôm đó cô không nằng nặc đòi có một lễ sinh nhật của mình chỉ có hai người không kèm theo vệ sĩ thì. ....

Tất cả mọi chuyện là lỗi của cô. Nhìn cô nhỏ bé mong manh như vậy nhưng lại vô cùng kiên cường, mạnh mẽ. Luôn cố gắng hết sức có thể để mong có ngày anh trở về.

Vừa bước vào nhà, cô không còn chút sức lực nào. Khẽ chào mọi người cô định trở về phòng. Nhưng bước chân chợt dừng lại

“ Ngạc Tuyết anh có thể nhờ em một việc được không?” Lãnh Phong cất tiếng gọi

“ Có chuyện gì vậy?”

“ Em có thể đổi phòng cho Ngạc Chi được không. Hôm nay cô ấy đi nhầm phòng, rất thích căn phòng của em.”

“ Ý anh là, chỉ cần là Ngạc Chi thích thì cái gì, anh cũng đồng ý phải không?”

Bất ngờ Ngạc Tuyết phản bác. Cô hôm nay đã rất mệt mỏi, chút rượu khiến đầu đau nhức khó chịu. Về nhà còn kèm theo ủy khuất thế này.

Bộ váy mà Ngạc Chi đang mặc, là bộ người bạn Thu Phong thiết kế riêng cho cô, cô vô cùng yêu quý trân trọng. Ấy vậy mà giờ nó lại đang được Ngạc Chi khoác trên người. Cô tuy hiền lành nhưng không phải muốn đổi xử thế nào cũng được. Sức chịu đựng của con người cũng chỉ có giới hạn.

Từ lúc tìm được anh tới giờ, anh vô tình, anh dửng dưng, anh lãnh đạm lạnh nhạt cô cũng đề nén chịu đựng. Vì cô tin tưởng cùng hy vọng anh sẽ nhớ lại, nhưng không có nghĩa anh muốn đối với cô thế nào cũng được

Cố tỏ ra mềm mỏng với Ngạc Chi, cô vốn không thích sự to tiếng rồi.

“ Ngạc Chi phiền cậu có thể coi bộ váy đó rồi đưa cho mình không?”

“ Ngạc Tuyết, em có ý gì?”

“ Đó là váy của em, không được sự cho phép của em không ai có thể đụng vào. Ngạc Chi phiền cậu” Ngạc Tuyết vẫn cố gắng mềm mỏng. Sức chịu đựng của cô sắp cạn rồi, đừng ai ép cô hơn nữa.

Ngạc Chi quay đi và trở lại với bộ váy. Đón váy trên tay, bằng một lực hết sức, trước mặt mọi người, cô xé tan bộ váy mình yêu quý

“ Phong, sức chịu đựng của em cũng có giới hạn thôi. Đồ em yêu quý trân trọng thì em phải giữ, chỉ đơn giản vậy thôi không thể nhường cho bất kể ai được. Cũng như căn phòng, bộ váy này. Tất cả nơi đó là kỉ niệm của anh và em. Không thể nhường cho người khác được. Em có thể trực tiếp phá hủy nó chứ không thể để người khác đụng vào. Nếu muốn hai người có thể tự tạo kỉ niệm riêng cho mình. Anh đừng nghĩ biểu hiện của anh em không hiểu. Nếu một ngày anh nhớ lại mọi việc, nếu người anh yêu vẫn là Diệp Ngạc Chi, em sẽ ra đi không làm ảnh hưởng hay cản trở hai người. Em ở lại đây, vì một lời hứa, lời anh hứa với em. Vì sự tin tưởng ngày trước với anh. .... Nhưng nếu anh mãi không nhớ ra. ....”

Bản thân cô cười có chút xót xa. Lặng lẽ trở về phòng. Hôm nay quá mệt mỏi, cô muốn được nghỉ ngơi. ....

Trong bóng tối, trên chiếc giường êm ái của mình, vùi mặt vào gối, thân hình bé nhỏ ấy run nhè nhẹ, đó là lần đầu tiên, Ngạc Tuyết khóc có phần bất lực như vậy, sự ủy khuất không dứt cứ xen vào làm cô không dừng được nước mắt. Cô hào hào ghét Phong, cô ghét, thật ghét. .... Nhưng lại không nỡ rời xa. ....

Lãnh Phong lặng lẽ ngồi tại bàn làm việc của mình, một bức ảnh anh cùng Ngao Tuyết chụp chung rất hạnh phúc, giữa căn phòng còn treo một bức hình lớn của cả hai. Có thể thấy họ đã từng hạnh phúc như thế nào, từng yêu nhau ra sao.....

Anh có chút bối rối. Anh thừa nhận, anh có chút quá đáng, nhưng bản thân đã có Ngọc Chi, anh không thể dây dưa không dứt khoát. Cứ coi như đau một lần rồi thôi còn hơn là đau mãi. Anh nghĩ như vậy là tốt với Ngao Tuyết nhất. Nhưng những gì cô nói hôm nay, anh hiểu, điều đó mới là công bằng cho cả hai. Ngao Tuyết quả nhiên rất đặc biệt, một sự đặc biệt mà chính bản thân anh không thể nào hiểu được. Ánh mắt nụ cười của cô rất trong lành, chút mê man mà chính anh không nhận ra. Càng ngày lại càng có chút bị cô thu hút.....

Rồi giống như nghĩ ra chuyện gì đó, Lãnh Phong không tự chủ được mà đứng lên, khi đã đứng trước cửa phòng Ngao Tuyết mới chợt hiểu được. Anh thừa nhận anh có chút quan tâm cô. Hôm nay đôi mắt cô lộ rõ sự đau đớn, khiến anh không tài nào quên được.

Trong đêm, tiếng khóc nghe có phần thê lương. Trái tim anh cũng có chút đau đớn. Nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, căn phòng chỉ có chút ánh sáng mập mờ của bóng trăng bên ngoài. Anh tiến lại gần, ngồi xuống bên giường, đôi tay không tự chủ mà vuốt mái tóc cô nhẹ nhàng lên tiếng. Hình như bản thân anh đã có một quyết định

”Ngao Tuyết, anh xin lỗi”

Nhận ra giọng nói của anh, cô khẽ dừng khóc. Một cái chuyển mình nhanh chóng, Ngao Tuyết ôm chầm lấy anh. Cô không ngờ anh lại qua đây, lại còn xin lỗi mình. Umm những gì anh làm khiến cô đau lòng, nhưng chỉ cần câu xin lỗi của anh, mọi thứ dường như biến đâu hết. Lãnh Phong có chút cứng người cảm nhận ôn hương ngọc nhuyễn trong lòng mình. Cơ thể cô mềm mại, mùi hương thảo mộc êm ái nhưng quyến rũ, làm say lòng người. Với Ngọc Chi tuy rằng cả hai yêu nhau nhưng anh chưa hề ôm cô hay để cô ôm như vậy. Bản thân có chút không hiểu tại sao hiện tại anh rất muốn ôm chặt cô. Nhưng nghĩ tới Ngọc Chi, lại thấy không nên, vì vậy chỉ mặc cho cô ôm chặt mình. Qua một lúc, cô gái nhỏ cảm thấy lạ lùng rồi chợt hỏi

”Sao anh lại qua đây?”

Lãnh Phong có chút bối rối rồi nói

”Uhm anh có chuyện muốn nói với em”

Cô khẽ buông anh ra, nhìn vào đôi mắt anh lắng nghe.

”Những gì em nói chiều nay, anh hiểu được. Anh cũng sẽ không tìm cách đẩy em ra xa nữa. Anh sẽ đối xử công bằng với cả hai người. Nếu anh có thể nhớ được, nếu người anh yêu vẫn là Ngọc Chi thì đến lúc đó mới để em ra đi. Được chưa?”

Cô gật đầu nhẹ nhàng, rồi khẽ cười với anh. Chỉ cần như vậy thôi, cô đã thấy thỏa mãn rồi. Cô gái nhỏ dễ dàng lòng với mọi việc, với mọi thứ mình có.

Từng câu từng chữ trong đêm hôm đó Ngao Tuyết nói ra, thật sự là bất ngờ. Chưa một lần cô nổi giận, hay xúc động, lúc nào cũng tươi cười cũng đã có lúc biết khóc. Hôm đó Ngọc Chi có chút thỏa mãn khi thấy Ngao Tuyết biểu hiện một chút bi ai bất lực. Mặc dù cô biết như thế thật chả ra gì, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có chút vui vẻ.

Câu nói ấy cũng đã thức tỉnh tham vọng của cô “Đồ mình yêu quý trân trọng thì phải giữ.... không thể nhường cho người khác được.” Lãnh Phong là người quan trọng với cô, cô không thể nhường cho Ngao Tuyết được, phải đấu tranh thì mới được hạnh phúc. Và con đường cô đi mỗi ngày một lệch đi, rồi không rõ từ lúc nào không thể quay lại.

Rót rượu nhưng không chảy một giọt nào. Rượu đã hết, cô uể oải đứng dậy xuống bếp định lấy thêm chai nữa. Lãnh Phong không biết về từ lúc nào, ngồi một mình dưới bếp, cũng đang uống rượu. Trông anh vô cùng mệt mỏi. Diệp Ngọc Chi tiến tới ân cần

“Anh về lúc nào vậy?”

“Được một lúc rồi?”

“Uống rượu sao không gọi em vậy?”

“Không cần thiết”

“Ngao Tuyết còn sống sao?”

Động tác của Lãnh Phong khẽ dừng lại, anh lạnh nhạt nói

“Từ bao giờ, em theo dõi anh vậy?”

“Lãnh Phong, hình như anh đã quên sức ảnh hưởng của Lâm Ngao Tuyết nhỉ. Hôm nay đi đám cưới, có rất nhiều người nhận ra Lâm Ngao Tuyết, vị hôn thê cũ của anh. Đễ L có được danh tiếng ngày hôm nay, công sức của Lâm Ngao Tuyết từng bỏ ra là vô cùng lớn”

Lúc nhận được tin, Ngao Tuyết xuất hiện, Ngọc Chi gần như bị đá kích. Cô đã ở bên anh 5 năm, từ khi lấy lại trí nhớ. Anh chưa bao giờ quên hình ảnh người con gái đó, cho dù cô ta có từng làm điều gì sai trái không đáng tha thứ nhưng anh cũng dung túng bỏ qua hết. Một lòng nhớ thương cô. Ngọc Chi cứ nghĩ Ngao Tuyết đã chết rồi sớm muộn Phong cũng sẽ mở lòng với cô. Nhưng hôm nay, cô nhận được một tin sét đánh như vậy. Có ai biết cô đã bị

đã kích như thế nào. Tự nhiên, toàn bộ quá khứ ủa về, rõ ràng như mới hôm qua. Cứ nghĩ cô sẽ được thấy Ngạo Tuyết trong căn biệt thự này...

“Cô ấy đâu, sao không về cùng anh?”

“Ngạo Tuyết lại đi rồi, cô ấy hiện tại đang sống thật sự rất tốt”

Ngồi bên anh, cô rót rượu cho anh

“Phong à, hôm nay chúng ta cùng uống nhé.....”

Thu Phong kích động không thôi, cô ôm chặt Ngạo Tuyết, khóc lóc kèm theo mừng rỡ

“Ngạo Tuyết, cậu thật sự chưa chết?”

“À, Thu Phong, mình xin lỗi vì đã không liên lạc với cậu”

“Không sao, chỉ cần cậu chưa chết là may rồi. Cho mình coi hai nhóc của cậu nào”

“Chúng con chào cô ạ”

“Chao ôi, hai nhóc đáng yêu quá. Dễ thương ghê. Ra cô hôn cái nào”

Thu Phong vui mừng hơn hờ nhưng nghĩ tới Ngạo Tuyết sắp đi lại xị mặt xuống

“Ngạo Tuyết mình đi cùng cậu sang Mĩ chơi nhé, vừa mới gặp lại mà đã phải chia tay rồi. Từ lúc cậu gặp nạn mình sợ đi máy bay trong một thời gian dài đấy”

“Thu Phong, xin lỗi nhưng hiện tại không được. Khi nào thu xếp ổn mọi việc mình sẽ liên lạc mời cậu qua đó chơi được không?”

“Ngạo Tuyết, cậu quả thật không thể ở lại à? Không thể gương vỡ lại lành với Lãnh Phong sao?”

Cá tính Thu Phong rất bộc trực thẳng thắn, có gì nói nấy, chính vì vậy Ngạo Tuyết vô cùng thích thú cô bạn này, nhưng giờ cô lại có chút khó xử, trước mặt hai bảo bối nhắc tới việc này.....

Cô thật sự không muốn chúng biết quá nhiều. Đừng coi thường trẻ nhỏ, đừng nghĩ chúng còn bé không biết gì. Chúng nghe và hiểu những gì người lớn nói chuyện.

“Thu Phong... việc này”

“Lúc đó Lãnh Phong quả rất đáng thương.....”

“Thu Phong, đến giờ rồi, mình lên máy bay đây.” Ngạo Tuyết cố tình lảng qua việc khác. Cô sợ khi nghe được những gì anh chịu đựng lại có chút mềm lòng. Tốt nhất sẽ không quan tâm, không biết như thế sẽ dễ dàng cho cả hai người. Cô hướng hai bảo bối, xoa nhẹ đầu chúng vô cùng âu yếm

“Hai con chào cô chú đi”

“Chúng con chào cô chú ạ”

“Ngạo Tuyết, thượng lộ bình an”

“Àn cảm ơn hai người. Sẽ không có tai nạn gì ngoài ý muốn nữa đâu”

Điện thoại di động của Lãnh Phong đổ chuông, Lâm Hà gọi tới. Anh có chút ngạc nhiên, đêm tân hôn, hai người họ không động phòng còn có thời gian gọi điện cho anh sao. Anh quyết định không nhắc máy. Hiện tại anh chỉ muốn yên tĩnh một mình, chậm rãi mà cảm nhận nỗi đau đớn này. Chậm rãi mà nhớ lại những kỉ niệm của hai người.

Lâm Hà thấy anh không nhắc máy để lại lời nhắn sau tiếng Bíp

“Nghe máy đi, chuyện này có liên quan tới Ngạo Tuyết, rất quan trọng”

Hai chữ “Ngạo Tuyết” quả là có sức ảnh hưởng lớn tới hai con người đang uống rượu tự chìm đắm trong những suy nghĩ hoài niệm của riêng mình.

Lãnh Phong, mở máy gọi điện thoại cho Lâm Hà

“Có việc gì quan trọng vậy?”

“Cậu đối với em gái tôi là như thế nào? Không thay đổi chứ, tôi hỏi rất nghiêm túc đấy”

Chợt thở dài, Lãnh Phong đáp

“Phải, tôi yêu Ngao Tuyết, không bao giờ thay đổi?”

“Phong, cậu có thấy Alex rất giống cậu lúc bé không?” Lâm Hà nhàn nhạt hỏi.

Giống như một dòng điện chạy qua đầu, phút chốc Lãnh Phong ngậy người. Đúng là cậu nhóc đó, anh đã cảm thấy rất quen thuộc, thân thiết, đúng là rất giống anh.

Không! Nó là bản sao y nguyên lúc nhỏ của anh. Sao anh lại không nhận ra nhỉ. Nhưng tại sao lại là con của anh được. Năm đó hai người chưa có xảy ra quan hệ.....

“Không thể nào? Năm đó tôi và Ngao Tuyết.....”

“Cái đó tôi không rõ lắm, nhưng Alex và Emily đã 5 tuổi rồi. Cậu nghĩ sao? Bên Mỹ con bé cũng không hề kết hôn. Lại còn nhớ Tú Minh nói dối. Cậu nghĩ xem, sao con bé phải làm như vậy. Có điều gì muốn che giấu sao?”

“Anh nói, cô ấy chưa kết hôn?”

“Đúng vậy, một mình nuôi hai đứa con. Phong, nếu cậu không muốn bán thân hối hận, thì đi giữ nó lại đi. Tôi biết kể cả nếu hai đứa nhóc không phải con của cậu, cậu cũng đủ sức bao dung chúng. Vì cậu yêu Ngao Tuyết, nên bất cứ điều gì của nó, cậu cũng sẽ chấp nhận. Những khuyết điểm của Ngao Tuyết cậu cũng sẽ yêu mến. Tôi chỉ có thể giúp cậu được như vậy thôi. Còn nữa 15 phút nữa là máy bay cất cánh rồi. Nếu cậu không nhanh lên thì....”

Nói rồi Lâm Hà cúp máy, nhìn Thẩm Tú Minh ngồi bên cạnh anh hỏi

“Sao em lại nói cho anh biết chuyện này?”

“Sau khi nghe anh kể lại chuyện của Ngao Tuyết và Lãnh Phong, em quả không muốn có một đôi yêu nhau mà không thể bên nhau. Coi như giúp họ đi. Hơn nữa hai đứa con nuôi của em cũng cần có cha nha.”

Lâm Hà ôm cô vào lòng, âu yếm

“Cảm ơn em, coi như anh đã có thể yên tâm về Ngao Tuyết được rồi”

“Không có gì, chúng ta là vợ chồng mà”

Lãnh Phong đứng dậy, vội vã chạy xuống lầu rồi vào xe. Người lái xe đã đợi sẵn ở đó.

“Chạy đi, tới sân bay quốc tế”

Nói rồi, anh rút điện thoại ra

“Alo, Tiêu tổng tài, có chuyện gì mà ngài trực tiếp gọi cho tôi thế?”

“Giám đốc, tôi muốn nhờ ông một việc”

“Dạ dạ, tôi sẽ dốc hết sức làm việc”

“15 phút nữa sân bay của ông có một chuyến bay về Mỹ cất cánh, tôi muốn ông hoãn lại cho tới khi tôi tới. Được chứ.....”

“Việc này.....” Giám đốc có vẻ khó xử. Lãnh Phong bèn nói thêm

“Tồn thất bao nhiêu, tôi sẽ chịu”

“Dạ dạ.... Tôi biết rồi.....”

Lâm Ngao Tuyết, lần này, anh sẽ không để em biến mất nữa. 5 năm trước, tưởng chừng như cả thế giới đã không còn khi nghĩ rằng em đã chết. Hiện tại đã xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ giữ em thật chặt, sẽ không để em rời xa anh nữa. Anh sẽ níu giữ thứ quan trọng nhất của mình, thứ mà mình yêu mến trân trọng.

Ngao Tuyết, em là cả cuộc đời của anh

Nhìn chiếc xe, lăn bánh dần dần biến mất trong bóng đêm. Diệp Ngọc Chi có chút ảm nẫn. Cả câu chuyện cô có thể nghe được hết. Lúc anh nói yêu Ngao Tuyết là lúc mọi sự bình tĩnh của cô biến mất. Cô không thể để mọi chuyện xảy ra như vậy. Không thể mất anh được. Rút điện thoại, một cuộc gọi đường dài xuyên quốc tế

“Nhắn với ông chủ các anh, Lâm Ngao Tuyết vẫn còn sống. Hiện đã ở đây”

Tuy cô không rõ Ngao Tuyết và y đã xảy ra những vấn đề gì, nhưng cô biết chắc chắn, kẻ có thể ngăn cản họ ở bên nhau chỉ có y.....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Vũ Duy

Ba mẹ con Ngao Tuyết đã ngồi an vị tại chỗ của mình, và chờ máy bay cất cánh là có thể rời khỏi đây an toàn.

Bỗng dung từ phòng phi công thông báo ra

“Xin quý khách thông cảm, do sự cố kỹ thuật, chuyến bay đi Mỹ sẽ bị hoãn lại 1h đồng hồ. Trong thời gian chờ đợi mong quý khách thưởng thức đồ ăn nhẹ của sân bay. Mong quý khách thông cảm, chân thành cảm ơn quý khách”

Nghe vậy, Ngao Tuyết cũng không thấy làm lạ, thi thoảng các chuyến bay cũng vậy. Dù sao an toàn tính mạng vẫn hơn hết. Vậy nên cô cùng các bảo bối ngồi thưởng thức món ăn nhẹ.

Sau khi lái xe với một tốc độ chóng mặt nhất, chiếc xe của Lãnh Phong rốt cuộc đã đỗ lại sân bay. Do đã sắp xếp từ trước, anh nhanh chóng lọt qua cửa soát vé, chạy ra đường băng. Leo lên máy bay rồi đi từ đầu đến cuối các khoang để tìm thân ảnh quen thuộc.

Lâm Ngao Tuyết sững sờ khi thấy hình ảnh anh dần dần hiện ra in rõ trong mắt rồi dừng lại trước mặt mình. Hơi thở anh có chút gấp rút như vừa chạy một quãng đường dài, rất vội vã. Bản thân cô hình như đã đoán ra việc hoãn chuyến bay này là do anh làm. Mục đích của anh là gì? Hình như cô và anh lúc đó đã nói rõ rồi mà. Cả hai không còn gì cả.

“Lâm Ngao Tuyết” Anh gọi tên cô

“Lãnh Phong..... có chuyện gì vậy”

“Emily, Alex, đi theo ba” Cho dù có đúng là con anh hay không phải anh cũng coi chúng là con mình. Không thể buông tha mẹ của chúng được. Anh cầm tay Ngao Tuyết kéo đi trước mặt bao nhiêu người. Ngao Tuyết sau phút bối rối, cô vội rút tay anh ra.

“Lãnh Phong anh làm gì vậy? Đang là trên máy bay.....”

“Chính vì trên máy bay, nếu em không muốn làm ảnh hưởng tới thời gian bay của mọi người thì mau xuống đi”

Anh bá đạo ra lệnh gần như uy hiếp. Này ý tứ gì chứ. Ô ô.....

“Liên quan tới em cùng tụi nhỏ.....” Anh tiếp lời

“Em không đi, em phải đưa tụi nhỏ về Mỹ” Cô kiên quyết từ chối.

“Vậy đừng có trách anh”

Dứt lời anh cúi người vác cô trên vai mình, rồi cất bước đi, mặc kệ Ngao Tuyết có vùng vẫy thế nào. Anh vỗ nhẹ vào lưng cô “Ngoan đi, mọi người đang nhìn đây”

A..... a.... a....., mặc dù đã là bà mẹ trẻ rồi nhưng cô da mặt mỏng nhé, bị nhiều ánh mắt theo dõi, cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cô ỉu xìu nói

“Được rồi. Cho em xuống, em đi theo anh”

Nghe vậy, gương mặt anh có chút ý cười. Anh hạ cô xuống rồi lôi kéo đi theo mình, hai nhóc ngoan ngoãn đi theo anh. Đừng hỏi tại sao chúng thấy anh khi dễ мамы mà không lên tiếng. Chúng bị anh gọi là “đi theo ba” làm mê muội rồi. Ô ô ô chúng có ba rồi nha.

Nghiệt chương! Ngao Tuyết ai oán kêu than trong lòng. Sắp có thể thuận lợi về Mỹ rồi sao còn lại bị bắt lại thế này, ô hai nhóc con của cô lại còn ngoan ngoãn đi theo nữa chứ. Chúng không thêm bệnh vực cô.

Xuống máy bay, vừa theo anh ra bên ngoài, một đám phóng viên chạy tới xung quanh cả hai, đặt câu hỏi

“Tiêu Chủ tịch, chúng tôi nhận được thông báo, anh đã có vợ.....”

“Tiêu Chủ tịch, cho hỏi cô gái đi cùng anh này là vợ của anh sao”

“Tiêu Chủ tịch, cho hỏi bao lâu nay anh không hề qua lại với ai chỉ là vì đã có vợ rồi sao”

Hàng loạt, hàng loạt câu hỏi đặt ra, làm Lâm Ngao Tuyết ái ngại nhìn Lãnh Phong, không hiểu ai theo dõi anh mà báo với phóng viên. Thế này thì đẹp mặt rồi, ngày mai lên trang nhất báo. Lãnh Phong tỏ ra không hề nao núng, đúng phong cách một tổng tài lạnh lùng nổi tiếng, anh cất tiếng đồng đặc như để tuyên bố

“Cô ấy là vợ tôi, chúng tôi sẽ chuẩn bị làm đám cưới. Xin phép muốn hỏi gì thì có thể gọi cho Tổng tài Tiêu Hà của chúng tôi để làm rõ”

Nói rồi Lãnh Phong dắt Ngao Tuyết đang ngỡ người cùng hai nhóc con đi ra xe. Cô lặng lẽ để anh dắt đi, bàn tay đó vẫn ấm, nếu có thể cả đời đi cùng anh, được anh nắm tay như vậy thì thật tốt biết mấy.

“Lãnh Phong.....”

“Có chuyện gì?”

“Chuyện này là sao đây? Sao anh lại như vậy?”

“Ngao Tuyết em vẫn không hề thay đổi, chính em cũng hiểu tại sao, vẫn còn giả vờ hỏi anh. Alex, Emily là con anh sao?”

Ngao Tuyết im lặng

“Người con gái ở bên anh đêm hôm đó là em, không phải Ngọc Chi đúng không?” Lãnh Phong một lần nữa cất tiếng hỏi. Trên đường đi anh đã suy nghĩ rất lâu rồi. Anh và Ngao Tuyết tuy đã đính hôn nhưng chưa hề có chuyện gì vượt quá giới hạn. Chỉ duy nhất cái đêm hôm ấy..... trong mơ màng anh đã nghĩ là Ngao Tuyết nhưng khi tỉnh lại người nằm bên lại là Ngọc Chi. Sự việc này đã qua lâu, anh không còn để ý hay thắc mắc nữa cho tới ngày hôm nay.

Có lẽ anh sẽ làm rõ mọi việc trong quá khứ nhưng Ngao Tuyết lại lẩn tránh nó. Cô gạt đi

“Chuyện này nói sau đi, đừng nói trước mặt trẻ con.....” Cô nhìn sang hai bảo bối, trong mắt chúng có chút mong chờ, khiến cô không đành lòng, cô cũng không dám nói dối. Vì khả năng nói dối rất kém, đặc biệt là với người mà mình yêu thương

“Đúng! Chúng là con của anh” Cô thẳng thắn thừa nhận, chuyện này có nói dối cũng không được. Ai bảo chỉ cần nhìn Alex mọi người đều đoán ra nó là con anh rồi. Với khoa học hiện đại bây giờ chỉ cần xét nghiệm là xong. Có nói dối cũng không được.

Lãnh Phong chợt mỉm cười. Nụ cười như ánh dương giữa mùa đông, ấm áp vô cùng. Anh kéo cô ôm vào lòng

“Ngao Tuyết cảm ơn em. Từ giờ trở đi anh nhất định sẽ bù đắp cho em cùng hai con”

Thật ra cô cũng đã nghĩ thông rồi, từ lúc nhìn thấy anh trên máy bay ngăn cô đi Mỹ, cô cũng đã có một sự quyết định. Không phải vì mình mà là hai bảo bối. Cô muốn cho chúng một gia đình, muốn bù đắp cho hai bảo bối. Còn cô..... thật sự là không thể được. Cô không xứng đáng nữa rồi.

Thu Phong đập bàn cười sảng sặc, trong khi ngồi đối diện cô, Lâm Ngao Tuyết lại có chút ai oán. Bây giờ thì hay rồi, trên các báo chỗ nào cũng có ảnh cô đi cùng Tiêu Lãnh Phong, tất cả chỉ tại tay Lãnh Phong chết tiệt đó, cô chỉ trong một đêm đã trở thành người nổi tiếng của thành phố à không của cả đất nước này mới đúng.

“Thiệt là bị ủy khuất mà”. Thu Phong nhìn biểu hiện đầy cảm xúc đầy trên gương mặt Ngao Tuyết, ô cô bạn Tuyết nhi vẫn đáng yêu như ngày nào, không thay đổi nha.

“Lần này mình thấy Lãnh Phong làm rất đúng”

“Cậu... còn bênh hấn ta nữa” Ngao Tuyết chu môi. Tô về bất mãn

“Hại tớ ra đường phải hóa trang trùm kín mặt mày mà kêu làm đúng”

“Ân” Thu Phong cười gian trá “Cưới vợ phải cưới liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻ dèm pha. Lãnh Phong phản công rất nhanh, rất tiến bộ, không để có người thừa cơ phá đám”

“Có ý gì vậy?”

“Cái con nhỏ Diệp Ngọc Chi thật không biết trời cao đất dày không biết xấu hổ, 5 năm qua cứ bám lấy Lãnh Phong không thôi. Tớ nhìn mà tức anh ách, lần này cho nó trắng mắt ra.”

Ngao Tuyết nghe vậy tâm tình trùng xuống, lặng im không nói.

“Thu Phong này, cậu và anh An Lương không tiến triển gì sao?” Ngao Tuyết nhanh chóng đổi đề tài

“Sao lại hỏi mình vấn đề này?”

“Thôi đi cô, tôi biết thừa rồi”

“Ngạo Tuyết, cậu không thấy cách mà An Lương nhìn cậu à.....”

“Biết nhưng nó không như cậu tưởng đâu. Chỉ là thân hơn anh em một chút thôi. Chỉ là thích nhau chứ không phải yêu.”

“Ngạo Tuyết, cậu nghĩ mình có cơ hội sao?”

Cô gật đầu, cười tươi “Đương nhiên a, mình thấy hai người đứng một chỗ rất xứng đôi. Yên tâm bà mai mối này đi”

“Được rồi, mình sẽ tin bà mai như cậu” Thu Phong cười vui vẻ.

Tình bạn của hai người họ bắt đầu từ năm đầu đại học tới nay, thân thiết như chị em ruột, chuyện gì cũng chia sẻ với nhau. Và có lẽ không điều gì có thể làm thay đổi được tình bạn chân thành đó.

Mà tại một nơi khác, cũng là những người bạn thân thiết của nhau. An Lương ném quyển tạp chí xuống, cười lớn

“Chà chà, chúng ta chuẩn bị có đám cưới rồi. Không rõ ai lại thông minh gọi đám nhà báo làm lời đó tới nhỉ?”

Tiêu Hà ngồi kế bên, ung dung tự tại uống trà. Tiêu Lãnh Phong ngồi ở vị trí chủ tịch của mình, tựa tiểu phi tiểu nhìn bạn mình, kèm theo An Lương và Dương Thiên.

“Tôi chưa bao giờ bị ai tính kế cả, Lâm Hà cậu được lắm”

“Àn, quá khen, quá khen. Tôi chỉ làm việc cần làm”

“Nhưng lần tính kế này rất cảm ơn cậu, đặt việc vào sự đã rồi, rất dễ dàng giải quyết”

“Tôi chỉ là muốn để cậu và Ngạo Tuyết có thể bắt đầu lại thôi. Tôi không muốn nó nghĩ hay là vì tội nhỏ mà trở lại bên cậu. Tốt nhất là cần thêm thời gian.”

“Tôi hiểu được, cậu yên tâm”

“Vây thì tốt”

Đã 5 năm trôi qua một cách lặng phé, anh tuyệt đối sẽ không để bất lợi gì xảy ra, chia cắt hai người nữa. Không để một điều gì chia cắt gia đình của anh nữa.

Vũ Duy đắm chiêu nhìn trang nhất tờ bìa tạp chí, đôi môi cười lạnh, anh làm sao quên được người con gái này, hình dáng vẫn như xưa. Có điều đã trưởng thành hơn, thuần thực hơn, quyến rũ hơn, mê hoặc hơn.

5 năm.....

Cứ tưởng đã chết rồi, không ngờ còn sống vui vẻ như vậy. Lâm Ngạo Tuyết tôi nhất định sẽ cho em phải hối hận!!!!

Cuộc đời mỗi người, quen biết gặp gỡ và kết giao với nhiều người. Nhưng có những mối quan hệ, nếu không xảy ra, không quen biết, không dây dưa lại là tốt nhất. Những mối quan hệ nghiệt duyên, làm thay đổi biết bao số phận con người.

Cuộc đời của Lâm Ngạo Tuyết, cô có lẽ hối hận nhất là đã gặp gỡ và quen với Vũ Duy.

Nếu coi nhà họ Tiêu là trùm của châu Á nói tới Thái Bình Dương, thì thế lực của Vũ Duy lại ở Châu Âu và Mĩ La Tinh. Cả hai thế lực này có giao kết ngầm không tranh vào công việc của nhau để chống đối đầu.

Vũ Duy và Tiêu Lãnh Phong, đã là đối thủ của nhau trong một khoảng thời gian dài, trên lĩnh vực kinh tế, xã hội đen. Nhưng từ 5 năm trước, tiêu gia thoái ẩn xã hội đen chú trọng phát triển kinh tế còn Vũ Duy vẫn tiếp tục làm mưa làm gió trong xã hội đen toàn thế giới. Hiện tại y muốn khuếch trương thế lực tại đại lục. Muốn phá vỡ cục diện bình yên bấy giờ, chỉ vì lý do đơn giản, vì một cô gái. Y muốn bằng bất cứ giá nào cũng phải có được cô bên cạnh mình. 5 năm trước đã vô tình vượt mắt, hiện tại không bao giờ để điều đó một lần nữa xảy ra.

Nếu bất cứ kẻ nào có thể biết được ý định này của y, quả sẽ không dám tin. Nhưng chỉ cần có ai biết thì kẻ đó chắc chắn sẽ bị giết thẳng tay.

Vũ Duy 15 tuổi đã trở thành kẻ lãnh đạo, y tàn bạo khát máu, đã trở thành huyền thoại khiến nhiều kẻ chỉ nghe tên thôi đã khiếp sợ.

Y tướng mạo tuấn tú, bề ngoài lịch lãm, trông vô cùng thư sinh yếu ớt nhưng đằng sau tướng mạo đó lại là một con quỷ máu lạnh tàn nhẫn. Với bề ngoài của mình, phụ nữ theo y vô cùng nhiều. Y thay người yêu như thay áo, cặp hết người mẫu, diễn viên, từng bao cả hoa hậu. Đàn bà y không thiếu, mà bản thân y cũng chỉ coi đàn bà là công cụ để tiết dục, thỏa mãn dục vọng của y. Đàn bà chỉ cần ném cho họ tiền. Làm tình trên giường thỏa mãn họ là xong. Yêu ư? Gã không bao giờ tin hay đếm xỉa gì. Nhiều đàn bà nói yêu y rồi. Y nghe nhảm rồi, chán rồi. Cứ nghĩ cả đời không bao giờ sẽ có lúc khát khao một người đàn bà mãnh liệt như thế. Một lần để cả đời không thể quên.

5 năm trước

Lần trở về đại lục này, y muốn tham dò thể lực của Tiêu gia ở đây. Tham vọng của y vô cùng lớn, rất muốn phát triển thể lực ở đây. Nên nhân cơ hội này bí mật trở về để tham dò một chút. Tính toán từng bước để xây dựng thể lực của mình cũng là để trả thù.

Ngồi trên xe ô tô, lúc phóng qua một con đường lớn. Lần đầu tiên y nhìn thấy Ngao Tuyết, cô đứng một mình, trông thật xinh đẹp. Lúc nhìn thấy cô, cảm giác đầu tiên của Vũ Duy là muốn lên giường cùng cô. Nghe có vẻ ti bi nhưng y chọn đàn bà rất đơn giản, chỉ cần nhìn mà có cảm giác muốn lên giường là y chọn. Hơn nữa bất kì người đàn bà nào được chọn đều không thoát khỏi ma trảo của y. Chính phục đàn bà cũng là một thú vui của y.

Chuyến đi này, chủ yếu cũng là đi chơi. Y làm việc không hấp tấp vội vàng mà cực kì thông thả. Bản tính trăng hoa với đàn bà của y là tùy hứng, có thể vừa làm việc chính sự, vừa chơi gái. Y sống ở nước ngoài nên chuyện chăn gối phóng túng là thường tình.

Lần này về đây, cuộc sống sẽ không nhàm chán rồi. Vũ Duy đang suy tính trở về khách sạn sẽ sai đàn em đi kiếm vài cô nàng về chơi. Nhưng không ngờ trước mắt lại xuất hiện một con mồi. Làm sao có thể bỏ qua được.

Lâm Ngao Tuyết thất thần đứng đó mà không hay bản thân đã lọt vào tầm ngắm của người ta. Một chiếc ô tô lặng lẽ chậm chậm theo cô.

Cô đi bộ hướng tới chỗ vạch kẻ đường của người đi bộ, chuẩn bị sang đường. Ngồi trên xe trông theo cô, khóe miệng Vũ Duy có chút cười nhưng chỉ khiến người ta không rét mà run.

“Đi nhanh lên, lướt qua người cô gái kia”

Người lái xe tuy không nói gì, nhưng chân lại nhấn ga, khẽ tăng tốc. Để tạo một vụ tai nạn va chạm nhẹ thì khó gì. Hơn nữa chính bản thân nạn nhân lại còn có chút lơ đãng đi dạo thong dong không để ý đèn đã chuyển xanh mà bước xuống đường.

Ngao Tuyết có chút buồn bực nha, Thu Phong hóm sắc quên bạn. Hẹn đi xem phim với cô rồi mà phút cuối lại cho leo cây thế nào. Cô đang thất thần muốn tới rạp chiếu phim, xem phim một mình cũng là một thú vui a. Cầm trên tay cặp vé xem phim cô khẽ an ủi chính mình.

“Cẩn thận”

Một bàn tay kéo cô lui lại, tránh chiếc xe ô tô đang lao nhanh qua, do dùng lực hơi mạnh, cả người Ngao Tuyết tựa hẳn vào người Vũ Duy, một tư thế khá là ái muội

Ngao Tuyết khẽ hoảng hốt, cô nhận ra mình đang trong vòng tay của người nào đó. Ngực rắn chắc, hơi thở nam tính. .... Cô vội xoay người, cúi đầu cảm tạ.

“A cảm ơn anh”

Cơ thể mềm mại rời khỏi vòng tay, có chút tiếc nuối nha. Có phải đã lâu y không gần phụ nữ đâu mới có nửa ngày thôi, không hiểu sao cơ thể lại phản ứng nhanh như vậy. Nhìn bộ dáng tiểu nữ nhân ngoan ngoãn cúi đầu. Gã cười cười.

“Không có gì, lần sau đi đứng cẩn thận hơn. Sẽ không may mắn như lần này đâu”

“Ừ....” Cô khẽ ngẩng đầu.

Người con trai này, bộ dáng tao nhã, ngọc thụ lâm phong nhưng phong lưu. Ánh mắt đa tình. Nụ cười rực rỡ. Bạc môi khá gợi cảm. Phải gọi là cực phẩm trong các cực phẩm. So với Lãnh Phong của cô thì đúng là mặt trăng với mặt trời. Mỗi người một vẻ. May mà từ bé tới lớn, cô đã có một đàn mỹ nam vây quanh coi như cũng có chút miễn dịch mà không bị ngây người.

Nam nhân tuấn tú mang cái nụ cười dịu dàng này ra đường dễ chết người lắm đây. Cô âm thầm đánh giá. Nhìn trong mắt cô không có chút si mê, Vũ Duy khẽ cười hứng thú.

Xem ra phải mất một thời gian nữa đây. Anh âm thầm toan tính. Lúc đầu là có cảm giác, bây giờ có chút thú vị muốn chinh phục. Cúi đầu nhặt cặp vé dưới đất, gã hỏi.

“Em đi xem phim này sao?”

“Hả?”

“Có hai vé sao lại đi một mình vậy?”

“Bạn em có chút việc không tới được”

“Vậy thì tốt quá”

“Sao ạ?” Ngao Tuyết nghi hoặc hỏi.

“Tôi đang muốn coi bộ phim này, nhưng hết vé mất rồi. Bán lại cho tôi một vé nhé”

Ngao Tuyết nhìn anh chăm chú, rồi ngạc nhiên hỏi lại

“Anh muốn coi phim này?”

“Đúng vậy, có chuyện gì không ổn sao?”

Khụ! Phim này, có chút sướt mướt, ừm phim giành cho con gái mà, hơn nữa nội dung phim là ..... Thế nên cô mới rủ Thu Phong đi. Chứ không Lân Phong đã bị kéo đi rồi. Nhìn anh chàng bánh bao này trông có chút yếu ớt, mảnh mai. Cô khẽ nhủ này, chẳng lẽ trông phong độ tao nhả vậy mà lại là..... GAY!!!!!!!

Hai vé này là một đôi, đương nhiên chỗ ngồi cạnh nhau. Gã biết a. Có cơ hội thì phải hảo hảo vui chơi một chút. Ngao Tuyết cũng người biết lý lẽ có trước có sau, cô không kì thị người đồng tính nha, cần chấp nhận họ, hơn nữa người ta vừa giúp mình thì nên báo đáp, cô cười, nụ cười trong sáng không tạp chất như mọi ngày.

“Anh cứ cầm lấy mà vào xem. Coi như cảm tạ anh đã giúp tôi”

Đúng như gã dự đoán, cô mắc bẫy. Có hai loại đàn bà trong cuộc sống của hắn. Một loại chỉ vì tiền, loại này thì muốn bao nhiêu cũng được không nhắc tới. Một loại gây cho ý hứng thú mà bỏ chút công sức chinh phục. Cô là dạng thứ hai, qua nụ cười này, hắn cảm thấy có chút thả lỏng, thoải mái. Có chút đặc biệt.....

Phim phát sóng được 15 phút, gã mới ngộ ra rằng, bản thân đang lâm vào tình huống dở khóc dở cười. Phải nói 22 năm qua gã chưa từng đi coi phim lần nào, cũng chẳng thêm quan tâm nội dung của nó là gì. Nhưng bộ phim này, là về giới tính kèm theo chút xã hội. Thảo nào lúc gã đi vào đây, hàng trăm con mắt tất cả đổ dồn vào mình, như nhìn thấy một sinh vật lạ. Chỉ trò có, nhìn gã cười tủm tỉm có. Làm gã có chút rùng mình. Bộ dạng gã đủ suất rồi nhưng không phải ánh nhìn ấy. Lâm Ngao Tuyết tuy có chút ái ngại nhìn gã nhưng thái độ thủy chung là ôn hòa, dễ chịu.

Bây giờ khi nội dung phim phát sóng, hắn đã hiểu được nguyên nhân. Trong bộ phim tình trường của gã chưa từng có lần nào phải lâm vào tình huống như vậy. Chắc chắn mọi người đang nghi ngờ về giới tính của hắn. Mà hơn nữa, hắn nhớ tới ánh mắt Ngao Tuyết khi gã đòi mua vé phim của cô. Chẳng lẽ cô cũng nghĩ hắn.....

Gã khẽ quay sang nhìn cô, trong phút chốc ngẩn ngơ. Trên gương mặt xinh đẹp, những dòng lệ trong suốt tuôn ra, một cách vô hình như thôi miên gã. Cảm giác cổ họng có chút khô khan, cô gái này khi khóc khi cười, đều xinh đẹp như vậy.

Một chiếc khăn tay xinh xắn được đưa tới trước mặt Ngao Tuyết. Cô ngạc nhiên rồi đón lấy

“A, cảm ơn....”

“Không có gì? Em dễ khóc thật đấy”

“Bộ phim này buồn quá mà.”

Dạo này Ngao Tuyết phi thường buồn bực vì cảm xúc không mấy ổn định, chỉ cần coi một bộ phim buồn hay tình tiết cảm động là có thể khóc rồi. Cô cũng không muốn như thế, lớn tướng rồi còn khóc nhè thế này. Nhất định Phong sẽ cười cô.

Thời gian dần dần trôi, Vũ Duy không rõ đã ngủ quên từ lúc nào, rồi dần dần bên tai có tiếng điện thoại làm gã mơ hồ tỉnh giấc

“Phong, em đang xem phim. Bộ phim vừa hết. Em về đây.”

Ngao Tuyết cúp máy rồi nhìn người đàn ông đang dựa vào vai mình kia, có vẻ ngủ ngon lành. Bộ phim kết thúc được 1h rồi mà thấy biểu hiện của anh chàng kia, cô lại không nổi đánh thức. Vai cô mới nhừ rồi. Có lẽ phải đánh thức dậy thôi. Phong đã gọi điện giục cô về, dạo này anh có vẻ không yên tâm về sự an toàn của cô.

Vũ Duy đã tỉnh hoàn toàn, lâu lắm rồi, bản thân mới buông lỏng cảnh giác, ngủ quên như vậy. Mùi hương thảo mộc nhàn nhạt, êm ái nhưng dễ chịu quá nhiên có tác dụng an thần, giúp ngủ say.

5 tuổi. Vũ Duy đã bắt đầu biết giết người. Được nuôi dạy vô cùng tàn khốc, anh hiểu được rằng trong xã hội này chỉ có cường mạnh dẫm đạp lên kẻ khác để mạnh lên, mới có thể tồn tại. Trải qua những năm tháng gian khổ, ngoi lên làm ông trùm tại Châu Âu, đồng nghĩa với sinh mạng bản thân cũng được nhiều kẻ chú ý. Lâu lắm rồi y mới biết thế nào là ngủ quên, ngủ một giấc bình yên say sưa như vậy. Có chút tham tiếc nhưng khi đã tỉnh giấc, bản tính đã trở lại, y khẽ cựa quậy rồi mở mắt. Rồi khỏi vai cô, y khẽ nói

“Xin lỗi, ngủ quên mất”

“Không có gì” Ngao Tuyết thở nhẹ, may mà anh ta đã tỉnh không cô thật không biết làm thế nào

Nhìn quanh rạp chiếu không còn ai, anh xấu hổ hỏi “Bộ phim hết lâu chưa”

“Khoảng 1 tiếng rồi” Cô khẽ xoa vai, rồi đứng lên. Vũ Duy đi sau cô.

“Anh muốn xem phim này, nhưng em thấy anh không coi”

“A....ừ.... nhìn nhầm tên phim....” Gã bịa đại một lý do.

“Vậy à, thế mà em đã tưởng....” Ngạo Tuyết bỏ lửng không nói, nói ra là thất lễ với người ta. Cô còn tưởng anh là gay mới chết. Ôi cái đầu cô, gần đây mãi đọc tiểu thuyết ngôn tình quá nên bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

Vũ Duy phi thường không vui, anh biết cô định nói điều gì, chút buồn bực cùng tham vọng muốn mang cô lên giường chứng tỏ mình là đàn ông càng lúc càng lớn dần lên.

Nhưng cô gái này, quả thật không dễ sập bẫy của mình chút nào. Anh tự nhủ trong lòng, càng cảm thấy phấn khích mong chờ biểu hiện của cô.

Lãnh Phong đã cho xe tới đón cô. Trước rạp chiếu phim chiếc xe khá bắt mắt, sang trọng khiến nhiều người chú ý. Ngạo Tuyết hướng Vũ Duy cáo từ

“Muộn rồi, để anh đưa em về”

“Dạ thôi, có xe tới đón rồi.” Ngạo Tuyết khéo léo từ chối, cô tuy không khó kết giao nhưng lần đầu tiên gặp mặt cũng không cần nhanh chóng thân thiết như vậy. Mà lúc đầu cô nghĩ anh là gay nên mới có chút thân thiện, nhưng bây giờ.... Anh chàng này là họa thủy đấy. Cô không muốn quá thân mật.

“Chúng ta còn gặp lại không” Vũ Duy mặt dày hỏi, dù anh biết câu trả lời sẽ không được như ý

“Ừ, nếu có duyên” Cô mỉm cười rồi cất bước. Vũ Duy nhìn theo bóng cô leo lên xe, tới khi chiếc xe ấy chuyển bánh biến mất.

Khách sạn Rose là khách sạn năm sao lớn nhất thành phố, hàng năm đón tiếp những khách hàng là đại gia sang trọng, giàu có.

Vũ Duy tạm thời nghỉ ngơi ở đây, trong căn phòng Vip dành cho Tổng thống. Y ngồi trên ghế salong, bên trái một cô, bên phải một cô, ăn mặc hờ hang, gợi cảm. Cả hai cứ dán chặt vào lồng ngực y, vuốt ve chuốc rượu để cổ găng làm vui về y. Chỉ có người ta để ý sắc mặt gã, chứ không bao giờ có chuyện ngược lại. Nhưng hôm nay tâm tình y lại có chút không tốt. Về tới khách sạn, mặc dù bên cạnh là hai người đẹp thân hình đủ bốc lửa, gợi cảm hơn cả Lâm Ngạo Tuyết nhưng y thấy không có cảm xúc. Mà nếu có cũng là không thỏa mãn.

Một tay đàn em của gã đi vào, để trên bàn tập tài liệu cung kính nói

“Thưa anh, đây là tài liệu về Tiêu Lãnh Phong.”

Gã với tay mở tập tài liệu. Đập vào mắt là ảnh chụp Lãnh Phong, gã khá hài lòng. Đối thủ của y xem ra cũng xứng đáng đây, bề ngoài không chê đâu được, tài năng cũng rất giỏi, quản lý công việc không để lộ một sơ hở nào. Muốn bắt tay trả thù, cần phải có chút công sức đầu tư.

“Nghe nói, hần có bạn gái” Vũ Duy nhàn nhạt hỏi, ý tứ khá bồn chột

“Vâng”

“Con mắt hần chắc cao lắm, bạn gái có đẹp không?”

“Em sẽ cho người điều tra. Anh yên tâm”

“Tìm cách bắt cóc cô ta.....”

“Dạ”

Gã nâng chén rượu lên, cười nham hiểm “Để xem, cô gái này, quan trọng bao nhiêu với người. Trò chơi mới chỉ bắt đầu thôi”

Ngạo Tuyết trở về biệt thự khi trời nhá nhem tối. Lãnh Phong đang ngồi làm việc tại phòng khách, cô lạ lùng nhìn anh.

“Phong, sao hôm nay anh lại làm việc ở đây”

Lãnh Phong ngẩng đầu, dừng dừng nói

“Nhà anh, anh làm việc ở đâu chả được”

Ai, nghe giọng là biết đang giận, cô biết ngay mà, vội ngồi xuống, nín nọt

“Vai có mỏi không, em đắp bóp cho. Khả năng số 1 của em a.”

“Vậy làm đi” Lãnh Phong khẽ xoay người sang. Cô cười trộm, bàn tay mềm mại đặt lên vai anh, nhẹ nhàng massage. Thân hình anh cao, nên cô quỳ gối trên salong, đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp. Cảm giác rất thoải mái làm Lãnh Phong thả lỏng người tiếp nhận, được hưởng phúc thì ai chả muốn hưởng thụ. Cô gái nhỏ khẽ ôm lấy anh

“Nhớ anh quá”

“Nhớ sao giờ mới về?” Không hồn giận hỏi nhưng Ngao Tuyết biết anh bất mãn

Bình thường trước mặt mọi người anh lạnh lùng là vậy thế nhưng có đôi lúc trước mặt cô lại như một đứa trẻ làm nũng mà còn tỏ vẻ mình người lớn. Hai người cô và anh, bổ sung tính cách cho nhau khá hòa hợp, lúc cô làm nũng anh lại cưng chiều, lúc anh làm nũng cô cũng dùng hết khả năng để yêu thương anh.

So với những cặp đôi khác, ít khi cãi nhau, lúc nào cũng vui vẻ khăng khít. Cũng ít ra ngoài đi chơi nhưng chỉ cần ở cùng một chỗ trong một nhà, thì không khí cũng tràn đầy tình yêu. Tất cả người làm ở đây đều nhận ra cậu chủ có chút ôn nhu hơn kể từ khi Ngao Tuyết tới đây sống. Bà quản gia nuôi cậu từ nhỏ cảm thấy phi thường hải lòng, và cảm thấy vô cùng yêu quý Ngao Tuyết.

Chỉ bằng một lực nhỏ, Lãnh Phong đã đặt Ngao Tuyết trên đùi mình, anh thích được ôm cô như vậy, mỗi ngày qua đi không chán mùi hương thảo mộc này

“Người em rất thơm”

Cô khẽ đỏ mặt

“Mùi thảo mộc rất dễ chịu. Nhưng hôm nay có mùi khác”

Cô đắm chiều nhìn anh

“Mùi gì lạ sao? Để em đi tắm rồi thay đồ”

“Mùi của đàn ông, không phải của anh. ....”

“A....” Cô sùng sốt nhìn anh.

“Phong, anh đang ghen tuông sao?”

“Phải ghen thì sao? Em là của anh nha, không được phép lưu lại mùi của người khác”

Nếp vào lòng anh, cô thật tình hạnh phúc. Cũng có lúc Phong đáng yêu như vậy. Cô thật sự rất yêu anh. ....

“Hôm nay, em qua đường không cẩn thận, suýt bị xe đâm, được người ta cứu, em chỉ là cùng đi coi phim thôi” Cô nhẹ nhàng giải thích, mà nếu anh không hỏi cô cũng sẽ kể. Hàng ngày chuyện gì cô cũng kể cho anh nghe, tuy anh không nói, mãi làm việc nhưng cô biết, anh đang nghe mình nói chuyện.

“Qua đường không cẩn thận?” Lãnh Phong lạnh lẽo nhắc lại làm cô chột dạ

“Chết rồi!!!!” Cô tự nhủ trong lòng

“Lần sau không được ra ngoài” Lãnh Phong lạnh lùng phán quyết một câu.

“A..... không không.....” Ngao Tuyết phản bác, chết rồi chọc giận thật rồi. Con người này mỗi lần giận lên thì thật đáng sợ

“Còn không nữa, có ai như em không, qua đường không chú ý, đôi lúc thất thần như người trên mây ấy. Lần này có người cứu được em, lần sau thì bị tai nạn sao?”

“Nhưng mà..... ở nhà hoài chán lắm.....” Cô ịu xiu lên tiếng “em hứa sẽ cẩn thận mà.....”

Siết cô vào lòng, anh quả không thể yên tâm về cô được. Gần đây theo mật báo, có một số kẻ đang nhắm vào anh, rất có thể sẽ liên lụy tới cô. Mặc dù vậy, anh cũng không thể nào từ bỏ cô được, chỉ còn cách liên tục ở bên bảo vệ cô thôi.

“Ngao Tuyết, hứa với anh, phải cẩn thận. Có ra ngoài đi đâu thì bảo tài xế đưa đi. Đi bộ anh không yên tâm. Có thời gian rảnh, anh nhất định sẽ đưa em đi chơi.”

Cô cảm nhận thấy sự khác lạ của người yêu, sự bất an của anh hiện ra rất rõ, cô hơi xúc động, cảm thấy thật có lỗi khi làm anh lo lắng như vậy. Nhưng khi đó cô lại không thể nhận ra được sự nguy hiểm đang rập rình quanh hai người trong thời gian tới.

“Em, em biết rồi. Sẽ không để anh lo lắng nữa”

Hai người ngồi một chỗ, khẽ ôm lấy nhau, hòa quyện hơi thở vào nhau, cảm nhận tiếng tim đập từ trái tim đối phương, sự ấm áp hạnh phúc lan tỏa khắp nơi. Tình yêu có đôi khi không quá nhiều biểu hiện, chỉ cần có thể ở bên nhau như vậy, hàng ngày, hàng năm cho tới cuối đời đã là mãn nguyện rồi.

Cô lổ!!!!!!

Không gian đang rất ấm áp lãng mạn mà bị phá đám bởi tiếng bụng reo của Ngao Tuyết. Cô xấu hổ nép trong lòng anh dúi mặt vào lồng ngực anh, khẽ nói

“Phong, em đói.....”

“Anh nghe thấy rồi” Giọng nói chan chứa ý cười. Cô nhóc này luôn làm anh có thể cười bất cứ lúc nào.

“Lại cười em rồi.....”

“Ngoan nào” Anh bế cô lên, chuyển đổi tư thế bất ngờ làm cô hoảng hốt, vội ôm lấy cổ anh. Dán chặt vào người anh.

“Anh làm gì vậy”

“Có thể buộc chặt em vào anh không để em rời nửa bước thì thật tốt”

“Từ bao giờ anh ăn nói ngọt ngào như vậy nhỉ”

“Từ khi có em”

Ánh mắt hai người nhìn nhau, sáng ngời rạng rỡ một niềm vui. Sự chân thành nơi đáy mắt, khẽ từ từ tiến lại gần, Lãnh Phong nhẹ nhàng đặt lên đôi môi cô một nụ hôn, ôn nhu nhẹ nhàng. Ngao Tuyết cũng nóng nhiệt đáp lại. Hai cái lưỡi dây dưa không dứt, ở trong miệng tìm kiếm, hưởng thụ. Cả không gian, thời gian như ngưng lại, tất cả chỉ là thế giới riêng của hai người mà không một ai có thể xâm chiếm vào được. Cho tới khi hơi thở không ổn định anh mới buông cô ra. Gương mặt đỏ ửng, hai mắt long lanh thật sự đáng yêu. Cô vẫn hay xấu hổ như vậy, cúi xuống tránh ánh nhìn đầy lửa của Phong. Anh chỉ khẽ cười.

“Mình đi ăn thôi” Lãnh Phong vừa nói vừa bế cô tiến đến phòng ăn.....

Đặt cô lên ghế, anh khẽ âu yếm thơm nhẹ lên trán cô rồi ngồi bên cạnh.

“Giờ chỉ có đồ ăn nhẹ thôi, ăn tạm bánh ngọt đi” Lãnh Phong nói, rồi đặt trước mặt cô một cái bánh ngọt.

Cô hào hứng thích đồ ngọt nhé. Vui vẻ cho nó vào miệng, cô hỏi

“Anh không thích đồ ngọt sao?”

“Ừm”

“Quản gia nói từ khi em tới đây trong tủ lạnh luôn có bánh kem, cảm ơn anh”

“Nhiều lời quá, em ăn đi”

Cô xúc một miếng bánh đưa tới trước mặt Lãnh Phong

“Anh ăn một miếng đi”

Trước yêu cầu của tiểu mỹ nhân, anh khẽ mở miệng. Miếng bánh ngọt lim tan dần trong miệng kèm theo tiếng ai đó nỉ non nịnh nọt bên tai.

“Em rất thích bánh ngọt, nhưng mà bây giờ em còn thích anh hơn chúng”

“Ừ anh biết lâu rồi”

Ngao Tuyết chu môi, lên tiếng

“Cái gì anh cũng biết, chẳng thú vị tí gì?”

“Không rất thú vị là đằng khác”

Thấy gương mặt đầy nghi hoặc của cô, anh tiếp lời

“Ngồi xem em biểu hiện cũng là một niềm vui lạc thú.....”

“Tức là bây giờ, anh biết em muốn làm gì?”

“Bỏ về phòng, không thêm đề ý anh nữa”

“Vậy à?”

Ngao Tuyết cười ranh mãnh, cô lại gần thả thả vào tai anh, chất giọng êm ru ngọt ngào

“Vậy em chuẩn bị về phòng nha”

Vừa nói đôi tay khẽ vươn đến ngực anh, ngón tay không an phận tò về những đường tròn.

“Em đang đùa với lửa đấy” Lãnh Phong nhàn nhạt lên tiếng. Cơ thể anh có phản ứng. Đúng là tiểu yêu tinh.

Đôi môi cô phớt nhẹ qua môi anh. “Em biết nên em về phòng đây”

Dứt lời cô vội vã chạy về phòng. Nhưng Lãnh Phong còn nhanh hơn cô. Kéo cô vào áp lên mặt bàn

“Em phạm tội lớn rồi đấy”

Dứt lời anh cúi xuống, nụ hôn bá đạo bắt đầu. Đầu óc Ngao Tuyết bắt đầu mụ mị, chính bản thân cô không rõ lúc nào đã bị anh bế về phòng. Vừa hôn vừa bế về phòng. Cô không ngờ trong lúc này mà Lãnh Phong còn tinh táo như vậy. Đặt cô lên giường, nụ hôn ngày một cuồng nhiệt nóng bỏng hơn. Đôi môi rời xuống bên cổ cô, gặm nhấm, hưởng thụ mùi hương của cô, ngọt ngào quyến rũ. Ngao Tuyết biết cả hai đang muốn gì. Cô khẽ ôm lấy anh rồi nhắm mắt lại.

Lãnh Phong lúc này chợt dừng lại. Hơi thở hỗn hển dường như bị lí trí kiềm lại. Nhìn nữ nhân của mình nhắm mắt bộ dáng mong chờ. Anh khẽ cười rồi lên tiếng

“Trừng phạt em vậy là đủ rồi”

Cô mở lớn mắt nhìn anh, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu của anh, trông không có vẻ gì là bị dục vọng áp chế cả. Cô xấu hổ vội lấy chăn trùm kín mình đuổi khách

“Đi đi, em muốn ngủ. Đồ cáo già, em không thèm chơi với anh nữa.”

Cạch! Cửa phòng đóng lại, Ngao Tuyết khẽ bỏ chăn ra, gương mặt trắng hồng hào đỏ ửng. Trời ạ, cô làm sao vậy, lúc này còn nghĩ sẽ..... Ôi thật là xấu hổ, trong khi Lãnh Phong thì đứng đung như không. Bộ cô không quyến rũ sao?

Lại tiếp tục trùm chăn. Sau này sẽ không quậy phá kiểu này nữa, nguy hiểm chết người. Cô an ủi mình, rồi từ từ chìm vào trong giấc ngủ.

Phòng bên cạnh, người bên cạnh, vừa vào đến phòng là tiến ngay vào phòng tắm, dội lên mình nước lạnh ép bản thân tỉnh táo lại. Anh cũng chỉ là muốn đùa thôi, không ngờ lại có phản ứng dữ dội như vậy. Lúc cô nhắm mắt, gương mặt hồng hào đỏ ửng càng thêm phần mê người..... Lúc đó may mà còn chút tỉnh táo, chứ nếu thêm chút nữa, e là anh sẽ thật sự ăn cô sạch sẽ.

Tiểu yêu tinh chết tiệt đó, hại anh dục hóa khó chịu cả ngày còn bản thân thì ngủ thoải mái.

1 ngày của họ đã kết thúc. Có đủ cảm xúc yêu thương, đùa giỡn vui đùa. Nhưng hơn hết thấy, đều ấm áp và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Kỷ niệm hạnh phúc

Nghe tiếng gõ cửa, Lãnh Phong lên tiếng

“Vào đi”

Cửa mở, Ngao Tuyết đi vào trên tay cô là cốc nước cam, và chút đồ ăn nhẹ.

Tiến đến gần anh, đặt lên bàn

“Phong, muộn rồi, anh ăn chút gì đi.”

Đón cốc nước cam rồi từ từ uống, phong thái vô cùng tao nhã, quý phái.

“Ừm, mai cuối tuần, anh còn nhiều thời gian làm việc mà. Khuya rồi đấy”

Nhìn đồng hồ chỉ 1h sáng, anh lo lắng nhìn cô

“Muộn như vậy, sao em chưa ngủ”

“Em bị tỉnh giấc, xuống lầu uống cốc nước. Thấy phòng làm việc sáng đèn.” Nhìn anh cô dè dặt hỏi “Phong, công việc vất vả như vậy sao, có cần em giúp không?”

Kéo cô ngồi vào lòng mình, anh cười

“Mai cuối tuần, muốn đưa em đi chơi nên tranh thủ hôm nay hoàn thành công việc. Ngoan đi ngủ đi”

Ngẫm nghĩ một lúc, Ngao Tuyết mới lên tiếng

“Thật ra, em gặp ác mộng..... Ưm thấy anh bị tai nạn.”

Cô ôm chặt lấy anh “Phong, em sợ, không dám ngủ nữa.”

Tựa cằm lên đỉnh đầu Ngao Tuyết, anh dịu dàng an ủi “Ngốc ơi, chỉ là mơ thôi. Anh không phải vẫn an toàn sao?”

“Không chịu. Anh bế em về ngủ cơ” Vừa nói vừa ôm chặt lấy cổ anh, không chịu rời đi. Thái độ bướng bỉnh này làm anh vô cùng vui vẻ, đứng dậy bế cô rời phòng làm việc.

Đặt cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô. Anh vỗ về

“Được rồi. Em ngủ đi” Thấy anh có vẻ muốn đi, Ngao Tuyết giữ tay Lãnh Phong lại, cô e dè hỏi

“Vậy anh lại về làm việc tiếp sao?”

“Ừm, còn chút chuyện nữa, xong việc anh sẽ đi ngủ?”

“Vậy để mai giải quyết được không? Anh ôm em ngủ được không?”

Đôi mắt cô có sự lo lắng cùng bất an, khiến anh không nỡ từ chối. Công việc làm sao quan trọng bằng cô được.

Anh khẽ kéo chăn rồi nằm bên cạnh cô. Rất nhanh thôi, Ngao Tuyết đã rúc vào lòng anh, đôi tay cô vòng qua eo ôm lấy anh. Mà chính anh cũng đáp lại, ôm chặt lấy cô

“Phong.....”

“Ngủ đi chứ”

“Công việc tuy quan trọng nhưng sức khỏe là trên hết. Cũng đừng vì em làm việc quá sức như vậy. Nếu không giải quyết được thì còn ngày mai.Đi chơi cũng còn rất nhiều dịp mà.”

“Anh muốn mai có thể đưa em đi chơi, không bị phá rối.”

“Phong. .... em cảm động” Trong giọng cô có chút xúc động. Vuốt tấm lưng cô, anh âu yếm

“Chỉ cần em được vui thì những thứ khác không còn quan trọng nữa”

“Em yêu anh. ....”

Cô yêu người đàn ông này, cô có thể nói với anh hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn lần mà không thấy chán. Bản thân cũng tin tưởng anh có nghe mãi cũng không chán.

“Anh biết, anh cũng yêu em. ....” Hôn nhẹ lên trán cô, anh thỏa hiệp

“Vậy mình cùng ngủ thôi”

Đêm ấy, trong căn phòng đó, cặp đôi ấy ôm chặt lấy nhau, cùng chìm sâu vào giấc ngủ. Gương mặt họ thật sự bình yên, hài hòa.

Bà quản gia khẽ nhìn họ, mỉm cười hài lòng rồi đóng cửa lại. Bà biết nhờ Ngao Tuyết là đúng mà, hiện tại anh đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ bình yên rồi.

Thật ra chính bà đã tới tìm Ngao Tuyết nhờ cô giúp anh đi ngủ sớm. Quả nhiên, chỉ lời nói của cô, anh mới nghe và làm theo. Tiêu gia chuẩn bị có một nữ chủ nhân mới vô cùng xứng đáng.

Những tia nắng sớm, nhẹ nhàng xuyên qua khung cửa kính, chiếu vào căn phòng, đôi tình nhân đang ôm nhau ngủ, gương mặt họ một vẻ bình yên hạnh phúc

Ý thức dần quay lại, cô gái từ trong giấc ngủ dần dần có tỉnh lại, nhưng vẫn tham luyến giấc ngủ, tham luyến hơi ấm bên cạnh, vô tình rúc chặt vào lòng chàng trai. Người đàn ông nằm bên cạnh hình như cũng đã tỉnh lại, nhận thấy hành động của người yêu, anh khẽ vòng tay ôm chặt cô, khẽ hưởng thụ hương thơm nhẹ nhàng từ cơ thể mềm mại. Bất giác anh phát hiện rằng dù có nhìn ngắm bao nhiêu, tận hưởng bao nhiêu nhưng với anh không hề đủ, ngược lại chỉ càng muốn nhiều hơn.

Nhận thấy cái ôm siết chặt, cô mơ màng hỏi

“Phong, anh dậy rồi à?”

“Em cũng tỉnh rồi.”

Cùng mở mắt ra, một ngày cuối tuần đẹp trời. Ngao Tuyết nhớ tới lời anh, cô cười

“Anh nói hôm nay sẽ đưa em đi chơi đúng không?”

Chỉ thấy anh khẽ gật đầu, cô hoan hỉ “A, thế là hôm nay chúng ta hẹn hò nhỉ” Cô vùng dậy háo hức “Anh về phòng đi, em còn chuẩn bị mọi thứ còn đi hẹn hò”

Nhìn nữ nhân của mình vui vẻ mong chờ, ánh mắt sáng ngời, nụ cười tươi tắn như vậy, anh đáng lẽ phải đưa cô đi từ lâu rồi. Sau mấy lần thất hẹn, cuối cùng nay cũng có cơ hội. Hôn nhẹ lên môi cô, anh cười

“Nhanh lên đây. Đừng bắt anh đợi lâu. Cùng ăn sáng rồi đi không mệt”

“Ừ”

Ngao Tuyết quả thực vô cùng vui vẻ, cuối cùng hai người cũng có một buổi hẹn hò đi chơi như những cặp đôi khác. Tuy là vậy nhưng cô thấp phần hài lòng, dù sao công việc của Phong rất bận, có chút ít thời gian bên cô là được rồi. Tuy nói hai người không có thời gian riêng tư nhưng phần lớn thời gian cô đều ở cạnh anh. Như vậy cũng là bù đắp rồi. Hôm nay được hẹn hò, chắc chắn phải thật chu đáo vẹn toàn. Cái đầu của cô nảy ra bao nhiêu ý tưởng đi chơi này nọ để cùng anh thực hiện.

Xuống lầu, cô ăn thật nhanh để chuẩn bị đi chơi. Nhìn bộ dáng như trẻ con này, tâm tình của anh vô cùng tốt. Từ ngày có cô, anh đã biết cười. Cô gái này cứ như thần hộ mệnh của anh vậy. Chỉ cần thấy cô đã đủ hạnh phúc, từng cử chỉ một, động tác đáng yêu, anh đều khắc ghi từng chi tiết trong lòng.

Hôm nay, là chiếc váy xanh ngọc trang nhã mà Thu Phong thiết kế riêng cho cô. Anh biết đây là bộ váy cô vô cùng yêu mến. Khi nhận được món quà này, cô vui vẻ nói với anh, khi nào cả hai có thể hẹn hò, cô nhất định sẽ mặc nó cho anh nhìn.

Quả nhiên là không hề quên lời đã từng nói. Anh biết cô mong muốn một lần được hẹn hò như các đôi đang yêu nhau hiện nay. Có lần nhìn một đôi trên phim, cô cứ ngẩn ngơ, quay sang thấy anh đang làm việc lại tiếp tục coi phim không nói gì nữa. Anh thấy hết, cũng có chút bất lực. Công ty quả có rất nhiều việc, trong giới xã hội đen cũng vậy. Từ 15 tuổi, anh đã bắt đầu gánh vác công việc của gia tộc. Phải cố gắng hết sức không thể lơ là.

Cô gái nhỏ này yêu anh, quả có chút ủy khuất không như người thường được. Vậy mà không một lần kêu ca hay trách móc, lúc nào cũng ở bên động viên an ủi anh. Luôn giữ vững niềm tin với anh.

Lần này coi như là bù đắp cho cô.

Cả hai cùng nắm tay nhau, sánh bước trên đường. Hôm nay Lãnh Phong mặc đồ bình thường, chiếc sơ mi đen càng tôn lên làn da trắng trẻo. Chiếc quần bò kết hợp có chút khác biệt nghiêm nghị lịch lãm thường ngày. Còn Ngao Tuyết là chiếc váy kiểu dáng trang nhã, đáng yêu. Mái tóc dài bay bổng trong gió càng thêm xinh đẹp. Hai người họ nam thanh nữ tú, trai đẹp gái xinh sánh bước quả nhiên có một sức hút đặc biệt làm người ta chú ý ngưỡng mộ. Đi theo đằng xa là chiếc xe chở vệ sĩ, ăn dù sao đây cũng là công việc của họ.

“Em muốn đi đâu?”

“Công viên.” Cô hào hứng lên tiếng kể lể. “Trong công viên có nhiều chỗ vui lắm. Tụi bạn em kể phải đi cùng người yêu mới thú vị”

“Vậy đi công viên”

Cô khoác lấy tay anh, thân mật vô cùng

“Có thấy em trẻ con không?”

“Có chút nhưng đáng yêu.” Anh trêu chọc

Cô mỉm cười, giọng điệu dịu dàng nhưng vô cùng ấm áp

“Em có thể là có chút mơ mộng, có một tình yêu đẹp như truyện cổ tích, với công chúa hoàng tử, họ yêu nhau và được ở bên nhau hạnh phúc mãi mãi. Anh chính là bạch mã hoàng tử của em. Cô gái nhỏ nào cũng mơ ước như vậy hết. Em mong muốn mình có thật nhiều kỉ niệm đẹp hạnh phúc, đến khi về già có thể cùng anh tận hưởng lại. Mọi thứ cứ như một giấc mơ đó anh”

Khẽ ôm cô vào lòng, anh nhẹ nhàng

“Bé ngọc, sao em cứ nghĩ nhiều như vậy. Đây là hiện thực, anh không phải là hoàng tử, nhưng ít nhất anh cũng sẽ coi em là một nàng công chúa. Chúng ta sẽ mãi bên nhau”

Lâm Ngao Tuyết, trong sáng, đơn giản. Nhiều lúc thông minh, có lúc lại ngô nghê, có lúc hiện thực có lúc lại mơ mộng. Tất cả con người cô, anh thấu hiểu rõ, anh mong muốn làm cho cô, thực hiện bằng được những điều cô muốn. Từ khi cô tiến vào thế giới của anh, cuộc đời anh đã có ý nghĩa hơn. Không chỉ là gánh vác công việc của dòng tộc, anh đã muốn ở bên một người con gái, yêu thương, chăm sóc, bảo vệ và làm cho cô được hạnh phúc, được sống vui vẻ. Cuộc sống của anh từ nay đã có ý nghĩa hơn rất nhiều.

“Phong, đang ở giữa đường đó, mọi người nhìn kia”

“Mặc kệ họ, đang ghen tỵ với chúng ta đó, không cần nhìn”

“Ừ...”

“Ngao Tuyết.....”

“Vâng!”

“Anh có thể không phải là một người yêu tốt, không thể bên em thường xuyên, chia sẻ với em mọi việc, cũng không thể cùng em đi chơi như một đôi yêu nhau bình thường. Có khi còn vì anh mà em gặp nguy hiểm, sống không thể không đề phòng. Em có hối hận vì yêu anh không”

“Ừm.... em có.....” Lãnh Phong hơi cứng người. Câu trả lời làm anh có chút hụt hẫng

“Nhưng nếu được chọn lại, em vẫn yêu anh. Vẫn sẵn sàng yêu anh. Cho dù biết về sau có hối hận, có đánh đổi những gì, nhưng em vẫn yêu anh. Anh là tình yêu duy nhất của em”

Siết cô thêm chặt một chút

“Nếu em còn nói như vậy với anh lần nữa, anh nhất định sẽ trừng phạt em”

“Phạt thế nào”

“Buộc chặt em cả đời bên anh, đi đâu cũng không rời”

“Vậy là cả lúc ăn, ngủ, nghỉ, tắm rửa, đi vệ sinh sao?”

“Ừ thì trừ lúc đi vệ sinh. Tắm rửa chung cũng tốt chứ sao? Sao không sớm nghĩ ra nhỉ”

Bộp, cô đập tay vào ngực anh, khẽ nói “Sắc lang”

“Đàn ông ai mà chẳng là con sói.”

Từ xa nhìn cảnh hai người ôm ấp tay trong tay, sắc mặt Vũ Duy phi thường khó chịu, y ngồi trên xe, ánh mắt dường như muốn giết người. Phải nói là thuộc hạ của y, cũng ít khi trông thấy hình tượng như vậy từ chủ nhân của mình.

Con mồi của gã, người mà gã có vẻ thích thú lại tay trong tay, vui vẻ cười nói, ôm ấp kẻ thù của mình. Quả là ông trời sắp đặt. Cuộc chiến này sẽ rất thú vị và gay go. Lấy lại thái độ ôn hòa, gã nói

“Đi theo bọn họ”

“Vâng”

Nhìn Lâm Ngao Tuyết nở nụ cười rạng rỡ, ngay cả ánh mắt cũng chan chứa y cười, nụ cười chưa bao giờ y thấy. Nụ cười ấy..... bản thân y cũng muốn có. Muốn cô nhìn y cười như vậy.

Ngày hôm nay Lâm Ngao Tuyết cực kì hạnh phúc, cô đã được thỏa tâm nguyện một lần được cùng người mình yêu tay trong tay đi dạo, được cùng nhau sánh bước trên con đường, cùng đi chơi công viên giải trí, đi coi phim, đi chụp ảnh đôi. Chơi cả ngày mệt mỏi, Lãnh Phong đưa cô đi nhà hàng ăn. Cả hai vừa gọi món xong, bỗng điện thoại của Lãnh Phong lại đổ chuông. Từ chiều tới giờ trên dưới 10 cuộc gọi bị anh hủy đi. Ngao Tuyết có chút áy náy, cô bảo

“Phong, anh nghe máy đi. Hơn 10 cuộc rồi, chắc có chuyện quan trọng”

Cuối cùng trước sự nài nỉ của cô, anh cũng nhấc máy, nghe điện xong, sắc mặt anh có chút không tốt. Lãnh Phong ái ngại nhìn cô. Ngao Tuyết mỉm cười

“Có việc thì anh đi trước đi. Hôm nay bắt anh cả ngày rồi, giờ phải nhường cho công việc mà. Em ăn một mình cũng được”

“Vậy anh..... anh đi trước nhé”

“Anh đi mau lên.”

Lãnh Phong đứng lên, anh nhìn cô một hồi rồi nói

“ Phải ăn hết mới được về”

“ Anh yên tâm. Em đói lắm rồi sẽ ăn hết sạch”

Nghe cô nói vậy, Phong mới yên tâm đôi chút, anh khẽ xoa người trước lúc bước đi mới mở lời

“ Xin lỗi, tính ăn tối cùng em mà....”

“ Ngày nào mình chẳng ăn tối với nhau.”

Xoa người lại, anh hôn lên môi cô rồi mới dời đi.

Trông theo bóng anh đi khỏi, Ngao Tuyết mỉm cười. Có người yêu như anh, cô quả thật mãn nguyện rồi. Trên điện thoại có hình đôi của hai người, thật vui về a. Tuy không thể cùng ăn tối, nhưng tối mai ở nhà, cô sẽ làm món anh thích ăn. Đang chìm đắm trong suy tưởng, một tiếng nói cất lên

“ Xin chào, trùng hợp quá”

Cô ngẩng đầu nhìn, là anh chàng họa thủy hôm trước. Chợt mỉm cười cô nói

“ Đúng là trùng hợp.”

Gã tiến tới gần cô, nhìn bàn thức ăn mới được dọn lên, tỏ ra ái ngại hỏi

“ Lần này em cũng đi một mình hay sao? Hay là bị cho leo cây nữa vậy”

“ Bạn trai tôi có chút việc, phải về trước rồi.” Ngao Tuyết thẳng thắn nói. Cô muốn có chút rõ ràng. Người con trai này làm cô có chút không an tâm. Cần phải làm rõ ràng một chút.

“ Trùng hợp tôi tới đây ăn một mình, có thể ngồi cùng bàn chứ”

“ Ừ” Ngao Tuyết không từ chối, dù sao bàn ăn này mình cô ăn sao hết được. Để thức ăn thừa là lãng phí a.

Cả hai khá im lặng ngồi ăn. Vũ Duy không nghĩ cô lại ít nói tới vậy, cả bữa chỉ lặng lẽ ăn.

“ Có vẻ như em rất ít nói thì phải?”

“À, cũng không có chuyện gì để nói. Đồ ăn ở đây rất ngon, anh ăn nhiều một chút. Bỏ phí là không được đâu”

“ Sau này có dịp dẫn anh đi các quán ăn ngon được không? Anh từ nước ngoài mới về nên còn nhiều thứ lạ lắm”

“ Nếu có duyên a....”

“ Hình như lần trước, khi chia tay, em đã nói câu này. Bây giờ chúng ta gặp lại rồi, chẳng lẽ là không có duyên sao?”

“ Được rồi, coi như chúng ta có duyên đi” Cô mỉm cười. Không phải cô khó tính nhưng quả thật là đang ngại người lạ. Nhưng lại không hề muốn làm khó người ta, đành thuận theo vậy. Thêm một người bạn cũng không phải là xấu.

“ Anh tên gì?” Cô cất tiếng hỏi

“ Vũ Duy, còn em” Đã bắt đầu hỏi tên anh rồi, có lẽ cũng nên bắt đầu tặng tước thôi.

“ Lâm Ngao Tuyết”

“ Tên rất hay”

“ Cảm ơn anh, ai cũng nói như vậy”

“ Hình như em có vẻ không thích anh?”

“ Em không thích người đẹp trai” Cô khẽ cười trêu chọc anh

“ Nhưng anh thấy bạn trai em lại là người đẹp trai” Gã cười cợt, ánh mắt nhìn vào màn hình điện thoại cô. Nhắc tới Phong, cô mỉm cười hạnh phúc, rồi nói

“ Đúng vậy a, có bạn trai đẹp trai rồi nên những người khác không thích. Em không thích ai đẹp trai hơn anh ấy”

“ Ý em là, anh đẹp trai hơn bạn trai em sao?”

Cô liếc nhìn anh, thông thả đáp

“Khó nói lắm, cả hai tuần tú như nhau nhưng anh là mặt trời, còn anh ấy là mặt trăng. Có điều em thích mặt trăng mát lạnh hơn.”

“So sánh rất khá.”

Gã nhấp một ngụm rượu, che đi tâm tình không tốt. Thích mặt trăng mát lạnh.

Đến lúc thanh toán, Vũ Duy đứng dậy trả tiền, Ngao Tuyết mỉm cười

“Bạn trai em trả rồi, nếu anh không ngại thì coi như lần này em mời.”

Vũ Duy cười tươi, nhưng ai biết trong lòng gã suy tính cái gì

“Vậy thì anh cũng không ngại, có lần này thì còn lần sau, nhất định sẽ mời lại em”

Bản thân có chút không ngờ anh lại nói như vậy, cô khẽ gật đầu cho qua chuyện.

“Ngao Tuyết cho anh mượn điện thoại chút”

“Đây”

Vũ Duy âm thầm cười, bấm số điện thoại của mình. Dù sao có số điện thoại để liên lạc còn hơn mà cứ tình cờ gặp vài lần nữa, trùng hợp 1 lần, 2 lần còn hiểu được chứ 4, 5 năm lần người ta sẽ nghi mất. Đưa trả lại cho cô, anh cười

“Có gì, sau này còn tiện liên lạc”

Trước người con trai ồn ào như mặt trời này, Ngao Tuyết không ghét, nhưng cô cũng chưa muốn quá thân thiết, cô hiện tại đối với anh chỉ là xã giao ở mức cần thiết.

Cùng nhau bước ra ngoài cửa hàng, chiếc xe đi tới, Ngao Tuyết mở cửa xe, cô quay sang nhìn Vũ Duy

“Chào anh”

“Tạm biệt”

Trở về xe của mình, gã ra lệnh

“Kiếm máy đưa con gái về khách sạn”

Hôm nay gã bị làm mất hứng quá nhiều, cần có chỗ để phát tiết. Lâm Ngao Tuyết, gã thề với lòng sẽ có lúc biến cô thành người đàn bà của mình mà phát tiết những gì gã phải chịu ngày hôm nay.....

Đang ngồi xe trở về, giữu thời tiết ảm áp như vậy, Lâm Ngao Tuyết có chút lạnh sống lưng. Cô khẽ lẩm bầm

“Không rõ là đắc tội với ai nữa.”

Sau khi phát tiết xong, gã bỏ mặc mấy tình nhân đang ở trên giường mà trở ra phòng khách bên ngoài, tất cả đều không thỏa mãn dục vọng của hắn. Thứ hắn muốn bây giờ là có thể háo hão yêu chiều Lâm Ngao Tuyết, mon trốn trên thân thể mê người đó. Phải chi có như vậy mới đủ thỏa mãn lòng tự tôn của y lúc này.

Quả nhiên, Tiêu Lãnh Phong có chút bản lĩnh chọn được một bảo bối quý giá như vậy. Nghĩ tới đây, tâm tình có chút tốt hơn. Thời gian còn dài, cuộc chơi còn chưa có chính thức bắt đầu. Ai khóc, ai cười, ngày sau sẽ rõ ràng. Bản tính thích chinh phục thử thách trời đất, gần 8 năm nay gã đã không còn hứng thú với cái gì, lần này về đây, đúng là không sai đi.

“Chủ nhân”

“Có chuyện gì?”

“Còn muốn bắt cóc cô ta nữa không?”

“Đương nhiên là có, lựa thời điểm thích hợp thì ra tay. Nhưng không được làm bị thương. Mang về đây”

“Dạ”

Qua một thời gian, Vũ Duy không gọi điện, cũng không chủ động liên lạc hay tình cờ gặp mặt nữa. Bây giờ Ngao Tuyết mới có chút an tâm, nghĩ anh không có ý gì với mình. Thế nhưng có chết cô cũng không ngờ có thể gặp lại con người này vào hôm nay, trận giao hữu bóng rổ của học viện của mình

với học viện Tây An. Vì là giao hữu ở trường bạn nên từ sớm, các thành viên tham gia đã đi tới trường Tây An. Lần này có hội trưởng hội học sinh Tiêu Lãnh Phong tham gia nên nữ sinh trường Tâm Tú kéo nhau đi rất đông. Phải nói rằng, Tiêu học trưởng chỉ tham gia trận bóng rổ 1 lần duy nhất của năm đầu tiên mà đã để lại ca ngợi, trở thành huyền thoại của trường, nay lại tham gia là do được bạn gái đề nghị. Các nữ sinh trong trường vừa ngưỡng mộ, vừa sùng bái Ngao Tuyết xinh đẹp hiền lành. Trong trường Tiêu Lãnh Phong là hoàng tử thì cô là công chúa.

Lần này người hào hức nhất là Ngao Tuyết, anh hứa sẽ tham gia chơi bóng nhưng chỉ là 30 phút cuối trận. Để có được 30 phút đó cô phải năn nỉ mãi, vò vãnh làm nũng anh mãi mới được.

Học viện Tây An có vẻ rất rộng cũng đẹp như Tâm Tú. Cả hai học viện vốn là đối thủ cạnh tranh nhau trong suốt một thời gian dài. Thi đấu này tuy mang hình thức giao hữu nhưng thực chất cả hai trường đều trọng thành tích. Mà việc đó cũng không ảnh hưởng gì tới Ngao Tuyết cô chỉ cần coi người mình yêu chơi bóng rổ 1 lần chứ thắng hay thua cũng đâu quan trọng.

Lần này, để cổ vũ đội bóng, cô đã đích thân vào bếp, mặc cho Lãnh Phong không vui, đương nhiên rồi bạn gái mình làm cơm cho vài người con trai khác, mặc dù chỉ là cổ vũ cũng không được. Chỉ mình anh được hưởng phúc từ cô. Còn kẻ khác thì nằm mơ cũng đừng.

Tay xách nách mang một túi đồ ăn, trông cô có vẻ mệt mỏi.

“Nếu biết trước đã nhờ người mang rồi” Ngao Tuyết than thầm.

“Đi đâu mà mang nặng vậy” Một tiếng gọi từ sau làm cô khẽ giật mình. Giọng có chút quen quen, chắc là người quen, cô bất giác quay lại. Trong ánh nắng một chàng trai đứng đó, tựa tiếu phi tiếu nhìn cô. Khoe miệng cong lên thành một đường đẹp mắt, đôi mắt tà mị nhìn cô.

“Vũ. ....” Cô tựa như đã gần như quên hẳn tên người con trai này. Thấy cô có vẻ khó khăn, gã tiến lại

“Vũ Duy, không phải em quên tên anh rồi chứ”

“A... không có” Cô lắp liếm, che đi xấu hổ. Đối với người sau một vài lần gặp không để lại ấn tượng hoặc lâu lâu không liên lạc, hay có khi cô không để mắt tới là coi như xếp nó vào chỗ không cần nhớ trong đầu rồi thải ra ngoài. Người ta còn nhớ mình nha, thế mà cô đã có chút quên. Vũ Duy thầm than, nhanh như vậy đã quên rồi. Thật là ngốc.

Cười trừ cô hỏi

“Vũ Duy sao anh lại ở đây?”

“Lẽ ra anh phải hỏi em mới đúng, em không phải học sinh trường này”

“Hả, sao anh biết”

Đúng lúc này vài nữ sinh đi qua, tất cả đều đỏ mặt, ánh mắt như si mê, điên dại, nhưng khẽ cúi đầu rất cung kính

“Hội trưởng”

Vũ Duy khẽ gật đầu, còn Ngao Tuyết cũng như từ trong mộng mà bừng tỉnh

“Nguyên lai anh là hội trưởng của Tây An. Em học bên Tâm Tú”

“Ừ anh biết rồi. Hôm nay sao em qua đây”

“Hôm nay có trận thi đấu bóng giổ, em trong Hội học sinh nên tới phụ trách một chút.”

“Có bạn trai tham gia không?”

“Có, em rất muốn coi anh ấy thi đấu, nghe mọi người kể anh ấy chơi bóng rất tuyệt”

Nhìn cô, đôi mắt sáng ngời, gương mặt rạng rỡ, giọng nói tự hào khi nhắc tới Lãnh Phong, lửa giận trong lòng Vũ Duy lại bùng lên mạnh mẽ. Lúc này y nhìn đồng hồ rồi hỏi

“Đồ gì đây? Sao lại mình em cầm như vậy”

“A, đây là món ăn cho đội bóng bởi bỏ lấy sức”

“Món ăn này.....” Vũ Duy nghi hoặc

“A, chỉ là mấy món điểm tâm nhẹ em tự làm thôi, không phải đặc sản gì đâu”

“Đồ tự làm, mới có ý nghĩa. Nặng như vậy, anh cầm giúp cho.”

“A thôi, không cần đâu, em tự làm được”

Vũ Duy không nghe, khẽ giật túi đồ trong tay cô. Lúc này một tiếng nói ầm ập vang lên

“Tuyệt nhỉ”

Chỉ cần nghe thôi cũng biết đó là giọng Lãnh Phong, cô quay sang vui vẻ đáp trả

“Phong”

Lãnh Phong đi tới, anh bỏ lơ qua Vũ Duy đang đứng bên cạnh mà ầu yếm người yêu

“Đã bảo không được làm đồ ăn cho họ rồi còn không nghe. Giờ rách nặng như vậy”

“Em làm anh cũng ăn nữa mà, coi như làm cho anh”

“Vậy tí nữa không cho họ ăn, anh ăn hết nhé”

“Đồ tham lam, phải chia sẻ cho mọi người nữa.”

Lửa giận của Vũ Duy lại dâng lên mãnh mẽ. Chưa bao giờ gã bị coi là vô hình như vậy, quá coi thường gã, tuy là rất giận nhưng y cũng mở miệng tươi cười

“Ngao Tuyệt đây là bạn trai em sao?”

“Đúng vậy” Cô quay sang nói với Lãnh Phong

“Phong đây là một người bạn của em. Vũ Duy”

Vũ Duy tươi cười, giơ tay ra giới thiệu

“Tiêu hội trưởng, xin chào”

Lãnh Phong đưa tay bắt lại đôi mắt nhìn chăm chăm vào con người trước mắt, từ y toát ra cái vẻ đạo mạo giả dối, ẩn chứa sự nguy hiểm, bạn của Ngao Tuyệt hầu hết anh đều biết, nhưng người con trai xa lạ này thì ....

“Chào”

Ngao Tuyệt tinh ý nhận ra sự nghi hoặc trong mắt anh, cô vội giải thích

“Phong, lần trước là anh ấy cứu em, mới không bị xe đâm đó”

“Cảm ơn anh đã cứu Tuyệt nhỉ”

Bình thường Phong không gọi cô là Tuyệt nhỉ nha, lần này là đang chứng tỏ mình là bạn trai của cô đây. Tính chiếm hữu của anh cũng rất cao. Ngao Tuyệt khẽ cười trong lòng.

“Tiêu hội trưởng, nghe nói trận này anh có tham gia?”

“Đúng vậy, Tuyệt nhỉ muốn coi tôi thi đấu, không biết anh có tham gia không?”

“Nếu có thể cung anh so tài, Vũ Duy tôi đương nhiên rất hào hứng”

“Vâng, hẹn gặp anh trên sân”

Lâm Ngao Tuyệt trừng mắt nhìn cục diện trước mặt mình, có phải chiến trường đấu mà toàn mùi thuốc súng thế này. Hai anh chàng này ngoài thì đang vui vẻ nói cười, nhưng toàn thân đang ẩn chứa thuốc súng nha. Làm người ta không lạnh mà run. Cô gái nhỏ thông minh tốt nhất là nên yên lặng, giả ngu. Cô còn muốn sống tới mai nha.

Ấy nhưng nguyên nhân dẫn tới cuộc ẩu chiến vô hình là tại cô thì làm sao có thể an toàn mà rút lui được. Lãnh Phong khéo léo cầm túi đồ trên tay Ngao Tuyệt, ôn nhu

“Tuyệt nhỉ, đi thôi, mọi người đang chờ”

Cô khẽ nuốt ngụm nước bọt, Vũ Duy nhìn hai người cô cười nhưng ánh mắt có vẻ rất muốn giết người nha. Còn Lãnh Phong thì một tay còn lại vòng qua người cô chứng tỏ quyền sở hữu.

“Chào anh, em với Phong đi trước” Thôi cứ giả ngu còn hơn. Ngao Tuyệt kêu thầm.

Vũ Duy nhìn theo lưng cả hai, họ chẳng có gì là bất hòa cả, rất vui vẻ sánh bước nói cười. Cứ cười đi, không được bao lâu nữa đâu. Gã khề nở nụ cười ác lạnh.

Đối với Lãnh Phong, anh hoàn toàn tin tưởng tình yêu của Ngao Tuyết, anh biết cô là cô gái hấp dẫn, có rất nhiều người sẽ bị cô mê hoặc làm điên đảo, nhưng anh không hề lo lắng. Nhưng người đàn ông kia, từ ánh mắt tới phong thái đã toát lên vẻ nguy hiểm, có chút không đơn giản, Ngao Tuyết không nên đi cùng anh ta.

“Em hay gặp anh ta lắm sao?”

“À không? chỉ có hai lần, lần đầu là hôm em đi xem phim đó. Lần thứ hai là hôm anh có việc phải về trước em ăn cơm một mình. Ngoài ra thì chưa gặp lại lần nào cả” Cô thành thật kể lại

“Anh chàng này có chút không ổn lắm. Đừng qua lại nhiều”

“Vâng, em biết rồi.” Cô gái ngoan ngoãn gật đầu tỏ ra vô cùng nghe lời. Thành thật mà nói, người như Vũ Duy không hợp với cô lắm, cô thích sự bình yên, dịu mát, yên tĩnh nhưng hòa hợp chứ không thích cái sôi nổi rực rỡ của anh. Mà nếu đã thấy không hợp thì cũng không nên giao du nhiều.

Sân vận động lúc này đã chật kín chỗ ngồi, theo Lãnh Phong vào sân, mọi người đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ dành cho hai người. Tìm một góc cả hai cùng ngồi theo dõi trận đấu. Mà Vũ Duy, y cũng chỉ ngồi trên sân, tại vị trí của đội quan sát trận đấu. Y không thích tranh chấp nhằm chán tại cái sân bóng rổ này. Y đang đợi Tiểu Lãnh Phong vào sân thì bản thân cũng sẽ ứng chiến. Chỉ một trò chơi đơn giản thôi.

Vì là giao hữu nên cả hai đội chơi vô cùng hưng phấn, rượt đuổi tỉ số liên miên làm khán giả hò reo cổ vũ không ít. Tuy nói là cả hai trường đều chú trọng thành tích muốn thắng nhưng các sinh viên lại không như vậy, họ ra sân với tâm trạng thoải mái, muốn cống hiến hết mình. Ngao Tuyết ít khi coi nhưng hôm nay quả nhiên đã được mở rộng tầm mắt hết lời khen ngợi

“Lát nữa anh ra sân, chắc sẽ tuyệt như thế hả?”

Cô phấn khích hỏi

“Cũng không đến nỗi”

“Gi mà không đến nỗi, mọi người coi anh là huyền thoại đó”

Gõ nhẹ đầu cô, anh cười “Chỉ là lời đồn thôi, anh đi thay đồ, chuẩn bị ra sân”

“Vâng, cô lên” Cô tươi cười cổ vũ. Ánh mắt dõi theo anh vào phòng thay đồ mới quay sang trận đấu. Chợt bắt gặp ánh mắt Vũ Duy nhìn mình đầy nhiệt tình. Cô cũng nhìn lại, khẽ gật đầu rồi mỉm cười rồi quay đi chỗ khác. Cô có cảm giác ánh nhìn này có chút gì đó không ổn kéo theo âm mưu.

Lãnh Phong bước ra, hoàn toàn làm nữ nhân này ngây người. Ân ở nhà tuy là có được nhìn, nhưng hôm nay trong bộ thể thao màu trắng, cơ bắp lộ ra, ngực rắn chắc, bắp đùi cũng rắn chắc, thân hình hoàn mỹ làm cô ngẩn ra. Không chệ vào đâu được, cả người đều trắng trẻo. Cô có chút mê mẩn người.

“Anh không biết tiểu Tuyết của anh lại háo sắc như vậy” Lãnh Phong lên tiếng trêu chọc cô. Tiểu cô nương vội vã quay đi, sắc mặt ửng hồng xấu hổ thập phần xinh đẹp.

“Ngẩng đầu lên” Anh khẽ nói.

Ngao Tuyết theo lời nói khẽ ngẩng đầu rồi bị một thứ mềm mại ấm áp phủ lên môi. Theo một tư thế rất tình tứ, cô vòng tay lên cổ anh, anh khẽ ôm chặt cô, cả hai giữa sân vận động, giữa trận bóng rổ và hàng trăm con mắt của mọi người hỗn loạn.

Lãnh Phong luôn quan sát thấy ánh mắt Vũ Duy có dự định nhìn Ngao Tuyết, đó là việc anh không cho phép vì vậy chỉ có thể dùng cách này cảnh cáo y. Nhưng quả nhìn biểu hiện lúc này của cô anh phi thường hài lòng, muốn thưởng cho cô một cái hôn.

Lúc anh bước vào sân, Vũ Duy cũng đứng dậy. Trên tay y là chiếc mic, nhẹ nhàng cất tiếng

“Tiêu hội trưởng, tôi rất muốn được so tài với anh”

Nghe vậy cả hội trưởng bỗng trở nên im ắng, Lãnh Phong khẽ nheo mắt nhưng rồi lạnh lạnh lên tiếng

“Vậy chúng ta vào trận thôi”

“Trận đấu này cả hai chúng ta đều biết kết cục là hòa rồi. Không cần thiết phải tham gia nữa. Tôi muốn mời anh đấu tay đôi với tôi. Không biết ý anh thế nào”

Một lần nữa sân vận động lại im ắng. Đây là chuyện gì? Cơ hội ngàn năm có một đấy. Hai vị hội trưởng trong truyền thuyết so tài.

“Hào” Lãnh Phong không do dự mà nhận lời.

“Để cho thú vị, tôi muốn có chút giải thưởng”

“Giải thưởng gì?” Lãnh Phong hỏi.

Gã cười cười, quay sang nhìn Lâm Ngạo Tuyết, ánh mắt thâm thúy rồi chỉ vào cô

“Cô ấy, nếu tôi thắng rất muốn mời Lâm tiểu thư đi chơi một bữa”

Lạnh nhạt lên tiếng, Lãnh Phong hỏi “Nếu thua?”

“Rất sẵn lòng mời hai người đi ăn”

“Tôi nghĩ nếu anh thua, anh phải tránh xa cô ấy ra một chút”

“Được”

Từ một người vô danh bị đẩy thành nhân vật chính của hai vị hội trưởng so tài, khổ chủ vẫn chưa hết bàng hoàng đứng phỗng tại đó. Bị đem thành giải thưởng, cô thật khổ sở, nhìn toàn hội trường ánh mắt hàng trăm cô gái nhìn mình như kiểu là tội phạm, ánh mắt hình viên đạn thật sự đáng sợ. Cô không còn tâm trí nào nhìn cuộc đấu tay đôi diễn ra nữa, mà chỉ thẫn thán khóc trong lòng.

Lúc này tất cả mọi người đang mải nhìn họ, trên sân, cả hai nhanh nhẹn như nhau, kỹ thuật chơi bóng điêu luyện, các bước đi, chạy nhảy, đập bóng nhanh nhẹn, chuẩn xác cùng đẹp mắt. Một sự ngang tài ngang sức khó phân thắng bại.

Bỗng một quả bóng từ đâu bay tới, không rõ ai ném đập mạnh vào đầu Ngạo Tuyết khiến cô choáng váng ngã xuống. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bị bắt cóc

Trên sân lúc này, một cuộc đấu nảy lửa và quyết liệt đang diễn ra. Mân so tài rượt đuổi tỉ số, ăn thua không khác gì đang tranh giải thưởng quốc tế. Con mắt tất cả mọi người đều tập trung trên hai thân ảnh tuyệt đẹp kia.

Vũ Duy cầm bóng, khống chế bóng, tay đập bóng xuống đất liên hồi, kèm theo đó những bước đi nhanh nhẹn điêu luyện né tránh Lãnh Phong, từ đầu sân đến cuối sân rồi theo một tư thế đẹp nhất ném bóng vào rổ. Ghi được 3 điểm san bằng tỉ số. Lãnh Phong cũng không hề nao núng, giật lại bóng và bắt đầu di chuyển. ....

Hai người họ cứ ai có bóng là kẻ đó lại ghi điểm, sự rượt đuổi hồi hộp này khiến tất cả mọi người chết lặng. Hai con người tài giỏi đẹp trai này như ánh hào quang cuốn hút tất cả mọi người.

Lãnh Phong biết lần này anh đã gặp phải đối thủ, không hề lo lắng mà ngược lại vô cùng bình tĩnh. Đối thủ này quả là xứng đáng, đáng để anh phải lo lắng một chút. Nhưng anh tuyệt đối không thể thua, trận đấu này vốn với anh thắng thua không quan trọng. Nhưng nó đã liên quan tới Ngạo Tuyết, người con gái quan trọng nhất của anh, lần này anh đã dốc hết sức ra đấu tay đôi.

Có lẽ trận đấu bất phân thắng bại này không thể kết thúc nếu như không bị phá đám. Thu Phong từ bên ngoài hốt hải chạy vào, giữa lúc mọi người đang im lặng, cô hét lớn

“Lãnh Phong. .... nguy rồi... Ngạo Tuyết. ....”

Chỉ hai từ “Ngạo Tuyết” đã đánh thức hai kẻ đang một sống một chết kia. Họ khẽ dừng lại, quay ra nhìn Thu Phong đang thở hổn hển, sắc mặt không tốt lắm

“Ngạo Tuyết bị người ta bắt đi rồi. ....”

Lãnh Phong vội chạy tới, tuy có vẻ điềm đạm nhưng có chút lo lắng

“Sao lại vậy?”

“Lúc nãy có quả bóng đập vào đầu Ngạo Tuyết, em đi về phòng y tế, nhưng trên đường đi bị mấy tên trùm mặt giữ lại. Họ đưa Ngạo Tuyết đi rồi”

Nói rồi cô còn tỏ thêm vẻ lo lắng “Liệu chúng có làm gì Ngạo Tuyết không?”

Không nói thêm gì, Lãnh Phong cất bước rời khỏi hội trường, nếu ai tình ý sẽ nhận ra anh có chút khẩn trương, Vũ Duy cất tiếng

“Tiêu Hội trưởng, trận đấu này chưa kết thúc”

Con người Vũ Duy không cần biết quá trình, chỉ quan tâm kết quả. Y cũng biết hai người nếu cứ tiếp tục đấu thì chỉ là hòa, mà y không muốn hòa. Phải thắng dù quá trình có như thế nào. Quả nhiên Lãnh Phong có chút thỏa hiệp

“Coi như trận này anh thắng, tôi còn có việc phải đi trước”

Lãnh Phong suy nghĩ lúc này không còn được nhiều như vậy, nhưng Vũ Duy không quan tâm an toàn của Ngao Tuyết có lẽ cũng là một việc tốt.

“Vậy phần thưởng của tôi chắc là được đáp ứng chứ?”

“Đương nhiên” Anh gật đầu không chút do dự rồi quay người đi

“Vậy cảm ơn Tiêu hội trưởng”

Tất cả mọi người trong hội trường đều chứng kiến cảnh đó, ai cũng hiểu là trận đấu đã kết thúc chỉ đứng dậy đi về.

Vũ Duy sau khi thay đồ, trở về xe của mình, giọng có chút bất nhẫn nói với đàn em

“Đi điều tra xem, kẻ nào dám hót tay trên của ta”

Đúng là Vũ Duy có ý định bắt cóc Ngao Tuyết thử thách vị trí của cô trong lòng của Tiêu Lãnh Phong, nhưng lại có kẻ dám ra tay với người của gã. Chỉ có gã mới có quyền này, kẻ khác thì đừng mơ tưởng. Dám động tới người của gã, gã sẽ cho kẻ kia sống không bằng chết. Nhưng gã cũng đã đạt được mục đích của mình, vị trí của Ngao Tuyết trong lòng Lãnh Phong rất lớn. Như vậy trò vui càng thêm vui.

Lãnh Phong tựa vào ghế bành, anh có chút dừng dừng, nhưng trên thực tế trong tâm đang lo lắng. Bắt cóc Ngao Tuyết là nhằm vào anh, dù là tổng tiền hay đại loại muốn gì từ anh thì hiện giờ tính mạng của cô vẫn được an toàn. Lẽ ra anh nên để ý đến cô, chứ không phải tập trung ăn thua trong trận đấu kia.

Chết tiệt! Chúng ra tay quá nhanh. Tuy không biết là ai nhưng trong lòng anh thầm quyết tâm. Kẻ dám động vào Ngao Tuyết, anh sẽ cho kẻ đó phải hối hận

Có lẽ Lãnh Phong và Vũ Duy có một điểm chung là không muốn bị bất cứ kẻ nào uy hiếp, tuy nói Lãnh Phong lo cho Ngao Tuyết nhưng bản thân anh biết hiện giờ cô an toàn, chúng không dám giết cô. Còn nếu như muốn bị Tiêu gia truy nã, phải trốn chui trốn lủi thì.....

Hiện giờ anh ngồi đây và chờ kẻ bắt cóc cô liên lạc

Vũ Duy đang ngồi nhâm nhi rượu vang, y thì lúc nào cũng tỏ ra bình tĩnh dừng dừng, vui khi người ta gặp họa nên chẳng lo lắng. Y cũng hiểu Ngao Tuyết không có chút gì nguy hiểm, đang chờ đợi tin tức. Thế lực của y ở đây không lớn nhưng thuộc hạ của y đã có vài kẻ được lệnh đi theo dõi Ngao Tuyết rồi, chắc chắn sẽ tìm được cô nhanh chóng thôi. Thuộc hạ của gã đi vào, cung kính nói

“Thưa anh, có tin rồi ạ”

“Chỗ nào”

“Chỉ là mấy kẻ bắt cóc tổng tiền thôi, em đã xử lý gọn gàng rồi.”

“Người đâu?”

“Vẫn hôn mê, có vẻ chúng dùng thuốc quá nhiều”

Đúng lúc này, từ bên ngoài, một kẻ bé Ngao Tuyết đi vào. Vũ Duy bấy giờ mới rời khỏi vị trí của mình đón lấy cô đầy mắt hấn sòng sánh chút gì triu mến nhu hòa mà bản thân lại không hề biết.

“Lui hết ra ngoài, không có lệnh không được vào”

Ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, gương mặt thiên thần đang say giấc, bất giác làm người ta trở nên thanh khiết hơn. Nhưng điều này không đặt trên người Vũ Duy. Gương mặt này, mùi hương này, cơ thể mềm mại mê người này làm y nổi lên dục vọng

Đặt cô lên giường, y khẽ nằm đè lên, có chút ôn nhu không muốn tổn thương. Đôi môi phàn nộn hồng hào uơn ướn như có mà lực làm y muốn thưởng thức. Nhẹ nhàng cúi xuống, đặt lên đó một nụ hôn rồi càng lúc càng trầm luân, hương vị ngọt ngào như kẹo làm người ta tham luyến. Khẽ mở miệng cô, rồi chiếc lưỡi bắt đầu thăm dò bên trong, tham lam hút lấy mật ngọt trong miệng cô.

Gã lần đầu tiên biết thế nào là ý loạn tình mê, khẽ rời đôi môi cô, nhẹ nhàng hôn dần đi xuống bên chiếc cổ trắng nõn mà thơm mùi hương, khẽ cắn, khẽ mút để lại ở đó những kí hiệu của mình. Tựa cả mặt vào cổ cô, đôi tay bắt đầu len vào bên trong vạt áo, khẽ chạm vào chúng. Thật mềm mại, quyến rũ. Y quả thật rất muốn có cô rồi, bắt đầu cởi cúc áo của cô. Đúng lúc này, trong mê man cô gái nhỏ khẽ gọi

“Phong.....”

Hắn khựng lại, mặc dù dục hỏa trong người đang lớn, nhưng cổ ghen tuông này lại còn lớn hơn. Gã gục mặt trước ngực cô, cảm thụ cảm giác ôn hương ngọc nhuyễn này. Bắt đầu sửa lại y phục đã bị y làm xộc xệch, nhìn cô y khẽ nhếch miệng

“Ngao Tuyết, chỉ lần này thôi. Em đã may mắn. Nhưng nếu có thể rơi vào tay tôi lần nữa. Thì không chỉ có vậy đâu.”

Vuốt nhẹ gương mặt cô, gã lẩm bầm “rồi có lúc em sẽ là của tôi”

Lâm Ngao Tuyết vô hình chung đã phá lệ của gã, trước giờ gã không quan tâm đối phương là ai, có tự nguyện không, chỉ cần gã muốn thì sẵn sàng cưỡng bức nếu kẻ đó chống cự. Gã là như vậy, tùy hứng, ác ma, sẵn sàng làm mọi việc kẻ khác không dám làm. Chỉ cần hắn muốn thì hắn sẽ làm. Lần này gã muốn cô nhưng đã dừng lại, gã muốn có một thứ, sự nhiệt tình của cô khi ở trên giường, gã muốn tâm của cô.

Nhưng dục hỏa này vẫn cần người giải. Gã bước ra ngoài rồi đi tới căn phòng ngủ của mình, trong đó có người vẫn đang ngủ, công cụ tiết dục của gã.

Ngao Tuyết dần dần tỉnh lại, nhìn một lượt quanh căn phòng không có người này. Lúc trở mình dậy, cô mới hay hai tay mình bị trói lại. Đang nằm trên chiếc đệm êm, chất liệu mềm mại đất tiền

Đầu óc có chút mờ lung, cô bắt đầu lật trí nhớ của mình.

Lúc trên sân bóng, cô bị trái bóng đập vào đầu, khiến ngã xuống. Được Thu Phong dìu ra ngoài đến phòng y tế, ra tới bên ngoài, có một đám người che kín mặt chặn đường, giữ Thu Phong. Chúng che chiếc khăn vào mũi cô, lúc đó Ngao Tuyết thấy mặt mũi tối sầm lại, khi tỉnh lại thì đã ở đây rồi. Lễ nào là bắt cóc.

Suy nghĩ thấu đáo, cô vùng dậy, may mà chân không bị trói cô có thể đi xung quanh thăm dò. Căn phòng này rất đẹp, rất sang trọng thượng hạng, có thể là ở trong khách sạn đi. Cô gái nhỏ không thấy sợ hãi hay lạ lẫm. Từ ngày yêu Lãnh Phong, tuy là anh luôn bao bọc cô, không để cô tìm hiểu, nhưng Ngao Tuyết mơ hồ đoán được. Từ lúc yêu anh, cô không còn là kẻ bình thường tầm thường trong xã hội nữa. Có rất nhiều người để ý tới nhất cử nhất động của cô, đi đâu cũng có vệ sĩ, Phong ít khi để cô ra ngoài một mình. Cũng lường trước tình huống bắt cóc này rồi. Vậy nên cô cũng không lo lắng lắm. Cô có lòng tin Phong sẽ đến cứu cô, cô sẽ được an toàn.

Sau một màn mây mưa nhanh chóng, Vũ Duy lấy lại được sự bình tĩnh vốn có của mình. Y không phải là kẻ hay mất bình tĩnh nhưng người con gái kia rất dễ làm y thay đổi tâm tính. Hiện tại, y chưa muốn lộ mặt, hay bản chất của y cho cô, nhưng tới lúc nào đó phải như vậy. Y biết chắc chắn như vậy.

Tâm tình có chút tốt hơn cũng là lúc y vạch ra một chút kế hoạch, một chút ý muốn trêu đùa. Dù sao Ngao Tuyết cũng đang trong tay y, nhất cử lưỡng tiện.

Lãnh Phong đã ngồi đó cả một ngày trời nhưng không một kẻ nào liên lạc cho anh, Dương Thiên đã cho thủ hạ đi tìm hiểu nhưng ngoại trừ tìm được một vài cái xác không ra, không thấy tăm hơi Lâm Ngao Tuyết, bản thân dù có lý trí bình tĩnh tới đâu nhưng đã qua một ngày anh bắt đầu nghi ngờ về sự tính toán của mình. Lễ nào không phải nhằm vào anh, mà là muốn giết cô. Anh dự định sẽ đính hôn với cô, gia tộc của anh rất vui vẻ vì đó là đính ước trước kia của hai nhà, nhưng những kẻ khác, nhằm vào vị trí hôn thê kia, lễ nào lại ra tay với cô. Nếu không tại sao chỉ vài ngày khi anh tuyên bố với mọi người sẽ đính hôn thì cô gặp chuyện. Mặc dù việc đính hôn này anh chưa nói với cô, định cho cô một niềm vui nhỏ, nhưng trên dưới Tiêu gia cùng bang hội đều biết.

Siết chặt bàn tay, sự nhẫn nại của anh dường như sắp hết. Ngao Tuyết không thể có chuyện gì được, nếu không cho dù có phải san bằng tất cả anh cũng sẽ khiến kẻ hại cô phải chết.

Lúc này một cuộc điện thoại vang lên trong gian phòng tối tăm im ắng. Nhắc máy, anh lắng nghe

“Nếu muốn bảo toàn mạng sống của Lâm Ngao Tuyết tốt nhất là phải đi một mình tới X, tuyệt đối không để kẻ nào đi cùng”

“Ngao Tuyết đâu?”

Một kẻ bịp mặt đưa điện thoại cho cô. Ngao Tuyết im lặng không nói. Thấy đầu bên kia có một sự im lặng, Lãnh Phong biết đó là cô. Cô cam chịu cũng không muốn anh tới đây một mình vô cùng nguy hiểm. Một con dao khê khê lên cổ cô, nói nhưng chủ yếu là để Lãnh Phong nghe

“Nếu không muốn bị thương thì lên tiếng đi” Giọng kẻ đó lạnh lùng làm tâm Lãnh Phong khấn trương

“Ngao Tuyết lên tiếng đi, là em phải không?”

Cô ngập ngừng rồi chậm chậm lên tiếng, cô biết anh đang lo lắng, muốn trấn an anh

“..... Phong, là em, anh.....”

Chưa kịp nói hết điện thoại đã bị người ta giật lấy, cô vội hét lên

“Đừng đi một mình, đừng lo cho em”

Một kẻ khê khê miệng cô lại, rồi bị dùng thuốc mê cho lịm đi.

“Nghe rồi chứ, nếu muốn cô ta có thể an toàn thì một mình đi tới đó, nếu thấy có bất cứ kẻ nào đi theo thì chờ nhật xác cô ta đi”

Nói rồi y cúp máy, tắt điện thoại rồi vứt cái sim đó đi

Lãnh Phong từ từ đứng lên, anh đã có một quyết định, tuy nói anh có lý trí lạnh lùng nhưng với những thứ liên quan tới Ngao Tuyết bản thân lại không dám mạo hiểm. Tính mạng của cô là hơn hết.

Trở ra ngoài, anh ngồi vào khởi động rồi lái xe đi.

X là một bãi nhà kho cũ gần bến cảng, ít kẻ lui tới, thưa thớt người. Lãnh Phong lái xe đi tới đó, trời về đêm càng thêm tối tăm, chỉ có vài ánh đèn hi hữu, ngồi trên xe quan sát, nơi này đầy chạm đầy nguy hiểm. Anh biết lần này mục đích của chúng là nhắm vào anh. Ngao Tuyết sẽ không có việc gì cả.

Mở cửa xe bước xuống. Đã có kẻ đứng chờ sẵn ở đó. Y tiến lại

“Tiêu Chủ tịch”

“Người đâu”

“Có thể khám xét chứ”

Lãnh Phong giơ hai tay lên, một kẻ tiến tới soát từ trên xuống dưới người anh để tìm kiếm vũ khí. Không thấy gì chúng mới đứng dậy lui về sau

“Tiêu chủ tịch thông cảm,đó là quy tắc”

“Người ở đâu?” Anh nhàn nhạt lên tiếng, bản thân đang giữ thái độ bình tĩnh nhất.

“Vì hồng nhan mà không tiếc bản thân, xem ra, Tiêu Chủ tịch rất nặng tình với người này”

“Đừng nhiều lời” Lãnh Phong vẫn như trước giữ thái độ lạnh lùng của mình.

Lần này Vũ Duy không ra mặt, gã còn muốn ẩn thân một thời gian xem kịch, xem trò vui. Lộ mặt sớm là bất lợi. Ngồi từ một góc coi kịch cũng là thú vui của hắn. Lãnh Phong bị bật mất rồi đưa tới một gian phòng. Khi tháo khăn che mặt ra, anh thấy Ngao Tuyết bị ép ngồi trên ghế, tay bị trói lại, trông sắc mặt cô không tốt lắm khiến trái tim anh đau nhói. Đôi mắt trong suốt của cô nhìn anh thật lâu, thật nhu tình, âm áp, không hề có chút sợ hãi. Họ là như vậy, hiểu nhau tới mức chỉ cần qua ánh mắt cũng có thể nói lên suy nghĩ của nhau. Anh khẽ hỏi

“Ngao Tuyết, em không sao chứ?”

“Em không có việc gì, sao anh lại tới đây một mình, rất nguy hiểm”

“Đồ ngốc, tôi cứu em”

Nghe đối thoại đầy âu yếm không chút sợ hãi này, Vũ Duy tâm tính khó chịu, tuy chỉ ở trong bóng tối nhưng gã cũng có thể chỉ huy đàn em, kẻ đó đi theo gã gần 15 năm, hiểu y hơn ai hết mà cũng sợ y hơn bất cứ kẻ nào, gã đó lên tiếng

“Cảm động quá nhỉ? Không biết Tiêu chủ tịch có sẵn lòng vì hồng nhan không tiếc hy sinh mình chứ

“Coi trời cho cô ấy trước”

“Hừ, hai người rơi vào tay tôi mà vẫn còn có thể kiêu ngạo như vậy sao?”

“Người các người cần đã tới, mau thả người đi. Rồi muốn cái gì cũng được”

“Phong,đừng...” Ngao Tuyết lo lắng lên tiếng

“Cái chúng tôi cần là tính mạng quý giá của chủ tịch”

Gã cười lạnh lùng. Xung quanh mấy chục người trong tay lăm lăm những thanh kiếm gỗ, đứng bao quanh xung quanh Lãnh Phong.

“Tiêu chủ tịch, nếu anh có thể chịu được trận đòn này, chúng tôi nhất định sẽ thả hai người đi”

Lướt qua chúng một lần, lãnh Phong sắc mặt không thay đổi lạnh lùng

“Hy vọng các người giữ lời”

Đã rơi vào tay bọn họ, anh tự biết phải làm thế nào, hy vọng đám người Lâm Hà có thể tìm ra anh đúng lúc. Một mình anh không thể làm gì được, chỉ còn cách kéo dài chút thời gian. Hy vọng họ tới kịp, nếu không thể cứu anh, ít nhất còn có thể cứu Ngao Tuyết.

“Trước tiên coi trời cho cô ấy”

Ngạo Tuyết khẽ biến sắc, cô thật sự sợ hãi, Phong của cô có bao giờ hành sự thiếu suy nghĩ như vậy đâu. Sao lần này anh lại bất chấp tất cả như vậy, lao tới đây mà không có người đi cùng. Đây đồ ngốc này. Cô định vùng dậy chạy ra với anh, nhưng lại bị giữ chặt lại ngồi trên ghế. Vô lực nhìn Lãnh Phong bị chúng đánh, dùng gậy gộc đánh lên người. Lúc đầu anh còn cường ngạnh bất khuất không chịu gục ngã, nhưng máu từ đầu, từ miệng chảy ra chứng tỏ bị đánh không nhẹ. Không lên tiếng, không phản kháng, chỉ cam chịu, đôi mắt thâm thúi đầy nhu tình nhìn cô. Trái tim Ngạo Tuyết vô cùng đau đớn cùng run rẩy, sự bất lực cùng áy náy làm cô khẽ nói.

“Đồ ngốc này. Anh làm gì vậy?” Cô khẽ nói. Giọt nước mắt cứ như vậy rơi xuống không ngừng.

Nhìn thấy người yêu khẽ quy xuống rồi ngã xuống, cô càng thêm hoảng hốt nhưng chỉ có thể bất lực không di chuyển được. Mà tại đâu đó thấy cảnh này Vũ Duy phi thường vui vẻ, dù có chút hơi nhói khi thấy Ngạo Tuyết khóc.

Gã hiểu được, Lãnh Phong yêu Ngạo Tuyết quá sâu đậm rồi, người con gái này là liều thuốc độc mà chính gã cũng sắp trúng độc. Biết vậy nhưng vẫn cứ nhảy vào mà uống. Không dứt ra được. Lãnh Phong à Lãnh Phong, không ngờ có ngày người lại bị như vậy. Vì một người đàn bà mà không tiếc hi sinh mạng của mình. Nếu cha hắn mà biết thì sẽ hộc máu mà chết mất.

Ái tình có thể sâu nặng như vậy sao? Lãnh Phong cũng không rõ nữa, nhưng trong thâm tâm, anh chấp niệm sẽ bảo vệ người con gái kia, mang đến cho cô mọi niềm vui hạnh phúc. Cho dù có phải bỏ cả tính mạng này cũng không tiếc gì.

Cô là tất cả của anh. Không có cô, cuộc sống không còn ý nghĩa nữa. Nhìn đôi mắt ngập nước ấy, anh khẽ nói

“Đừng khóc, anh sẽ không sao?”

“Phong...”

Cô khẽ nức nở, đúng lúc này, từ bên ngoài, phá cửa vào là nhóm người của Dương Thiên. Lâm Hà cùng An Lương cũng ở trong số đó. Hai đám người không nói không rằng xông vào đánh nhau. Ngạo Tuyết được cời trói, cô vội vàng chạy tới đỡ Lãnh Phong lo lắng hỏi

“Phong, anh ổn chứ?”

Khẽ thở nhẹ, anh cố tỏ ra không việc gì, trấn an cô

“Không sao, mạng anh lớn lắm, không có việc gì?”

“Đồ ngốc này, sao lại có thể mạo hiểm như vậy? Sự lạnh lùng thờ ơ ngày của anh đi đâu rồi?”

“Anh không muốn em bị nguy hiểm dù chỉ là một chút”

Ngạo Tuyết ôm chầm lấy anh

“Nếu anh có việc gì, em sẽ thế nào, sau này đừng như vậy nữa”

“Sau này tuyệt đối sẽ không để em bị bất cớ như vậy nữa”

Lâm Hà nhàn nhạt lên tiếng

“Không sao là tốt rồi, đi khỏi đây thôi, trong cảnh như vậy mà còn ôm ấp nhau được, chịu hai người rồi đấy”

Ngạo Tuyết khẽ cúi đầu, cô nhẹ nhàng đỡ Lãnh Phong dậy. Bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng Lâm Hà

“May mà có điện thoại định vị chúng tôi mới xác định được vị trí của cậu. Quá to gan mạo hiểm, nếu chúng tôi đến không kịp cậu định bỏ mạng ở đây sao?”

“Tôi biết các cậu sẽ tới kịp mà. Cậu sẽ không để em gái cậu làm quả phụ đâu”

“Biết đùa như vậy là yên tâm thôi”

Đám người bất cớ lúc này đã bị đánh gục, giữ tay cầm đầu lại Dương Thiên tàn nhẫn lên tiếng

“Kẻ nào ra lệnh cho mi làm việc này”

Gã im lặng không nói chỉ cười cợt. Gã đi theo Vũ Duy bao nhiêu năm rồi, sao lại không học được chút bản lĩnh của chủ nhân mình chứ. Chỉ thấy Lâm Hà khẽ lên tiếng

“Đi khỏi đây thôi, nơi này không phải địa bàn của chúng ta, không an toàn, có gì trở về truy xét sau”

Dương Thiên nghe lời, anh lùi gã đó đi. Bất ngờ hắn vùng ra, trong người rút ra một khẩu súng nhắm vào Lãnh Phong. Anh lúc này đang yếu ớt suy lực tự mình bước đi, không muốn cho mọi người phải lo lắng nên không kịp tránh.

Ngạo Tuyết xoay người nhìn thấy, giống như có gì đó thôi thúc, cô không kịp suy nghĩ, chỉ kịp hô lên “Phong cẩn thận” bản thân lúc này đã chạy tới bên che chắn, đỡ cho anh một phát đạn.....

Bùm! Viên đạn trúng đích nổ lên một tiếng. Nó nhắm trúng phải lưng của Ngạo Tuyết, cô ngã người vào anh.....

Lúc nhìn thấy những giọt máu nhỏ xuống đất, bàn tay anh cũng vương máu của Ngạo Tuyết, Lãnh Phong cảm thấy trái tim như ngừng đập, cô yếu ớt vô lực dựa vào người anh. Bản thân dường như quên mất chính mình cũng đang bị thương, anh vội vã ôm lấy cô.

Không chỉ riêng anh, Lâm Hà, An Lương và Dương Thiên cũng quá bất ngờ trước tính tiết trước mắt. Tấm lưng mảnh mai của cô trúng đạn, máu chảy mỗi lúc một nhiều hơn.

“Ngạo Tuyết.....” Lãnh Phong trong giọng có chút run rẩy.

“Phong, anh sao không?”

“Không việc gì, anh đưa em đi viện, cố chịu đựng”

Nghe vậy, Ngạo Tuyết có phần yên tâm. Cô tin tưởng Lãnh Phong, chỉ là lời anh nói, cô nhất định sẽ toàn tâm toàn ý mà tin tưởng anh.

Nói xong, anh vội vã bế cô ra xe, Dương Thiên phụ trách lái xe, vì tay lái của anh vô cùng tốt.

Mà Vũ Duy vào khoảng khắc đó, đã hiểu thế nào là đau lòng, thế nào là xót xa, thế nào là yêu.

Người con gái này, lần đầu tiên nhìn thấy, đã tạo cho gã sự hứng thú cùng cảm giác thoải mái, bình yên. Thứ mà suốt 15 năm nay hắn không hề cảm nhận được. Càng gần cô, càng bên cô, mong muốn chiếm hữu càng lên cao. Nụ cười cô, ánh mắt, giọng nói, cử chỉ dịu dàng ôn nhu, sự quan tâm hết lòng của cô, tất cả đều đi vào lòng hắn.

Hắn muốn những thứ đó cô thật tâm giành cho hắn. Hắn yêu, hắn muốn cô ở bên.

Trơ mắt nhìn Lãnh Phong đưa cô đi, hắn cũng có chút gấp rút khẩn trương, đừng nói là vết đạn ở sau lưng, nhưng khẩu súng đó đạn như thế nào hắn nắm rõ, chỉ e cô lành ít dữ nhiều.

Tên thuộc hạ bắn phát đạn đó đã lui trở về bên cạnh hắn. Gã tức giận thật lớn. Cục giận này chưa bao giờ phát sinh vì người khác.

Nhìn thủ hạ cúi đầu chịu tội, cầm súng trong tay, gã lạnh lùng nã phát đạn vào tay

“Nể tình người đi theo ta nhiều năm như vậy, đây là hình phạt. Sẽ không có lần sau đâu”

“Vâng thưa anh”

Không phải Vũ Duy không tức giận, cũng không phải hắn có lòng trắc ẩn, hắn không có, làm gì có lương tâm mà tha cho một kẻ phạm lỗi. Không đòi nào trừ phi mặt trời mọc đằng tây. Mọi việc hắn làm đều có mục đích cả. Hắn không giết y, nhưng cũng có người sẽ giết. Chẳng tội gì làm kẻ máu lạnh tàn nhẫn trong mắt đàn em cả.

Trong bệnh viện, không khí yên tĩnh quý giá. Chỉ có vài người đang ngồi trước phòng cấp cứu, một sự khẩn trương cùng lo lắng hiện rõ trên gương mặt.

An Lương đi đi lại lại, anh thấp thỏm không yên. Lãnh Phong ngồi đó, người đàn ông lí trí lúc này trông không khác gì tảng băng ngàn năm, cả người đang phát ra một khí tức lạnh lẽo đáng sợ. Dường như lúc này đừng có kẻ nào chạm vào y nếu không muốn chết. Biểu tình đáng sợ này của Lãnh Phong là lần đầu tiên mọi người trông thấy. Như thế nào là hồng nhan họa thủy là đây.

Một kẻ lạnh lùng tình táo chưa bao giờ nổi giận, ấy vậy mà giờ phút này trông như tu la địa ngục đòi mạng.

“Thiên, đi điều tra chúng, tìm cái kẻ bắn phát súng đó về đây.” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Động vào Ngạo Tuyết một cọng lông thôi thì anh sẽ cho kẻ đó trả giá đắt sống không bằng chết. Có thể làm anh bị thương, có thể lấy mạng anh, nhưng động đến Ngạo Tuyết.....

“Tuyết nhí, ngàn vạn lần đừng xảy ra điều gì bất trắc.....” Anh thầm kêu trong lòng, xót xa cùng đau đớn. Thà rằng anh trúng đạn chứ không muốn cô lãnh nó hộ anh.

Thu Phong lúc này cũng hốt hải chạy tới, đi đằng sau là Vũ Duy, gã rất khôn ngoan, sau trận bóng đã xin số của cô. Coi như là có lý do tới bệnh viện.

Y tá lúc này từ phòng cấp cứu đi ra. An Lương là nóng vội nhất chạy tới hỏi

“Y tá, bệnh nhân thế nào?”

Cô y tá tháo khẩu trang, thể lực họ Tiêu cũng khiến người trong ngành nể sợ

“Tình hình thật sự rất nguy kịch.....” Cô khẽ nói. Lãnh Phong bật dậy, anh vội vàng

“Cho dù có dốc hết sức, xin bác sĩ cứu cô ấy.....”

“Chủ tịch, chúng tôi đang cố hết sức, có điều máu của bệnh nhân là dòng O- Rh âm rất hiếm, trong kho máu của chúng tôi không có loại này. Nếu không tìm được người có cùng nhóm máu chỉ e.....”

“O- Rh âm” Vũ Duy khẽ lên tiếng, cắt ngang lời bác sĩ

“Đúng vậy, trên thế giới đây là nhóm máu hiếm. Ở nước ta tỉ lệ người có nhóm máu này là 0,04 %”

“Lấy máu của tôi đi, tôi thuộc nhóm máu này” Vũ Duy nhàn nhạt lên tiếng. Ít ai biết được hẳn thuộc nhóm máu hiếm này, vì vậy hẳn bảo vệ mình rất lớn, ít khi bị đổ máu. Không ngờ có ngày hẳn đi hiến máu, chuyện lạ có thật mà hẳn không nên để thuộc hạ của mình biết được.

Lãnh Phong không ý kiến, với anh mạng sống của Ngao Tuyết quan trọng hơn, còn với Vũ Duy, coi như là trời giúp hẳn. Ngao Tuyết, em nợ tôi đó. Máu của tôi sẽ chảy trong cơ thể em.....

Nếu không có dòng máu này, không có sự việc ngày hôm nay, Ngao Tuyết sẽ không có những đau khổ về sau này.....

Dòng máu tôi chảy trong anh, nếu được tôi thật sự không cần, thà lúc đó chết đi cũng không nhận máu từ anh.....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chấp niệm không dứt

Ngày hôm nay thời tiết trở trời, mưa to gió lớn. Nằm trong chăn, Lâm Ngao Tuyết không muốn dậy cũng không được. Vết thương trên lưng cô lại nhói đau. 5 năm nay, tuy rằng vết thương đã lành, không còn sẹo nhưng mỗi khi trái gió trở trời nó lại nhức buốt âm ỉ trong người.

Và nỗi đau của mỗi người, cũng như vậy. Thời gian có thể chữa lành mọi vết thương, làm nhạt nhòa nỗi đau theo năm tháng, nhưng mỗi khi trái gió trở trời nó lại đau đớn, vạch trong tim những vết sẹo không bao giờ lành lặn. Từng đâu đó được nghe một câu chuyện về trái tim đầy những vết thương, chai sẹo nó được gọi là trái tim đẹp nhất. Vì nó đã phải trải qua muôn vàn khó khăn thử thách, bao cay đắng, mỗi vết thương là mỗi lần đau, ấy vậy mà nó vẫn phải sống, vẫn phải đập. Một trái tim như vậy, được coi là trái tim đẹp nhất. Lâm Ngao Tuyết cũng từng tự hỏi bản thân cô liệu có thể được như trái tim kia, dũng cảm vượt qua tất cả để hướng tới ngày mai tươi sáng không? Cô biết cô nhất gan, ích kỉ, yếu hèn khi không dám đối mặt với mọi chuyện mà bỏ trốn. Nhưng giờ đây cô chỉ là muốn rũ sạch tất cả để được bình yên trong tâm hồn thôi. Cô chỉ có một mong ước đơn giản như vậy thôi.

Thế nhưng mỗi lần đau đớn do vết thương gây ra, bản thân không muốn nhưng đã nhớ lại vô số những điều không muốn nghĩ đến nữa, và con người ấy lại xuất hiện.

Đã lâu rồi, y không còn xuất hiện trong giấc mơ của cô, không còn thấy ác mộng nữa.

Cũng đã lâu rồi không còn nhớ tới quãng thời gian đau đớn ấy nữa. Vậy mà hôm nay lại như vậy, chút cảm giác bất an lại tràn về.

5 năm, liệu y đã dứt khoát quên cô được chưa, đã muốn buông tha cho cô chưa? Liệu y một ngày nào đó có xuất hiện trước mặt cô nữa không. Y thật đáng sợ, cũng thấy si tình, chỉ tiếc bản thân, cô lại không thể yêu y được. Hoặc là do số phận trêu đùa cả cô và y..... Cô vẫn không dám thừa nhận một sự thật.....

Cô trở dậy. Vòng qua phòng của hai bảo bối. Hai nhóc vẫn còn đang ngủ ngon. Cô kéo lại chăn rồi thom nhẹ lên trán chúng. Bước chân đi ngang qua thư phòng của Lãnh Phong, cô có chút ngần ngại, rồi khẽ tiến tới mở cửa. Bên bàn làm việc anh đang ngủ gục ở đó. Anh vẫn như vậy, làm việc quên thời gian lúc nào cũng cố gắng nỗ lực.

Cô quay đi sau đó trở lại là một tấm chăn, choàng lên người anh. Lãnh Phong không rõ tỉnh là bao giờ, hoặc là anh chưa ngủ, chỉ đang nằm nghỉ, thấy hành động của cô, khẽ xoay mình kéo cô vào lòng, gương mặt tựa vào gáy cô, tham lam hít lấy mùi hương trên cơ thể cô.

Ngao Tuyết khẽ run lên, lâu lắm rồi hai người không có sự đụng chạm thân thiết như vậy.

“Ngao Tuyết.....” Anh trầm giọng gọi

“Lãnh Phong....”

“Có thể gọi anh Phong như trước được không?” Giọng anh ni non.

Cơ thể cô cứng ngắc không được tự nhiên, cô không còn giống trước đây, thả lỏng người tựa hẳn vào lòng anh nữa rồi. Cũng có thể trên đôi vai cô đã quá nặng nề, không muốn chia sẻ nó cho ai. 5 năm qua anh biết để có thể nuôi dạy hai đứa trẻ, một mình cô vất vả không ít, hơn nữa cô lại bỏ đi như vậy chắc chắn là có lý do nào đó. Tất cả về cô đều bí ẩn không tìm được lời giải.

“Lãnh Phong, có một số việc, em nghĩ cần phải nói rõ với anh” Cô nhàn nhạt nói. Trải qua 5 năm đau khổ, cô đã có thể tập cho mình sự bình thản dửng dưng cùng lạnh nhạt với mọi việc.

Có thể là Lâm Ngao Tuyết vẫn còn yêu Tiêu Lãnh Phong nhưng không có nghĩa cô muốn ở bên anh. Có những sự việc, một khi đã sai rồi, không thể quay lại được nữa, không thể làm lại. Năm đó cô cùng Vũ Duy dây dưa, là cô đã xác định sẽ không còn đường cho bản thân mình quay lại cạnh anh nữa.

“Lãnh Phong, em không yêu anh nữa”

Cảm nhận cái ôm ấy có chút cứng lại, cô hiểu rõ, mình đang làm anh tổn thương, nhưng lòng cô bây giờ dù còn yêu cũng không thể mở ra được.

“Lãnh Phong, chuyện của chúng ta qua lâu rồi, đó là sự thật. Không ai có thể phủ nhận được. Em không thể yêu ai được nữa. Với em bây giờ chỉ có hai đứa con là quan trọng nhất. Em chấp nhận anh, chỉ vì con thôi.”

Đôi tay anh vô lực buông lỏng, cô càng lạnh lùng nói thêm

“Nếu... Nếu anh không muốn, có thể không cần kết hôn với em. Vì hiện tại em chỉ muốn cho chúng một gia đình có đầy đủ ba mẹ thôi.”

Nói xong cô đứng dậy, định đi thì một lần nữa bị Lãnh Phong kéo trở lại lòng mình.

“Anh biết, nói không yêu anh nữa, là em nói dối. ....”

“Anh biết, 5 năm qua, em chịu nhiều đau khổ cùng vất vả, làm trái tim đóng băng, không muốn tiếp nhận ai nữa”

“Anh biết, anh muốn giành cả đời này để bù đắp cho em, giành cả đời để lấy lại tâm của em, trái tim của em như ngày trước”

“Hãy làm vợ anh, kết hôn cùng anh, chúng ta sẽ cùng cho Alex và Emily một gia đình hạnh phúc. Để anh mang lại hạnh phúc cho em lần nữa đi, Ngao Tuyết”

Cô khẽ quay đầu nhìn người con trai trước mặt mình, đôi tay run rẩy đưa lên khẽ chạm nhẹ gương mặt anh. Đường nét khuôn mặt vẫn tuyệt mỹ như vậy, bờ môi, ánh mắt cái mũi. Trong trí nhớ của cô tất cả vẫn còn nguyên vẹn không sai dời.

“Phong, anh gầy đi nhiều.” Cô xúc động nói. “Như trước kia, em hay xấu hổ thường giả ngu trước vấn đề tình cảm, nhưng em bây giờ đã trưởng thành rồi. Tâm của em, 5 năm trước, đã chết rồi.”

“Em biết anh hiểu em cũng như em hiểu anh, chúng ta không thể nói dối nhau được, em còn yêu anh cũng như em biết anh yêu em, nhưng quả thật em không thể đón nhận tình cảm ấy. Em không còn xứng đáng nữa rồi.”

“Trước đây, em từng ao ước có lúc anh sẽ trở lại bên em, nói với em những lời yêu thương, muốn bù đắp cho những nước mắt khổ đau của em. Nhưng tất cả chỉ là mơ ước. Bây giờ tâm của em đã chết. Lâm Ngao Tuyết trước đây chết rồi, anh hiểu không.”

Nắm lấy tay cô. Anh thật dịu dàng hỏi

“Anh không hiểu, em yêu anh và anh cũng như vậy, sao lại không thể ở bên nhau. .... Em không thể cho anh cơ hội để làm lại sao?”

“Cơ hội, 5 năm trước em đã cho cả anh và em. ....”

Lời còn chưa dứt cô đã bị chặn miệng lại, bờ môi của Lãnh Phong phủ lên thật ôn nhu yêu thương. Cô có chút cứng người muốn giãy, nhưng một tay Lãnh Phong chế trụ sau gáy, cô vô lực để mặc anh muốn làm gì thì làm. Lãnh Phong duy nhất có một điểm giống Vũ Duy đó là sự cố chấp, anh không thể để mất cô. Thà rằng cô không còn yêu anh nữa, nhưng đằng này cả hai đều kẻ có tình người có ý, vậy thì tại sao không thể ở bên nhau nữa

Thấy cô không còn phản kháng, anh chủ động mở miệng cô ra, đưa lưỡi đi khắp miệng cô thăm dò tận hưởng. Nơi này vẫn ngọt ngào như vậy, không thay đổi. Bị anh hôn tới mê loạn, từ miệng cô khẽ rên lên một tiếng thỏa mãn, bất giác cô vòng tay ôm cổ anh. Được sự ủng hộ từ cô, con người Lãnh Phong rạo rực, dục vọng khẽ trở dậy, tuy nói 5 năm trước hai người có quan hệ nhưng anh không hề cảm nhận được. Không hiểu tại sao anh lại không thể nhớ rõ và hình dung được chuyện của hôm đó.

Bé cô đứng dậy, Lãnh Phong áp cô trở lên giường. Anh chủ động hôn cô thật nồng nhiệt, mà Ngao Tuyết cũng động tình, cô cũng không phải là lần đầu tiên nữa.

5 năm trước, cái đêm đầu tiên, sự trong trắng của cô là cho anh. Vòng tay ôm lấy anh rồi bắt đầu đáp trả. Nhận thấy cơ thể cô đồng tình, Lãnh Phong bắt đầu di chuyển, hôn lên cổ cô, đi xuống xương quai xanh, mà bản thân Ngao Tuyết tay cũng di chuyển lên ngực anh, khẽ cời bỏ từng cúc áo.

Cho tới khi một tiếng nói cất lên làm cô bừng tỉnh như người từ trong mộng bước ra

“Ngao Tuyết, cơ thể em thật mỹ”

Một câu nói như ong vào đầu, đập vào hiện thực của cô. Câu nói này, làm cả người cô tê liệt cứng đờ. Bản thân cô không biết từ lúc nào phần trên đã trống trơn, Lãnh Phong cũng như vậy. Do chính tay cô làm nên

“Ngao Tuyết thật mỹ.....”

Mà bản thân Lãnh Phong cũng nhận ra như vậy. Anh khẽ dừng lại, Ngao Tuyết chột vùng dậy, cô có chút áy náy nói

“Em xin lỗi, em về phòng đây”

Cô vội vã khoác lại áo, rồi bỏ về phòng. Lãnh Phong lặng lẽ nằm xuống giường, dục hóa trước hành động của cô biến đâu hết, anh không rõ là có chuyện gì xảy ra với cô nữa. Rõ ràng có thể tiếp nhận nhưng đến cuối cùng lại như bị một bóng ma nào đè nén ngăn cản lại.

Con người ta ai ai cũng có chấp niệm, một loại cố chấp trong suy nghĩ ngăn không cho mình thoát khỏi nó, sống trong nó và cứ khư khư như vậy.

Vũ Duy, Ngọc Chi, Ngao Tuyết thậm chí cả Lãnh Phong đều như vậy, họ cứ giữ mãi những cố chấp của mình trong lòng, nghĩ về nó và muốn theo cái chấp niệm đó tới cùng

Ngao Tuyết tựa lưng vào cửa, vô lực ngồi sụp xuống. Lời nói của Phong giống lời của Vũ Duy năm đó.... Cô có chút.....

Vết thương bỗng nhiên đau đớn kèm theo khó thở. Tay cô ôm chặt lấy cơ thể mình. Trong bóng tối cô đơn, chỉ có thể còn lại chút gì đó hồi tiếc.

Sai một li đi hằng trăm dặm. Đã sai rồi không thể quay lại được nữa.

Con mưa đêm mỗi lúc một nặng hạt, tiếng mưa rơi ngoài hiên cũng như lòng cô lúc này.....

Ngoài cửa phòng kia, Lãnh Phong đứng đó, muốn gõ cửa, muốn đi vào căn phòng đó không e ngại gì như ngày xưa ấy nhưng cuối cùng lại buông tay. Anh cũng tựa sát vào cửa và đứng đó. Hai người họ chỉ cách nhau một cái cửa thôi, tại sao lại thấy như xa cách cả vòng trái đất vậy. Rất gần mà rất xa, tình yêu của ta có thể lại như lúc đầu hay không Ngao Tuyết.

Không thể dựa vào tình cảm trong quá khứ được, Lãnh Phong hiểu, chỉ còn cách tạo dựng tương lai, anh và em sẽ có tương lai hạnh phúc.

Đã lâu rồi, Vũ Duy không tới căn biệt thự này nữa.

Phải nói là từ lúc Lâm Ngao Tuyết chết, anh không bao giờ trở về đây nữa. Căn nhà này chỉ còn người giúp việc đến quét dọn hàng ngày, vì vậy mọi thứ ở đây vẫn ngăn nắp, sạch sẽ.

Gã lặng lẽ uống rượu, bao nhiêu năm nay đó vẫn là thứ giải sầu của gã.

Mưa lặng lẽ rơi rơi, yêu và hận, gã quả đã ném đủ cảm giác này rồi. Nhận được tin cô còn sống, hơn nữa lại là sống rất tốt, hẳn có cảm giác như thế nào nhỉ? Không rõ nữa, đầu tiên là vui mừng hoan hỉ, tiếp theo là phẫn nộ, biết tin hai người đó lại chuẩn bị kết hôn lần nữa, là ghen tức lồng lộn.

Những tư vị cô mang lại cho gã, chẳng lẽ không đủ để hành hạ gã sao. Cô không hiểu rằng gã yêu cô như thế nào sao? Gã chỉ muốn mang cô trở lại bên mình, dù cho có cách nào xấu xa, dễ tiện bị cô khinh ghét, chửi bới coi thường cũng mặc kệ miễn cho cô ở bên gã.

Trời sinh Lâm Ngao Tuyết có một tình thân lạc quan không bao giờ hết. Mỗi đêm hôm qua cô còn đau đớn mà rơi những giọt nước mắt, sáng nay lại có tinh thần hưng phấn như vậy. Cô cũng giống thời tiết kia, sau cơn mưa trời lại sáng. Tinh thần lạc quan này ngay cả trong những thời gian đau khổ nhất không nhạt phai, cô luôn cho rằng đau khổ sẽ qua đi và cô sẽ tìm được hạnh phúc mới.

Trở dậy, trời đã tạnh hẳn, nắng sớm nhẹ nhàng, tinh khôi, khung cảnh sau trận mưa cũng trở nên trong xanh hơn rất nhiều. Hít một hơi thật dài, cô quyết định sẽ thật vui vẻ mà sống, không thể lúc nào cũng ủ rũ được. Quá khứ hãy để nó là những gì của ngày hôm qua, phải sống cho hiện tại và hướng tới tương lai.

Hôm nay là ngày đầu tiên đưa hai bảo bối tới trường học, không thể sơ suất được. Vào bếp, cô định làm vài món ăn cho tụi trẻ cùng Phong. Hôm qua anh thức khuya, hôm nay cô muốn tâm bồi cho mọi người một chút. Sau một đêm Ngao Tuyết cũng đã thông suốt rồi. Cô và anh sẽ kết hôn thì cũng phải tạo cho Alex cùng Emily không khí hòa thuận êm ấm của gia đình.

Trong cuộc sống đôi khi người ta không hẳn yêu là vẫn lấy nhau, vẫn hạnh phúc đó thôi. Cô có thể làm như vậy. Đôi khi thay đổi suy nghĩ một chút còn tốt hơn là cứ khư khư ôm lấy quá khứ.

Cô đã học buông tay khi cần thiết, không để cho bản thân mình bị tổn thương nặng nề, những thứ không thể của mình thì không hy vọng quá nhiều. Con người ta đôi khi phải học cách không để mình bị tổn thương. Cái gì cần dứt khoát thì phải dứt khoát, cần lạnh lùng thì phải lạnh lùng.

Lãnh Phong vào bếp, hình ảnh Ngao Tuyết mặc tạp dề, trông cô vẫn như trước kia có dáng dấp của hiền thê lành mẫu. Vẫn như vậy không hề thay đổi, nếu không phải đã có hai đứa con anh vẫn tưởng họ vẫn hạnh phúc vẫn như 5 năm trước không có gì thay đổi.

“Phong, anh dậy sớm vậy?”

Lãnh Phong có chút thất thần trở mắt nhìn cô, cô đã gọi anh là Phong. .... Giọng nói vẫn vậy, vẫn rất nhu tình ấm áp.

“Phong, anh sao vậy” cô tỉnh ngịch hỏi. Cô thừa biết anh đang ngạc nhiên.”

“Tuyệt.....”

“Dù sao sau này chúng ta cũng là vợ chồng rồi, phải đối tốt với nhau, tạo một gia đình hòa thuận cho hai nhóc chứ, đúng không?”

“Chỉ là vì thế thôi sao?”

Cô mỉm cười gật đầu, cô không muốn làm khó anh

“Còn vì tương lai của anh và em.”

“Phong, em nghĩ kĩ rồi, dù sao sau này chúng ta cũng phải sống cùng nhau. Em cũng sắp trở thành vợ anh. Em đương nhiên biết mình phải làm những gì?”

“Phong, có một số chuyện em không thể nói với anh được, em cần thêm thời gian. ....”

“Anh hiểu rồi. Anh có rất nhiều thời gian để chờ đợi em, nhưng em phải nhanh lên, thời gian không chờ đợi con người đâu. ....”

“Vâng”

Cô gật đầu, anh tiến tới, hôn nhẹ lên trán cô. Cô đã thỏa hiệp rồi, thì anh cũng nên thỏa hiệp, tiến từng bước từ từ, lấy lại tâm của cô.

“Anh, ba mẹ tương thân tương ái kìa”

Hai nhóc không rõ từ lúc nào đã tỉnh giấc, đi vào phòng ăn. Thấy cảnh tượng như vậy vô cùng vui vẻ. Tuy chúng không biết chuyện gì của người lớn, nhưng lúc ở sân bay mamy có vẻ miễn cưỡng còn hôm nay đã có chút chuyển biến. Tuy rằng chúng cần pa pa nhưng nếu mamy không vui chúng cũng không nỡ để mamy buồn.

Giờ thấy cả hai có vẻ hòa hợp lại rất xứng đôi, chúng vô cùng hào hứng. Ba ba lại càng rất cưng chiều chúng nữa. Lãnh Phong bế Emily lên, gương mặt anh vô cùng vui vẻ. Khẽ thơm nhẹ trán cô bé

“Bảo Bối, hôm nay đi học đó, có vui không”

Tên tự của hai nhóc là Bảo Bảo với Bảo Bối, chúng là báu vật ông trời đã ban cho cô trong lúc cô đau khổ, tuyệt vọng nhất nên cô đã đặt tên như vậy.

“pa pa, rất vui ạ, ở trường có nhiều rất bạn. Có thể có nhiều trò chơi nữa”

“Lớn rồi còn muốn chơi trò chơi” Bảo Bảo lên tiếng, vẫn là giọng điệu ông cụ non. Ngạo Tuyết mỉm cười xoa đầu con trai

“Con cũng chỉ 5 tuổi thôi, Vẫn còn bé lắm đã đòi làm người lớn rồi”

“Mẹ và ba sẽ đưa tụi con đi học chứ?” Alex hỏi

“Đương nhiên rồi” Lãnh Phong khẳng định “Ngày đầu tiên đi học hai đứa đều được ba mẹ đưa đi”

“Thôi được rồi, vào ăn sáng thôi.”

Không khí êm áp, hạnh phúc hòa hợp này, là thứ Lâm Ngạo Tuyết đã từng rất mong muốn. Quãng thời gian năm ấy, tiểu cô nương vẫn còn mơ mộng trong sáng. Cô muốn có thể trở thành vợ của Tiêu Lãnh Phong, sinh cho anh những đứa con thật xinh đẹp, đáng yêu, kháu khỉnh. Cả gia đình quây quần bên nhau tràn đầy tiếng cười, niềm vui hạnh phúc.

Mơ ước ấy đơn giản nhỏ nhoi, vậy mà lại khó có thể thực hiện được. Tất cả chỉ như bong bóng vỡ òa. Rồi một ngày sau 5 năm, khi mà hy vọng đó đã bị lãng quên, chôn vùi từ lâu, không nghĩ tới nữa, nó bất ngờ xuất hiện trước mặt mình.

Trong lòng chút ấm áp như dòng suối. Bất giác cô cảm thấy có chút mãn nguyện hài lòng. Nếu như thời gian có thể ngừng trôi thì tốt biết bao. ....

Chiếc xe sang trọng đỗ trước cổng trường tiểu học. Năm nay hai nhóc bắt đầu học lớp 1. Bước đi chập chững đầu tiên, vào xã hội này. Cô và Lãnh Phong đưa bọn trẻ vào tận lớp. Ăn cần dặn dò chúng

“Hai bảo bối ngoan, ở lớp phải chịu khó học, nghe lời thầy cô, hòa thuận với bạn bè, không được ức hiếp người khác, nghe chưa?”

“Emily biết mà Mamy” Cô nhóc gật gù vâng dạ

“Mamy thành bà già cần nhàn rồi”

Khẽ cốc nhẹ đầu cậu con trai

“Học ngoan nhé” Rồi cô thơm nhẹ lên má chúng.

Lãnh Phong âu yếm nhìn cô, chút hạnh phúc nhỏ dấy lên trong lòng anh. Thứ hạnh phúc này từ 5 năm trước có trong mơ anh cũng không tưởng tượng được nó có thể đến.

Cô vẫn còn sống, đang ngay cạnh bên anh. Lại còn thêm hai đứa con thông minh xinh đẹp đáng yêu như vậy. Anh còn cầu mong điều gì nữa đây.

“Hai con học ngoan. Chiều ba mẹ lại tới đón” Anh nói.

“Dạ, tụi con biết rồi”

Trong mắt bạn bè trang lứa, hai nhóc chính là thần tượng. Có bố mẹ đều xinh đẹp, lại giàu có những không bao giờ ỉ vào đó mà coi khinh người khác. Có thể coi Ngao Tuyết là một bà mẹ độc thân nuôi con thành công khi có thể nuôi dưỡng những đứa trẻ này ngoan ngoãn và xinh đẹp như vậy.

Chúng chính là niềm vui, niềm hạnh phúc tự hào vô bờ bến của cô. Quay lại xe, Lãnh Phong hỏi cô

“Về đây rồi, em tính làm gì?”

“Em rất là lười a” Ngao Tuyết bắt đầu ỉ lại anh như trước kia. “Em sẽ ở nhà làm một nhàn thế”

“Anh đủ sức nuôi sống 3 mẹ con em”

Đùa chứ, Tiểu Chủ tịch của L mà không đủ tiền nuôi vợ con mình sao? Nói ra bị mọi người chê cười chết. Cô thừa biết, 5 năm vất vả với cuộc sống, dồn hết sức vào công việc, quả thật cô có chút mệt mỏi. Bây giờ muốn nghỉ ngơi một chút

“Em muốn mở một quán cà phê. Làm một người an nhàn, hưởng phúc” Ngao Tuyết mỉm cười, đôi mắt cô an lành thánh thiện.

“Em chọn địa điểm đi, anh sẽ chi tiền” Cô muốn thứ gì anh cũng có thể đáp ứng. Mọi thứ anh đều có thể cho, miễn sao được trông thấy nụ cười hạnh phúc của cô.

“Có người mời em về L làm việc đấy” Cô bắt đầu lại như xưa, kể mọi chuyện của mình cho anh nghe.

“Ai vậy, vị trí gì?”

“An Lương đưa em, bảo về làm thứ kí riêng cho Chủ tịch, tức là cho anh đấy”

Lãnh Phong khẽ nhủ mày, gương mặt không lộ rõ cảm xúc rồi tiếp tục lắng nghe

“Nhưng em bảo là em không muốn cái người đang làm vị trí đó bị thất nghiệp, nghe bảo người ta làm việc cũng rất khá mà. Bị thất nghiệp thì người ta chỉ chờ mình thôi. Em không ác thế được”

“Đồ ngốc này, em ác thì có lẽ chả có ai hiền cả đâu. Vị trí đó là của Ngọc Chi”

Anh từ tốn nói. An Lương đang có ý nhắc nhở Ngao Tuyết mà cô nhóc này dùng dụng không để ý. Nhưng anh cũng ngầm hiểu An Lương cũng đang nhắc nhở chính bản thân anh. Không nên mất nhăm nhăm mớ cho Ngọc Chi nữa, đặc biệt là cái việc kia chưa được làm rõ.

“Vậy à....” Ngao Tuyết có chút trầm giọng lại.

Lãnh Phong khẽ nắm lấy tay cô. Ôn nhu nhìn cô

“Anh không yêu cô ấy, chỉ là làm việc theo năng lực thôi”

“Phong, em tin anh” Cô cười yếu ớt. Tính của anh thế nào cô là người rõ hơn ai hết.

“Nếu cô ấy có năng lực ngồi vào vị trí đó, thì anh cứ để cô ấy làm, em không có ý kiến gì cả”

Chợt nhìn bên đường tòa trung tâm thương mại.

“Phong cho em xuống chỗ này” Cô nói

“Nơi này....”

“Ừm, anh còn đi tới công ty nữa. Em muốn đi dạo mua một số đồ dùng nữa. Ngại quá lần này về đây không mang theo hành lý....”

“Được rồi, anh hiểu. Có cần anh đi cùng không?”

“Đi theo xách đồ cho em hả? Có về được nha”

“Ừ vậy thì cùng đi” Anh cười.

“Thôi, em đùa đấy, nếu để nhân viên của anh nhìn thấy chắc em sẽ sống không nổi tới mai mất”

Kéo cô vào lòng, anh âu yếm

“Đồ ngọc, chồng xách đồ cho vợ thì có gì là không được. Cả đời này anh có thể theo em xách đồ nhé”

“Ngao Tuyết, anh nói rồi, anh sẽ dùng cả cuộc đời còn lại này, để chăm sóc, bù đắp và yêu thương em”

Cô khẽ đưa tay, ôm nhẹ lấy anh “Em hiểu được. Anh yên tâm”

Vẫy tay chào tạm biệt, xe của Lãnh Phong cũng dần dần đi xa. Cô bắt đầu đi dạo. Khu thương mại này là của L. Mua đồ ở công ty của anh, mình cũng chả bị thiệt gì cả. Cô tự trêu đùa mình như vậy. Rồi thông thả đi dạo.

Phải nói lâu lắm rồi bản thân không thành thạo như vậy. Ít nhất phải lượn lờ thật lâu mua đồ cho hai nhóc cùng mình. Tiện thể mua cho Lãnh Phong nữa. Người đẹp nên mặc gì cũng đẹp.

Ngao Tuyết đúng là rất nhanh thích nghi, cô cứ nghĩ đó là vì cô sắp là vợ của anh, trách nhiệm của một người vợ đối với chồng, nhưng đó cũng là tình yêu cô giành cho anh. Nó cứ âm thầm như vậy.....

Các nhân viên trong cửa hàng, thấy cô khẽ cúi đầu. Hình cô xuất hiện trên các mặt báo như vậy, ai mà không biết cô là phu nhân chủ tịch của họ. Đương nhiên là phải lễ phép rồi, họ còn muốn làm việc ở đây dài dài nhé.

Ngao Tuyết không quá chú trọng việc này, cô đơn thuần đi dạo để giải sầu thôi. Không cần thiết phải quan trọng hóa vấn đề này.

Diệp Ngọc Chi do phải kiểm tra một số công việc hiện tại cũng đang có mặt tại trung tâm thương mại này. Cô đang đi kiểm tra từng sạp hàng một. Mọi người rất cung kính với cô. Nhưng từ khi Ngao Tuyết và Lãnh Phong xuất hiện trên mặt báo cũng tuyên bố họ sắp kết hôn thì thái độ mọi người có chút khác thay đổi.

Con người họ là vậy, lúc mình có quyền, có thế thì khúm núm, nịnh nọt, đến khi gặp chút thất thế thì quay lại dè dặt, thậm chí có kẻ còn nói xấu sau lưng.

Cô đang đi thì chợt nghe thấy một góc có tiếng thì thảo to nhỏ bàn tán về mình

“Thấy cô ta chưa, nghe đầu hồi trước tại cô ta phá đám nên Chủ tịch mới cùng vợ chia tay, cứ tưởng có thể ngồi lên làm Phu nhân chủ tịch, ai ngờ sau 5 năm người ta gương vỡ lại lành, bản thân muốn làm tình nhân cũng chả được”

“Thật sao? Trông cô ta, ăn mặc trang điểm như hồ ly tinh ấy? Đậm rục thế kia. Chủ tịch làm sao có thể thích được”

“Ừ, công nhận. Mà nãy tôi thấy Phu Nhân đi mua đồ trong này đấy. Phu Nhân thật dịu dàng xinh đẹp, lúc cô ấy cười tôi thấy cả mùa xuân trong đó. Người như vậy thật xứng đáng với chủ tịch”

“Ừm đúng đúng. Tôi cũng thấy vậy đấy”

“Thôi đi tập trung làm việc đi, lãnh đạo thấy lại trừ lương bây giờ”

Ngọc Chi uất ức, một cổ tức giận trào dâng. 5 năm cô cố gắng nỗ lực để rồi bị bọn họ muốn nói gì thì nói sao? Thật quá đáng. Cô sẽ đuổi việc hết chúng để xem còn kẻ nào dám ăn nói linh tinh nữa không.

Như đã quyết tâm, cô cất bước đi, nhưng rồi lại dừng lại khi thân ảnh của người quen xuất hiện.

Lâm Ngao Tuyết!

Trên tay Ngao Tuyết là chút đồ mua được. Cô đang đi mua thêm vài thứ thì nghe thấy mấy cô nhân viên nói chuyện. Bản thân không muốn làm họ khó xử nên không ra mặt. Dù sao việc này cũng liên quan tới cô. Đi ra xử lý cũng không được điều gì. Ai ngờ lúc cất bước đi này lại gặp được Diệp Ngọc Chi.....

Giữa trung tâm thương mại lớn, hai người họ đứng đó nhìn nhau.....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Người tính không bằng trời tính (Thượng)

Từ ngày bước chân vào Tiêu gia, Diệp Ngọc Chi, càng lúc càng bất an. Cô dần nhận thấy thái độ của Lãnh Phong dành cho Ngao Tuyết mỗi lúc một tốt hơn.

Tuy rằng Lãnh Phong không nhận ra nhưng với sự nhạy cảm của phụ nữ, linh cảm chút chuyện không phải lo xa. Hơn nữa thật sự hai người họ từng rất yêu nhau. Chỉ là Lãnh Phong không thể nhớ ra thôi.

Sáng dậy, sau một đêm ngủ ngon lành tại cái giường êm ái đó, cô được thỏa mãn khi chứng kiến Ngao Tuyết tức giận như vậy. Nếu như có thể cô muốn làm Ngao Tuyết tức điên lên. Càng như vậy, Lãnh Phong mới có thể càng xa lánh.

Nhưng người tính không bằng trời tính, chỉ sau một đêm, thái độ của Lãnh Phong lại quay ngoắt 180 độ như vậy.

Vừa rời khỏi phòng, cô bắt gặp anh đang có vẻ ngập ngừng muốn gõ cửa phòng của Ngao Tuyết, bản năng của mình, cô nàng bèn nấp sau đoạn tường. Rõ ràng cô đường đường chính chính nhưng cuối cùng lại chọn từ xa quan sát.

Lãnh Phong không rõ tại sao bản thân lại đi tới trước cửa phòng Ngao Tuyết nữa. Đêm hôm qua, cô ôm anh khóc, anh lại thỏa hiệp để cô ôm rồi ngủ thiếp trong lòng mình. Lúc đó mới an tâm trở về phòng, vậy mà sáng nay còn muốn trông xem cô thế nào.

Cạch!

Cửa phòng mở ra, Ngao Tuyết đồ đã chỉnh tề đứng trước mặt anh, cô có chút ngạc nhiên, cũng có chút xấu hổ

“Phong, anh làm gì ở đây?”

“Tiện đường đi qua....” Phong quay đi tránh ánh nhìn của cô, mà bản thân Ngao Tuyết biết anh đang xấu hổ. Cô cũng không vạch trần, chỉ cười

“Ừ, buổi sáng tốt lành”

“Ừ”

Anh nhìn đôi mắt cô hơi sưng, cảm thấy có chút đau lòng. Bàn tay khẽ đưa lên, chạm vào phần dưới mắt

“Chỗ này thâm quầng....”

Hơi bất ngờ lùi lại sau một bước, cô cười

“Không sao. Chúng ta xuống ăn sáng thôi.”

Hai người họ vẫn có chút thân quen như trước đây. Anh không biết lúc anh nhìn cô như thế họ vẫn đang yêu nhau.

Có lẽ Lãnh Phong không phát hiện ra nhưng trong mắt hai người con gái thì nó rõ mồn một.

Khẽ nắm chặt bàn tay, Ngọc Chi từ đó bước ra, cô khẽ cười

“Lãnh Phong, Ngao Tuyết”

Lãnh Phong nhìn cô có chút lúng túng, tuy là anh không làm gì sai nhưng....

Ngọc Chi bước tới bên anh, Ngao Tuyết mỉm cười gật đầu. Lui về phía sau hai người rồi đi xuống lầu. Lãnh Phong có quay đầu nhìn cô một lượt, thấy cô cười anh mới an tâm đi cùng Ngọc Chi.

Tuy không muốn làm Ngọc Chi buồn nhưng anh muốn nói một chuyện cho cô. Ít nhất là để công bằng cho cả hai.

Vào bàn ăn, cùng nhau ăn sáng, Ngao Tuyết vẫn là người ít nói nhất, nhưng thái độ mọi người dưới dành cho cô vẫn nồng nhiệt nhất

“Ngao Tuyết, bánh kem ngọt cô thích ăn”

“Tiểu Chu, cảm ơn em”

“Dạ”

Chợt nhớ ra chuyện gì, cô hỏi

“Phong, anh coi qua tài liệu, sổ sách trong thời gian qua chưa, có chỗ nào không hiểu có thể hỏi em”

“Không có gì, cũng tạm ổn rồi. Nhưng sao lại bắt anh làm”

“Đây là công việc của anh, chỉ là trong thời gian anh mất tích em cố gắng làm giúp thôi.”

Ngọc Chi khẽ buông đầu, đôi mắt có vẻ buồn, cô khẽ nói

“Em ăn no rồi, em về phòng trước nhé.”

Lãnh Phong có chút khó xử nhìn cô, anh không nỡ làm cô buồn.

“Em mới ăn có chút ít mà, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Em.....”

“Ngồi xuống đây, chờ anh một lát, anh có chuyện cần nói với em”

Ngao Tuyết thấy vậy cảm giác bản thân không nên ở lại, cô cười yếu ớt

“Em có chút chuyện đi ra ngoài trước”

Sau vài lần thử cố gắng, thử khơi gợi kí ức kỉ niệm, Ngao Tuyết chợt nhận ra, không nên quá miễn cưỡng, cái gì cũng nên thuận theo tự nhiên. Ép quá hóa nẫu. Hiện tại Phong cũng có thiện cảm hơn đối với cô. Nếu không thể nhớ lại được, thì gây dựng tình cảm ở hiện tại, bắt đầu lại cũng không phải không được.

Lúc này quản gia đi vào, rất cung kính thông báo

“Tiểu thư, cô có khách.”

“Ai thế?” Ngao Tuyết ngạc nhiên hỏi, cô khẽ nhủ mày, ai mà lại đến từ sáng vậy, hôm nay là chủ nhật nha.

“Là cậu Vũ Duy.”

Chỉ thấy trên gương mặt Ngao Tuyết có chút vui vẻ, từ sau lần biết Vũ Duy hiến máu cứu mình, quả cô có chút thay đổi thái độ đối xử với anh. Người có cùng nhóm máu hiếm như cô, quả đáng để kết thân.

Lời chưa nói ra thì Vũ Duy đã thông thả đi vào phòng ăn. Gã từ lúc cứu Ngao Tuyết đã trở thành khách quý tại đây. Mặc dù chỉ tới vài lần, nhưng trước bộ dáng hào hoa, điển trai khiến trên dưới nữ giúp việc e thẹn, hoan nghênh.

Hôm nay, y mặc sơ mi đen quần T-shirt trông thật phong độ bảnh bảo. Nét thư sinh không thua kém Phan An.

“Xem ra, anh tới đúng lúc nhỉ?” Ngao Tuyết cười châm chọc.

“À, tới kiếm bữa ăn” Gã lưu manh trả lời rồi thuận tiện ngồi vào bàn ăn, bên cạnh Ngao Tuyết cũng đối diện Lãnh Phong cùng Diệp Ngọc Chi.

“Lãnh Phong, chúc mừng đã trở về” Gã cười. Đáy mắt ánh lên sự giao hoạt. Lãnh Phong nhủ mày dường như đang suy nghĩ vấn đề gì đó

“Chúng ta có quen nhau sao?”

“Biết chứ không thân, tôi chỉ thân với Ngao Tuyết”

Vũ Duy đương nhiên thừa nhận, ai chả rõ Lãnh Phong không thích hắn cùng Ngao Tuyết qua lại, chẳng qua vì hắn một lần hiến máu cứu cô, Lãnh Phong mới mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ngày sau, Ngao Tuyết từng nói hắn rằng, nếu Phong không thích anh thì em cũng sẽ không thân thiết với anh.

Nghe câu đó xong, gã chỉ muốn bóp chết cô. Gã trong lòng cô lại không có tí địa vị gì cả. Nhưng Ngao Tuyết chỉ cười rồi nói. Anh là người bạn tốt của em. Bạn a, gã không cần.....

Không rõ tại sao trước câu nói này, bản thân Lãnh Phong có chút khó chịu trong lòng, anh vô hình chung cảm nhận được sự nguy hiểm toát lên từ con người thư sinh nho nhã này. Cái nhìn của hắn với Ngao Tuyết có vấn đề. Mà chính mình thấy Ngao Tuyết có vẻ thân thiết với người đàn ông kia cũng không hề vui vẻ.

“Ngao Tuyết, muốn rủ em đi chơi. Nay chủ nhật chắc là rảnh chứ.”

“Vâng, nay chủ nhật nên công việc cũng không có gì cả?”

Thấy hai người nói chuyện vui vẻ, Ngao Tuyết dường như quên cả có một vị hôn phu và tình địch đang ở trước mặt, Lãnh Phong có chút tư vị không vui, buồn bực. Mà anh lại chẳng muốn cô đi cùng gã đàn ông kia chút nào. Mà cũng quên luôn việc định nói chuyện gì đó với Ngọc Chi.

Cho tới khi, Ngọc Chi cảm giác bị bỏ rơi, mới khéo léo lên tiếng

“Lãnh Phong, anh có chuyện gì muốn nói với em vậy?”

Câu hỏi này dường như giúp Lãnh Phong thoát khỏi suy ngẫm của mình, anh đứng lên, kéo tay Ngọc Chi trở ra ngoài

“Nơi này nói chuyện riêng không tiện”

Rồi kéo cô đi.

Chỉ thấy Ngao Tuyết có chút không vui nhìn theo, còn Vũ Duy lại là một ánh mắt thâm thúy nhìn. Có chút cười nham hiểm cùng thích thú.

Kéo theo Diệp Ngọc Chi trở về phòng mình, cửa phòng theo một lực hơi mạnh đập vào. Không khí có chút trầm ngâm. Ngọc Chi khẽ cúi đầu, cô buồn bã nói

“Lãnh Phong, anh sao vậy?”

Khẽ quay đầu nhìn cô, trong lòng có chút áy náy, anh dịu dàng

“Không có gì đâu, em có vẻ không vui?”

“Vâng, em không giúp được gì cho anh cả. Công việc của anh rất vất vả, mà em thì.... Ngao Tuyết cô ấy thật tài giỏi, có thể giúp được anh...”

“Không việc gì, chỉ cần em vui vẻ là được rồi. Công việc thì có anh lo rồi”

“Vâng”

Kéo Ngọc Chi ngồi xuống bên cạnh mình, anh khẽ nói

“Ngọc Chi này, anh có chuyện muốn nói”

“Em đang nghe đây.”

“Anh nghĩ, có thể từ bây giờ, anh sẽ đối xử với em và Ngao Tuyết như nhau, dù sao cô ấy trước cũng là hôn thê của anh. Cho tới khi anh nhớ lại mọi chuyện.....”

“Nếu như anh không nhớ thì sao?” Ngọc Chi đè nén tâm tình không vui của mình, cô không thể nào tưởng tượng được, chỉ trong một đêm Lãnh Phong lại thay đổi tới vậy. Cô lẽ nào đã tính sai ở đâu. Ngao Tuyết nổi nóng không những không khiến Lãnh Phong khó chịu mà còn.....

Nếu như trước đây, tại Diệp gia, nếu cô bị di ghê hay hai đứa em nổi cáu như vậy, anh sẵn sàng đứng ra bênh vực cô tới thái độ ghét bỏ. Nhưng lần này.....

“Không nhớ được.....” Lãnh Phong quả có chút đăm chiêu, nếu thật sự anh không nhớ được, thì phải làm sao?

Nhìn đôi mắt u uất của Ngọc Chi đang mong chờ gì đó, có chút không nỡ, anh khẽ thở dài

“Nếu không nhớ ra, thì thuận theo tình cảm hiện giờ đi. Quá khứ không thể sống cho hiện tại và tương lai được, không nhớ ra thì chính là quá khứ không có duyên với mình thôi”

Bỗng Ngọc Chi ôm chầm lấy anh

“Lãnh Phong, nếu một ngày nào đó, anh không cần em nữa, em phải làm thế nào bây giờ, Ngao Tuyết rất tốt, rất xinh đẹp dịu dàng, lại giỏi giang nữa, còn em, em chẳng có gì cả.....”

Cơ thể Lãnh Phong cứng ngắc, cái ôm này hoàn toàn không mang lại cho anh cảm giác mà Ngao Tuyết ôm. Không một chút cảm giác nào. Anh chưa từng ôm Ngọc Chi, giờ phút này cảm thấy nó không được tự nhiên. Tuy vậy, sự bình tĩnh vẫn ánh lên trong con người đó. Khẽ đẩy cô ra, rồi an ủi

“Mỗi một người đều có những ưu điểm của riêng mình, đừng tự ti. Em cũng có những điểm mạnh riêng có thể phát huy. Anh làm sao có thể không cần em được.”

“Lãnh Phong, em yêu anh.....”

Lần này, Lãnh Phong im lặng không nói, từ yêu với anh lúc này có chút không được thích hợp, vì vậy, chọn cách im lặng thì hơn.

“Thôi chúng ta xuống nhà đi, dù sao cũng đang có khách, không thể thất lễ được.” Lãnh Phong nói lãng qua chuyện khác.

“Vâng”

Lúc bước vào phòng khách, những giai điệu ngân nga vang lên, dịu dàng êm ái, vô cùng du dương uyển chuyển. Khúc nhạc trữ tình nhưng sâu lắng, làm người ta phút chốc thanh thần trong lòng. Bình yên vô cùng.

Ngao Tuyết ngồi chơi đàn, sự say mê trên gương mặt cô, làm người ta vô cùng yêu thích.

Sự quen thuộc ập tới, những giai điệu đó vang lên trong đầu Lãnh Phong, anh đã từng được nghe qua ở đâu đó rồi, rồi hình ảnh thiếu nữ chơi đàn. Tất cả mơ hồ xuất hiện trong đầu anh, hư ảo, rồi tan biến. Không thể nhìn rõ một thứ gì.

Đầu óc nhức nhối, đầu buốt như búa bổ. Sự đau đớn này vô cùng lớn khiến anh khẽ ôm đầu, gắng gượng không kêu rên lên. Những Ngọc Chi lại vô cùng hoảng hốt

“Lãnh Phong, anh sao thế?”

Ngao Tuyết chợt dừng lại, cô mở mắt, thấy Lãnh Phong có vẻ rất đau đớn, cũng hốt hoảng chạy lại

“Phong, sao vậy?”

“Đầu anh đau” Lãnh Phong nghe giọng cô lo lắng, trong vô thức anh kêu lên

“Tuyết nhi đừng lo lắng”

Ngao Tuyết lúc này không có tâm trạng để ý anh gọi cô bằng gì, vội vã hướng quần gia

“Chị Trần, mau lấy thuốc giảm đau.”

Xong chính bản thân cô cũng chạy đi lấy nước ấm, chỉ còn lại hai con người đang đứng đó.

Ngọc Chi vô cùng hoảng hốt, không còn để ý gì tới Lãnh Phong nữa, toàn bộ tinh thần của cô hiện ở trong câu Lãnh Phong nói “Tuyết nhi, đừng lo lắng.....”

Sự thân mật này làm cô ta vô cùng bất an, mà bên cạnh đó Vũ Duy nhìn biểu hiện tái mét trên mặt cô lại cảm thấy thích thú, y âm thầm toan tính cái gì đó.

Con đau của Lãnh Phong sau khi uống thuốc đã dịu đi phần nào, Ngao Tuyết ân cần dìu anh nằm xuống salon. Ngọc Chi cũng rất muốn chăm sóc anh nhưng lại bị chính quần gia cùng mọi người ngăn lại. Họ đương nhiên là muốn cô cậu chủ nhà mình tái hợp rồi, đâu để cho người ngoài can dự vào.

“Phong, nằm nghỉ tạm đi. Sau này đừng nghĩ về chuyện quá khứ nữa, cứ để từ từ, không nhớ lại cũng không sao. Quá khứ không quan trọng bằng hiện tại và tương lai”

Diệp Ngọc Chi thêm một lần bị chấn động mạnh mẽ nữa, những lời Ngao Tuyết nói y hệt những gì Lãnh Phong nói với cô, cứ như hai người họ trời sinh là một đôi không sai biệt được.

Cô khẽ tiến tới, đứng cạnh rồi hỏi

“Anh đỡ hơn chưa?”

“Cũng ổn rồi. Làm mọi người lo lắng.”

Ngao Tuyết nhìn đồng hồ, rồi quay sang Vũ Duy

“Xin lỗi anh, bây giờ chúng ta đi được rồi”

“Ừ” Vũ Duy mỉm cười. Dù sao Ngao Tuyết không hẳn là đã quên cái hẹn của anh. Cũng có chút vừa lòng, thế nhưng sự thỏa mãn đó nhanh chóng bị dập tắt.

“Ngao Tuyết, em có thể ở nhà được không. Chút nữa anh cần xem lại tài liệu công ty, có một số chỗ cần hỏi em”

Có trời mới biết được, Tiêu Lãnh Phong lúc đó đã nói dối, trên gương mặt anh biểu tình vô cùng nghiêm túc. Lúc thấy Ngao Tuyết định đi cùng Vũ Duy, bỏ mặc anh đang đau đớn, Lãnh Phong cảm thấy phi thường khó chịu. Rõ ràng anh là hôn phu của cô, cô nói yêu anh mà chẳng hề quan tâm tới anh, vẫn còn vui vẻ đi chơi cùng người khác. Anh không muốn như vậy, chỉ còn cách biện một lý do vô cùng vô lý như vậy.

Ngao Tuyết nhúm mày, ái ngại nhìn anh rồi Vũ Duy. Cô nhìn Vũ Duy cười yếu ớt

“Vũ Duy, hẹn hôm nay có thể dời sang hôm khác được không?”

Người đẹp đã lên tiếng, gã biết chắc cô đã quyết định rồi, chỉ hỏi ngược lại

“Anh có quyền được lựa chọn sao?”

Chỉ thấy Ngao Tuyết nhìn anh khó xử, khẽ lắc đầu. Đè nén lửa giận, nha dám có kẻ cho hắn leo cây, lại còn nhìn hắn bằng ánh mắt áy náy này nữa.

Tức chết già. Nhưng vẫn phải nở nụ cười

“Được rồi, thì lần sau vậy”

Ái ngại tiền Vũ Duy ra cửa, rồi mới quay vào. Ngao Tuyết khẽ cười. Biểu hiện nói dối của Lãnh Phong thật dễ nhìn ra, anh vẫn không hề thay đổi.

Vào tới trong nhà, trên bàn tại phòng khách đã đặt sẵn rất nhiều tài liệu, có vẻ anh định làm việc thật, đương nhiên là phải như thế, nếu không tất cả mọi người sẽ nhìn ra anh đang nói dối.

Ai tự mình nói dối, sẽ gây hậu quả mà.

Nhìn anh chú tâm xem xét tài liệu, Ngao Tuyết và Ngọc Chi lẳng lặng ngồi một bên. Cô cũng tiện tay vơ lấy một quyển tài liệu mà coi. Còn Ngọc Chi, tuy không hiểu gì nhưng cũng không muốn để hai người họ ở chung một chỗ. Cũng kiên trì ngồi đó. Trong phòng chỉ còn tiếng sột soạt lật trang giấy, sự im lặng tới nhàm chán nhưng không vô vị.

Chớp mắt coi xong, Lãnh Phong ngẩng đầu nhìn bộ dạng chăm chú của Ngao Tuyết, hình như càng ngày anh càng thích ngắm nhìn cô như vậy mà không để ý đến xung quanh. Bộ dáng thật đẹp. Trông như từ trong tranh bước ra vậy

“Ngao Tuyết, em có vẻ rất có khiếu làm ăn.”

“Hả?” Cô khẽ ngẩng đầu “Sao anh nói vậy?”

“Sổ sách kinh doanh rất khá, không có gì là thua lỗ hay gặp khó khăn. Có vẻ như em làm rất tốt”

“Không có gì, em chỉ muốn giúp anh thôi mà, hơn nữa được anh hai và mọi người tận tâm giúp đỡ nên em cũng được coi là làm tốt”

Trần quản gia ở bên cũng lên tiếng kể công hộ cô

“Cậu chủ, cô Ngao Tuyết thời gian qua rất vất vả. Đêm nào cũng phải làm việc tới tận 1 2 giờ sáng mới được đi ngủ. Đi đàm phán khách hàng, phải tiếp rượt người ta, khi xong còn nôn thốc nôn tháo.....”

“Chị Trần.....” Ngao Tuyết ngắt lời “Chuyện nhỏ thôi, đừng kể ra làm gì”

Lãnh Phong nhìn cô, sự ưu thương trĩu mến tới lạ lùng, anh khẽ nói

“Vất vả cho em nhiều rồi”

Cô cười yếu ớt “Vậy anh phải mau tiếp quản lại công việc đi, em rất muốn nghỉ ngơi an nhàn”

Nhìn cái không khí, ảm áp đó, bản thân cứ như người dư thừa, Diệp Ngọc Chi càng thêm ai oán, sự bất lực, lo lắng cùng ghen ghét càng lúc càng nhiều.

Vì cái gì? Lâm Ngao Tuyết hoàn hảo có mọi thứ mà cô lại chẳng có gì? Vì cái gì, mà ông trời ưu đãi cho Lâm Ngao Tuyết, sắc đẹp, địa vị tiền tài, còn cô lại chẳng được điểm gì?

Vì cái gì mà lại không công bằng như thế. Cô không cam tâm. Sự đố kỵ mỗi lúc một lớn dần lên mà không thể nào dừng lại được.

Trong quán cà phê ấy, Lâm Ngao Tuyết ngồi đối diện với Ngọc Chi, xét cho cùng cũng chẳng có điều gì khó khăn.

Nhẹ nhàng khuấy ly nước cam của mình, lắng nghe Diệp Ngọc Chi.

“Lâu rồi không gặp.....”

“Đúng vậy, chẳng ai ngờ được, cậu vẫn còn sống” Ngọc Chi mỉm cười.

Ngao Tuyết cười yếu ớt

“Sao cậu không nói là đừng xuất hiện trước mặt cậu và Lãnh Phong nữa” Cô châm chọc. Đừng tưởng cô còn hiền lành như trước kia. Không nhàm rồi, tuy Ngao Tuyết bề ngoài như chú mèo con hiền lành không gây hại nhưng bên trong cô không bao giờ để mình bị bắt nạt

Nhưng quả thật nếu có thể cô cũng không bao giờ muốn xuất hiện tại cái địa phương này lần nào nữa. Có chết cũng không muốn xuất hiện trước mặt họ. Thế nhưng người tính đâu bằng trời tính. Họ vẫn còn gặp lại, vẫn còn dây dưa khúc mắc.

“Tôi ghét cái bề ngoài xinh đẹp như thiên thần của cậu, ghét nụ cười, ánh mắt cậu. Cậu dường như có tất cả mọi thứ, trong khi tôi chỉ muốn một điều duy nhất là Lãnh Phong có thể ở bên tôi, cũng không được. Trông cậu thật giả tạo”

Nhâm nhi ngụm nước cam, Ngao Tuyết hỏi lại

“Cậu đang kể khổ với tôi sao? Hình như đây không giống với tính kiêu ngạo của cậu. Nếu là được tôi cũng không muốn xuất hiện trước cậu và Lãnh Phong nữa, thật phiền phức.” Cô băng quơ nói như kiểu chuyện đó không liên quan tới mình.

“Cậu nói thật dễ nghe, chắc vừa này những nhân viên trong siêu thị nói gì cậu nghe hết rồi. Cậu đương nhiên trong lòng cảm thấy vui sướng khi tôi bị người ta nói như vậy, còn cậu lại được ca ngợi như thánh mẫu”

“Ngọc Chi, đến bây giờ cô vẫn còn sợ tôi sao?” Ngao Tuyết lần nữa mỉm cười. Cô không cần thiết phải khách khí với dạng người như Ngọc Chi, quá tự ti, quá cố chấp không hiểu sự đời.

“Ai thêm sợ cô?”

“Vậy cậu nói coi, cuộc nói chuyện hôm nay là sao? Muốn tôi tránh xa Lãnh Phong sao?”

“Đúng, chỉ cần không có cô.....”

“Cuộc sống không có nếu như.” Ngao Tuyết ngắt lời “Việc này tôi không làm được, chúng tôi cũng đã có hai đứa con, nếu không phải vì mình thì ít nhất tôi cũng phải vì hai đứa con của mình. Chúng hơn ai hết cần một gia đình. Cô cũng là cô nhi, chẳng nhẽ không hiểu cảm giác của chúng.”

“Không biết Lãnh Phong nghe được những lời này thì hình tượng thiên thần của cô ra sao?”

“Sao cũng được, nếu là Lãnh Phong chân chính, kể cả tôi có hóa thành ác ma, cũng sẵn sàng bao dung tôi. Anh ấy, có làm được như vậy với cô không?”

“Xem ra, tất cả đàn ông đều bị vẻ ngoài của cô lừa rồi. Cô không hiền lành chút nào?”

“Con người ta, chỉ hiền với ai cần hiền, ác với những kẻ không xứng đáng, không nhất thiết ngu ngốc tới mức đi đối tốt với kẻ sai không biết hối cải. Còn nữa, cô cho rằng tôi còn là Lâm Ngao Tuyết của 5 năm về trước sao?”

Ngao Tuyết nhàn nhã uống nước cam. Cô không tức giận gì cả, chọc giận kẻ làm mình bị tổn thương quả nhiên là thú vị. Cô không phải là thánh nhân để có thể đi tha thứ cho kẻ làm mình phải đau khổ.

Dù cho lúc đầu cô ta không cố ý nhưng càng về sau nếu không tại cô ta, cũng không tới mức cô phải đau khổ như vậy. Đã thế sai còn không hối cải. Loại người như vậy có đáng để tha thứ không?

“Ngao Tuyết” Ngọc Chi khẽ nói, giọng nhu hòa hơn

“Coi như tôi xin cô, đừng ở lại đây nữa được không? Trả Lãnh Phong cho tôi”

Khẽ nhìn Diệp Ngọc Chi, lần đầu tiên Ngao Tuyết thở dài, cô hỏi

“Tôi chưa bao giờ cướp Lãnh Phong đi cả, 5 năm qua chẳng lẽ không đủ thời gian để có thể làm anh ấy yêu cô. Nhưng 5 năm qua tới bây giờ, kết quả ra sao cô không thấy ư. Anh ấy chưa từng là của cô.”

“Cô.....”

“Ngọc Chi, cô nghĩ cô không có gì ư? Cô có nhìn thấy ánh mắt của anh Dương Thiên nhìn cô không? Có bao giờ cô để ý những người đang đứng cạnh mình không? Cô nói cô không có gì hay là cô chưa bao giờ để ý xem mình đang có thứ gì? Cô thử hỏi bản thân xem, cô có những gì..... Có những chuyện chẳng thể nào cưỡng cầu bản thân được. Thuận theo tự nhiên là tốt nhất. Cái là của mình thì sẽ là của mình thôi”

“Cô nói rất hay, bởi vì cô có tất cả nên mới có thể nói như vậy, dạy dỗ người khác, cô thử nghĩ cô xem, đây dựa vào Vũ Duy rồi, cô có xứng đáng với Lãnh Phong không? Tại sao tôi không thể có Lãnh Phong, nếu không có cô xuất hiện, mọi thứ đã khác”

Nhắc tới Vũ Duy, điều cảm kích nhất của Ngao Tuyết, tuy rằng bên trong có chút đau đau, nhưng cô thủy chung vẫn giữ thái độ bình tĩnh nhất.

“Đừng quá cố chấp, tôi chỉ có thể nói cậu như vậy thôi. Xứng đáng hay không, người ngoài như cô không thể nói được.”

Nói rồi Ngao Tuyết đứng lên, cất bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người tính không bằng trời tính (Hạ)

Trông theo bóng lưng Ngao Tuyết đi xa dần, Diệp Ngọc Chi không rõ từ lúc nào bàn tay trắng bệch, nắm chặt lại. Đôi mắt dần dần ánh tia bất mãn, cắn thù.

Trời đã sinh một Diệp Ngọc Chi, sao còn để Lâm Ngao Tuyết xuất hiện đây. Cô không cam tâm mất hết tất cả như vậy. Nhất định phải để Lâm Ngao Tuyết hối hận không kịp.

Trong suốt những năm qua, cô ta chỉ có duy nhất một lần hối hận, đứng theo kiểu mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên.

Ngày hôm đó, tại hội trường thành phố, có một bữa tiệc vô cùng sang trọng, tất nhiên, cô không thể tham dự, cô chẳng là gì cả. Một kẻ vô danh tiểu tốt sống trong biệt thự họ Tiêu, không danh không phận. Trông theo Tiêu Lãnh Phong sang trọng lịch lãm điển trai trong bộ âu phục vest, còn Lâm Ngao Tuyết xinh đẹp quyến rũ trong bộ đầm dài, tôn lên đường nét của cơ thể. Trong lòng cô ta, dấy lên sự ghen ghét.

Càng lúc, sự ghen tỵ đó lớn dần, không thể kiểm soát được, cô thật sự muốn có thể đẩy Ngao Tuyết ra xa. Càng ngày, trái tim của Lãnh Phong lại càng hướng về Ngao Tuyết, cô giống một con người dư thừa trong căn nhà này, không còn thấy hứng thú vui vẻ nữa.

Là do ban đầu cô ta tham lam căn nhà này, tham lam một ngôi nhà sang trọng muốn thử sống ở đây, nên mới thuyết phục anh về đây. Nếu như không làm thế, biết đâu giờ này Lãnh Phong vẫn nhìn cô, yêu cô mà không phải Lâm Ngao Tuyết.

Thật ra cô ta sợ mất Phong, ghen ghét Ngao Tuyết và có lẽ sẽ cứ mãi đáng thương như vậy, nếu không có ngày đó. Vũ Duy tìm cô.

Bước vào quán bar sang trọng đó, nơi này xập xình tiếng nhạc, tiếng cười nói nhẩy múa, bản thân lại chưa từng tới đây lần nào nên có chút e dè. Ngồi xuống đối diện Vũ Duy, hôm nay, gã trông có vẻ giống ác ma hơn, cả người một màu đen, một cô nàng ướt át đồng đánh đang dựa vào lòng y, vuốt ve ngực y, nũng nịu.

Thật ác ma, cô nghĩ thầm. Vũ Duy khẽ đẩy cô nàng ra, y bá đạo mà ra lệnh

“Ra chỗ khác đi, tí quay lại”

Cô nàng kia, không vui nhưng cũng không dám trái lời y, y là ai chứ, trùm cuộc chơi ở đây, tiêu tiền không tiếc tay, vô cùng ga lăng hào phóng. Chờ cô nàng kia đi khỏi, Diệp Ngọc Chi bắt tay vào vấn đề

“Anh muốn gặp tôi có việc gì?”

“Quá nóng vội, không tốt đâu cô gái”

Cô gái thôn dã này cũng không tệ, cũng có chút nhan sắc, cũng thích hợp đấy, có điều hy sinh chút sở thích để đạt cái lớn hơn. Cũng không thua thiệt đâu. Vũ Duy không phải không hứng thú, có điều, y cũng trúng độc nặng rồi, tất cả tinh thần nằm trên Lâm Ngao Tuyết kia cơ.

“Lãnh Phong, dạo này sao nhăng cô sao. Gương mặt có vẻ thất sắc quá”

Ngọc Chi khẽ chau mày, không hài lòng, con người này với người cô gặp ở Tiêu gia bất đồng, không còn vẻ thư sinh nho nhã mà lộ ra chút đều giả, sành sỏi láu cá.

“Là Lâm Ngao Tuyết có mắt như mù hay bản thân anh diễn quá khéo, không ai nhận ra anh lại khốn nạn như vậy?” Ngọc Chi mĩa mai.

Gã khẽ vỗ tay, cười là loi

“Quá khen. .... Là Ngao Tuyết ngây thơ đi, Cô cũng không khác gì tôi đâu”

“Con mắt đàn ông các người, đúng là chết vì đẹp, lại thêm một kẻ chết mê chết mệt Lâm Ngao Tuyết”

“Vậy cô cứ được như cô ấy đi, sẽ có rất nhiều kẻ chết dưới váy của cô”

Vũ Duy cười nhưng không cười. Gã không thích hạng con gái này, mưu mô thủ đoạn. Đúng là ngây thơ bạch thỏ như Ngao Tuyết vẫn là thú vị nhất.

“Vũ Duy, anh gọi tôi tới có chuyện gì? Định giáo huấn tôi thay cho Lâm Ngao Tuyết sao?” Cô ta cười mĩa mai.

“Bất mãn như vậy sao?” Gã nhắm một ly rượu,

“Hai người họ bây giờ tay trong tay đi dự tiệc đấy, thử hỏi sao không bất mãn được” Ngọc Chi lên tiếng. Y gọi cô ra đây, chắc chắn có mục đích.

“Cô muốn có Tiêu Lãnh Phong sao?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là muốn”

“Chẳng phải hán ta mất trí nhớ, đang là bạn trai cô sao?”

“Hừ, cái đó tính sao? Vũ Duy anh nên nhớ mị lực của Ngạo Tuyết không hề nhỏ, hai người họ từng yêu nhau đấy”

“Đương nhiên nhớ chứ?” Gã cười, tiếp tục nói “Cô nghĩ coi, làm sao có thể giữ chân Lãnh Phong?”

Diệp Ngọc Chi im lặng, quả thật cô ta không có biện pháp, với sự đòi hỏi còn quá non nớt, chỉ khur khur giữ cho mình cái tính tự ti, sợ mất mát còn những thứ khác chỉ như con số 0. Nhưng Vũ Duy lại khác, y là cáo già, là hồ ly tinh, là kẻ sành sỏi trong đánh giá người khác.

“Làm cách gì?” Cô ta dè dặt lên tiếng, cho dù cách gì miễn có thể giữ được chân Lãnh Phong, cô ta sẵn sàng làm. Không để vuột mất.

“Vậy nếu hai người. ....” Hán thâm ý nhìn lướt người Ngọc Chi một lần

“nếu hai người đã có thân xác chi cận thì sao?”

Ngọc Chi thoáng tia bối rối, dù sao cô ta cũng chỉ là thiếu nữ mới lớn, chưa từng trải qua việc này, có chút đỏ mặt xấu hổ cũng là hiểu được

“Ý anh là sao?”

“Cô nói, nếu cô cùng Lãnh Phong xảy ra quan hệ, liệu hán có chịu trách nhiệm với cô không?”

“Chuyện này. ....” Cô ta ngập ngừng

“Nếu là con người trước kia, cô có thể sẽ chẳng được gì, nhưng hiện tại, khả năng đó là chắc chắn a” Gã lại cười nụ cười vô lại đều giả của mình. Vui khi người khác gặp họa là cá tính của hán. Ngọc Chi như bưng bình tĩnh điều gì đó.

“Nhưng. .... việc đó là rất khó. ....” Nếu Lãnh Phong không đồng tình, một mình cô ta làm sao có thể làm được cái việc nam nữ ấy. Cô không biết nhé. Vũ Duy lôi từ trong túi áo, một lọ nước nhỏ, đặt lên bàn đưa cho Ngọc Chi.

“Thuốc kích thích”

Nhìn hán chậm rãi giải thích bằng cái giọng dâm dăng

“Uống thuốc này, cho dù không muốn cũng sẽ muốn, rất là đặc sắc đấy nha. Chỉ sợ cô chịu không nổi thôi”

“Anh im đi”

Gã nhún vai “Tùy cô thôi, thuốc này có ít lượng thuốc mê, phát tác chậm, không dễ bị phát hiện đâu”

Diệp Ngọc Chi hừ nhẹ

“Vũ Duy đừng kích thích tôi, sao anh không ra tay với Lâm Ngạo Tuyết, anh chẳng phải thích hạng người như cô ta, muốn lên giường với cô ta sao?”

“Thứ tôi muốn và cô muốn bất đồng” Lần đầu tiên gã trở nên âm trầm nghiêm túc như vậy. Gã không cho phép ai nói về Tiểu Tuyết như vậy.

“Tại sao, lại muốn hợp tác với tôi, nếu muốn phá họ, anh có thể dùng cách khác.” Ngọc Chi thắc mắc.

“Lôi kéo kẻ khác, cùng phạm tội chung con thuyền với mình, thú vị hơn nhiều” Gã tà ác nói. Lời nói không rét mà run làm người ta gai người, cứ như một con quỷ từ địa ngục vậy.

Nắm chặt lọ thuốc trong tay, cô ta suy nghĩ.

“Cứ từ từ mà nghĩ, tôi không ép cô, nhưng thời gian mà Lãnh Phong nhớ lại chắc cũng không lâu đâu, tới lúc đó hán ta chọn ai, cô nghĩ chưa?”

“Lãnh Phong có tình cảm với tôi?”

Lần nữa, gã lại lấy ra một chiếc CD và nói

“Cô cứ coi cái này đi, nếu Lãnh Phong nhớ lại, người mà hán chọn tuyệt đối không phải cô. Thời cơ chỉ đến có một lần thôi, cứ suy nghĩ đi?”

Trên đường về, câu nói của Vũ Duy vang lên liên hồi

“Thời cơ chỉ đến có một lần thôi”

Cô ta cứ đi mãi đi mãi, một mình lang thang suy nghĩ thất thần cho tới khi về Tiểu gia, Lãnh Phong, Ngạo Tuyết vẫn chưa về, giữ chiếc CD trong túi, cô ta tò mò muốn coi, có gì trong đó. Trở về phòng, mở máy tính, nhét đĩa vào, hồi hộp mở ra.

Đó là các đoạn phim ngắn, do chính tay hai người họ quay khi rảnh rỗi, lúc cả hai ở bên nhau, từng câu nói ước hẹn lời hứa, rồi cả buổi hôn lễ đang dở

khi chú rở bồng dung biến mất nữa. Bọn họ, tình yêu ấy thật là đẹp, đáng để người ta hâm mộ ghen tỵ.

Những giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt, đầu đón cùng túi hờn, Vũ Duy nói đúng, xem ra chỉ có mỗi cách này thôi. Không quang minh chính đại lắm nhưng chỉ còn cách này.

Cô chỉ muốn có cái mà mình yêu thích thôi. Lâm Ngao Tuyết đừng trách tôi.

Hôm ấy là cuối tuần, trấn quân gia có việc phải về quê, những người giúp việc khác cũng được nghỉ về nhà. Cuối tuần là thời điểm duy nhất chỉ có bốn người Ngao Tuyết, Lãnh Phong cùng Ngọc Chi và Trấn quân gia. Nhưng vì bà có việc phải về quê nên hôm nay căn biệt thự rộng lớn chỉ còn lại 3 người. Có lẽ hôm nay là cơ hội thích hợp. Ngọc Chi âm thầm toan tính.

Bữa trưa, trong phòng ăn hôm nay như thường ngày có ba người. Mà Ngao Tuyết dường như có chút vội vã ăn khá nhanh.

”Em làm gì mà ăn vội như vậy?” Lãnh Phong thắc mắc.

”Nay em hẹn bạn đi chơi, ăn chắc là tới mai mới về” Ngao Tuyết vội vã trả lời

”Mai mới về..... Qua đêm không về nhà sao?” Anh hỏi trong giọng nói có chút không vui nghi hoặc.

Nghe vậy, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, mỉm cười

”Hẹn Thu Phong đi chơi. Không thất hứa được. Hôm nay là cuối tuần, chắc sẽ ngủ bên nhà Thu Phong.....”

”Đã biết, vậy đi chơi vui về.” Anh nhàn nhạt trả lời, trong lòng bổ sung thêm câu ”Không đi cùng tay Vũ Duy kia là được.”

”Vâng, vậy hai người ở nhà vui về.”

Lâm Ngao Tuyết không phải là không lo tình cảm của Ngọc Chi với Lãnh Phong phát triển tốt, cô có một lòng tin vào tình cảm của Lãnh Phong, hơn nữa thuận theo tự nhiên, cô cũng không phải người thích đi kết oán với ai. Trước nay thái độ với Ngọc Chi thủy chung như trước ôn hòa vui vẻ, có thể coi như là bạn bè mà đối xử. Vì vậy, đi chơi cùng Thu Phong vẫn rất là vui vẻ, không lo sợ. Lâu rồi cô không rảnh rỗi đi chơi với Thu Phong.

Trông gương mặt cô, ánh vẻ thích thú tinh nghịch trẻ con, bất giác Lãnh Phong nở nụ cười, sóng mắt ôn nhu chan chứa yêu thương.

Có lẽ, anh gần nhận ra tình cảm của mình lúc này rồi. Với Diệp Chi là sự biết ơn vì đã cứu anh, đã cứu mạng anh, anh cảm thấy cần bồi đắp cô, cho cô niềm vui hạnh phúc. Yêu thương và bảo vệ.

Còn cô gái này, mang cho anh niềm vui trong tâm hồn, cho anh luyện lưu, hạnh phúc. Bất cứ một cử động nào của cô cũng khiến anh chú ý theo.

Ngọc Chi âm thầm ăn, lặng lẽ quan sát. Gắng nhận nhin, cô ta chỉ chờ đợi lúc này thôi. Rồi Lãnh Phong sẽ là của cô. Ngao Tuyết rời khỏi nhà, cô ta cảm thấy phi thường vui vẻ, cũng muốn tạo thêm thân thiết với anh.

“Lãnh Phong, hôm nay chỉ có hai chúng ta, vậy chúng ta có thể ra ngoài chơi được không?” Ngọc Chi khẽ hỏi.

Chỉ thấy anh thoáng qua tia khó xử, khẽ gật đầu.

“Vậy hôm nay chúng ta cùng đi chợ được không, em rất muốn nấu canh cá, món anh trong lúc ở nhà em rất thích. Dù sao cũng đã lâu rồi.....”

“Ừm, hôm nay là ngày nghỉ, làm gì cũng được”

Hết thấy mọi thứ đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng, đêm nay Lâm Ngao Tuyết không về, không hề gì. Ngọc Chi thầm nhắc nhở trấn an bản thân. Kế hoạch này sẽ thành công.

Ngao Tuyết lái xe tới rồi đỗ lại trước nhà hàng của trung tâm Thương mại. Xuống xe, cũng là lúc mọi người phải lặng lẽ ngắm nhìn. Cô là như vậy, xinh đẹp nhu mì như làn thủy khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Tiêu sái tiến vào cửa hàng, Thu Phong từ xa đã trông thấy, vẫy vẫy tay

“Ngao Tuyết”

Lâm tiểu thư mỉm cười đáp lại, rồi đi tới.

“Thu Phong, cậu chờ lâu chưa?”

“Không hề gì, mình mới tới.”

Cô ngồi xuống, khẽ quay sang phục vụ “Nước cam ép”

Thu Phong cúi người đưa cho Ngao Tuyết một túi đồ.

“Cầm lấy đi”

“Gi vậy?” Ngao Tuyết nghi hoặc ngạc nhiên.

“Lần trước cậu dám xé đồ của mình làm, lần này mà xé nữa, mình xé xác cậu” Thu Phong hung ác ra lệnh.

Ngao Tuyết lôi từ trong túi ra một hộp đồ, mở nắp ra, bên trong là bộ váy áo, y chang lần trước cô đã xé. Có điều nó đã được trang trí khác đi.

“Đẹp quá. Thu Phong cảm ơn cậu. Mình sẽ giữ cẩn thận, lần trước tại tức giận quá. ....”

“Hừ, xé cũng đáng, cái con nhỏ đó, dám mặc đồ của mình. Ít nhất phải nghĩ coi nó có xứng không chứ?”

“Đại tiểu thư của tôi, cô đánh đá nó vừa thôi, Ngọc Chi không biết thôi. Cậu nói vậy cũng hơi quá rồi?”

“Cậu đừng lúc nào cũng hiền lành như vậy không? Giả tạo quá. Cậu có yêu Lãnh Phong không vậy, sao không có lấy sự ghen ghét ác cảm nào với cô ta. Mình là mình tức điên lên, sôi máu cảnh cáo luôn đấy. ....”

Ngao Tuyết trông bộ dạng hung dữ của bạn mình bật cười

“Thôi, mình xin cậu, dữ dằn như vậy, ai dám rước chứ?”

Rồi cô khẽ trầm lại

“Ai bảo mình không tức giận nào. Nếu Lãnh Phong không mất trí nhớ, mà để một cô gái ở cạnh như vậy, thì nhất định mình sẽ kiên quyết rời đi. Không thương tiếc, nhưng hiện tại anh ấy mất trí nhớ. ....”

“Mình chỉ coi như đó là thử thách cho tình yêu của tụi mình thôi. Nếu Lãnh Phong không thể yêu mình, tức là mình với anh ấy không có duyên, nghĩ như vậy thôi cho đơn giản.”

“Thật là chịu cậu. ....”

“Cậu nghĩ mình không buồn sao? Hôm đó quả thật mình không chịu nổi, đã xé cái áo. Mình đã mất bình tĩnh đấy. Lần đầu tiên như vậy. Ra ghen ghét lại đáng sợ như vậy. Hôm đó về sau mình đã rất hối hận. Không ngờ bản thân mình lại làm ra những chuyện như vậy. ....”

Ngao Tuyết thừa nhận. Cô chưa bao giờ nổi cáu với ai cả, lúc nào cũng nhu hòa, ấy vậy mà hôm đó lại dám to tiếng, xé quần xé áo như đánh ghen ấy. Thật xấu hổ mà.

“Được rồi, hẹn cậu ra đây đi chơi chứ không phải tâm sự chuyện buồn. Đẹp hết tụi con trai sang một bên đi. Nay chúng ta đi chơi xả láng.”

“Đương nhiên”

Vậy là hai cô nàng cùng nhau thưởng thức nốt thức uống của mình rồi tung tăng vào khu trung tâm thương mại mua sắm. Phụ nữ mua sắm quả nhiên đáng sợ, đi lựa từng thứ, từng thứ một. Nhặt lên, bỏ xuống không biết bao nhiêu lần, quên cả thời gian, quên cả ăn uống. Đặc biệt là tín đồ thời trang Thu Phong, phát cuồng lên với cả thế giới thời trang. Kéo nhau dạo qua bao con phố cửa hàng, thời gian chẳng mấy mà qua đi.

Lâm Ngao Tuyết lần thứ n nhìn điện thoại. Ai sớm biết bạn mình ham mê mua sắm chụp ảnh quần áo nhưng không có ngờ năng lực lại cao thủ như vậy. 6 tiếng đồng hồ đi dạo rồi mà vẫn chưa chán.

8h tối rồi, cô đói rồi. Hix, nhìn bạn thân đang vui vẻ phấn khởi cười ra mặt, cô ngồi xuống uể oải

“Cô kia, tôi đói rồi. Về được chưa?”

“Ngao Tuyết còn sớm mà, thêm chút nữa đi”

“6 tiếng rồi, cậu chưa chán à. ....?” Cô ai oán, chân mỏi nhừ rồi. Bụng đói meo lên tiếng báo án rồi. Hix hix, khả năng của Thu Phong quả không sai, ai làm bạn trai cô thì khổ phải biết. Nghĩ là nói Ngao Tuyết bèn lên tiếng

“Ai mà là bạn trai cậu chắc không dám đi mua sắm cùng cậu mất”

“Lâm Ngao Tuyết, cậu dám nhắc lại không?”

Cô khẽ nhún vai tỏ ra vô tội “được rồi, mau về nhà cậu thôi, còn cùng nhau xem phim nữa”

“Cậu có nhớ mang đĩa phim không đấy”

Nghe xong câu hỏi của bạn thân, Ngao Tuyết mặt nghệt ra, khẽ cười trừ, cúi đầu không nói gì.

“Này đừng nói với mình cậu quên đấy?”

Ngao Tuyết ủ rũ “Thật là đã quên ở nhà rồi?”

“Trời ạ, dạo này cậu bị tình yêu tay ba làm bại não rồi sao? Có cái đĩa phim cũng quên được”

“Người ta có phải thánh đầu mà chuyện gì cũng nhớ được. Hix” Cô phản bác. Bộ dáng trẻ con này của Ngao Tuyết làm Thu Phong bật cười. Cô thích Ngao Tuyết như vậy đủ tâm trạng, nhìn cô cũng cảm thấy khá hơn. Nhưng hôm nay không có đĩa xem phim thì không được.

“Thời gian còn sớm, cậu về nhà trước lấy đi rồi tới nhà mình. Minh mua nốt một số đồ rồi về thẳng nhà luôn”

“Đành như vậy thôi. Minh về trước đây.”

“Từ từ đã” Thu Phong chạy tới, đưa cho Ngao Tuyết một đồng hồ, hồ hởi nói

“Mang ra xe đi. Hình phạt dành cho người đăng tr”

“Cậu sợ mình về không có người làm cứu vãn cho cậu thì có” Ngao Tuyết ai oán.

“Ai bảo mình không đi xe, tí phải về bằng taxi đó. Xe cậu rộng chứa hộ mình.”

“Rồi rồi, mình thua cậu.”

Ngao Tuyết vắt và đem túi đồ để vào xe rồi lái xe quay trở về.

Có ai biết được, sự việc xảy ra sắp tới lại thay đổi toàn bộ cuộc đời cô.

Tự nấu ăn, trước kia với Diệp Ngọc Chi là một hình phạt bởi cô ta luôn luôn bị bắt phải nấu ăn chứ không do tự nguyện, nhưng ngày hôm nay, cô cũng hiểu tại sao Lâm Ngao Tuyết thích vào bếp như vậy. Được nấu cho người mình yêu, cảm giác không tệ.

Dọn bàn kèm theo một chai rượu vang của Pháp, một bữa tối có hai người lãng mạn. Ngọc Chi âm thầm toan tính cho việc của mình.

Lâm Phong khẽ ngồi xuống bàn, vài món ăn đơn giản, anh biết Ngọc Chi vốn không thích vào bếp nhưng hôm nay cũng vì anh mà tất bật chuẩn bị, có chút cảm kích cùng áy náy. Đèn điện tắt, Ngọc Chi thấp sẵn hai cây nến lên, không khí vô cùng lãng mạn kèm theo chút nhạc điệu du dương.

“Ngọc Chi.....” Lâm Phong có chút khó xử.

“Một tối như vậy thôi. Lâu rồi em không được vui vẻ như hôm nay.”

“Dạo này anh cũng bận nhiều việc nên không thể ở bên em thường xuyên được.” Phong khẽ an ủi cô, cô gái này lại buồn bã cái gì rồi. Ngọc Chi khẽ gật đầu, cười

“Vì vậy, chúng ta phải ăn bữa tối này thật vui vẻ.” Cô ta mở rượu rót cho Lâm Phong, cũng thuận tiện rót cho mình một chén.

“Chúng ta cùng một ly được không? Lâm Phong”

Anh cầm chén rượu, khẽ chạm nhẹ rồi từ từ đưa lên miệng uống. Ngọc Chi trông theo mà có chút hồi hộp, bàn tay mồ hôi ra ảm ướt. Cô có chút hơi lo sợ kèm theo mong chờ. Nhìn anh uống cạn chén đó. Có chút nhẹ nhõm thờ dài.

“Em không uống sao?”

“Em không uống được rượu mà. Chỉ muốn học tập các đôi cùng ly thôi. Anh uống thêm nhé.”

“Thôi không sao, chúng ta ăn thôi, đồ ăn sắp nguội hết rồi”

Bữa ăn kết thúc là lúc Lâm Phong cảm thấy trong người có chút nóng bức khó chịu, cùng một mối muốn ngủ, cố gắng giữ thái độ bình thản anh nói

“Anh có điếm mệt, muốn về phòng nghỉ trước”

Ngọc Chi nhận thấy biểu hiện này của anh cô tiến lại dịu

“Đề em đưa anh về phòng”

Bỗng dưng lúc này điện thoại của cô ta kêu lên. Có chút không vui nhưng nhận ra người gọi là ba mình, cô nhấc máy

“Ba, có chuyện gì sao?”

.....

“Bây giờ ả?” Ngọc Chi nghe ba nói có chút ngần ngại

“Con biết rồi.....” Nói rồi cô cúp máy, Lãnh Phong nhìn cô rồi nói

“Có việc gì thì đi trước đi, anh đi nghỉ trước đây, hình như hơi quá chén chút”

Ngọc Chi thật ái ngại nhìn, nhưng cô ta quyết định đi một chút xem ba có chuyện gì. Đẳng nào thì hôm nay, cũng chỉ có cô và Lãnh Phong ở nhà.

Trông theo Lãnh Phong lên lầu, cô ta vội vã khoác thêm cái áo, mở cửa chạy ra ngoài. Nếu cô ta có thể bình tĩnh không vội vàng mà trông Lãnh Phong về đúng phòng của mình thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó. Lãnh Phong có phần uể oải, mệt mỏi, bước đi có chút không vững vàng, tay phải tựa vào tường để đi. Năm lấy tay cảm, anh không phân biệt được căn phòng này không phải của mình mà là của Ngạc Tuyết, cứ như vậy, đi vào.

Vừa đóng cổng biệt thự, Ngọc Chi ngồi lên xe của Tiêu gia, tài xế đã ở sẵn ở đó, chờ cô đi.

Đúng lúc này, Lâm Ngạc Tuyết theo hướng ngược lại, rẽ xe rồi đậu trước cửa.

Mở cửa vào nhà, gian phòng khách rộng rãi trống trơn không có người, đồng hồ mới gần 9h tối, không lẽ mọi người đi ngủ sớm như vậy. Sau khi ngó qua phòng bếp, không thấy ai, Ngạc Tuyết có phần lạ lẫm.

Nhanh chóng đi lên lầu, hành lang tối om không bật đèn

“Lẽ nào ra ngoài đi chơi rồi” Cô tự nhủ, tới bên công tắc mở đèn. Hướng phòng đi tới, cái đĩa phim để trong phòng của cô. Sáng nay để trên bàn gương mà quên không cho vào túi xách. Báo hại cô quên mất.

Trong phòng có ánh đèn nhỏ dịu dàng, trong bóng tối mọi thứ có điểm mờ hồ không rõ ràng. Lần theo ánh sáng yếu ớt, cô chạy tới bên bàn gương, mở điện thoại soi sáng lấy chiếc đĩa phim đang nằm chờ vợ tại đó.

Chợt nghe bên tai có tiếng rên khẽ, cô quay sang nhìn rồi ngạc nhiên khi thấy Lãnh Phong nằm đó. Cô vội chiếu điện thoại qua

Thấy Lãnh Phong nằm co quắp bộ dáng khó chịu, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô vội lại gần, có chút lo lắng, đặt tay lên trán Lãnh Phong

“Phong, anh ốm sao?”

Thấy trán anh có điểm nóng, cô định đi lấy khăn lạnh để chườm cho anh cùng đi lấy thuốc.

Bỗng dưng có một lực nhẹ kéo tay cô lại. Tiêu Lãnh Phong không hiểu sao, sau bữa cơm, cả người anh dường như tràn đầy dục hỏa, cả người nóng rực kèm theo sự bứt rứt khó chịu. Đi ngang qua căn phòng này, lúc bước vào đây, mùi thảo mộc có chút dịu lại nhưng về sau lại càng nóng rực hơn. Nằm trên giường, anh có điểm mệt mỏi muốn ngủ, cố gắng chịu đựng cơn nóng nực lại thấy trên trán có bàn tay đặt vào. Đôi tay có điểm lạnh làm cả người anh có chút thoải mái, chỉ muốn động chạm nhiều hơn. Thấy tay người rời đi, anh vội kéo lại.

Ngạc Tuyết quay người nhìn, chưa hết bàng hoàng thì đã bị Lãnh Phong kéo lại rồi đè cả người lên. Rồi một nụ hôn cuồng dã bắt đầu. Hào mát, hào thoải mái, bản năng kèm theo sự kích thích của thuốc khiến anh biết mình cần điều gì. Mùi hương quen thuộc trên cơ thể cô càng khiến anh lâm vào trầm luân muốn mà không dừng được.

Nụ hôn của Lãnh Phong làm cơ thể Ngạc Tuyết ngây dại, nó cuồng dã, nhiệt tình đầy dục tính. Anh ở trong miệng cô, cắn quết, nhắm nháp. Cơ thể cứng đờ của cô bắt đầu mềm nhũn, anh đã thành công khơi gợi dục vọng trong cô. Nhắm đôi mắt cô bắt đầu đáp trả, cũng không kém nhiệt tình là mấy. Bỗng Lãnh Phong dừng lại, cả người áp sát vào cô, qua lớp quần áo cô có thể cảm nhận được phần dưới của anh sát đùi mình căng cứng, cô hiểu anh đang muốn làm gì,

“Phong, anh sao vậy?”

“Hào nóng, hào khó chịu? Em giúp anh đi Tuyết nhi.....”

Dù đang trong trạng thái không rõ ràng, xung quanh hơi tối lại mơ hồ nhưng qua mùi hương êm ái này, anh có thể đoán được đó là cô. Một sự tôn trọng không muốn tổn thương cô xuất hiện ngăn lại ý định đó. Chỉ thấy đôi tay mát lạnh của Ngạc Tuyết vuốt nhẹ má anh, khẽ kéo về phía mình, cô hôn anh.

Chính bản thân cô cũng muốn anh. Thật xấu hổ.

Thấy cô chủ động, sự kiên nhẫn cuối cùng trong Lãnh Phong đã hết. Anh bắt đầu như dã thú. Thuốc kích thích quả nhiên bắt đầu phát huy tác dụng. Từ hôn ở môi, đi dần xuống cổ, đôi tay không an phận lần vào áo cô xoa nắn, nhẹ nhàng luồn tay ra sau kéo dây khóa váy, rồi kéo dần kéo dần.....

Ngạc Tuyết khẽ ưm thỏa mãn. Ý loạn tình mê, không rõ lúc nào Phong đã thoát hết quần áo cô và anh, đôi môi anh đi động khắp cơ thể cô..... Từ trên cổ xuống xương quai xanh, đi xuống đôi gò đảo đang phập phồng. .... Bàn tay không an phận làm loạn khắp nơi...

Điệp Ngọc Chi trở về, trông thấy xe của Ngạc Tuyết đỗ trước cửa, cô ta tái mét mặt, sợ hãi cùng bất an lo lắng. Cô vội vã xuống xe, chạy hết sức vào nhà. Căn nhà sáng đèn như cũ.

Vội vã chạy tới phòng Lãnh Phong bật điện, nhưng lại thấy không có người. Một lần nữa run sợ, bước chân có chút loạng choạng tới trước cửa phòng, lắng nghe được tiếng rên khẽ của nữ nhân với tiếng thở dài của nam nhân, cô ta khẽ mở cửa, qua khe cửa hẹp, Lãnh Phong cùng Ngao Tuyết quả nhiên đang triều miên hoan ái.

Cả người tựa như không còn sức lực, phủ phục xuống, nước mắt chan chứa. Quả nhiên, người tính không bằng trời tính, mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên.

Dưới tác dụng của thuốc, Lãnh Phong liên tục đòi hỏi Ngao Tuyết không thỏa mãn, không đủ cũng không dừng được. Cô có điểm mệt mỏi dờ khóc dờ cười. Bình thường trông anh nhã nhặn lịch sự như vậy, ai ngờ lại như con sói hoang ăn mãi không đủ no thế này. Cô hào một a, cảm giác lên tới đỉnh điểm rồi lại lên mãi như thế làm cô thật sự cảm giác chịu không nổi. Lúc này điện thoại reo lên, nhạc chuông này chắc chắn là Thu Phong rồi. Cô đã lỡ hẹn với Thu Phong rồi, kiểu này thì bị xé xác mất thôi.

Tiếng chuông có chút đánh vào tiềm thức con người đang sức lực dẻo dai kia, anh khẽ dừng lại, cả người phủ lên Ngao Tuyết, rồi nhắm mắt thiếp đi. Khẽ dùng sức đẩy anh ra, cô nghe điện thoại

“Thu Phong. Mình có chút chuyện. ....”

“Ngao Tuyết, mau tới đây đi, nhanh lên, mình chưa ăn gì đâu, đang đợi cậu đói meo rồi này....”

“Mình có thể không tới được không?”

“Không được, cậu hẹn mình rồi, không đến là chết với mình” Thu Phong hổng hách nói.

“Được rồi, được rồi, mình tới liền”

Nhìn bên cạnh, người con trai này đã ngủ say, cô có điểm hài lòng. Khẽ thơm nhẹ lên trán anh.

“Ngủ ngon, em đi rồi mai lại về”

Thật là cơ thể có điểm không được khỏe, cô mặc lại váy rồi trở ra.

Cạch, cửa phòng mở ra cùng tiếng bước chân người, làm kẻ đang ngồi ở góc kia, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lâm Ngao Tuyết nhẹ nhàng kéo cửa lại như sợ làm người con trai trong kia thức giấc, rồi rón rén đi xuống lầu. Con mắt Diệp Ngọc Chi lúc này ánh lên sự đáng sợ, âm hiểm. Cô ta nhắc máy điện thoại

“Tiểu mỹ nhân, sắp tới giờ đi ngủ, sao còn gọi cho tôi” Vũ Duy châm chọc giọng bốn cột

“Giúp tôi. Chia rẽ bọn họ.....” Diệp Ngọc Chi âm hiểm nói.

“Vì có gì, thuốc của tôi, không tốt sao?”

“Không phải.....” Ngọc Chi ghen ngào..... khẽ nức nở

“Là hai người họ..... hai người họ đã cùng nhau.....”

Mà đầu dây bên kia, Vũ Duy nghe vậy, vô cùng tức giận, ly rượu trên tay bị bóp nát từ lúc nào, máu chảy thấm đỏ cũng không thấy đau đớn.

Y thừa nhận y trắng hoa, là con sâu, cho nên phụ nữ tới bên y, y cũng đầu quan trọng việc họ còn hay mất, miễn là thỏa mãn dục vọng trên giường của nhau là được rồi. Nhưng nghe tới việc Ngao Tuyết cùng Lãnh Phong ân ái, trong lòng gã tất cả tức giận bùng phát, ghen tuông cùng tự ái cũng khiến bản chất của gã lộ ra rõ ràng hơn. Một sự đau đớn dấy lên làm tâm gã không chịu nổi, cần hành hạ người khác để giải tỏa. Gã không cần kiên nhẫn với Ngao Tuyết nữa, sẽ trực tiếp mang cô về bên gã, dù cho có cách nào đi nữa.

“Được rồi, cùng nhau hợp tác.....”

Dứt điện thoại, Diệp Ngọc Chi lau đi nước mắt, hướng tới phòng Ngao Tuyết mà bước vào. Lãnh Phong đang nằm ngủ say, không biết trời đất gì. Cô ta bắt đầu cời từng thứ trên cơ thể mình. Từ từ nằm bên cạnh Lãnh Phong.

Mà Lãnh Phong, theo bản năng nhận thấy bên mình có người, anh choàng qua, ôm chặt lấy cô.....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Âm mưu

Lâm Ngao Tuyết đỗ xe dưới chung cư của Thu Phong, nhìn trên lầu 5 đèn tối om, cô có chút lạ lẫm. Lúc này rõ ràng Thu Phong nói về nhà rồi. ....

Đi thang máy lên, cô bấm chuông cửa.

Một hồi. ....

Hai hồi. ....

Ba hồi. ....

Không có người ra mở cửa. Lấy điện thoại ra cô gọi. ....

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được. ....”

Cô chuyển sang nhắn tin

“Thu Phong, sao lại tắt máy vậy, đi đâu rồi? Mình đang đứng trước cửa nhà cậu này. Nếu về thì gọi qua nhà xe đi, mình đợi trong xe”

Trải qua một màn hoan ái, cơ thể cô cũng có chút mệt mỏi, suy nhược. Tựa cả người vào xe, cô nhắm mắt rồi từ từ chìm vào trong giấc ngủ.

Thời gian cứ dần trôi, không rõ Ngao Tuyết đã thiếp đi bao lâu, chợt một tin nhắn đánh tới, nhạc chuông vang lên làm cô mơ hồ tỉnh giấc.

“Ngao Tuyết, xin lỗi, máy hết pin, mình có chút việc nên cậu thông cảm về nhà đi. Hix hix sr nhé”

Cô khẽ mỉm cười, nhắn tin lại “Được rồi, làm mình ngủ ngoài xe đây này. Lần sau phải bù đắp cho mình.”

3h sáng. ....

Đã muộn như vậy rồi sao? Cô tự nhủ. Chắc Phong vẫn còn đang ngủ, cô cũng nên về thôi.

Nổ máy, tiếng động cơ khởi động vang lên, chiếc xe từ từ chuyển động. ....

Xa xa một đoạn, một kẻ đứng đó trông theo, bấm điện thoại, trên tay hắn là chiếc điện thoại của Thu Phong.

“Thưa anh, mọi chuyện đã xong”

Vũ Duy cúp máy, y uống ngụm rượu rồi khẽ cười “Ngao Tuyết nếu thấy cảnh đó, em sẽ thế nào?”

Lúc đó gã đã hy vọng cô sẽ đau đớn, giống như cảm giác của gã lúc này. .... Gã đã yêu, đã biết hận cô. .... Nhưng vẫn khát khao có được cô.

Lãnh Phong, mơ màng mở mắt. Đầu đau như búa bổ, thật mệt mỏi. Nhớ tới hôm qua, bản thân có chút bất đắc dĩ. Biết rõ là lần đầu tiên của cả hai mà không hiểu sao lại cuồng nhiệt như thế, cơ thể người con gái đó như có ma lực quyến hút lấy anh, sự phấn khích đó anh không sao quên được. Nhưng dường như nó có chút quá đà. Nhìn cô gái quay lưng lại phía mình. Anh có chút ôn nhu dịu dàng, hôn nhẹ mái tóc cô.

Chạm vào mái tóc, anh cảm giác có chút không đúng, mùi hương này không giống của Tuyết nhi, anh khẽ ngồi dậy, bản thân có chút hốt hoảng khi thấy người nằm bên mình là Ngọc Chi. ....

Anh ôm đầu suy nghĩ. Lúc đó anh cứ nghĩ đó là Ngao Tuyết, mùi hương, giọng nói. ....

Nhưng!

Ngao Tuyết nói hôm qua đi chơi tới mai về, tối hôm qua không có ở nhà. Tại sao lúc đó anh lại có thể nhầm lẫn đó là cô được. ....

Chẳng lẽ. .... Hôm qua thật sự là Ngọc Chi. Căn phòng hôm qua không bật điện nên anh không nhìn rõ mặt, chỉ đơn giản dựa vào mùi hương trên cơ thể kia, cũng giống như trong căn phòng này. Chẳng lẽ anh lại say tới mức hồ đồ ư?

Nhìn Ngọc Chi đang say sưa ngủ, anh thất thần

“Mình đã làm ra chuyện gì thế này. ....”

Cạch!

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, Ngao Tuyết nhẹ nhàng đi vào, cô không muốn đánh thức anh, gương mặt có điểm hồng hồng xấu hổ, nhưng rồi. ....

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, túi xách không tự chủ mà rơi xuống đất.

Trên giường, Lãnh Phong hơi ngồi dậy, lộ ra bờ ngực rắn chắc, mà nằm bên cạnh, Diệp Ngọc Chi đang say sưa ngủ, cả hai đều không mặc gì.

Đôi mắt của anh theo tiếng mở cửa nhìn ra. Một chút bất an hoảng sợ khi bị bắt gặp cảnh này. Giống như bị bắt gian tại trận

“Ngạo.... Ngạo Tuyết....” Anh khẽ gọi có phần bàng hoàng

Đau.

Tâm Ngạo Tuyết lúc này cảm giác vô cùng đau đớn, trái tim như ai đó bóp chặt lại, không thở nổi. Nước mắt chỉ trực rơi xuống. Khẽ đặt tay lên ngực mình, vỗ vỗ nhẹ.

Lãnh Phong đã cùng cô như vậy.... lại còn tiếp tục với Ngọc Chi....

Tại sao lại như vậy? Câu hỏi đó hiện lên trong đầu của cô.

Không thể tha thứ được.....

Lúc này Diệp Ngọc Chi từng thức giấc, dừng nghĩ cô ta nghĩ, từ lúc Lãnh Phong hôn nhẹ lên mái tóc cô, cô đã tỉnh rồi. Nhận thấy có nhân đi vào ả khẽ động dậy xoay người lại rồi mở mắt.

Lãnh Phong thất thần, Ngạo Tuyết bàng hoàng có chút đau đớn trong ánh mắt hiện lên tia bi thương. Cô ta giả vờ ngồi dậy che chắn trước ngực. Giọng nói có chút run run, cũng rất bất ngờ khi bị bắt gặp cảnh tình này

“Ngạo Tuyết..... thật.... Thật xin lỗi...”

Bàn tay Ngạo Tuyết lạnh toát, cô nắm thật chặt nó, đè nén tâm tình. Lạnh giọng

“Nếu hai người muốn ân ái, có lẽ nên về phòng của mình, đừng ở trong phòng người khác.”

Cô tiến tới phòng tắm, mở cửa. Trước khi đi vào bỏ lại thêm một câu lạnh lùng

“Làm phiền lúc tôi tắm xong, không còn nhìn thấy hai kẻ các người trong phòng của tôi nữa”

Rầm!

Tựa lưng vào cửa, bấy giờ không còn điều gì khiến cô giữ bộ mặt dửng dưng này nữa. Những giọt nước mắt rơi xuống.... Cô từ từ trượt xuống, mệt mỏi và vô lực.

Phong sao có thể đối xử với cô như vậy, màn ân ái đêm qua không đủ hay sao mà còn làm thế với người khác nữa. Phong thật ác..... Cô sẽ không tha thứ cho anh.

Lãnh Phong như bị thứ gì đó mắc nghẹn trong họng không thể nào nói nổi. Dù cho bây giờ Ngạo Tuyết cho anh giải thích, có 10 cái miệng anh cũng không thể giải thích được. Sự tình đã như vậy rồi, lại còn bị bắt ngay tại trận. Ai có thể tin rằng anh và Ngọc Chi không có chuyện gì, không chắc chắn là có vì kịch tính đêm qua anh có chút nhớ.

Nhưng tại sao anh lại muốn Ngạo Tuyết cho anh cơ hội giải thích, lại muốn, lại quan tâm tới cảm giác của cô như vậy.

Đôi mắt Ngạo Tuyết đau đớn, anh nhìn thấy, nó bi thương uất ức, có chút căm ghét khinh bỉ....

Tại sao lại như vậy, rõ ràng người hiện tại anh yêu là Ngọc Chi, việc của anh và Ngọc Chi cũng không liên quan tới Ngạo Tuyết. Nhưng sao anh lại thấy có lỗi, lại thấy bản thân cũng đau đớn thế này. Trước ánh nhìn căm ghét ấy, lạnh nhạt ấy, dửng dưng ấy, bản thân anh khó chịu vô cùng. Lẽ nào anh đã mất cô rồi....

Ngọc Chi nhanh chóng mặc quần áo, đẩy mắt không ngăn được ý cười. Dù không có được Lãnh Phong ân ái nhưng khiến Ngạo Tuyết hiểu lầm như vậy đã đủ rồi. Để xem lần này Ngạo Tuyết sẽ làm thế nào?

Nhìn ga trải giường một vệt hồng hồng của máu. Lãnh Phong chau mày, anh thật sự đã làm ra sự đã rồi mất rồi. Ngọc Chi nhẹ nhàng thu lại ga. Khẽ cúi đầu không dám nhìn Lãnh Phong

“Cái này nên đem đi.... Ngạo Tuyết thấy sẽ không vui....”

Anh im lặng không nói, mặc lại quần áo chỉnh tề

“Ngọc Chi, anh.....”

“Không sao, em về phòng trước đây.... Anh ở lại với Ngạo Tuyết chút đi, dù sao cô ấy cũng yêu anh, thấy thế này chắc rất buồn.... Em xin lỗi....” Ngọc Chi khẽ cúi đầu giả vờ ăn năn

“Không việc gì, là do anh làm sai. Em về phòng đi....”

Tuy nói thế nhưng bước chân không tự chủ mà tiến tới cửa phòng tắm. Diệp Ngọc Chi có chút bĩu môi bất mãn nhưng cũng nhanh chóng trở về phòng của mình. Đừng trách cô ác, cô nham hiểm, dù sao không có Lãnh Phong thì Ngao Tuyết cũng sẽ có người đàn ông khác. Còn cô, cuộc đời này cô chỉ muốn có một mình Tiêu Lãnh Phong thôi.

Đứng bên cửa, anh có thể nghe rõ tiếng khóc, tiếng thổn thức đầy u uất oan uổng, tiếng khóc như muốn trút hết mọi uất ức trong lòng, tâm có chút đau đớn, run rẩy, tự trách. Anh ngồi đó lắng nghe.

Anh đã làm sai rồi, việc này quá sai lầm rồi, không thể cứu vãn được gì cả.....

Cứ như thế, Ngao Tuyết không kìm nén được mà khóc như mưa. Con người cô, có lúc bị oan ức không khóc nhưng khi đã bộc phát thì như dòng nước không thể ngừng lại, bao nhiêu bao nhiêu uất khuất cứ như thế một lượt mà đi ra bên ngoài.

Tâm đau đớn như ai dùng dao đâm chọc vào.

Lãnh Phong bỗng hiểu rằng, người con gái này có ảnh hưởng tới mình như thế nào. Anh chợt nhận ra một sự thật, cô đã đi vào lòng anh.

Không cô vốn dĩ đã ở trong tim anh, chỉ có điều anh lại ngoan cố, ngu ngốc không nhận ra, đã làm sai thật sự rồi. Mọi nhất cử nhất động của cô đều lưu lại trong lòng anh, không sai một chi tiết.

Anh chợt thở dài..... con người anh lí trí là thế, lạnh lùng là thế nhưng tới lúc này quả thật không biết phải làm điều gì nữa. Thật rối rắm, tâm tư không thể nào hiểu nổi.

Tiếng khóc ngừng đã lâu, không có sự nức nở nữa.

Ngao Tuyết khóc thật lâu, cuối cùng không thể khóc nổi nữa. Cô tựa đầu vào cánh cửa nhưng nước mắt lặng lẽ rơi rơi. Cố gắng lau hết những giọt nước mắt của mình, cô vô hồn nhìn về lên trần nhà.

Xả thẳng nước lạnh vào mặt mình, cứ như vậy cô ngồi đó, mặc cho những dòng nước xả thẳng vào đầu, vào người, ướt tóc, ướt trang phục. Cô vốn sợ lạnh, kể cả ngày hè cũng thích tắm nước ấm, mà giờ phút này lại dùng nước lạnh để làm dịu đi nỗi đau trong lòng. Cái lạnh làm người ta tỉnh táo lại. Nhìn thẳng vào cái sự thật phũ phàng trước mắt. Không thể còn gì được nữa. Đó là phản bội.....

Không sạch sẽ, cô ghê tởm.....

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lãnh Phong ngẩng đầu nhìn lên, anh lo sợ khi thấy cô như vậy, toàn thân ướt đầm, tóc tới trang phục dính sát vào người, đôi mắt có chút vô cảm lạnh lẽo.

“Ngao Tuyết.....” Anh gọi rồi tiến lại có chút không đành lòng, đau đớn.

“Đừng chạm vào....”

Bàn tay khẽ dừng lại, bất đắc dĩ thu về. Lấy cho mình một bộ quần áo, cô đi thay, cô không muốn tự ngược đãi bản thân mình.....

Lúc trở ra, Lãnh Phong vẫn đứng đó, đôi mắt anh có chút tội lỗi cùng áy náy nhìn cô. Áy náy hối lỗi bây giờ đã là quá muộn rồi. Tiến tới bên cạnh tủ quần áo, cô lấy chiếc va li ra, thu xếp đồ đạc.

“Em làm gì vậy?”

Cô không trả lời mà hỏi ngược lại

“Anh tính sao với Ngọc Chi?”

Im lặng một hồi lâu, anh từ tốn lên tiếng

“Anh sẽ chịu trách nhiệm”

Bàn tay cô khẽ dừng lại, chịu trách nhiệm với Ngọc Chi, còn cô thì sao? Nụ cười quá, cô cố gắng như vậy, cũng không thể làm anh yêu mình được. Còn hôm qua thì sao, tại sao lại còn cùng cô làm một màn ân ái như vậy. Trêu đùa cô sao?

Cô cười thật mỉa mai

” Còn em thì sao?”

Đôi mắt anh chăm chú nhìn cô..... Hồi lâu rồi nhẹ nhàng nói ” Anh xin lỗi.....”

Cô khẽ cup mắt không nhìn anh, từ từ tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út, lúc gần tháo nó ra, cô khẽ dừng lại, mân mê nó như một vật báu quý giá của mình. Nhanh chóng đặt nhẹ lên bàn. Cũng từ cổ theo chiếc dây chuyền ra.

“Phong, từ giờ em không còn là hôn thê của anh nữa, chúng ta không còn gì liên quan tới nhau cả vì thế cũng không cần ở lại ngôi nhà này nữa” Một lần

nữa lại là thái độ dửng dưng vô cảm. Nhưng câu nói này, như ẩn sâu vào lòng Lãnh Phong. Không còn liên quan tới nhau. ....

Đâm thật sâu vào lòng anh, sự đau đớn khôn nguôi. Ngực hít thở không thông.

Không còn là thái độ nhẫn nhịn hay cam chịu sự lạnh nhạt của anh, lúc nào cũng cười dịu dàng với anh, lúc nào cũng thương yêu, quan tâm chăm sóc anh nữa.

Một sự lạnh nhạt tới vô cảm, làm anh vô cùng thống khổ khó chịu

“Ngao Tuyết....”

“Chuyện gì vậy?”

“Đừng đi, nơi này cũng là nhà của em. ... Nếu phải đi. ... Người đi phải là anh cùng Ngọc Chi. ...”

Anh không đành lòng nói.

“Không cần, đừng làm rắc rối như vậy, đây là biệt thự của Tiêu gia. Không phải nhà em”

“Coi như..... là sự bù đắp đi.....” Bản thân anh muốn giữ cô ở lại đây. Coi anh ích kỉ đi, chỉ một lần.....

“Bù đắp” Cô mĩa mai. “Tùng này mà đã đủ bù đắp ư. Lãnh Phong coi như em nhìn nhầm anh. Không cần nói gì nữa. Em không phải không có lòng tự trọng để ở đây coi hai người ân ái nặn nong. Xin lỗi”

Cô đóng vali. Chợt điện thoại vang lên, tin nhắn chuyển tới. Không rõ nội dung là gì nhưng sau khi coi xong, Lâm Ngao Tuyết khẽ biến sắc. Gương mặt cô có chút lo lắng, không qua nổi mắt Lãnh Phong, anh hỏi

“Có chuyện gì vậy?”

Ngao Tuyết gấp điện thoại, cô lạnh nhạt

“Không có việc gì, hơn nữa không phải chuyện của anh”

Cô mở cửa xách và li xuống lầu, Ngọc Chi đã đứng chờ dưới lầu, cô ta hầu như đã nghe lén toàn bộ câu chuyện của hai người. Tô thái độ áy náy, nhìn vali của cô, rồi hỏi

“Ngao Tuyết..... không thể ở lại sao? Nơi này.....”

“Không cần.” Cô ngắt lời lạnh lùng. Cô dám yêu dám hận, có thể hết lòng hy sinh cho tình yêu, nhưng nếu đã dứt khoát thì cho dù có đập lên tất cả cũng sẽ vứt bỏ. Như chiếc váy, cần phòng không thể sẽ chia cho ai, nếu có kẻ nhúng chàm qua rồi, tuyệt nhiên sẽ vứt bỏ không cần nữa.

Tình yêu là vậy, ích kỉ không thể sẽ chia, quan niệm về tình yêu của Ngao Tuyết là vậy. Hơn nữa bây giờ cô có chuyện khác phải lo lắng.

Bỗng dưng Diệp Ngọc Chi quỳ xuống.

“Ngọc Chi, em làm gì vậy?” Lãnh Phong chau mày. Không rõ hành động của cô là gì. Còn Ngao Tuyết thì dửng dưng như không.

“Ngao Tuyết, xin lỗi cậu..... Tha lỗi cho mình được không?”

Ngao Tuyết mĩa mai

“Cậu đừng mè nheo chuột nữa, cậu làm sai điều gì mà mình tha lỗi cho cậu”

“Ngao Tuyết..... Việc này.....” Thái độ này của Lâm Ngao Tuyết chưa bao giờ Ngọc Chi thấy được, chứng tỏ cô đang vô cùng tức giận. Miệng lưỡi của Ngao Tuyết không hề thua kém ai. Chỉ có điều cô không muốn dùng nó để gây sự với mọi người.

Diệp Ngọc Chi không nên đắc tội với cô. Cô ít khi xét nét người khác. Nhưng cái đáy mắt có tia vui vẻ của Diệp Ngọc Chi kia, cô chỉ lướt qua một lượt là nhận ra. Đừng nghĩ trước giờ Ngao Tuyết không nhận ra, chỉ là cô không muốn chấp Ngọc Chi thôi. Giống như một cô công chúa cao sang không muốn chấp vật với kẻ dưới. Đã đến nước này cũng đâu cần kiêng kị gì nữa.

“Ngao Tuyết, chuyện này cũng đã xảy ra rồi, cậu tha thứ cho Lãnh Phong được không?” Ngọc Chi khẽ nói

“Ngọc Chi, em đứng lên đi, em đâu có làm sai điều gì mà phải quỳ xuống cầu xin như vậy” Phong chau mày. Anh không thích sự quy lụy này. Hơn nữa bây giờ Ngao Tuyết đang tức giận trông cô như người khác không được bình tĩnh.

“Lãnh Phong, dù sao trên danh nghĩa Ngao Tuyết cũng là hôn thê của anh, cả anh và em đều làm sai rồi. Em sẽ quỳ ở đây xin cô ấy tha thứ. Nếu không sẽ không đứng lên.”

Ngạo Tuyết chấp tay lại, khinh thường nhìn

“Vậy cậu cứ ở đây quỳ đi, tôi không có cách nào tha thứ được. À không, tôi chẳng việc gì phải tha thứ cho cậu hay anh ta cả. Chuyện của hai người bây giờ chẳng liên quan tới tôi nữa.”

“Ngạo Tuyết đừng nói quá đáng như vậy, là do anh làm sai, em đừng trút lên Ngọc Chi” Lãnh Phong lên tiếng, dù gì Ngọc Chi bây giờ cũng là người của anh, không thể để bị ủy khuất được, hơn nữa chưa bao giờ anh thấy Ngạo Tuyết tỏ thái độ này, là cô giả vờ khéo hay biết kìm nén mà bây giờ mới bộc phát..

Hơn nữa anh cũng có chút tự ái của bản thân. Cô không coi anh ra gì cả. Trong lòng có chút bức tức.

“Là cô ta tự dung quấy rầy tôi đấy chứ, tôi đã muốn đi rồi.” Cô hừ nhẹ rồi quay người đi. Hai người họ thật đáng ghét. Cô không muốn nhìn thấy mặt họ nữa.

Nhìn bóng dáng quay lưng bước đi của Ngạo Tuyết, Lãnh Phong quả có chút đau lòng. Trông cô thật cô đơn, anh không muốn như vậy. Nhưng việc tới nước này rồi, không còn cách nào nữa, chẳng phải lúc đầu anh muốn cô rút lui sao? Chẳng phải lúc đầu anh xác định chỉ có mình Diệp Ngọc Chi thôi sao? Tại sao bây giờ lại thấy mất mát như thế này.

Căn nhà này, không có cô ấy sẽ ra sao? Anh không dám nghĩ cũng không dám tưởng tượng nữa.....

Có người khóc thì cũng có kẻ cười. Ừ thì Ngọc Chi cười thầm trong lòng. Cô ta chẳng ngờ có ngày mình đã giống bà mẹ kẻ đáng ghét, đi diễn kịch như vậy. Quá xuất sắc chẳng. Cô ta căm ghét ba kẻ dối trá đó rồi chính mình cũng trở thành kẻ nói dối. Số phận trêu ngươi cô. Dù biết là sai nhưng vẫn làm. Lãnh Phong phải là của cô, không thể là của ai khác được. Bất kể ai cũng không được, cho dù có phải trả giá đắt thế nào, cô cũng phải làm.

Cô quá u mê cố chấp để rồi bản thân không thể có đường lui. Đã 5 năm trôi qua rồi, cô ta cũng từng nghĩ từ bỏ nhưng lại có một ma lực nào đó trỗi dậy bảo đừng từ bỏ. Cô ta đã mất rất nhiều thứ trong cuộc chơi này rồi. Rõ ràng là đã nắm chắc chiến thắng. Trước cái chết của Ngạo Tuyết, mấy vị trưởng bối họ Tiêu đã ngỏ ý với cô, sẽ tác hợp cho hai người. Đừng một cái Ngạo Tuyết quay về. Muốn cướp vị trí của cô ư? Đừng hòng.

An Lương gõ cửa phòng Lãnh Phong, rồi đi vào, thấy bạn mình đang chăm chú làm việc nhưng sắc mặt phi thường tốt. Cũng đoán được việc tình cảm thuận lợi.

“Lãnh Phong”

“Chuyện gì vậy?”

“Lái xe Triệu nói rằng Ngọc Chi đang nói chuyện với Ngạo Tuyết đấy?”

Lãnh Phong chau mày ngẩng đầu lên

“Nói chuyện, có gì để nói?”

“Đừng quên, mấy tháng trước, mấy vị trưởng bối giục cậu mau lấy vợ, họ đã tới gặp Ngọc Chi.....”

“Thì sao? Tôi cũng đã nói thẳng không đồng ý rồi”

“Tôi hỏi cậu, cậu đánh giá Diệp Ngọc Chi như thế nào?”

“Có năng lực, có mưu mô, rất linh hoạt trong công việc”

“Cậu nên cẩn thận một chút..... Tôi không muốn Ngạo Tuyết lại có chuyện gì xảy ra đâu?”

“Tôi là người hơn ai hết, hiểu rõ chuyện này, lần này tuyệt đối sẽ không vụt mất”

An Lương ngồi xuống, uống tách trà bình tĩnh nói

“Cậu còn nhớ tại sao chúng tôi không hề trách cậu vì những gì cậu đối với Ngạo Tuyết không?”

Lãnh Phong khẽ gật đầu.

“Tôi không phải kẻ quá cố chấp trong tình cảm. Đã đến lúc tôi đi tìm hạnh phúc của mình rồi, trước đó tôi muốn an tâm nhìn Ngạo Tuyết có được hạnh phúc. Mong người mang cho cô ấy hạnh phúc là cậu”

“An Lương, mình sẽ cố gắng.....”

“Kẻ đó về nước rồi.”

“Ai?” Lãnh Phong chau mày ngạc nhiên

“Vũ Duy” An Lương không nhanh không chậm nói. Hai từ này làm Lãnh Phong sắc mặt khê thay đổi. Hình như anh đã quên mất con người này. Y không phải là người đơn giản chút nào.

“Sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, chỉ sau khi Ngao Tuyết về đây lại xuất hiện. Mục đích của cậu ta là gì? Đừng quên năm đó Ngao Tuyết suýt chút nữa là đính hôn với cậu ta, nếu không có vụ tai nạn máy bay thì có khi giờ này họ đã là vợ chồng rồi, chờ đấy để cậu nhớ lại”

“Mình hiểu rồi, yên tâm. Mình sẽ nắm chặt cô ấy.”

“Chỉ mong là được như lời cậu nói”

An Lương khê thở dài. Nếu như Ngao Tuyết có thể tìm được hạnh phúc thì cũng là lúc anh an tâm đi tìm hạnh phúc thật sự của mình.

Những lời Diệp Ngọc Chi nói, không phải là không ảnh hưởng tới Ngao Tuyết. Vũ Duy... Cái tên này đã từ lâu cô không còn nhắc tới nữa, cũng không muốn nghe ai nhắc tới. Con người này, quả cứ như âm hồn đeo bám cô suốt 5 năm qua, muốn quên cũng không được, mà nhớ tới chỉ thấy sợ hãi. Đi lang thang qua từng con phố, cô có chút ưu phiền.

Vũ Duy không hẳn là chính nhân quân tử, cô cũng linh cảm được phần nào. Năm đó cứ mỗi lần gặp anh cô có tư tưởng vô cùng cảnh giác. Nhưng cái lần bị bắt cóc đó, sau khi tỉnh lại trong bệnh viện. Cô biết được Vũ Duy hiến máu cứu mình, thì thái độ đã thay đổi.

Quan điểm làm người đơn giản, ai cũng có thể kết giao, miễn rằng kẻ đó không gây hại gì cho mình. Nói cho cùng, Vũ Duy rất cưng chiều cô, dù cô nói gì, làm gì để y mất hứng, y cũng sẵn sàng bao dung cô. Về điểm này y giống Lãnh Phong.

Chợt Ngao Tuyết khê lắc đầu, cô đang nghĩ cái gì vậy, Vũ Duy là con ác ma, cần phải tránh xa, đừng lại gần hắn. Cũng đừng nghĩ tới hắn nữa, những đau khổ hắn đã gây ra, cô chịu đựng đủ rồi. Bây giờ là lúc sóng gió qua đi, để gây dựng lại từ đầu.

Lúc đi ngang qua quảng trường thành phố, trên màn hình lớn trung tâm, đang phát một đoạn tin ngắn.

“Vũ Duy, tổng giám đốc tập đoàn xuyên quốc gia ở châu Âu lần này tới nước ta để đầu tư.....”

Theo bản năng cô ngẩng đầu lên nhìn, có chút run sợ....

Quả nhiên là y, y đã về đây.....

Thế rồi từ phía sau, một vòng tay rắn chắc, ôm chầm lấy cô. Giữa phố phường đông người, y gán mặt vào gáy cô. Vẫn như trước đây, mùi hương không thay đổi. Y nói

“Ngao Tuyết..... nhớ em quá.....”

Giọng nói này, cô tuyệt đối không thể quên. Cuộc đời cô có hai người đàn ông, cho dù họ có chết, hóa thành tro cô cũng không thể nào quên được. Một kẻ cho cô hạnh phúc, còn một kẻ hủy đi hạnh phúc của cô. Một thiên thần, một ác ma.....

“Vũ... Vũ Duy...”

Cô có chút sợ hãi, lắp bắp.... Túi đồ trên tay rơi hết xuống đất. Cô sợ hãi..... Tâm trí tê liệt trong cái ôm này, hơi thở này vẫn như năm nào, có cái cuồng dã, có cái ác ma tàn khốc.....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lộ mặt

Nghe thấy người con gái mình yêu thương, nhắc tới tên mình, gã cười lạnh, nhưng đáy mắt có chút ôn nhu

“Em còn nhớ anh sao? Anh rất nhớ em.....”

Cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh hít một hơi thật sâu

“Vũ Duy, đang ở giữa đường, thế này không tiện”

“Vậy thả em ra để em chạy trốn suốt 5 năm qua phải không?” Giọng lạnh lẽo của gã làm cô run sợ. Cái ôm có phần siết chặt hơn, gã bá đạo bên tai cô

“Tôi nhất định sẽ phạt em thật nặng, Ngao Tuyết” Gã cắn nhẹ vào tai cô, nơi mẫn cảm trên cơ thể cô. Hơi nóng phả vào làm tâm cô xốn xang. Ép bản thân thật bình tĩnh, cô khê nói

“Vũ Duy, buông em ra đi”

“Đi với anh” Gã nói rồi kéo cô đi cùng mình “Khoan đồ của em...”

“Đừng để ý, có người cầm rồi”

Cô khẽ vùng tay khỏi gã

“Vũ Duy, em không muốn đi cùng anh” Cô không thể cứ sợ hãi anh như vậy được. Thật đáng ghét.

Vũ Duy quét đôi mắt như hổ báo kia một lượt qua người cô

“Không muốn sao?”

“Đúng vậy” Cô gật đầu.

“Vậy đừng có trách anh” Gã dùng lực kéo cô tới người mình, khẽ cúi người luồn tay xuống bả xốc cô lên tiến tới vút cô vào trong xe, rồi thuận thế chui vào ngồi bên cạnh

“Cho xe chạy đi, không được nghe” Gã nói với thủ hạ, kéo vạt rem che kín bốn xung quanh.

Tên thủ hạ nghe lời, chạy đi kéo theo nhét phone vào tai. Ngao Tuyết khẽ run sợ lui lại sát cánh cửa xe, bộ dáng rất phòng bị. Hai tay Vũ Duy ép lên cánh cửa, vây cô ở giữa. Gã lạnh lùng nói

“Dám chạy trốn khỏi tôi. Em có biết là tội gì không?”

Cô quay mặt tránh ánh nhìn ấy, cái nhìn có sự tức giận, có chút nhiệt hỏa cùng dục vọng. Gã tiến sát lại gần mặt cô. Mặt đối mặt, chăm chú nhìn rồi bắt đầu hôn cô một cách thô bạo.

Ừm...ừm... cô yếu ớt chống cự, đôi tay mềm mại đánh mạnh vào ngực Vũ Duy nhưng chỉ như gãi ngứa cho y. Không sao suy chuyển được lực đạo.

Cây miệng cô rồi chiếc lưỡi như con rắn, di chuyển trong miệng cô, tham lam nhấm nháp, mút lấy sự ngọt ngào trong miệng cô.

5 năm rồi, gã cứ nghĩ không thể làm như vậy được nữa, không ngờ có ngày lại được hôn cô như vậy, cô thật to gan dám trốn khỏi hắn như thế. Làm 5 năm qua gã thống khổ, bứt rứt, không tài nào quên được. Cũng không tài nào có thể thân mật với bất kể người đàn bà nào nữa. Cơ thể cô có ma lực kì lạ làm gã nghiện không còn hứng thú với bất cứ ai nữa. Đồ chết tiệt. Kẻ phong lưu như gã cuối cùng lại không thể hứng thú với ai được nữa trừ cô.

Hôn rồi, dục hỏa nổi lên rồi, gã sẽ bắt cô đền bù lại, gã mặc kệ tất cả.

Ngao Tuyết sợ hãi nhận ra sự thay đổi của Vũ Duy đang khát khao cô, đôi tay cuồng dã kéo xe áo cô không còn một mảnh, miệng di chuyển xuống cổ cắn một cái ở đó thật đau như đang trừng phạt cô cùng thỏa mãn bất mãn của mình bấy lâu nay.

Không thể được? Cô không thể lại giống như 5 năm trước được. Không? Anh không thể đối xử với cô như vậy, có hết sức bình sinh, cô đẩy mạnh Vũ Duy ra sợ hãi nói

“Vũ Duy đừng như vậy. Chúng ta không được.”

Nhìn cô, đôi mắt gã giống như một dã thú bị người ta làm tổn thương, ác lạnh mím môi

“Không muốn sao? Thế nhưng có người 5 năm trước, cam tâm tình nguyện lên giường cùng tôi. Sao bây giờ lại tỏ ra thanh cao không muốn ư? Lâm Ngao Tuyết”

Tim co rút đau đớn. Những lời nói tựa như con dao đâm thật mạnh, sự thật mà cô đã muốn trốn tránh bị người ta nói ra, cô là người đàn bà lăng lợ dâm dăng như vậy sao, lại chính là kẻ đã khiến mình trở nên như vậy..... có chút cười chế giễu mỉa mai

“Tự nguyện.....” Nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. Lẽ chã đau đớn đây bất lực tuyệt vọng. Kẻ không biết thì có thể nói như vậy, đúng, ai cũng có thể nói cô như vậy, trừ y- Vũ Duy

“Những lời như vậy, anh cũng có thể nói sao?”

Bỗng chốc Lâm Ngao Tuyết như trở thành một đứa trẻ nhỏ đầy tủi thân, òa khóc thật lớn, mặc kệ điều gì, mặc kệ Vũ Duy đang ở bên, mặc kệ hết thảy mà khóc to lên, bao nhiêu nỗi đau đớn theo đó mà đi ra, ra hết từng chuyện một.

Từ đầu tới giờ, từ khi Vũ Duy bước vào cuộc sống của cô, có khi nào là cô cam tâm tình nguyện đâu, tự nguyện ư? Thật khôi hài. Chưa bao giờ, tất cả là ép buộc mà thôi.....

Kể từ lúc, cô trở thành người đàn bà của Lãnh Phong, là tất cả mọi ép buộc bắt đầu. Vũ Duy con ác mộng của cuộc đời cô.....

Hơn 5 năm trước, kể từ khi con người thật của Vũ Duy phơi bày ra trước mắt cô, là lúc y không cần đóng kịch với cô nữa mà bức ép cô về bên người y không từ thủ đoạn nào.

Ngồi trở vào xe, Ngao Tuyết khẽ thở dài, cô hy vọng mình rời khỏi Tiêu gia là đúng, mọi thứ của cô và Lãnh Phong đã chấm dứt từ đây.... Tuy cô yêu Lãnh Phong thật nhưng thà đau một lần còn hơn, thời gian qua cô chịu đựng đủ rồi.

Lại thở dài một hơi

Mở điện thoại ra xem lại mẫu tin nhắn, đó là bức hình Thu Phong bị bịt mắt, trối lại trông vô cùng chật vật kèm theo một dòng ngắn ngủi

“Muốn cứu thì phải nghe lời. Không được báo cảnh sát, chỉ cần làm theo lời thì tính mạng bạn thân của cô sẽ an toàn”

Ngao Tuyết có chút đăm chiêu, Thu Phong bị bắt cóc sao? Không có lý do gì cả, cậu ấy là cô nhi, ba mẹ mất sớm chỉ để lại một khoản tiền kèch sù trong tài khoản tại ngân hàng, điều này rất ít người biết, nếu đây là bắt cóc tổng tiền thì phải đòi tiền chứ. Hơn nữa tại sao lại là cô?. Đúng lúc này điện thoại của cô đổ chuông. Vũ Duy gọi tới

“Có chuyện gì vậy anh?” Nhắc máy, cô hỏi.

”Ngao Tuyết, em có biết là anh yêu em không?” Y không trả lời, mà hỏi ngược lại một câu làm Lâm Ngao Tuyết ngẩn người.

”Vũ Duy, anh nói gì vậy? Em không hiểu?”

”Là không hiểu hay cố tình không hiểu, không nghe, không thấy, không biết”

”Vũ Duy.....”

Cô từ lâu đã biết tình cảm của Vũ Duy, có thể là do cô chủ quan khi nghĩ anh sẽ không làm hại cô, không làm gì khiến cô tổn thương nên mới để anh ở gần mình. Hoặc đơn giản là do Vũ Duy đã rất nhẫn nại với cô, muốn dùng chính sức mình để kéo cô trở lại, dù có dờ chút thủ đoạn. Nhưng cái tính nhẫn nại này, từ khi biết cô đã trở thành người của Lãnh Phong đã mất hết. Gã không chờ đợi được nữa. Vì càng chờ, càng để theo tự nhiên cô vẫn không để ý tới gã. Vì vậy, gã mặc cô nghĩ gì, bây giờ gã sẽ dùng mọi thủ đoạn, để cô bên cạnh gã.

Nhẫn nại đã hết đồng nghĩa với lộ mặt. Bản thân gã cũng nghĩ rằng, đến một lúc nào đó nếu cô ở bên cạnh thì bản chất của gã sớm muộn cũng lộ rõ ra. Nhưng khi đó hết thấy không quan trọng vì cô đã ở bên cạnh gã. Đẳng nào cũng phải lộ mặt, sớm hay muộn. Trước hay sau? Cũng đâu có ảnh hưởng gì. Miễn rằng mục đích gã đạt được.

”Lâm Ngao Tuyết, em tới Rose đi, anh có chuyện muốn nói với em”

”Hiện tại, em có chút việc, không.....”

Lời chưa nói hết đã bị một câu lạnh nhạt của Vũ Duy đánh gãy

”Đến đây, chuyện của Thu Phong, chuyện mà em đang quan tâm....”

Ngao Tuyết ngẩn người”Sao anh.....”

Chưa nói hết thì Vũ Duy đã ngắt điện thoại. Phải, cách làm này còn nhanh hơn, trực tiếp hơn là tiếp cận cô thời gian qua, gần 1 năm trời mà không có kết quả gì, đừng trách hần tàn ác. Nhẫn nại kiên nhẫn của hần đã cạn rồi.

Gõ cửa căn phòng Vip của Rose, hơn 1 năm nay Vũ Duy đều ở đây. Cô biết gã là người có tiền, có thế, nên cũng không muốn qua lại nhiều, càng không muốn biết gì về Vũ Duy, hai người họ thì thoáng gặp nhau, đi chơi đây đó.

Lần này tới đây, đứng trước cửa phòng có vài người mặc áo đen, đang đứng gác trước cửa, một cảnh tượng u ám, mà trước nay Lâm Ngao Tuyết chưa bao giờ thấy khi tới đây.

Cô khẽ nói

”Tôi tới gặp Vũ Duy”

Một kẻ cúi đầu thái độ rất cung kính”Ông chủ, đang đợi cô”

Ngao Tuyết đẩy cửa tiến vào.

Căn phòng vẫn không có gì thay đổi. Cách bày trí vô cùng sang trọng, hiện đại cùng tiện nghi. Vũ Duy quay lưng lại phía cô, đứng sát cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Y biết cô vào, và y chờ đợi.

”Vũ Duy.....”

Ngạo Tuyết cất tiếng gọi, vô hình chung cô cảm nhận được một luồng hàn khí bức người xung quanh y, một luồng khí làm cô có chút sợ hãi chột dạ, dù chưa làm sai chuyện gì. Hình như y vừa tức giận, vừa phẫn nộ chuyện gì đó.

” Em đến rồi sao?” Gã không quay lại mà hỏi.

” Ừm, chuyện gì vậy, anh biết Thu Phong ở đâu sao?”

” Biết!” Gã lạnh lùng trả lời, cô chưa bao giờ quan tâm tới hắn, cái gì cũng không bao giờ quan tâm tới hắn lấy một lần. Gã rất tức giận.

” Vậy à? Cô ấy ở đâu? Sao anh lại biết?”

Gã quay lại nhìn cô, đôi mắt gã mất đi sự dịu dàng ôn nhu phong nhã thường ngày, thay vào đó là sự lạnh lùng sắc sảo giáo hoạt. Một ánh mắt rất khác, mà 1 năm nay cô chưa bao giờ nhận ra. Gã cười nhưng không cười trả lời, giọng êm ru

” Là do anh bắt”

Nhìn gương mặt kia, không có vẻ gì là nói giỡn hay giả vờ. Ngạo Tuyết thoáng qua tia bối rối, Vũ Duy thật lạ lùng, lạnh nhạt. Cô có chút không quen thuộc

” Vũ Duy, anh sao vậy? Hôm nay anh.....”

” Lâm Ngạo Tuyết, em nghĩ anh bị làm sao? Lúc nào cũng giả vờ ngốc nghếch như vậy. Em coi anh là không khí sao?”

Vừa nói, y vừa tiến từng bước lại gần cô, sừng sững đứng ở trước mặt. Đôi mắt y thoáng chút bi thương. Tay phải của y có một vết thương băng bó.

” Vũ Duy, tay anh bị thương.....”

” Đừng đánh trống lảng?”

” Em đã từng nói với anh rồi, em chỉ coi anh là bạn, người em yêu chỉ có Lãnh Phong.....”

” Kể cả hắn đã làm tổn thương em sao?”

Ngước lên nhìn vào mắt Vũ Duy, cô khẽ gật đầu

” Cho dù là vậy, em cũng vẫn yêu, nhưng đến lúc nào đó thì sẽ không?” Cô thờ dãi trả lời. Vũ Duy có chút cười nhàn nhạt

” Lâm Ngạo Tuyết, Vậy em có đồng ý thành người phụ nữ của anh không?” Gã đã muốn lộ bản chất rồi, nhưng lại có chút đau lòng không nỡ. Cô là người đầu tiên khiến gã phá lệ, mà lại là rất nhiều lần rồi. Gã đang cho cô và chính gã một cơ hội.

Chỉ thấy Ngạo Tuyết sừng sốt, khẽ cười yếu ớt lắc đầu ” Vũ Duy, xin lỗi anh. Không phải là lúc này?”

” Có lẽ việc này không thể do em quyết định được” Gã bá đạo ra lệnh. Cơ hội đã qua, Lâm Ngạo Tuyết, dù có khiến em phải đau khổ, anh cũng sẽ bắt em ở bên cạnh anh. Buộc chặt cả đời, dây dưa không ngừng, em không thể trốn khỏi anh đâu.

Một Vũ Duy như vậy, trước nay cô chưa từng thấy, có chút đáng sợ, chút thâm hiểm độc ác. Rốt cuộc là tại sao anh lại như vậy, tại sao lại trở nên đáng sợ như vậy.

” Bạn em, Thu Phong đang ở trong tay của anh.....”

” Anh uy hiếp em.....?”

” Đúng vậy” Gã gật đầu nở nụ cười tươi tắn như ánh dương nhưng lại khiến người ta bất giác mà run rẩy sợ hãi.

” Anh không cần tiền, một xu cũng không cần, anh cũng chẳng cần cô ta làm gì? Anh cần em.....”

” Vũ Duy, đó là phạm pháp”

Gã cầm lấy chiếc điều khiển, bấm một nút, màn hình tivi xuất hiện, một Thu Phong đang bị bịt mắt, tay chân bị trói lại. Mà bên cạnh có một kẻ đang cầm súng dí vào đầu Thu Phong. Gương mặt Ngạo Tuyết biến sắc. Tiếng nói của Vũ Duy một lần nữa lại vang lên

” Anh không cần cô ta, bây giờ chỉ cần anh đếm tới ba, khẩu súng kia nổ, cô ta sẽ chết không kịp kêu ca cái gì cả”

” Vũ Duy, anh không sợ em báo cảnh sát sao?” Tuy tâm Ngạo Tuyết đang sợ hãi nhưng cô cũng cố tỏ ra mình bình tĩnh. Cô mơ hồ nhận ra Vũ Duy rất nguy hiểm cùng không hề đơn giản như cô vẫn nghĩ

Gã dùng tay khẽ nâng cằm cô lên, để hai mắt giao nhau. Trong đáy mắt hắn chỉ có sự thách thức, hứng thú chứ chẳng có gì sợ hãi cả

” Nếu thích, em cứ việc, chỉ sợ tên cảnh sát nào nhận được lời tố cáo của em mà thụ án thì tính mạng của hấn và cả nhà cũng chẳng còn.”

Nghe xong lời nói đó, bản thân Ngao Tuyết không tự chủ mà lui lại một bước, ác ma, lời nói bá đạo mà uy hiếp, không phải uy hiếp mà là đe dọa, là cảnh báo trước, gã có thể làm được những điều này. Khẽ vuốt nhẹ mái tóc cô, gã ôn nhu ” Ngoan, cho em suy nghĩ 3s, tính mạng Thu Phong, trong tay em đó”

“3s” Cô vô thức thốt lên

” 1”

” 2”

” Em đồng ý” Lâm Ngao Tuyết hốt hoảng lên tiếng, cô không suy nghĩ được gì nhiều nữa. Nhìn kẻ kia, đang bóp cò súng, đường đi chỉ vào đầu Thu Phong, cô thật sự hoảng sợ. Có thể là người xa lạ, cô có thể có chút bàng quang, nhưng đây là người bạn thân duy nhất của cô. Ít nhất không thể để Thu Phong xảy ra chuyện mà nguyên nhân lại là tại cô. Nhìn Vũ Duy, cô thật sự không rõ bản thân đang nghĩ gì, cô không ghét, chỉ thấy sợ hãi. Muốn bảo bản thân tránh xa nhưng bây giờ cũng không còn kịp nữa rồi. Cô đã kí một bản hiệp ước định thân với ác quỷ

Gương mặt Vũ Duy có chút cười, đáy mắt một chút tia hài lòng, cùng ôn nhu. Chỉ cần có cô ở bên gã tin gã có thể khiến cô động tâm thật sự

” Ngoan!” Gã kéo cô vào lòng, siết nhẹ. Cơ thể cô có chút cứng ngắc lại không quen, nhưng cũng không bài xích. Cô hiểu từ bây giờ, họ đã dây dưa với nhau rồi. Dù đó là do bị ép buộc đi nữa. Nhưng cô cũng đã đồng ý rồi. Thắt thân để cho gã ôm chặt vào lòng, cô một chút chán ghét cũng không có. Cả người vô lực cứ để mặc y ôm. Thật ra vòng tay của y rất vững chãi. Rất an toàn, chỉ là do cô không chịu tiếp nhận thôi. Rồi bên tai cô vang lên

” Thật ra, vẫn còn muốn nhờ em làm thêm một chuyện nữa”

” Việc gì?” Cô hỏi

” Đóng kịch”

Rồi gã thăm thì bên tai cô, chỉ thấy Ngao Tuyết sắc mặt khẽ thay đổi, từ hồng hào sang trắng bệch, rồi lại có chút hoảng sợ. Cô vùng khỏi cái ôm, lui lại một vài bước, còn Vũ Duy theo đó cũng tiến lên, cô lui bao nhiêu, gã tiến lên bấy nhiêu. Cả người dựa sát vào vách tường. Vũ Duy chống tay vào tường, ép cô vào trong vòng vây của mình không còn đường lui. Cô lắp bắp hỏi

“Tại sao phải làm vậy?”

” Vì không muốn em còn đường lui sau này nữa. Không thể trở về bên cạnh Lãnh Phong.”

” Chia tay rồi, tui em không thể.....”

” Ngao Tuyết, đây là điều kiện, để anh được an tâm. Anh không muốn có cơ hội để em quay lại với hấn ta.”

” Không được, em làm không được. Vũ Duy, xin anh.....”

” Em không nỡ làm tổn thương hấn đúng không?” Gã thăm thì bên tai cô, vẫn như vậy, gã biết cô luôn vì người đàn ông kia, có thể làm tất cả, nhưng tuyệt đối không bao giờ làm hấn đau khổ hay tổn hại gì. Tiểu Lãnh Phong quả nhiên thật có phúc lớn, mới có được người con gái này để yêu thương.

Lòng tự tôn của gã lớn hơn bao giờ hết, cô đã là của gã rồi thì một phút giây cũng đừng hòng tơ tưởng rời khỏi người gã. Trong mơ thôi cũng đừng nghĩ quay lại với tên kia, không bao giờ có chuyện đó xảy ra.

Lâm Ngao Tuyết nhắm mắt lại, tránh đi cái nhìn như dao sắc kia, cô rồi bời. Vũ Duy quả nhiên là Vũ Duy làm gì cũng rất chu đáo không bao giờ để mình thiệt thòi. Trong khi thâm tâm Ngao Tuyết chỉ miễn cưỡng chấp nhận y, y phải ngăn chặn cái tay Lãnh Phong kia từ trước. Nếu Lãnh Phong không tìm tới Ngao Tuyết quá rồi thì cô ấy sẽ không mềm lòng. Ngao Tuyết là vậy, rất dễ mềm lòng. Tốt nhất là phải chặn dứt tơ vương từ Lãnh Phong, để hai người bọn họ, hiểu lầm tiếp nối hiểu lầm không thể có đường quay lại được nữa.

Y toan tính rất chu đáo. Ngao Tuyết không dám nhìn hấn nên không thấy được đôi mắt kia, ánh tia nham hiểm, cười cợt. Nếu cô không thể làm, thì phải ép cô ấy làm

” Ngao Tuyết, em tính để Thu Phong ở đó chết đói chết khát sao?”

Thế nào là bán thân cho quỷ, Lâm Ngao Tuyết đến giờ phút này đã hiểu, y không to tiếng la mắng hay đe dọa, chỉ nhẹ nhàng nhưng mỗi lời y nói lại như quỷ đòi mạng khiến người ta tâm tư hãi hùng lo sợ. Con người này, thâm sâu hiểm độc, tâm tư thủ đoạn khó dò khó đoán. Phải, kẻ nguy hiểm như vậy nhưng cô lại từng tin hấn là người tốt, cô có quá ngu ngốc không nhỉ? Trước giờ, Vũ Duy ôn nhu tươi cười, nho nhã chỉ là đóng kịch thôi sao? Chỉ là diễn trước mặt cô thôi, đây mới là con người thật của y.

” Vũ Duy, đâu mới là con người thật của anh....”

Gã cười, vuốt nhẹ đôi má cô, ôn nhu sùng nịnh.

” Có thể với em, thì là con người mà em vẫn thường thấy, nhưng với người khác, đây là con người thật của anh. Nhưng để có thể cho em ôn nhu, có lẽ cần phải có chút tàn ác”

” Sự việc này, em bắt buộc phải làm đúng không?” Hít một hơi, cô hỏi.

” Ừ, để cho Lãnh Phong căm ghét em, điều này em phải làm” Gã thần nhiên nói, như sự việc này là lẽ đương nhiên.

” Không thể có sự lựa chọn nào khác”

” Nếu như em nhẫn tâm để cho cô bạn thân của mình chết đói chết khát trong căn nhà kia thì tự nhiên. Anh không thích ép buộc em” Gã phũ tay trống trơn hoàn toàn hành động ép buộc của mình.

Chát!!!

Lời vừa dứt, bàn tay Lâm Ngạo Tuyết đã giáng xuống mặt Vũ Duy. Cô căm phẫn nhìn anh.

” Anh là đồ mặt dày, không biết xấu hổ.”

Gã nhún vai vô lại thừa nhận

” Ừ, anh vốn là như vậy. Chút việc đơn giản đó, yêu cầu em thực hiện, xong xuôi, bạn em Thu Phong sẽ trở về bình an. Anh cũng chẳng cần mạng của cô ta làm gì? Tất cả là ở em thôi”

Cô khẽ thờ dài nhìn Vũ Duy.

” Được rồi, em làm”

Nói cho cùng, bây giờ cô và Lãnh Phong cũng chẳng còn quan hệ gì nữa rồi. Chia tay xong, không phải không thấy đau khổ, từ bỏ thứ mình yêu thích đâu dễ dàng gì, nhưng Lãnh Phong đã làm ra sự có lỗi với cô. Không thể tha thứ được. Như vậy một lần cho dứt hẳn đi, không ai nợ ai nữa. Cô cũng không thích Lãnh Phong canh cánh trong lòng vì cô. Như thế cô ít ra mới có thể thanh thản mà sống tiếp.

” Lãnh Phong, đừng trách em. ....” Cô âm thầm tự nhủ.

Diệp Ngọc Chi, đang lững thững đi dạo, tâm trạng cô ta thập phần thoải mái. Đương nhiên là do có thể đẩy Ngạo Tuyết ra khỏi Tiêu gia, ngày ngày không còn đụng mặt, không còn chứng kiến kẻ hầu người hạ trong Tiêu gia, đối với Ngạo Tuyết một cung kính, hai lễ phép như cô ta mới là chủ nhà này. Bây giờ, trong nhà mệnh lệnh của cô ta chẳng thua kém Ngạo Tuyết hay Lãnh Phong. Trước cô ta là khách, còn giờ cô ta là chủ. Quả nhiên cảm giác không tệ.

Nhưng cảm giác của Lãnh Phong không còn được như xưa, anh vui đầu với công việc suốt ngày, căn phòng của Ngạo Tuyết vẫn được để ở đó, nhưng cấm người đi vào. Với Ngọc Chi dường như chỉ còn là trách nhiệm. Cũng có ôn nhu sủng nịnh, yêu chiều mọi ý thích của cô, ở bên cô như vậy, cô ta tuy chưa hẳn thỏa mãn nhưng tạm thế cũng được rồi.

” Lãnh Phong, anh đang làm gì vậy?”

” Lại họp sao?”

“Em biết rồi, nếu có thể hãy về sớm. ....”

Cô ta vừa đi vừa nói, trên đoạn đường vắng, bất ngờ có một chiếc xe con đi sát tới, rồi dừng lại, một nhóm mặc áo đen chạy xuống, túm lấy hai tay cô lôi lên xe

” Các người làm gì vậy?”

” Đây này”

” Có ai không cứu tôi với. ....”

Qua điện thoại Lãnh Phong nghe được tiếng hét của Diệp Ngọc Chi, anh có chút hoảng sợ

” Ngọc Chi, có chuyện gì vậy? Ngọc Chi. ....”

Đứng đó cầm chiếc điện thoại đang nằm dưới đất kia lên, Lâm Ngạo Tuyết có chút run sợ. Chiếc xe đã chạy ra xa rồi, không ai có thể biết cô có chút liên quan tới việc này. Mà kẻ có biết đi chẳng nữa, cũng không thể làm gì cô được. Nhưng đúng nếu Lãnh Phong biết việc này, thì chính thức tình nghĩa giữa hai người kể từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt. Vũ Duy anh thật thông minh.

Run run cầm chiếc điện thoại lên, Lâm Ngạo Tuyết cất tiếng

“ Lãnh Phong”

Mà đầu gối bên kia có chút sưng sốt. Đã 3 hôm rồi không biết chút gì liên lạc từ cô, vậy mà cô bất ngờ xuất hiện, qua điện thoại của Ngọc Chi. Giọng cô có chút khàn khàn, cô ốm sao? Mấy ngày hôm nay, cô thế nào? Không ai có chút tin tức gì của cô cả

“Em.....”

“Anh không lo lắng sao? Diệp Ngọc Chi đang ở trong tay em?” Ngao Tuyết cười nhẹ nhàng, giọng lạnh buốt. Cô phải công nhận khả năng diễn kịch của mình cũng giỏi thật.

“Em.....” Lãnh Phong có chút đăm chiêu không vui, cô nói như vậy có ý tứ gì?

“Lãnh Phong, nếu muốn Ngọc Chi có thể sống sót an toàn, có lẽ anh nên tới đây một lần”

“Ngao Tuyết em đang đùa gì vậy, em không phải loại người này.” Lãnh Phong quả quyết trả lời.

“Không phải loại người này.....” Ngao Tuyết cười lạnh “Thù hận có thể làm con người ta trở nên đáng sợ. Có phải hay không, anh có thể tự suy nghĩ. Nhưng nhanh lên, em không kiên nhẫn đâu. Đừng để đến lúc cô ta có chuyện gì?”

“Lâm Ngao Tuyết.....” Lãnh Phong có chút tức giận, bình sinh anh không thích bị kẻ khác uy hiếp, Ngao Tuyết đã thành công chọc giận anh. “Nếu Ngọc Chi, chỉ bị tổn thương 1 sợi long chân, tôi nhất định khiến cô trả giá đắt”

“Vậy sao?” Cô khẽ cười lạnh, nhưng tâm chết thêm một phần “cô ta quan trọng với anh vậy sao?” Ngao Tuyết nhanh chóng có quyết định, dù sao lần này cũng là bắt ép phải làm, cô cũng sẽ thử xem, vị trí của cô trong lòng Lãnh Phong là gì? Một ván bài, một cuộc đánh cược. Cô chỉ diễn kịch thôi, sẽ không làm gì Diệp Ngọc Chi cả.

“Tiêu Lãnh Phong, vậy cảm phiền anh tới đây đi. Tôi sẽ cho anh thấy người mà anh yêu” Từ cuối có chút kéo dài, theo đó là chút bất mãn.

Có lẽ lúc bình thường, Ngao Tuyết sẽ nhảy dựng lên vì tài năng diễn kịch quá xuất sắc của mình, nhưng trong lúc này, cô chỉ có thể để nó ở trong lòng.

Vớ kịch này, cô cũng muốn dẫn lòng mình. Cho chính bản thân mình chết tâm đi. Đừng mơ tưởng gì nữa.

3 ngày nay, cô luôn nhớ tới Lãnh Phong, nghĩ xem anh làm gì, nghĩ gì, cảm thấy thế nào. Cô lại không tài nào rời nổi nước mắt nữa, lại tỏ vẻ bình thường. Có khi Lâm Ngao Tuyết chính bản thân mình còn không tin rằng cô yêu Lãnh Phong tới sống tới chết. Yêu mà lúc chia tay, không nháo động, không khóc lóc sầu đau mà bình thản tới lạ. Chỉ có một chút trong lòng cảm thấy vô cảm, cô đơn lẻ loi thôi.

Lãnh Phong cúp máy, sắc mặt phi thường khó coi. Rốt cuộc đây mới là con người của Lâm Ngao Tuyết sao? Thời gian qua ở chung anh đã bị cô ta diễn kịch để lừa ư? Đàn bà càng đẹp càng âm độc, câu nói này không sai đâu được. Không nghĩ tới Lâm Ngao Tuyết lại là người đàn bà ngoan độc như vậy. Hóa ra anh đã nhìn nhầm người sao?

Lãnh Phong khẽ lắc đầu cười chế giễu. Anh đang nghĩ cái gì thế này, thất vọng sao? Là anh có Ngọc Chi rồi, cô ta có là gì cũng không liên quan tới anh. Quan trọng chính là an toàn của Ngọc Chi, anh sẽ không để kẻ nào gây tổn hại tới Ngọc Chi.

Lãnh Phong một mình đi tới nơi này, có lẽ trong lòng anh còn chút tin tưởng Ngao Tuyết chỉ là đùa giỡn thôi, anh vẫn có tia hy vọng cô vẫn là người dịu dàng hiền hậu như trước nay.

Xuất hiện trong nhà kho, Lâm Ngao Tuyết đang đợi sẵn Lãnh Phong ở đó. Cô hôm nay, đóng vai kẻ ác, rất hào hứng muốn thử một lần, vì vậy đã lựa một bộ đồ đen thui, Váy đen bó sát cơ thể, đôi boots đen vô cùng khủng bố, trông càng có vẻ ác lạnh hơn. Không ngờ cũng có lúc trông cô ngầu như vậy.

Lâm Ngao Tuyết khám phục chính bản thân mình, rõ ràng là đang làm chuyện bị ép buộc mà cũng nghĩ linh tinh như vậy được. Trong lòng khẽ thờ dài. Lãnh Phong, sau ngày hôm nay có lẽ anh sẽ rất căm ghét em.....

Lãnh Phong xuất hiện trước mặt cô, lạnh nhạt nói

“Lâm Ngao Tuyết, người đâu?”

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, bộ dáng không hót hủi mà bình tĩnh, lạnh nhạt cũng chán ghét. Cô bỗng nhớ tới lần trước cô bị bắt cóc.

“Anh chắc không nhớ chỗ này đúng không?” Cô cười hỏi.

“Ngọc Chi đâu?” Lãnh Phong không hiểu cô nói, cho đó là cô giờ trò gì đánh lạc hướng. Rốt cuộc cô có bắt Ngọc Chi không?

Khẽ lắc đầu, anh vẫn mất trí nhớ, làm sao có thể nhớ tới nơi này. Ép bản thân không nghĩ linh tinh nữa. Cô cười lạnh nhạt

“Tới rồi thì tốt”

“Là em làm thật sao?” Lãnh Phong vô tình thốt lên khi trông thấy Diệp Ngọc Chi bị trói cách đó không xa, bị nhét khăn kín miệng, trói lại trên ghế vô cùng đau đớn cùng tội nghiệp

“Anh xót sao?”

“Thả cô ấy ra.....”

“Trả lời em, anh xót sao?”

“Đúng vậy..... Ngọc Chi là người của anh” Lãnh Phong bình tĩnh nói

Ngao Tuyết khẽ lùi một bước, nở một nụ cười tươi

“Tiếc quá, không được rồi.”

Thế rồi bản thân đi tới bên cạnh người Diệp Ngọc Chi.

“Lãnh Phong, anh biết gì không, mục đích của em, là không để cho Ngọc Chi sống sót. Cô ta gây cho em đau khổ gì, thì em bắt cô ta đền gấp bội. Em đau một thì cô ta phải chịu đựng gấp mười lần.”

Dứt lời, cô nhìn Lãnh Phong, đôi mắt anh lạnh lẽo toát ra hàn khí như muốn giết người. Anh tức giận.

“Lâm Ngao Tuyết, đừng quá đáng. Bây giờ còn nể tình chúng ta nên tôi nhân nhượng cho cô. Nếu cô dám làm gì Diệp Ngọc Chi, tôi đảm bảo cho cô trả giá đắt”

Yêu thương, bảo vệ. Những thứ này, anh đã từng mang tới cho cô, vậy mà giờ lại dùng nó cho người con gái khác. Dù độc ác, dù tàn nhẫn.

“Lãnh Phong, nếu có một ngày anh nhớ lại, anh liệu có hối hận vì đã đối với em như thế này không?”

Anh chăm chú nhìn cô, câu hỏi như xoáy vào tâm trí của anh. Anh không nhớ rõ trước đây mình là ai, không nhớ rõ tình cảm với người con gái này. Mà hiện tại cô ta đứng trước mặt anh lại không phải bộ dáng hiện thực. Con người này đâu mới là tính cách thật sự của cô ta.....

“Sẽ không, tôi tuyệt đối sẽ không hối hận? Nếu yêu phải loại đàn bà, lòng lang dạ sói, độc ác hơn rắn rết kia, có lẽ mới là hối hận lớn nhất của tôi.”

Cô bỗng cười lớn, cười thật lớn gần không để nước mắt rơi ra.

“Lãnh Phong của tôi đã chết rồi. Trước kia, dù tôi làm gì, dù đúng hay sai, người ta cũng sẽ bao dung tôi, hưởng hết mọi sai lầm, cho dù tôi có độc ác, anh ấy cũng sẽ bao dung. Lòng người đổi thay..... Không còn nguyên vẹn nữa rồi. Sau này tôi và anh, không còn gì cả.”

Nói rồi, từ trong túi Ngao Tuyết, cô rút ra một khẩu súng. Trước khi đi Vũ Duy đã đưa cho cô. Không ngờ có lúc cô lại dùng tới nó.

“Nếu anh coi trọng cô ta như vậy, nếu đã nghĩ tôi độc ác..... Được, tôi sẽ cho anh coi sự độc ác của tôi lớn đến mức nào.” Bên tai cô không ngừng có kẻ nhắc nhở phải diễn tròn vai vở kịch này..... Cô chẳng còn tình yêu, chỉ đành mong cứu được cô bạn thân của mình thôi.

Dí sát nòng súng vào đầu Diệp Ngọc Chi, cô lạnh nhạt

“Tôi sẽ cho hai người hiểu được nỗi đau của tôi.....” Vừa nói cô vừa bấm cò súng.....

Bùm!!!! Tiếng súng nổ vang lên.

Ngao Tuyết khẽ ôm lấy tay mình, viên đạn sượt qua tay cô, làm khẩu súng rơi xuống đất. Người bắn không ai khác là Lãnh Phong.

Lúc thấy Ngao Tuyết chuẩn bị bắn Ngọc Chi, anh có chút khản trương vội vàng không kịp suy nghĩ vội rút súng của mình ra bắn.....

Ngao Tuyết bị thương, ngồi phịch xuống dưới đất, vết thương rỉ máu, làm cô đau đớn. May thay, cô bị thương, cô cảm giác được đau đớn này lần át nỗi đau trong tim mình.

Thật nực cười, có ngày Lãnh Phong lại cầm súng bắn cô. Tình yêu duy nhất của cô cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh này. Dù là Vũ Duy bày mưu đi chăng nữa, nhưng có lẽ cô cũng nên cảm ơn hắn ta. Cho cô hết thấy nhìn thấy một màn này. Cái gì mà yêu, nếu quên cũng sẽ nhận ra, tất cả chỉ là phù phiếm. Cô và anh không có duyên, dứt khoát thôi. Lâm Ngao Tuyết. Ôm lấy chỗ bị thương. Cô nén đau đớn. Khẩu súng của cô, làm gì có đạn đâu, chỉ là thử thôi.....

Lãnh Phong vội chạy tới bên Ngọc Chi, bỏ khăn che miệng, chỉ thấy Ngọc Chi mức nở

“Lãnh Phong..... em muốn chết....”

“Đừng sợ, anh tới cứu em rồi, không việc gì?” Vừa nói anh vừa cúi trối cho cô.

“Lãnh Phong, bọn chúng..... bọn chúng.....” Ngọc Chi khóc không nói thành tiếng

“Bọn chúng làm sao?”

“Chúng... cường... bức em...” Trong tiếng khóc nghẹn ngào nhưng câu nói ấy vẫn rõ từng chữ một. Lãnh Phong bỗng nhiên vô cùng tức giận, dù anh có thông cảm cho Ngao Tuyết nhưng việc làm như vậy là quá đáng không thể chấp nhận được.

Chính Ngao Tuyết nghe xong, cũng sững sờ giật mình. Sao sự việc lại thành ra như thế, Vũ Duy đã hứa sẽ không hại Ngọc Chi, sao lại thành thế này. Cô là phụ nữ, cô hiểu việc đó sẽ gây ảnh hưởng thế nào tới nạn nhân.

Lãnh Phong tiến tới, khẩu súng đặt lên trán cô

“Không ngờ cô tàn ác như vậy? Trước giờ tôi không thể nhìn ra được, một người xinh đẹp như cô, lại làm chuyện đáng sợ như vậy. Cô cũng muốn bị như Ngọc Chi phải không? Tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết.”

A, bây giờ thì hay rồi, quá hài hước rồi, khóc không ra nước mắt rồi. Diệp Ngọc Chi suy nghĩ trong lòng, rồi khẽ nói

“Đừng làm thế Phong, là tại em không tốt trước, tại em đã khiến Ngao Tuyết bị tổn thương”

“Ngọc Chi, đừng nói nữa, cô ta không xứng đáng”

Lãnh Phong lạnh nhạt nói, nhưng thật ra trong lòng cũng vô vàn khó chịu, Ngao Tuyết lẽ nào em thật sự như vậy. Lẽ nào anh thật sự đã nhìn nhầm em....

Sự thật đã bày ra trước mắt rồi, không muốn tin cũng không được. Ngọc Chi là ân nhân cũng đã là người của anh rồi, giờ bị chịu ủy khuất như vậy, anh phải trả thù giùm cô.

Ngao Tuyết mỉm cười, nhìn khẩu súng, bây giờ chết cũng được. Cô không cần thiết phải sống nữa. Chết trong tay Lãnh Phong có lẽ cũng đủ rồi.

Anh khẽ bóp cò súng.....

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên chạy vào, khẽ hô to

“Cậu Lãnh Phong, xin dừng tay.....”

“Ba....” Ngao Tuyết mở mắt nhìn. Mà Lãnh Phong cũng ngừng lại

“Ngao Tuyết là con của tôi, con làm sai thì tội vạ đâu cũng là người làm cha như tôi phải chịu.... Cậu lấy mạng của tôi đi”

“Ba, việc ai làm người nấy chịu, ba đứng lên đi. Không cần cầu xin anh ta”

“Ngao Tuyết, con im đi. Mẹ con giao con cho ba, không để xảy ra chuyện gì được”

“Ba....”

Lãnh Phong thu súng lại, quả thật anh thấy có chút may mắn, là vì có người ngăn cản, anh thật sự không nỡ xuống tay với cô. Dù biết cô ta độc ác, nhưng không hiểu sao anh lại có chút không nỡ.....

“Cái này phải hỏi Ngọc Chi, vì cô ấy là người bị hại....” Anh nhàn nhạt lên tiếng.

“Thôi đi.... Em không muốn nhắc tới chuyện này nữa Lãnh Phong” Diệp Ngọc Chi ỉu xiu lên tiếng. Tò vè mình rất muốn quên đi chuyện kinh khủng này, trông cô ta có chút chật vật đáng thương....

”Bác Lâm, nể tình bác theo Tiêu gia lâu năm như vậy, Ngọc Chi cũng không truy cứu, cháu sẽ bỏ qua”

Bỗng Ngao Chi lên, anh khẽ an ủi

“Đừng lo lắng, anh đã hứa bắt kẻ chuyện gì, cũng sẽ ở bên em. Đợi em tỉnh dưỡng khỏe lại, chúng ta sẽ đính hôn.”

Tơ lòng của anh, với Lâm Ngao Tuyết, có lẽ từ hôm nay, chấm dứt thật sự rồi.... Nói cho Ngọc Chi, cũng là nói cho anh, cho chính Ngao Tuyết, bọn họ thật sự đã..... đường ai người nấy đi từ nay không còn liên quan tới nhau nữa rồi....

Hai người họ đi rồi, ba cô cũng từ từ đứng lên, nhẹ nhàng khuyên bảo

“Ngao Tuyết con đừng buồn, có lẽ ba sẽ sắp xếp để con quay lại Anh quốc với mẹ”

“Ba, từ hôm nay, ba không cần lo cho con. Con hiện tại muốn yên tĩnh một lát....”

Ông thở dài rồi lặng lẽ quay lưng đi. Ngao Tuyết phủ trên mặt đất lạnh như băng. Máu chảy ra cũng không làm cô thấy đau đớn gì cả. Hết rồi, hết thật rồi. Cô đau đớn trong lòng, nước mắt lại chảy ra.....

Vũ Duy từ đầu đó, tiến lại gần cô. Gã khẽ an ủi

“Việc xảy ra với Ngọc Chi, không phải anh ra lệnh. ... Thật xin lỗi. ....”

Cô không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi đó, gã khẽ mở dụng cụ y tế, sát trùng băng bó lại cho cô

“Ngốc này, máu của em hiếm, bị thương thiếu máu không ai hiến cho đâu? Chúng ta về thôi. ....”

“Vũ Duy. ....”

“Chuyện gì?”

“Nếu có thể tôi không muốn dòng máu của anh chảy trong người tôi, nếu biết trước lúc đó có ngày hôm nay thì có chết, tôi cũng không nhận máu của anh”

“VẬY À,” Y không hề mất hứng, nhẹ nhàng nói

“Nhưng không có nếu như. .... trong cơ thể em, có máu của anh, từ giờ em là của anh. ....”

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ép buộc

Vũ Duy làm người như thế nào, y rõ hơn ai hết. Vô liêm sỉ, tàn ác, bất lương, không từ thủ đoạn nào để giành được thứ mình thích.

Khi thật sự thích cái gì, y càng muốn chiếm hữu bằng được, nhưng y chưa bao giờ thật sự thích cái gì cả. Cho tới khi gặp được Lâm Ngạo Tuyết, cái cảm giác muốn có cô, muốn giành cô về ở bên mình, mong muốn có được nụ cười của cô, có được tâm tư, trái tim của cô, lại lớn đến như vậy.

Lúc đầu, y khả năng tự tin bản lĩnh của mình có thể giành lại cô từ trong lòng của Tiêu Lãnh Phong, nhưng cô gái này, như có một ma lực không bị dụ hoặc bởi mê lực của gã, lúc nào cũng một lòng một dạ hướng tới người con trai kia.

Y không cần thiết phải làm chính nhân quân tử, đạt được người đẹp ở bên mình không tiếc mọi thủ đoạn đối phó Lãnh Phong.

Đó là lần đầu tiên anh hẹn được Ngạo Tuyết đi chơi với mình. Ừ vụ Lãnh Phong thua anh trong trận bóng, cộng thêm anh đã hy sinh bản thân hiến máu cứu cô. Hai điều trên khiến cả hai con người kia không có cách nào từ chối anh được. Hơi mưu mô một chút nhưng cũng chấp nhận được.

Quả thật Vũ Duy cảm thấy mình hành động đúng, từ thái độ cảnh giác với anh, sau việc hiến máu, cô gái này đã thân thiết hơn với anh. Theo cách cô gọi là ân nhân.

Lần đầu tiên tới Tiêu gia. Nhìn căn biệt thự to lớn này, y có chút đắm chiêu, ngôi nhà này quả đúng là rất đẹp, nhưng nếu có thể y muốn làm một biệt viện cho cô.

Trên tay là một bó hoa hồng thật to, kèm theo giỏ hoa quả, cộng với bản thân y một mỹ nam tử, chắc chắn có thể làm cho bất cứ cô gái nào xiêu lòng. Bấm chuông cửa. Ngạo Tuyết mở cửa, cô gái này trông thấy anh có vẻ vui mừng

“Vũ Duy, chào anh”

Anh đưa bó hoa cho cô, có chút hơi ngại ngùng. Nói cho đúng, con người y chưa bao giờ tặng hoa cho cô gái nào, cũng chẳng cần mất thời gian cho ai, chỉ vài ngày cũng có thể có gái vây quanh y, còn cô nhóc này, không để y vào mắt. Đàn em của gã mà thấy cảnh tượng này, có khi còn tưởng hôm nay y trúng tà.

“Cái này tặng em, chúc mừng em đã khỏe lại”

“Cám ơn anh, hoa rất đẹp” Cô đón bó hoa xuýt xoa khen ngợi. Phong mà có thể tặng cô bó hoa như vậy thì tốt biết bao. Cô khẽ quay đầu nhìn người con trai, đang theo dõi họ từ trên lầu hai.

Rõ ràng, Lãnh Phong mặt lạnh tỏ ra không hài lòng từ tối qua, khi Vũ Duy gọi điện yêu cầu được đi chơi với cô do anh đã thắng trong vụ cá cược bóng rổ. Lãnh Phong bề ngoài đồng ý nhưng mà mặt lạnh từ tối qua rồi, may mà lúc ngủ cô nũng nịu mãi, mới chịu dẹp chút tự ái cùng lạnh lùng còn định bắt cô hão hão bồi thường vài cái hôn. Hôm nay đáng vẻ cười tựa không cười kia, thật đáng sợ, cả biệt thự nhuộm vẻ u ám, cứ như có bão ấy. Ra là cũng biết ghen. Cô cười thâm trong lòng. Nhưng quả cô cũng có chút thú vị với Vũ Duy. Có anh làm bạn cũng không tồi, mặc dù có chút yêu nghiệt trắng hoa đi chăng nữa. Nhưng có lẽ làm bạn lại rất thích hợp.

Ngao Tuyết tựa lưng vào ghế, cô đang nghĩ cái gì thế này, suy nghĩ tới Vũ Duy sao?

Cô đã ở Rose gần được một tháng rồi. Mọi thứ vẫn đều đặn như vậy, cùng ăn sáng, ăn trưa, ăn tối. Cùng ở chung, sinh hoạt chung, và hàng đêm ôm nhau ngủ.

Cả không gian của Lâm Ngao Tuyết dường như bị bó buộc trong căn phòng VIP tại tầng cao nhất của Rose, nơi rất rộng rãi thoáng mát và yên tĩnh này.

Vũ Duy vẫn giữ thái độ ôn nhu, nho nhã và dịu dàng với cô. Dù có đôi khi, cái tính đều giả, bá đạo lại nổi lên. Y dường như quên mất rằng chính y đã ép cô ở cạnh, rất tự nhiên ôm ấp, rất tự nhiên hôn môi, cũng rất tự nhiên lúc trên giường để lại vài kí hiệu trên cổ cô.

Ngoài trừ Lãnh Phong ra, y là người thứ hai có thể thân mật như vậy. Lúc đầu có chút không tự nhiên, không quen thuộc, nhưng nếu việc đó cứ xảy ra nhiều lần, cơ thể tự điều chỉnh cho thích hợp. Cô đã quen với việc có hắn ở bên. Dường như mùi hương của Lãnh Phong đã phai dần đi rất nhiều. Nó chẳng còn rõ ràng nữa. Mùi hương ấy cứ như làn gió mà bay đi thật xa.

Có lúc không cảm nhận được nó nữa, cô có chút trống trải buồn bã.

Nếu như nói sau khi chia tay không đau khổ thì là nói dối. Cái gì đã là thói quen lâu ngày. Một khi từ bỏ, chúng ta ai ai cũng cảm giác hụt hẫng thiếu thốn. Tuy bề ngoài cô như bình thường, Vẫn hay cười nói nhưng bên trong lại là sự đau khổ. Từ nhỏ tới lớn, khi bị đau cô thường nắm chặt tay vào, mẹ cô thường bảo, những người như vậy rất khổ sở. Trong ngoài không đồng nhất, miệng cười nhưng tâm không cười. Lúc đau khổ nếu có thể khóc, có thể la hét, trút giận còn tốt hơn là giữ nó chặt trong lòng, tự mình gặm nhấm nỗi đau âm ỉ. Tự đau tự quên. ....

Vì vậy cho dù quanh quẩn trong 4 bức tường, cô cũng không cảm giác nhàm chán. Không gian yên tĩnh như vậy khiến cô thanh thản, có chút buông lỏng để suy ngẫm, để bình tĩnh lại. Để suy tính tương lai.

Hơn nữa bên cạnh lúc nào cũng có một kẻ đầu óc tinh táo máu lạnh, nụ cười ôn nhu nhưng rét lạnh kia, sẽ khiến người ta có chút phòng bị cảnh giác, đầu óc tư tưởng tập trung đối phó y, sức lực đâu để cô nhớ Lãnh Phong nữa.

Nhưng hôm nay lại khác, Vũ Duy không ở nhà, mà ra ngoài từ sớm.

Căn phòng rộng lớn càng thêm trống trải. Ngày ngày cô ngồi trên giường lớn, hết xem phim lại nghe nhạc. Không thì lướt lờ qua các trang mạng đọc truyện, tiểu thuyết. Còn Vũ Duy ở phòng bên xử lý công việc. Cách nhau tấm kính thủy tinh, nên vẫn có thể thấy được nhau. Y xử lý công việc đôi lúc lại nhìn xem cô đang làm gì. Thi thoảng ánh mắt hai người nhìn nhau, đôi mắt y ánh lên dục vọng làm cô hơi sợ chột tránh đi. Cô biết y đang trêu đùa cô. Nhưng cô cũng không dám coi thường người này, nếu khiêu khích y, y sẵn sàng thực hiện. Không giống như Lãnh Phong tôn trọng yêu chiều không muốn tổn hại cô. Vũ Duy ngông cuồng và bá đạo, nếu khiêu khích tính háo thắng của anh, người bị thiệt thòi chính là cô.

Đêm đầu tiên ngủ trong phòng này.

Nồng nặc nước hoa phụ nữ lưu lại trên chiếc giường, nó có đủ mùi vị mà cô không thể nào hít thở nổi, y có thể thở được cô cũng công nhận là tài, đi tới bên cửa sổ, mở cửa thật lớn ra đón gió đêm vào. Trên góc giường cô còn tìm được vài chiếc áo lót của phụ nữ, uhm size lớn hơn của cô.

Thấy bộ dạng ngây ngốc của cô, y chỉ tình bơ nói

“Chùng nào ngực em có thể được như vậy, anh sẽ ăn em?”

Ném mạnh đồng áo vào mặt y, cô lạnh nhạt, cô thừa thông minh để hiểu, tại sao đồng đồ này lại ở đây. Đều là người lớn cả rồi, chẳng còn là trẻ con nữa.

“Vớ vẩn, không biết xấu hổ, anh nghĩ ai cũng dễ dãi như anh sao chẳng khác gì con ngựa đực”

Ở với Vũ Duy, là cái tính bướng bỉnh của cô lại nổi dậy, y thật khác xa với sự ôn nhu ấm áp của Lãnh Phong. Nhưng rồi bản thân lại có chút tò mò, cô đang tưởng tượng ra cảnh Vũ Duy và nhiều người đàn bà khác đang ..... Cô quay sang nhìn anh một lượt. Cái nhìn khiến Vũ Duy có chút lạnh sống lưng, cô nương này lại đang nghĩ linh tinh cái gì đây

“Nghĩ gì vậy?”

“Anh đủ sức sao?”

Vũ Duy mặt có chút cứng ngắc. Nhóc con chưa hiểu đời này mà cũng dám hỏi anh câu này.

“Vậy em có muốn thử không?” Gã nhẹ nhàng nói, âm thanh có chút không đứng đắn.

“Không cần, đồ ngựa đực” Cô khề lui về phía sau vài bước phòng bị. Gã khề lắc đầu.

“Anh có rất nhiều đàn bà, ai cũng thân hình tốt hơn em nhiều. Ráng bỏ bỏ chút đi. Sau này sẽ chỉ có một mình em thôi.” Vũ Duy nói, nhưng nếu để ý kĩ thì đó tâm tình thật sự của gã.

Lâm Ngao Tuyết một chút ngây ngốc, không rõ ý tứ.... Cảm thấy gã có chút thật tâm, nhưng ngay sau đó bị chính gã đánh chết.

“Sau này trên giường có mình em, sợ em không đủ sức cùng anh. ....”

Lần này thì sắc mặt cô hoàn toàn đen lại

“Không cần, sẽ không lên giường với anh. Anh thích thì tìm đám tình nhân của anh mà mây mưa. Tôi không loại gái mua vui cho đàn ông”

Vấn đề này, quả thật Ngao Tuyết chưa một lần nghĩ tới, cô tuy là đồng ý thành người phụ nữ của gã, nhưng tựa hồ không nghĩ sẽ cùng gã...

Cô chỉ muốn mình là người của Lãnh Phong, không muốn một người đàn ông nào chạm vào mình cả.

Cô vừa dứt lời, Vũ Duy đã toan tới nâng cầm cô lên, nụ cười vẫn tươi tắn.

“Có hay không, em không quyết được”

Bé xóc cô lên giường, mặc cho Ngao Tuyết có chút dẫy dụa. Y bắt đầu hôn cô. Đôi tay cô bị bàn tay y trói chặt lại, sức lực đàn ông quả lớn, khiến không thể động đậy. Cả người y nằm đè lên cơ thể cô. Tay còn lại thì rành rỗi, lần sờ vào trong áo của cô. Bàn tay y chạm vào như có một luồng điện tê dại chạy trong người cô, làm tê liệt hoàn toàn đôi tay đang có ý định phản kháng của mình. Trông y phong nhã như vậy nhưng hóa ra lại rất nặng, cả người đè lên, cô một chút khí lực cũng không sao suy chuyển được.

Quả nhiên so với lúc hôn mê, cảm giác khi thức tỉnh không tệ. Chạm vào thứ mềm mại ấy, đang phập phồng theo nhịp điệu, y có chút thỏa mãn. Khẽ mân mê, mà đôi môi vẫn cứ hôn cô, nuốt trọn mọi âm thanh từ cổ họng cô. Cái cơ thể đang cứng đờ kia, có chút mềm nhũn ra, y vỗ cùng hải lòng. Bấy giờ mới dừng lại, rời khỏi người cô.

“Xem đi, chút khí lực phản kháng cũng không có, vậy mà còn đòi không. .... Chừng nào ngực em có thể lớn hơn, anh nhất định sẽ ăn em? Còn nữa, ai bảo em là gái mua vui cho đàn ông. Em là của anh” Lại là giọng điệu bồn chột, đều giả nhưng không rõ tại sao, cô cảm giác có tư vị khác lạ

Cô ngơ ngác nhìn con người này, không hiểu tại sao lại thấy có chút gì đó không đúng, xô hấn ra, chỉnh lại áo cho chỉnh tề. Cô mệt mỏi

“Mệt rồi, em đi tắm”

“Cẩn thận, vết thương dính nước”

”Ừm”

Vũ Duy phủ ra đó, lần đầu tiên, gã có cảm giác mất hứng. Rõ ràng nếu gã tiếp tục thì vẫn sẽ được như ý nguyện, nhưng hán không muốn dùng lực mà ép cô. Nếu như có thể để tự nguyện thì tốt. .... Vì thế gã mất hứng, dục hóa không có nổi lên. Hôn nữa y vốn tinh táo, từ đầu chỉ là cho cô có thể hiểu, những gì người khác không thể làm, y có thể. Mà có thể khiến người ta kinh ngạc trở tay không kịp. Tỉ như, trong ngày đuổi hết toàn bộ đám phụ nữ giải trí đi, không cần phát tiết dục vọng của mình làm gì cả. Dần dần đám người đó không còn hứng thú nữa. Vài người một lúc, may ra mới có cảm giác. Tỉ như với cô, không chỉ là thân cận về mặt thể xác, mà muốn có được tâm của cô

Đó là lần đầu tiên, Ngao Tuyết tự bài xích chính mình, cô không hiểu sao cơ thể lại không hề chán ghét Vũ Duy, chẳng lẽ cô đã lãng lợ tới độ đó rồi. Từ sau lần phát sinh chuyện với Lãnh Phong, cơ thể có chút miễn cảm hơn, rất dễ bị như vậy. .... Mà cô không hề muốn, không được phép có chuyện gì với Vũ Duy, cô không thể chấp nhận được.

Tắm xong, chạm tới đồ ngủ, Lâm Ngao Tuyết thoáng giật mình, quần áo mới, Vũ Duy mang về cho cô. Tất cả đều là váy ngủ gợi cảm, mỏng manh. Cô không thể mặc vậy được, có chút không quen thuộc lắm. Cũng không thể khoác tấm áo tắm này ra để ngủ được. Lần tay trong đồng áo treo trong phòng, một chiếc áo sơ mi trắng. Người Vũ Duy cao gần m8, áo đương nhiên tương đối dài. Chút ngần ngại cô đành mặc nó vào. Quả nhiên, áo dài tới tận đùi. ....

Vũ Duy lúc nhìn Lâm Ngao Tuyết trong chiếc sơ mi trắng của mình, có chút ngây người. Đường cong cơ thể không rõ ràng nhưng lại tạo cảm giác bí ẩn, quyến rũ. Đôi chân trắng nõn nà, cái đùi thập phần gợi cảm. Mái tóc dài thướt thướt, những tia nước nhỏ giọt trong cang thêm xinh đẹp.

Một Ngao Tuyết như vậy, gã chưa bao giờ được nhìn. Có chút không quen. Khẽ nhú mày rồi hỏi

”Đồ anh mua đâu?”

”Anh tự chọn. ....” Cô nghi hoặc hỏi

”Chọn bừa. ....” Có trời biết, hán với y phục phụ nữ không hứng thú, gọi bừa một cô nàng đi mua hộ. Gã cũng chưa có nhìn áo ngủ là gì.

”Không phù hợp” Cô lạnh tanh nói. Tiếp theo đi tới bàn gương, chút tự nhiên như ở nhà ”Có máy sấy không?”

Vũ Duy nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười tiến lại

”Có, để anh sấy cho. ....”

Đôi mắt cô lạ lẫm nhìn, Vũ Duy ôn nhu như vậy, thế mà mới hôm qua lại như ác quỷ địa ngục. ....

Y cầm máy sấy tiến tới, ngón tay thon dài luồn qua từng sợi tóc, đưa máy sấy, nhẹ nhàng sấy khô từng ngọn tóc một, nhẹ nhàng mà thành thạo, uyển chuyển

” Anh đã sấy tóc cho rất nhiều phụ nữ sao?”

” Sao lại hỏi vậy? Ghen sao” Gã vừa sấy vừa trêu đùa

” Sấy rất thành thạo, cứ như đã làm rất nhiều lần....” Cô thẳng thắn trả lời, bỏ qua lời trêu đùa của y

” Ừ, có chút, hơi còn nhỏ từng làm....” Gã lần đầu tiên nhận nhậ lên tiếng, biểu tình không có gì là cười cợt, mà là thái độ hòa nhã, như đang nhớ lại chuyện xưa.... Nhưng con người đó trong một giây xuất hiện rồi lại biến mất, lại được Ngạo Tuyết bắt gặp. Cô chăm chú nhìn con người ấy qua gương

Mặt y thật nho nhã, hiền lành, nếu không có cái ngày hôm đó, bản thân cô cứ tin tưởng y chỉ là một thư sinh nho nhã, trời gà không chặt. Tuy có đào hoa, nhưng ai bảo y sinh ra lại điển trai quần hút như vậy.

” Nghĩ gì mà thất thần vậy?”

” Anh sấy cho ai?” Đôi mắt trong suốt của cô, nhìn vào y, có vẻ muốn biết, rất tò mò.

” Mẹ anh....” Y nhìn cô, cuối cùng nhận nhậ lên tiếng, trong đó có gì hơi bi thương, mất mát....

Tiếng sấy dừng lại, y lại như vẽ cười cợt ban đầu

” Áo ngủ sao không phù hợp”

” Quá gợi cảm” Cô bắt nắn nói kèm theo chút bực bội

Gã nhướn miệng cười, có chút thoải mái cùng thả lỏng, cô gái này suốt ngày hiền lành, không ngờ cũng có lúc hung dữ như vậy, bắt quá y lại càng thấy thích thú, thú vị, hấp dẫn.

Nhẹ nhàng bế cô lên, cảm thấy cơ thể cô cứng đờ, có chút run rẩy, bàn tay nắm chặt vạt áo của mình. Y biết cô đang lo sợ. Nãy giờ còn hung dữ đánh đá như thú hoang, vậy mà giờ đã như con mèo biết sợ hãi. Y có chút buồn cười. So với những người đàn bà khác, cô thật nhẹ, có chút thương tiếc.

Dù sao thì hôm nay gã cũng cảm giác may mắn, vì không hứng thú. Có chút mệt mỏi muốn nghỉ ngơi. Được ở cạnh cô, thật là tốt. Chỉ đơn giản là được gần gũi cô như vậy..... Dạo này mong muốn của gã có phần ít đi, tự thỏa mãn với mình chỉ khi có cô ở bên.

Đặt cô lên chiếc giường êm ái, kéo chăn đắp rồi ôm chặt lấy cô. Gã nhẹ nhàng

” Ngủ đi”

Nói xong vùi mặt vào gáy cô, đôi mắt nhắm lại. Hành động này làm cô có chút nhẹ nhõm. Khẽ thở dài một hơi, cô thật sự cảm thấy không quen lắm. Nhưng rồi dần dần cũng chìm vào trong giấc ngủ.

Lại thở dài lần nữa, Lâm Ngạo Tuyết chán nản nằm đó. Con người thật của Vũ Duy là như thế nào nhỉ, cái kẻ thâm sâu khó dò, hay cười cợt lại là người nguy hiểm và khó hiểu nhất.....

Ai, không nghĩ nữa, chỉ thêm nhức đầu thôi. Quơ lấy điều khiển ti vi, cô nhận nhậ chuyển qua chuyển lại các kênh, tới một kênh tin tức nào đó lướt qua rồi khẽ bật lại, vì cô nhìn thấy một người

Lãnh Phong.....

Chương trình kinh tế tin tức gì gì đó, bản thân cô nghe cũng không hứng thú. Cô không thích kinh doanh, chỉ muốn có cuộc sống an nhàn tự tại. Làm kinh doanh quá vất vả. Ngày trước đó là vì Lãnh Phong, cô mới lao đầu vào kinh doanh, dùng hết khả năng của mình.

Lãnh Phong vẫn như vậy, tuy gầy đi một chút, đôi mắt có tia mệt mỏi, không vui nhưng vẫn toát lên vẻ cao ngạo, điềm tĩnh của mình. Tuy đã bị mất trí nhớ nhưng tính cách vẫn không thay đổi. Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời. Vẫn có sự chín chắn, lạnh lùng, tự tin, đầy quyết đoán. Cô có chút buồn bã, cũng không vui.

Hồi nhỏ, khi ba mẹ mới ly hôn, bà mang cô sang Anh, không một lần thăm hỏi, tìm hiểu tin tức của ba, dù cho ba có gọi điện sang nói chuyện với cô vài lần. Cô gái nhỏ, cảm thấy thật lạ bèn hỏi mẫu thân

” Mẹ, mẹ không còn yêu ba sao?”

” Tiểu Tuyết nhi, sao con hỏi vậy”

” Mẹ không hỏi thăm gì về ba cả, lúc ba gọi điện sang đây, cũng không nói chuyện gì với ba cả”

” Ba có nói muốn gặp mẹ, muốn nói chuyện với mẹ không? Hay chỉ muốn gặp con”

Cô nhóc im lặng không nói, bà vẫn dịu dàng

” Con yêu, chuyện người lớn, chuyện tình cảm con còn bé không hiểu được đâu. Người ta đôi khi yêu nhau nhưng không thể bên nhau. Ba và mẹ không thể ở bên nhau nữa.”

Bà cầm chiếc ly thủy tinh, nhẹ nhàng thả ra, nó chạm đất vỡ thành nhiều mảnh, rồi tiếp tục giải thích

” Con yêu, sau này con cũng nên như mẹ, khi đã chia tay rồi đừng cố gắng tìm hiểu, tham dò tình hình của đối phương, chỉ khiến bản thân mình thêm mệt mỏi thôi. Cứ như vậy mà quên đi. Giống như chiếc ly này, lúc bình thường rất đẹp. Nhưng một khi đã vỡ rồi, rất khó có thể hàn gắn lại, mà có gắn lại được, nó cũng tồn tại những vết nứt không hoàn mỹ, không thể gọi là đẹp được. Tình yêu cũng giống như vậy, sau này lớn lên, biết yêu, con sẽ hiểu”

Lời nói ấy, đơn giản đã đi vào lòng, vào suy nghĩ của cô gái nhỏ. Lúc đó không hiểu hết, chỉ sơ sơ thôi, nhưng bây giờ cô đã hoàn toàn hiểu ý của mẫu thân.

Chiếc ly kia, như tình cảm của cô với Lãnh Phong, đã vỡ rồi, không thể được như lúc ban đầu. Có hàn gắn lại cũng chỉ là những vết rạn nứt không hoàn mỹ. Dù cô cũng cho rằng, tình yêu phải có thử thách, trải qua thử thách mới được hưởng hạnh phúc trọn vẹn. Yêu là phải tin tưởng, cùng đồng cảm yêu thương. Tình yêu mà mất đi tin tưởng, thì nó đã chẳng còn ý nghĩa nữa rồi. Cô và Lãnh Phong, hoàn toàn mất đi cái gì gọi là tin tưởng. ....

Ngao Tuyết là đứa trẻ biết nghe lời, cô làm đúng theo những gì mẫu thân đã dặn dò, từ khi chia tay, 1 tháng trời, cô không cố tìm hiểu, thăm dò cuộc sống của Lãnh Phong, cứ lạnh nhạt dửng dưng như không. Quả thật mẫu thân nói đúng, biết tin tức về nhau, chỉ cảm thấy mệt mỏi. Thái độ lạnh nhạt bằng quang dửng dưng như thế mình không bị làm sao hết, hoàn toàn biến mất. Hơn 1 tháng, trông thấy người đàn ông này, thì ra vẫn có sức ảnh hưởng tới tâm trạng của cô. Chút ngọt, chút đắng, chút đau đớn khổ sở, con tim vô cảm chợt nhói đau, bên cạnh anh có Diệp Ngọc Chi. ....

Đôi chân vô thức lại gần tì, những ngón tay thon thả nhẹ nhàng chạm tới gương mặt anh, có chút lưu luyến, chút ôn nhu yêu thương. Tình cảm đâu phải nói hết là hết ngay được. Bọn họ ít nhất đã có 1 năm bên nhau hạnh phúc vui vẻ, sao có thể nói hết là hết, quên là quên đây. Chỉ là mình không nghĩ tới nó nữa, không để tâm vào. Nhưng khi hình ảnh thân thuộc xuất hiện, dù không muốn nghĩ tới cũng không được.

Ngao Tuyết ngồi xổm xuống, chạm vào hình ảnh của Lãnh Phong, cô vẫn còn yêu anh. Dù cho mùi hương của anh, hơi thở của anh không còn rõ ràng vương vít trên người cô nữa, dù cho cô đang ở cùng một người đàn ông khác, nhưng cô vẫn yêu anh. .... Rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó.

Cái hình ảnh đẹp ấy, nhưng rơi vào trong mắt của Vũ Duy thì không còn đẹp chút nào. Cái sự quyến luyến không dứt này, cái tình cảm ấy của cô làm nhen nhóm cái được gọi là ghen tuông dục vọng của gã. Cười lạnh gã lên tiếng

” Luyến tiếc như vậy sao?”

Ngao Tuyết giật mình có chút bối rối, không rõ Vũ Duy trở về từ lúc nào. Trong giọng nói kia, tuy nhẹ nhàng nhưng có ý mỉa mai, có chút tức giận. Đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào cô. Y đang giận, cô cảm nhận được. Chỉ có khi tức giận, đôi mắt ấy mới ánh lên sự sắc bén, ác ma này.

” Vũ Duy, anh về từ bao giờ vậy?”

” Đủ để nhìn thấy cái hay cần nhìn”

Cầm điều khiển, cô vội vàng chuyển qua kênh khác, nhưng bị Vũ Duy ngăn lại, y giựt lấy nó, quăng sang một bên. Tuy nhẹ nhàng nhưng lại càng làm Ngao Tuyết sợ hãi.

” Hình như em đã quên mất điều gì đúng không?” Gã lộ ra bản chất ác quỷ của mình

” Có phải mấy hôm nay, quá nhân từ với em, nên em quên mất anh là ai đúng không?”

Cô khẽ lùi lại vài bước

” Vũ Duy.... anh”

Vũ Duy tháo cà vạt, có chút mệt mỏi, cởi bỏ chiếc áo sơ mi, bờ ngực rộng rãi, rắn chắc lộ ra, cô hơi hoảng sợ không rõ anh định làm gì. Từng bước tiến lại chỗ cô, bế xốc lên rồi ném mạnh lên giường. Gã tức giận thật sự, có thể trước đây thì không sao nhưng đã ở bên gã rồi, vẫn còn định tơ tưởng người đàn ông kia ư? Mơ tưởng đi, à không, có trong mơ gã cũng không cho phép cô như vậy. Gã phải trừng phạt cô, cho cô hiểu thế nào là biết điều. Đã là người của gã thì đừng mơ tưởng bất cứ kẻ nào.

Bị ném mạnh lên giường, cô có chút choáng váng, vùng dậy lại bị cả người Vũ Duy đè lên, hai tay y giữ chặt cánh tay của cô, không cho động đậy, đôi môi bá đạo hôn môi cô, vừa hôn, vừa cắn, như đang trút giận. Đôi môi bị hôn tới sùng đỏ. Rồi gã lại di chuyển xuống cổ, tại đó cắn, mút. Mặc cho người con gái dưới thân đang vùng vẫy, chống trả. Càng vậy càng kích thích gã, càng khiến gã hôm nay phải có được cô, phải khiến cô rên rỉ cầu xin hắn. Khẽ buông tay cô ra, bàn tay không một chút dịu dàng xé toạc cái váy ngủ cô đang mặc, quăng xuống đất. Đường cong cơ thể cứ vậy hiện ra, bờ ngực phập phồng thật mê người.

Mà Ngao Tuyết, dù có chống trả ra sao cũng không làm Vũ Duy dừng tay, suy yếu, cơ thể cô vô tình rên lên những chi khiến cô cảm giác nhục nhã. Mảnh váy trước thân bị xé rách không thương tiếc làm cô hoảng sợ. Vội lấy cái chăn để che lại. Vũ Duy lúc này thật đáng sợ, đôi mắt như có lửa đốt, như một con quỷ vậy. Mắt đi nét ôn nhu, phồng phồng. Gã tiếp tục công việc của mình, dục hòa bị khơi lên rồi. Không thể dừng lại, mà có muốn cũng

không dùng được. Lí trí đã mất đi rồi.

Mặc cho hai tay cô đánh vào lưng hắn, tất cả cũng chỉ như xoa bóp nhẹ nhàng, gã vẫn tiếp tục hôn lên cơ thể mê người của cô. Cơ thể chạm vào nhau tạo ra một cảm giác thật tuyệt vời. Gã khao khát có cô. Không cần nhìn gì nữa.

Biết rằng mình không thể chống lại Vũ Duy, cô yếu ớt buông ra, tay lần lần ra phía dưới gối, cô đã lén để đó một con dao găm nhỏ, tuy bé nhưng rất sắc.

” Vũ Duy, đừng. .... xin anh. .... ”

Mặc kệ lời kêu xin của cô, gã tiếp tục thoát phần dưới của cô, bây giờ mới có khoảng trống. Ngao Tuyết kẻ dao lên cổ mình.

” Vũ Duy, đừng ép em ”

Cô không thể cùng Vũ Duy làm ra chuyện gì được, mặc dù cái cơ thể chết tiệt này không nghe lời, không ngừng kêu rên rĩ.

Vũ Duy dừng lại, con dao nhỏ bé kề trên cổ cô.

Gã cười khẩy, em dám sao.

Lâm Ngao Tuyết khẽ biến sắc, cô nhắm mắt lại, dùng chút lực khẽ cứa vào cổ mình. Nhưng rồi một lực giật lấy con dao trên cổ cô. Vũ Duy quăng con dao đi. Thay vào đó gã trực tiếp dùng tay bóp cổ cô. Gã ghét nhất bị kẻ khác uy hiếp. Không bao giờ, đâu gã luôn tỉnh táo, gã có thừa khả năng xử lý tình huống này, có điều muốn coi xem cô dám động thủ không.

” Khá lắm, Lâm Ngao Tuyết. ” Gã cười lạnh cùng lửa giận bùng bùng ” Tôi ghét nhất bị kẻ khác uy hiếp, cô nghĩ rằng mạng cô quan trọng với tôi như vậy sao? ”

Lực đạo mạnh dần, khiến cô cảm thấy khó thở vô cùng, nhưng cô vẫn im lặng, cô gắng không kêu ca điều gì cả. Khi cảm thấy mình không xong tới nơi rồi, thì Vũ Duy bỏ tay ra. Cô ho sù sù cố gắng hít thở bình thường. Bên tai vẫn văng lên tiếng nói của Vũ Duy

” Cô muốn chết sao? Tôi sẽ không cho cô được toại nguyện đâu. Nhớ kỹ, mạng của cô chẳng hề đáng gì với tôi cả, đừng lấy nó ra uy hiếp tôi, chỉ là tôi chơi chưa chán. Chưa để cô chết được. Nếu chán rồi, dù có muốn chết tôi cũng thành toàn cho cô. Đừng bao giờ tơ tưởng kẻ khác. ”

Gã nói, rồi đứng dậy, bình thần mặc lại quần áo, bỏ đi. Cánh cửa bị người ta đập mạnh vào như muốn trút giận, kêu rầm một cái thật to.

Ngao Tuyết nằm trên giường, quần quai, cuộn tròn thành một góc. Từng lời từng lời vang lên, sao lại cứ như con dao đâm vào ngực cô thế này, đau đớn quá. Ra cô chỉ là đồ chơi của y. ....

Ha, thật nực cười, Lâm Ngao Tuyết, mày đang nghĩ gì vậy? Mày có yêu gã đâu, cho dù là đồ chơi thì có sao? Chơi chán đi rồi buông tha cho mày, lúc đó mày sẽ được tự do. Nước mắt lại rơi. Đôi tay siết mạnh ga trải giường.

Vũ Duy đâm thật mạnh vào tường, bàn tay lại rỉ máu, đồ chết tiệt. Gã đã mềm lòng. Bóp chết cô là việc quá đơn giản, có khi bóp chết cô rồi cũng không thể suy giảm tức giận của gã. Lâm Ngao Tuyết à Lâm Ngao Tuyết, cô liệu có biết rằng, chưa kẻ nào bị gã bóp cổ mà còn sống không? Lúc thấy gương mặt trắng không chút huyết sắc nào, lòng gã có chút đau, đôi tay không tự chủ được mà buông ra. Chỉ suýt chút nữa thôi, gã đã giết người mà gã yêu nhất. Nhưng lòng tự trọng không cho phép gã được thua cuộc, gã lạnh lùng nói ra những lời đó. .... Nói ra mà chính bản thân cũng cảm thấy khó chịu, huống chi là cô. Vừa bực mình, vừa tức giận, vừa có chút xót xa. .... Lâm Ngao Tuyết, cô đã lần nữa làm gã phá vỡ quy tắc tàn ác của chính bản thân mình.

Bar Juliet

Quán bar nổi tiếng hàng đầu tại thành phố này, từ khi Ngao Tuyết ở cùng, gã không còn tới đây hàng đêm nữa. Tối nào cũng bởi cô ăn cơm, hàng tối sấy tóc cho cô. Lặng lẽ quan sát cô từ mọi phương diện. Rồi cùng cô ngủ. Những việc đơn giản như vậy, nói cho cùng Vũ Duy chưa từng làm với người đàn bà nào cả. Với y chỉ có tiếp xúc về mặt thể xác mới là khoái cảm. Nhưng từ ngày bên cô gái này, y thấy chỉ cần như vậy là đủ thỏa mãn ham muốn của mình rồi. Cái gì cũng cần thời gian, cần chút nhẫn nại, từ từ, đặc biệt là với cô. ....

Y uống rất nhiều rượu, xung quanh y vẫn là hàng đám mỹ nữ, ăn mặc hở hang, quây lấy y, vuốt ve nũng nịu. Kéo một cô lại gần rồi hôn, mùi son phấn nước hoa nồng nặc không chịu được. Y từ bao lâu rồi, thay đổi như vậy? Từ bao lâu rồi chỉ quen mùi hương thảo mộc nhàn nhạt nhưng dịu dàng từ cô. Từ bao lâu rồi. .... Hôn với người đàn bà này, làm sao lại khác với khi hôn cô như vậy. Y chỉ cảm thấy lạnh nhạt, không cảm xúc. Chỉ càng nhớ người đàn bà kia.

Chết tiệt, vậy mà y lại vứt cô ở nhà một mình. Cổ cô dù sao cũng có vết thương bị chảy máu. Rốt cuộc y bị làm sao vậy chứ.

Xô hết tụi đàn bà đó ra, gã trở về Rose. ....

Gã biết cô đã khóc rất nhiều, trên chiếc giường vẫn còn thấm ướt, cô cuộn tròn trong chăn. Dường như đã thiếp đi vì mệt mỏi, vuốt nhẹ những sợi tóc hỗn độn, gã nhìn rõ gương mặt cô, trên mi mắt vẫn còn đọng nước. Lần đầu tiên trong cuộc đời, gã biết thờ dài. ....

Gã trèo lên giường, vòng tay ôm cô vào lòng. Thật ôn nhu dịu dàng như không muốn cô tỉnh giấc.

”Thật xin lỗi” Vốn dĩ gã đã thua rồi, từ khi chính gã động tâm trước, là gã đã thua cô rồi. Đành như vậy thôi, giữ cô bên mình thật chặt.....

Nửa đêm, cô tỉnh giấc, nằm bên mình con người đó, y ôm chặt lấy cô. Nồng nặc mùi rượu. Thế nhưng thật lạ lùng, cô có chút an tâm. Ngón tay nhẹ nhàng đưa tới, vuốt nhẹ gương mặt y. Sao lúc này y như một thiên thần vậy, rất điển trai mê hoặc. Nhưng khi thức giấc lại là ác quỷ đáng sợ.

Cô thở dài một hơi, xoay người tránh cái ôm của y. Y nhẹ nhàng lên tiếng

”Đừng xoay, ngủ đi.” Cô nằm thật im, không muốn cãi lời y, cô thật sự mệt mỏi rồi, làm y tức giận thì chỉ có mình bị thiệt thôi.

Nhưng lại không thể ngủ được nữa. Có chút gì đó vô cùng tủi thân. Quan hệ của bọn họ là gì đây..... Y chỉ coi cô là đồ chơi thôi mà, có sao lại còn tỏ thái độ như vậy. Muốn gì ở cô nữa đây. Nước mắt theo đó lại chảy ra, gần đây số lần cô không kiểm chế được mà khóc càng lúc càng nhiều. Cứ mong muốn, gắng gượng tỏ ra mình mạnh mẽ mà không nói. Đường như những chuyện này quá sức chịu đựng của cô rồi.

”Hôm nay.....” Vũ Duy nhàn nhạt lên tiếng, có chút thật tâm tình ”Anh sai rồi....”

Muốn y xin lỗi người khác, y không làm được, có lẽ chỉ đành thừa nhận chuyện này thôi. Có lẽ như vậy có thể trấn an cô gái nhỏ này, cô khóc y biết. Lại đau lòng.....

Siết cô vào lòng, gã gục mặt vào gáy cô, tiếp tục nói

”Sau này không cho phép nghĩ tới kẻ khác, ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm anh tức giận. Anh không biết sẽ làm gì đâu.”

Lời nói ấy tuy nhẹ nhàng nhưng cũng có chút bá đạo cảnh cáo. Cô cũng không muốn tranh cãi với y, chỉ cần y không làm điều gì quá đáng ép buộc cô, cô đều đồng ý

”Ừm....”

”Ngao, chúng ta ngủ thôi” Y vừa nói vừa kéo cô sát vào mình. Dù quần áo vẫn còn xộc xệch, chỗ bị rách vẫn hiện ra, nhưng y không làm gì cả, chỉ nhẹ nhàng mà bồi cô vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thỏa hiệp

Khi con người ta bị áp bức, vào đường cùng, có hai sự lựa chọn. Một là kiên quyết đấu tranh, hai là chấp nhận thỏa hiệp. Có rất nhiều sự việc, hiện tượng, câu chuyện để cho vẹn toàn tất cả mà thỏa hiệp

Ngao Tuyết với Vũ Duy là như vậy. Có một số chuyện cô gái nhỏ không muốn cố chấp, bướng bỉnh mà làm hại bản thân. Cô chấp nhận ở bên Vũ Duy, lúc đầu, là do bị bắt ép, vì Thu Phong thật. Nhưng sau đó có lẽ vì bản thân một chút.

Những năm tháng bên Anh, có một học ti từng nói với cô ”Con gái thì nên chọn người yêu mình, hơn là người mình yêu”. Lúc đó cô vô tư không biết yêu là gì? Thi thoảng thấy bạn bè cặp kè, rồi một vài đôi xuất hiện trong lớp. Cô cũng nhún vai cho qua, nói cho rõ, Ngao Tuyết rất mơ mộng một chuyện hoàng tử và công chúa. Cô mơ mộng nhưng cũng rất mâu thuẫn với suy nghĩ này. Một phần hiện thực trong cô, cho rằng Hoàng tử chỉ là mơ mộng, cuộc sống thật không bao giờ có. Có lẽ vì vậy chẳng cô chưa hề động tâm với ai. Không ai có thể cho cô cảm giác mình được hiểu, người ta hiểu mình, yêu chiều mình, bởi có lẽ, cô được hưởng yêu chiều từ bé rồi. Viên minh châu trong tay bố mẹ, các anh trai, các cô, các bác. Có lẽ vì thế, một Lân Phong hoàn hảo xuất hiện, như một vị hoàng tử cười bạch mã, trong những giấc mơ thời bé thơ đã khiến trái tim nhỏ bé của cô xao xuyến, đập những nhịp liên hồi.

Của anh yêu thương, của anh ôn nhu, của anh ấm áp như khiến cô sống trong những giấc mơ đẹp đẽ và ấm áp, hạnh phúc như đang mỉm cười với cô vậy.

Vì lẽ đó, mà khi Lân Phong mất tích, mất trí nhớ, đối xử không tốt với cô. Cô cũng kiên trì bảo vệ thứ hạnh phúc ấy. Trong cô, nó là những gì thiêng liêng đẹp đẽ nhất, mà muốn bản thân trân trọng, níu kéo. Cô cho rằng tất cả chỉ là thử thách cho tình yêu của họ. Chỉ cần mình kiên trì, mình cố gắng tới cùng là có thể có được hạnh phúc trọn vẹn.

Cô biết Vũ Duy yêu cô, cũng đã hạn chế cùng anh rất nhiều. Cô muốn có thể phân chia rõ ràng tình cảm, dùng dằng không dứt khoát chỉ làm khổ Vũ Duy thôi. Cô đã nói anh nhiều lần rằng, người cô yêu chỉ có Lân Phong thôi. Vũ Duy mỉm cười, không nói gì. Nhưng ai biết trong lòng gã lại vừa khổ sở, vừa tức giận.

Tình yêu, chỉ là thứ nhỏ bé, nhưng vô cùng quan trọng, nó vô hình, vô sắc, vô mùi, tưởng chừng không ảnh hưởng gì tới con người. Nhưng hai chữ tình yêu, có thể khiến người ta, trong một phút giây, tràn ngập hạnh phúc, màu hồng. Rồi cũng có thể biến thành tối tăm u ám một cách nhanh chóng. Có kẻ phải dành cả đời người để tìm hiểu tình là gì? Tình yêu là gì, một câu hỏi lớn của nhân loại. Cứ đi tìm, đi tìm xem tình yêu là gì? Nhưng liệu mấy ai

có thể hiểu hết, hiểu sâu sắc, tình yêu đầu.

“Khi tình là đích thực, nó ngấm vào xương tủy, đến khi biển cạn đá mòn, đến chết mới thôi. Có phải kẻ đa tình là kẻ giết người khác. Khi tình là đích thực, nó không dừng không hết, đôi lúc làm đau lòng người, nhưng cũng làm đau lòng mình. Đa phần nó làm đau chính ta”

(Cổ Long- Đa tình kiếm khách vô tình kiếm)

Sau bao cố gắng, cô không được cái gì, sau mọi chuyện cô làm, tình yêu ấy vẫn vỡ ra. Cô hiểu, hạnh phúc của cô, chỉ là thứ hạnh phúc trong mơ thôi. Mà mơ thì có bao giờ trở thành sự thật đâu. Con người ta vẫn phải sống, vẫn phải đối diện với hiện thực tàn khốc, với cuộc sống bận rộn, với guồng quay của mọi chuyện, mọi công việc và sự kiện.

Cô chọn Vũ Duy, vì đơn giản, rất mệt mỏi, không muốn tiếp tục làm gì cả. Nếu như có thể ở một nơi không ai biết mình là ai, không ai biết mình làm gì, không ai quan tâm tới mình thì thật tốt. Bản thân cô trải qua một cuộc tình ái là đủ rồi, không cần thiết sau này phải mở lòng ra yêu ai cả. Hoặc ít nhất hiện tại muốn bình thân mà sống vui vẻ như trước đây. Làm lại từ đầu. Vũ Duy có thể cho cô điều đó. Tuy rằng y vô liêm sỉ, đê tiện, nhưng ít ra nếu cô không chọc giận y, y có thể ôn nhu, có thể sủng nịnh, có thể bảo vệ, có thể coi cô như trời của mình. Y sau chuyện đêm đó, không ép buộc cô gì cả. Luôn biểu hiện sự dịu dàng ôn nhu, mà đôi lúc cũng có bá đạo, mặt dày. Cô cảm thấy thanh thản, dù biết đó là trốn tránh một hiện thực ảm đầu ở đó.

Cô chỉ có liên lạc với Thu Phong nói rằng mình đi du lịch, thi thoảng ngồi buồn điện thoại nói chuyện với Thu Phong, đó là sợi dây liên lạc duy nhất của cô với thế giới bên ngoài. Cô thích yên tĩnh, dù có bị cả ngày nhốt quanh 4 bức tường của Rose, chỉ cần có máy tính, là có thể ngồi cả ngày, không buồn chán.

Vũ Duy trở lại căn phòng, Ngao Tuyết đang xấp trên giường say sưa đọc truyện, rất chăm chú. Anh có chút cười khò. Đã 20 tuổi rồi mà vẫn như con nít, đọc truyện. Thật không rõ anh thấy điểm gì mà yêu cô được. Nhan sắc, tuy đẹp đấy, nhưng đạt tới chuẩn của gã trước đây thì cần thêm chút cố gắng nữa. Tính cách, hiền lành, lương thiện nhưng cũng khá bướng bỉnh cô chấp. Hay thay đổi lúc thế này thế kia, quay người khác như chong chóng, vui buồn thất thường, lúc như con nít, lúc như bà già, không biết đường nào mà lần. Gã yêu phải người như thế nào vậy. Quái vật a... Nếu gã có thể biết yêu cô ở điểm nào thì có lẽ gã đã không yêu rồi. Tình yêu đến thật lạ. Trước nay gã chưa tin tình yêu, nhưng gặp cô, đã hiểu được thế nào là tình. Trong đấng có ngọt, trong ngọt có đắng.

Hôm nay gã có một món quà cho cô. Nhẹ nhàng tiến tới

”Đọc chưa chán sao?”

Cô không ngẩng lên nhìn, chỉ nói ”Chưa, truyện hay lắm”

”Thế loại gì vậy?”

”Tình yêu.....” Chợt cô ngẩng đầu lên, hỏi

”Vũ Duy, tình yêu là gì?”

”Là điên cuồng mà chiếm đoạt” Gã có chút ngây người nghe cô hỏi rồi trả lời.

”Nếu như đối phương không thể yêu mình, cũng có thể chiếm đoạt sao?”

Gã tiến tới ngồi xuống sàn nhà, cạnh giường lớn đối diện với cô, bàn tay tiến tới nâng cằm lên

”Đúng vậy.”

Trả lời xong, liền đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu. .... tới khi hô hấp của cô không ổn định mới rời ra. Ngao Tuyết chăm chú nhìn rồi nói

”Cách yêu của anh là ích kỉ.”

”Vậy cách yêu của em là gì?”

”Là chỉ cần người mà mình yêu được vui vẻ và hạnh phúc. Cái gì là của mình thì sẽ là của mình. ....”

Gã cười cợt, tâm tình gã đang vui không muốn vì cô mà phá hỏng, trêu chọc

”Hôm nay anh đang vui, đừng làm anh mất hứng”

Vấn đề này, dù thế nào gã cũng không muốn tranh cãi. Cách yêu của cô, là dành cho Lãnh Phong, gã hiểu, nhưng cách yêu của gã, là với lòng tin của chính mình có thể thu phục được cô. Mà Ngao Tuyết cũng thực thông minh nghe lời, cô không muốn bị gã làm gì mất hứng đâu. Vũ Duy là kẻ yêu nghiệt, gian thương, không bao giờ làm chuyện gì mà không có lợi cho bản thân. Gã cũng rất khôn khéo không để mình bị thiệt, làm gã không vui một thì cô lại chịu tai ương 10. Giống như có vay có trả, cô làm gã mất hứng thì gã cũng sẽ cho cô hiểu như vậy.

”Hôm nay có chuyện gì mà vui?”

”Có quà cho em” Gã cười tươi, ra vẻ phi thường hài lòng

”Quà gì?” Cô tò mò.

”Thay quần áo đi”

”Phải ra ngoài sao?” Ngao Tuyết có chút ngần ngại, hơn 2 tháng rồi cô chưa đặt chân khỏi phòng Vip này lần nào cả. Ra ngoài có chút e ngại. Vũ Duy cũng rất cố chấp

”Phải đi, coi em mềm nhũn thiếu sức sống quá, ra hít thở không khí tẩm nắng chút đi”

Thật ra, nhìn Vũ Duy, có lúc Ngao Tuyết cũng tự hỏi, nếu người cô gặp trước là y chứ không phải Lãnh Phong, thì sao? Liệu cô có thể yêu y không? Không có nếu như, người đàn ông cô gặp đầu tiên là Lãnh Phong, trái tim đã trao cho người ấy rồi. Với Vũ Duy, chỉ là cảm giác gì đó không rõ ràng, lúc lo sợ, lúc ý lại, lúc nghe lời. Có lúc cô cũng chỉ an ủi mình rằng đang sợ y thôi. Những gì cô làm, yên lặng bỏ qua tất cả ở bên y, chỉ như một bến đỗ dừng chân của mình. Phải, thế nhưng đôi người lì lợm, nhiều chuyện biến hóa, xảy ra, làm thay đổi mọi chuyện. Cuộc sống luôn tồn tại những điểm bất ngờ, trắc trở, mà con người phải đối mặt, kèm theo thay đổi để thích ứng. Sau này, khi nhớ tới khoảng thời gian đó, cô biết, nếu không phải chuyện đó xảy ra, thì có lẽ cô đã ở cạnh y suốt đời suốt kiếp này rồi.

Khi mà chiếc xe đỗ lại, trước một căn biệt thự rộng lớn. Vách tường cao, cổng kín mít. Trước cổng, có một biển nhỏ đề Tuyết hiền.... Ngao Tuyết có chút tò mò

”Đây là.....”

”Anh cho người làm tặng em” Gã vui vẻ nhìn rồi nói. Nơi này, từ gần một năm trước, đã được gã cho xây dựng, tới nay mới hoàn thành. Gã đã thực hiện lời hứa khi lần đầu tiên tới Biệt thự Tiêu gia, xây cho cô một biệt viện. Trong một giây nào đó, chỉ một giây thoáng qua, Lâm Ngao Tuyết đã bị xiêu lòng. Một chút cảm động.... Phụ nữ ai cũng sẽ có phản ứng như cô thôi. Dù là mình có yêu người ta hay không, chỉ cần họ nói. Họ tặng cho mình, một chút công sức đó, bản thân sẽ xúc động. Cô không phải ngoại lệ. Vũ Duy khá hài lòng nhìn biểu hiện của cô, đưa cho cô chùm chìa khóa

”Mở cửa vào thử đi”

Cánh cửa từ từ kéo lên, một con đường trải thảm cỏ xanh mơn mơn hiện ra trước mắt cô. Hai bên đường là những hòn đá cuội xếp một cách tinh tế khéo léo. Từng tán cây cao sum suê, xanh mát, rợp bóng che mát, gió nhẹ nhàng lùa qua. Qua con đường lớn, là một cây cầu gỗ sơn một màu trắng tinh, bên dưới là hồ nước xanh mát, cá tung tăng bơi lội. Từ bể bơi nước được phun lên, tạo thành những đường vòng cung tuyệt đẹp tưới những đám cỏ xung quanh. Từ cầu đi vào tới một chiếc đình nhỏ, bên trong có chiếc piano mà gã đã đặt người làm tận bên Ý cho cô. Vào bên trong nữa là xích đu, bàn trà bày biện tinh tế.

Rồi một lầu đài nhỏ hiện ra trước mắt cô. Tất cả đều dựng bằng thủy tinh trong suốt, từ bên ngoài nhìn vào thấy rõ ràng đồ đạc bên trong. Tất cả tất cả các đồ vật đều có nét cổ kính, lầu đài đầy sang trọng

Thật sự nơi này vô cùng tuyệt đẹp.....

”Thích không?” Vũ Duy khẽ hỏi

”Àn, có” Cô gật đầu. Được ở nơi như vậy, ai mà chả thích. Cô cũng không ngoại lệ.

”Từ giờ là của em....” Vũ Duy ôn nhu nói. Gã cảm thấy mãn nguyện, một nụ cười của cô, làm cả 1 năm trời vất vả thấy đáng giá....

”Của em, thì hơi xa hoa.....”

”Của gia đình chúng ta sau này” Vũ Duy nhàn nhạt bồi thêm. Ngao Tuyết hơi sững sờ. Gia đình, ý tứ gì đây? Nhìn trong mắt y, biểu tình nghiêm túc khiến cô hơi sợ.

”Em mệt, chúng ta vào nhà thôi....”

Cô và Vũ Duy.... gia đình ư, cô chưa bao giờ nghĩ tới. 2 tháng rồi, cô ở cùng y, nhưng trong lòng vẫn tơ tưởng Lãnh Phong, Vũ Duy có tốt thế nào, thì lòng cô, không thể mở ra, không thể tiếp đón được. Cô không thể..... Mà Vũ Duy, gã hiểu, cô đang né tránh vấn đề này, có lẽ thêm chút thời gian nữa. Sẽ nhanh chóng kết hôn rồi quay lại Châu Âu. Gã đã mất thời gian ở bên này quá lâu rồi, cần phải trở về. Còn trả thù, có được Ngao Tuyết đã là sự trả thù lớn nhất cho Tiêu gia cùng Lãnh Phong rồi.

Không cần phải làm thêm điều gì nữa.

Bên trong phòng bếp, một cô giúp việc đang dọn bàn ăn, có vẻ như biết trước cô tới nên đã chuẩn bị từ trước. Có vẻ bản thân đã đói. Dạo này cô có chút thèm ăn đồ chua, nhanh đói bụng nhưng ăn vô lại thấy khó chịu, không rõ dạ dày bị sao nhưng vẫn tạm chấp nhận được. Vui vẻ chạy lại giúp cô giúp việc dọn bàn. Dù sao cô cũng không phải kẻ thích ngồi mát hưởng bát vàng. Cô thích giúp đỡ mọi người hơn. Cũng lâu rồi cũng không hoạt động gì, muốn vận động một chút

”Chị để em giúp cho” Nói rồi, cô nhẹ nhàng nâng bát canh nóng hổi, đi tới đặt lên bàn. Đúng lúc này, bản tin tivi bỗng phát một đoạn tin tức

”Theo tin tức mới nhận được, buổi lễ đính hôn của Tiêu Lãnh Phong, chủ tịch của L sẽ được tổ chức vào ngày 15 tới tại Rose.....”

Nghe tới đây, tâm trí Ngao Tuyết như dừng lại, thất thần, đôi tay không tự chủ được mà buông ra.....

Choang.....

Tiếng bát rơi xuống đất vang lên, bát canh trên tay Ngao Tuyết rơi xuống đất vỡ làm đôi, canh nóng bắn ra đổ xuống chân cô. Vợ vàng cúi xuống đất thu dọn mảnh vỡ, tránh cái nhìn của Vũ Duy cô khẽ nói

“Xin.. xin lỗi, không cẩn thận, tay chân em chán quá...”

“Cô để tôi, dọn cho, thật là canh nóng, bị đổ hết rồi. “ Cô giúp việc tuy có chút khó chịu nhưng cũng không dám nặng lời.

Vũ Duy khẽ nhủ mảy, gã thừa hiểu cô bị làm sao, người con gái này làm việc gì cũng rất cẩn thận ít khi gặp sai sót. Làm đổ canh sao? Có lẽ vừa nghe được tin Lãnh Phong chuẩn bị đính hôn với người khác nên bị sao nhãng đây. Gã có chút khó chịu nhưng lại thấy đôi chân trần sưng đỏ do canh nóng, chỉ khẽ nói

“Có bị bỏng không, chị đi lấy chậu nước lạnh lại đây, bỏ thêm đá vào”

“Em... em vào nhà vệ sinh chút, không sao đâu” Cô vội vã chạy vào nhà tắm, ánh mắt của Vũ Duy thủy chung không hề rời khỏi người cô. Đôi vai nhỏ khẽ run lên..... Có lẽ là sẽ khóc.....

Lâm Ngao Tuyết vào phòng tắm, vội xả nước lạnh vào chân, tinh thần như bị tê liệt, mất cảm giác không hề thấy bỏng rát. Cô dừng lại, tựa chút vào thành buồng tắm. Chỉ có cảm giác đau đốn xiu trong lòng thôi, thế nhưng nó lại rất khó chịu, không nói thành lời. Những lời lúc đó Lãnh Phong nói, rốt cuộc cũng đã làm, đính hôn với Diệp Ngọc Chi.....

Ngẩng đầu lên, nhìn chính bản thân mình qua gương, gương mặt đã gầy đi một chút, trông vô định thiếu sức sống. Gần hai tháng này, cô đã làm gì mà thành ra như vậy chứ. Thật chẳng đáng chút nào. Họ đính hôn thì liên quan gì tới cô. Xả nước, hất những vũng nước vào mặt mình cho tỉnh táo lại. Cái gì đến sẽ phải đến. Cứ bình tĩnh mà đối mặt. Đính hôn, kể cả kết hôn, cũng không có gì quan trọng cả.

Hít một hơi thật dài, cô mỉm cười với mình. Mở cửa trở ra. Vào đến phòng ăn, Vũ Duy đã ngồi ở đó. Cô cười với anh

“Xin lỗi, làm đổ bát canh ngon”

“Không bị gì chứ?” Gã tỉnh bơ hỏi. Nhìn bộ dáng bình tĩnh dửng dưng kia, gã cũng không muốn ép buộc gì nhiều cả. Họ đính hôn thì càng tốt, sự việc đó đáng chúc mừng.

“Không sao? Chỉ hơi rất tệ thôi, nhưng mà tiếc bát canh đó quá”

Vũ Duy nhẹ nhàng múc canh vào bát rồi đưa cho cô

“Tiếc thì ăn đi, dạo này em có vẻ ăn ít đấy.”

Đón lấy bát canh, múc một thìa nhẹ nhẹ thổi cho bớt nguội, định đưa vào miệng thì một trận buồn nôn ập tới, vội vàng bỏ bát xuống cô lại chạy vào nhà vệ sinh. Vũ Duy cũng có chút lo lắng theo vào. Thấy cô nôn khan, y khẽ nhủ mảy, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Khẽ vỗ nhẹ lưng của cô. Gã lạnh lẽo hỏi

“Kinh nguyệt tháng này của em, có đều không?”

Cô giật mình khi nghe gã hỏi vậy, có chút không hiểu ý chỉ nói

“Vấn đề riêng tư này, anh cũng muốn biết sao?”

Nhưng rồi, nhìn vào mặt y, cô chột chột dạ. Kinh nguyệt..... Trước giờ kinh nguyệt của cô cũng không đều lắm, nhưng đã hai tháng rồi. Có chậm cũng chỉ 1 tuần. Mỗi lần đến ngày là bụng đau âm ỉ, chỉ muốn nằm một chỗ không dậy. Nhưng quả là hai tháng nay đã không có..... từ lần cô và Lãnh Phong phát sinh quan hệ....

Lẽ nào.....

Chỉ thấy Ngao Tuyết nhẹ nhàng đặt tay lên bụng bằng phẳng của mình.

Lẽ nào.... Cô có thai?

Dạo này có chút thèm đồ ăn chua, những đồ thường ngày muốn ăn thì cảm thấy chán ngán. Khẩu vị có chút thay đổi, kén ăn hơn. Cô chỉ cho rằng dạ dày không tốt. Nhưng không nghĩ tới vấn đề này....

Vũ Duy nhìn động tác này, gã có chút không vui.....

Trong phòng khám của bệnh viện, cô y tá nhìn cô cùng Vũ Duy, rất vui vẻ nói

“Chúc mừng hai vợ chồng, chị nhà đã có thai được 7 tuần rồi. 3 tháng đầu cần chú ý đi lại, tránh để vấp ngã, để cho thai vị hoàn toàn ổn định đã”

Có thai!

Suy nghĩ ấy vang lên trong đầu Ngao Tuyết, cô chưa chuẩn bị tâm lý để có đứa nhỏ này. Hay nói đúng hơn, đứa nhỏ này xuất hiện là không thích hợp vào thời điểm này. Nó ra đời, cô không thể cho nó một gia đình hoàn chỉnh có ba mẹ được. Hơn nữa, cô và Lãnh Phong đã chia tay rồi, thật sự có đứa bé này vào thời điểm này, không thích hợp.....

Khi mà cô còn mãi suy nghĩ tới vấn đề này, Vũ Duy đã lạnh nhạt lên tiếng

“Cô làm thủ tục cho chúng tôi, chúng tôi muốn bỏ đứa bé này đi”

Câu nói này dường như kéo Ngao Tuyết trở về hiện thực. Phá bỏ nó ư? Không muốn. Nó là con của cô với Lãnh Phong, là kết tinh của tình yêu, dù tình yêu ấy không còn nhưng nó là con của cô. Là ruột thịt, là máu mủ của cô. Bỏ nó ư? Không được. Nó là con của cô. Bản năng của người mẹ trong cô không cho phép điều đó.

“Không được” Cô lạnh nhạt trả lời, vội đứng lên. “Dù thế nào em cũng không bỏ nó”

“Lâm Ngao Tuyết....”

“Nó là con của em... Là một sinh mạng, không bỏ được”

Nhận thấy hai người có vẻ bất đồng ý kiến, cô y tá cũng khó xử chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo

“Hai anh chị cứ bàn bạc kĩ đi, thai nhi còn nhỏ, có thể bỏ được, nhưng nếu bây giờ phá, có thể sau này không thể có con được. Dù sao bây giờ, có con cũng khó, không nên phá bỏ làm gì. Còn nếu muốn phá thì hôm nay cũng không thích hợp. Hai người cứ về bàn bạc kĩ, nếu muốn phá thai, thì mai quay lại đừng ăn uống gì cả.”

Đứa bé, nghĩ tới đây, Ngao Tuyết cảm thấy thật kì lạ, có chút cảm giác mình lớn hơn, trưởng thành hơn.... Tâm trạng cũng vui vẻ kì lạ, mặc dù không có ba đứa nhỏ, nhưng chính bảo bối ấy lại mang cho mình niềm an ủi kì lạ. Cô phút chốc đã quên đi những ngần ngại ban đầu, muốn sinh nó ra, muốn nuôi dưỡng nó, yêu chiều nó, muốn giành tất cả tình yêu thương của mình cho nó. Cảm thấy thật có ý nghĩa. Như một món quà mà ông trời cho cô, một bảo bối mà cô muốn phần yêu thương trân trọng. Ánh mắt chan chứa niềm vui ấy tuy có rơi vào mắt Vũ Duy nhưng gã muốn phần khó chịu. Gã không muốn có một sợi dây liên kết nào giữa Ngao Tuyết cùng Lãnh Phong. Khó khăn lắm mới có thể kéo cô ở bên gã, gã không cho phép chuyện gì bất trắc xảy ra, đứa nhỏ này có thể khiến hai người họ gương vỡ lại lành. Ngao Tuyết là người thế nào, có thể hy sinh mình vì những người thân xung quanh. Dù Lãnh Phong có gây ra chuyện gì có lỗi như thế nào, nhưng chỉ cần còn tình cảm, có thêm đứa bé này nữa, thì cô sẵn sàng tha thứ cho và quay trở lại với Lãnh Phong. Trên đời này, người hiểu rõ Ngao Tuyết nhất, không phải là Lãnh Phong, mà là Vũ Duy. Y biết rõ cô đang vui sướng, đang hạnh phúc nhưng y không cho phép điều đó xảy ra. Tuyết đối không bao giờ.

Mà Ngao Tuyết cũng cảm nhận được luồng khí tức của Vũ Duy, y trầm mặc không nói câu nào. Về mặt lạnh lùng khác xa so với sự cộc nhễ thường ngày. Có chút lo lắng, cũng sợ hãi. Vũ Duy muốn cô bỏ đứa bé đi. Điều này cô không làm được. Liệu y đang tính toán điều gì? Nếu y cưỡng ép cô bỏ đứa bé này..... điều này y có thể làm được. Cô biết y có thể làm như vậy, đủ nhẫn tâm tuyệt tình. Bàn tay cô lạnh buốt, ra mồ hôi lạnh. Có chút bất an không thể nào kìm nén được.

Khi mà cánh cửa phòng tại Tuyết hiền đóng lại. Không khí có sự áp bức lạnh lẽo ngọt ngào tới bức người. Nhìn người đàn ông đang quay lưng đứng cách mình không xa, cô lấy lại bình tĩnh cô lên tiếng

“Vũ Duy.....”

“Chuyện gì?”

“Đứa nhỏ.....”

“Mai đi phá thai đi” Gã lạnh lùng kết án tử hình cho đứa bé. Đứa nhỏ này gã không cần, chỉ cần người đàn bà đang đứng trước mặt mình thôi. Một chút nguy cơ nào khiến cô vụt khỏi tay gã cũng không được.

Chỉ thấy bàn tay mềm mại đặt lên vùng bụng, cô hiểu, cô cần cầu xin gã. Trước giờ cô chưa từng cầu xin ai cái gì cả, lòng tự tôn của cô không cho phép cô làm việc đó. Cầu xin là biểu hiện của nhút nhát, của không có bản lĩnh, của sự yếu đuối. Cô không cho phép. Nhưng tới giờ phút này, cô đang nằm trong tay Vũ Duy, sinh mệnh bé nhỏ kia, chỉ cần một cái xô ngã cũng có thể mất đi. Vũ Duy là người như thế nào? Cô có đủ hai tháng để hiểu toàn bộ con người y. Dù yêu cô, nhưng có thể sẵn sàng bóp cổ cô không một tia do dự, sinh mạng vốn mong manh như vậy, huống chi là tiểu sinh linh mới hình thành này.

“Vũ Duy, trước giờ, em chưa cầu xin ai điều gì? Chuyện gì cũng cố gắng tự mình giải quyết. Nhưng hôm nay.....”

Cô từ từ quỳ xuống đất, tiếp tục nói

“Coi như em xin anh, đừng bắt em bỏ đứa bé này.....”

Tâm có chút đau, gã cũng vô cùng bức mình, phiền não. Gã không mong chờ có đứa nhỏ này. Nếu là con của gã với cô thì khác, nhưng là của người đàn ông kia, vừa là tình địch, vừa là kẻ thù không đội trời chung. Không thể nào được. Tuyệt đối không cho phép

“Vi Lãnh Phong sao? Vì muốn níu kéo hấn ta sao?”

Ngao Tuyết khẽ lắc đầu, cô nói

“Vi em... Vì nó là con của em, nó ở trong bụng em rồi. Chỉ cần nghĩ tới trong bụng có một đứa nhỏ, em cảm thấy thật hạnh phúc..... Có lẽ đó là bản năng làm mẹ của bất kì ai.... Bỏ nó đi, cũng như là giết chết em một lần vậy”

“Là vì đứa bé là con của Lãnh Phong, ba nó là người em yêu, nên em mới như vậy. Nếu đứa bé là con anh, em liệu có để lại không?”

Đôi mắt trong veo của cô, nhìn gã thật lâu, rồi nhẹ nhàng trả lời, thật dịu dàng

“Sẽ không? Chỉ cần đứa bé là con của em, em sẽ sinh ra nó. Em với Lãnh Phong chia tay rồi. Dù có con thì đã làm sao? Nó sẽ chỉ là con của em thôi, em có khả năng nuôi đứa nhỏ này không cần có ba. Hơn nữa, nó cũng là một mạng người, một sinh linh bé nhỏ.....”

Vũ Duy khoanh tay lại, tựa tiếu phi tiếu nhìn cô. Gã đã lấy lại vẻ bình tĩnh, cái đầu lạnh của mình từ lúc trở về đây. Gã cũng chỉ muốn thử cô thôi. Gã biết cô chỉ có ý tứ như vậy, nhưng gã không muốn bản thân mình phải chịu thiệt thòi cái gì, mỉm cười lên tiếng

“Đứng lên đi. Ngao Tuyết, anh là kẻ làm làm gì cũng phải có lợi cho mình. Giữ đứa bé này lại thì anh cũng phải được lợi lộc gì chứ, nó không phải là con của anh.”

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Ngao Tuyết cắn răng nói rồi đứng dậy. Cô hiểu tính cách này của Vũ Duy, muốn như vậy cần phải đáp ứng yêu cầu nào đó. Con người này vốn là như vậy?

Vũ Duy mỉm cười chỉ tay về phía chiếc giường lớn

“Nếu như em có thể khiến anh... vui vẻ hài lòng, thỏa mãn được anh. Anh sẽ để em giữ lại đứa nhỏ...”

Gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch ra, lui lại vài bước, chần chừ... Vũ Duy phi thường hài lòng với biểu hiện này...

“Vậy mai anh sẽ đưa em đi phá thai. Đi nghỉ sớm đi....”

Gã chẳng cần cô phải hiến thân làm gì, vì dù sao gã cũng kiên quyết rồi. Không cho phép nghiệt chủng ấy ra đời. Chỉ đơn giản đưa ra điều kiện ấy làm khó cô thôi. Cô làm sao có thể phản bội lại Lãnh Phong được. Dù sao gã cũng không cần thiết ép buộc có được thể xác cô vào lúc này. Nói rồi gã quay người vào phòng tắm.

Lâm Ngao Tuyết thất thần đứng đó. Nếu quả thật chỉ được lựa chọn như vậy..... Cô đột nhiên rất muốn bỏ trốn, muốn biến mất khỏi chốn này, muốn chạy càng xa, Vũ Duy càng tốt.

Nhưng cô có thể trốn đi đâu.... Bên ngoài có rất nhiều kẻ canh gác. Dù không thấy người đâu, nhưng cô có thể cảm nhận được, có rất nhiều vệ sĩ đang bảo vệ Vũ Duy, đồng thời cũng có những con mắt đang giám sát cô. Ở nơi này, căn bản cô hoàn toàn không có khả năng chạy trốn hay nương nhờ ai... Vũ Duy đã khóa chặt cô trong cái lồng son này rồi. Cô chỉ có thể ở trong này, không sao trốn thoát được.

Điều kiện này.... vốn dĩ gã đưa ra là làm khó cô, là bắt ép cô phải bỏ đứa nhỏ, căn bản là không cho cô có quyền lựa chọn hay quyết định....

Bàn tay bé nhỏ siết chặt lại, cô lại đang đè nén cảm xúc của mình, nắm chặt uất ức này lại, không để cho nước mắt rơi xuống. Bản thân tựa hồ đã có một quyết định.

Vũ Duy tắm xong, vẫn thấy cô thơ thẩn ngồi trên sàn, có lẽ dòng nước lạnh làm gã thoải mái tinh thần hơn, thấy cô như vậy cũng có chút không đành lòng

“Yên tâm, sau này chúng ta sẽ có con, đứa nhỏ hưởng đầy đủ tình cảm của gia đình, ra đời đúng lúc, sẽ tốt hơn.....”

Nói xong gã cũng chẳng ý thức được tại sao lại nói mấy vấn đề này. Ngao Tuyết đứng dậy, đi tới bên cạnh gã. Đôi mắt cô thật bình tĩnh mà nhìn vào mắt gã.

“Anh nói, nếu như em có thể khiến anh vui vẻ, thoải mái.... Anh sẽ để em giữ lại đứa bé đúng không?”

“Ừ” Gã cười lạnh, cô lại dám làm như vậy hiến thân sao?

Khẽ nhắm mắt lại, rồi lại mở ra cô vẫn nhìn y, chăm chú rồi từ từ nói

“Em... đồng ý.....”

Vòng tay ra sau lưng, cô từ từ kéo khóa váy. Mất khóa, chiếc váy chậm rãi rơi xuống mặt đất, đường cong cơ thể cứ như vậy lộ lộ hiện ra trước mắt Vũ Duy. Kiễng chân lên, đôi tay vòng qua cổ Vũ Duy, cô chủ động hôn anh. Vũ Duy là kẻ như thế nào, đục nước béo cò, từ trước tới nay, kiếm lợi bất chính không tiếc thủ đoạn nào rồi. Cảnh xuân hiện ra trước mắt, thức ăn dâng tới miệng mình rồi, gã chẳng tội gì mà không hưởng thụ.

Vòng tay ôm lấy cô ép sát cô tựa vào gần mình, gã nhiệt tình đáp lại nụ hôn ấy, một cái chuyển mình khiến cả hai đã nằm trên giường, cô đã nằm dưới thân gã. Khẽ nhìn cô, gã bảo

“ Chuyện này là do em tự nguyện đấy”

“ Em biết.....” Cô trả lời.

“ Biết..... Ngao Tuyết, có thể em biết nói dối, nhưng cơ thể của em thì không?” Từ lúc đấy cô ngã trên giường cả người cô đã cứng ngắc lại rồi. Tự nguyện mà như vậy ư? Gã cười

Bàn tay Lâm Ngao Tuyết di chuyển kéo vạt áo tắm của Vũ Duy ra, chốc lát chính gã cũng không còn mặc gì, bàn tay lướt tới bờ ngực rộng lớn ấy.....

Vũ Duy khẽ cầm lấy tay cô, không để nó chạy loạn nữa, gã thừa hiểu cô chẳng có kinh nghiệm gì rồi, vì vậy tốt nhất là để gã dạy cô..... Rốt cuộc thì cũng có ngày, gã có thể khiến cô chủ động lên giường cùng. Gã sẽ cho cô khoảng thời gian ấn tượng nhất, khó quên nhất, khoái cảm nhất. Gã khẽ thì thầm bên tai cô

” Lãnh Phong, có thể khiến em hoạt khoái không? Hôm nay, anh sẽ khiến em hài lòng không quên được, Ngao Tuyết”

Tâm cô nghe những lời nói ấy, bỗng nhiên lại đau đớn..... Cô rõ ràng biết, cô đã phản bội Lãnh Phong rồi, sau ngày hôm nay, cô không thể trở lại với anh, sau này sau này tận mãi về sau cũng không được nữa rồi. Mà lúc này, cơ thể dưới sự dẫn dắt của Vũ Duy, dục vọng nổi lên, không còn để tâm tới những gì cô nghĩ nữa. Nếu đã làm rồi, thì phải làm tới cùng thôi.....

Đêm ấy, nơi Tuyết hiện này, mảnh xuân tình diễn ra vô cùng sinh động, tràn ngập không khí hoan ái cực độ, do chính Vũ Duy ép buộc..... Gã chỉ biết điên cuồng mê đắm vào cái thân thể xinh đẹp mê người ấy, liên tục đòi hỏi, ép buộc Ngao Tuyết cả một đêm, điên cuồng đưa cô tới đỉnh cao hoạt khoái, khiến cơ thể bé nhỏ của cô chưa thuần thực sự đòi không chịu nổi, mãi khi gần sáng mới chịu để cô thiếp đi. Gã hy vọng, sau màn hoan ái kịch liệt này, có thể khiến cái thai tự nhiên mà mất đi. Vừa hưởng thụ cũng là vừa tính kế cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Là yêu là hận, là chút động tâm hay là tình si

Sáng sớm, Lâm Ngao Tuyết từ từ tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, gương mặt Vũ Duy đã rõ ràng trước mặt cô, thân cận một cách rõ ràng. Cô đang ở trong lòng y, cánh tay y vòng qua ôm chặt lấy eo cô, hai kẻ trần truồng không mặc gì....

Cô nhắm mắt lại, thở dài một hơi, dù có muốn đem qua chỉ là một giấc mơ cũng không thể được. Thân dưới đau nhức làm cô nhớ tới cái đêm cuồng loạn đem qua..... Cả người chỉ chít những dấu vết của y..... Cửa y bức ép, của y điên cuồng đòi hỏi..... Tất cả đều rõ ràng trong trí nhớ cô, chứng minh đây không hề là mơ

Sao y có thể ép buộc cô như vậy được, thật quá sức lực, đem qua không biết lúc cô thiếp đi rồi, bao lâu y mới chịu để cho thân thể cô được yên... Khẽ xoay người cô định rời giường, cô muốn mau chóng mặc lại quần áo. Dù sao cô vẫn xấu hổ khi người ta thấy hết cơ thể mình. Nhưng chưa kịp làm gì, Vũ Duy đã kéo cô nằm lại giường. Đôi tay gã bắt đầu không yên phận...

” Ngao Tuyết, anh muốn em.....” Gã thì thầm nhẹ bên tai cô... Sắc mặt cô trắng lại, sau một màn ép buộc đem qua, gã vẫn còn đủ sức lực sao? Người ta nói chẳng sai, đàn ông kẻ nào cũng đều là sói cả.....

“ Vũ Duy, em mệt lắm...” Cô khẽ nói. Thật sự cơ thể cô đau nhức mệt mỏi lắm rồi. Còn muốn nữa sao? Không được.

” Ngoan, chiều anh lần này thôi” Gã hôn nhẹ trán cô, thật sự lúc cô tỉnh làm gã cũng tỉnh theo, của cô động dậy nhẹ cũng khiến gã có phản ứng rồi. Như vậy làm sao có thể rời giường lại đây. Tiếp tục công việc của mình bỏ qua lời cô nói để cả hai rơi vào hoan ái tình dục vô cùng cuồng nhiệt. Bên tai cô văng vẳng tiếng Vũ Duy, dịu dàng nồng nhiệt

” Ngao Tuyết.... Thật mỹ.....”

.....

Ngao Tuyết có chút sợ hãi tình lực của Vũ Duy, trông y còn eo lá mềm mại hơn cả Lãnh Phong mà không ngờ lại điên cuồng như vậy.....sau cơn mây mưa, y biết cô đau đớn. Cũng phải thôi, cơ thể cô chưa thích ứng được. Mới là lần thứ hai, sau này còn nhiều thời gian.

Gã khẽ bồng cô lên. Cả người không mặc gì khiến cô vô cùng xấu hổ dán sát vào người y, Vũ Duy có chút hài lòng. Thả cô nhẹ nhàng vào bồn tắm, xả nước ấm, đổ vào đó chút tinh dầu hoa hồng, oải hương, ô liu y cười nói

”Ngâm thế này sẽ làm em thoải mái....”

”A... cái đó.... Vũ Duy anh có thể ra ngoài không?” Ngao Tuyết có chút không tự nhiên.

Vũ Duy mỉm cười không nói đứng dậy xả nước từ vòi sen chính mình tắm rửa. Cả thân hình y đập vào mắt cô, khiến cô đỏ mặt quay đi, dù sao cô cũng còn ngây thơ lắm, tuy đã có quan hệ với nhau, nhưng nhìn trực tiếp như vậy cũng có chút xấu hổ. Cô nhắm mắt dưỡng thần, không dám nhìn y. Tuy là thân hình y..... thực tuyệt....

Cô gỡ nhẹ đầu, tự trấn an mình, cô đang nghĩ linh tinh gì thế này, thật đáng xấu hổ..... Nên tập trung vào chuyện của mình.

Thả lỏng bản thân, cô bắt đầu thư giãn, nước ấm làm cơ thể cô cảm thấy tốt hơn, bớt đau nhức, tinh thần cũng thả lỏng hơn rồi từ từ thiếp đi....

Lúc tỉnh lại, cô đang mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, nằm trên giường. Mà Vũ Duy cũng đang ngồi bên cạnh cô, gã nhìn cô mỉm cười

” Tỉnh rồi sao?”

” Em ngủ quên sao?” Cô có chút giọng gào thét tự nhiên. Tắm thôi cũng ngủ quên được, chứng tỏ đêm qua cô đã mệt mỏi thế nào. Là y đã quá mạnh tay sao? Gã trong lòng tự nhủ

” Đúng vậy?”

” Là anh mặc đồ cho em”

Gã gật đầu ” Không được sao? Chúng ta đâu còn gì dẫu điểm nữa....”

” A.... Không phải, em không có ý như vậy?” Cô khẽ xoay người tránh cái nhìn đầy nhiệt hóa của Vũ Duy, cô sợ nhất là khi y dùng ánh mắt ấy nhìn mình

Bất chợt một cơn đau bụng kéo tới, cô khẽ nhăn mặt chịu đau đớn. Cảm giác thân dưới một chất gì đó ẩm ướt chảy ra.....

Nhìn thấy sự việc này, có lẽ Vũ Duy cũng biết là có chuyện gì xảy ra. Bản thân Ngao Tuyết cũng lo lắng. Cô miễn cưỡng nhìn Vũ Duy

” Đưa em đi viện được không? Em đau bụng quá....”

Vũ Duy thần nhiên nhìn cô, rồi nói ” Anh đã mời bác sĩ tới rồi....”

Ngao Tuyết trong cơn đau nhứt mảy nhìn anh, lúc này một vị bác sĩ đi vào. Cô ta khám cho Ngao Tuyết rồi nói

” Bị động thai rồi, có thể trực tiếp bỏ đứa bé đi....”

Bấy giờ, Ngao Tuyết mới vỡ lẽ. Tại sao Vũ Duy điên cuồng như vậy, mạnh mẽ mãnh liệt như vậy, rõ ràng biết cô còn non nớt mà liên tục đòi hỏi. Vốn dĩ anh chỉ muốn không cho đứa bé này ra đời. Thật độc ác. Cô nén đau, với tay cầm tay bác sĩ, khẽ rên rỉ cầu xin, đôi mắt khẽ vương những giọt nước mắt....

” Bác sĩ, làm ơn.... làm ơn cứu đứa bé....”

Vị nữ bác sĩ kia có chút ái ngại nhìn cô, khẽ nhìn Vũ Duy. Bấy giờ Ngao Tuyết quay sang nhìn y, cô khẽ nói

” Vũ Duy, mong anh giữ lời.....”

Y không nói gì, đi tới bên ghế sofa ngồi xuống, nữ bác sĩ dường như hiểu ý tứ, cô nói

” Tôi sẽ tiêm thuốc cho cô, nếu máu tiếp tục ra thì e là phải bỏ đứa bé đi”

” Tôi hiểu rồi”

Vị nữ bác sĩ kia, nhẹ nhàng tiêm cho Ngao Tuyết 3 mũi. Từ nhỏ tới lớn, Ngao Tuyết rất sợ tiêm, có lần bị bệnh, cô kiên quyết không chịu cho bác sĩ tiêm. Đợi lúc cô thiếp đi định tiêm thì cô gái nhỏ bỗng giật mình tỉnh giấc. Sống chết cũng không cho bác sĩ tiêm cho mình.

Bao năm nay cô không chịu tiêm cái gì cả, vậy mà bây giờ phải nén nỗi sợ hãi này vào. Vì đứa bé.... Con yêu mẹ chỉ có thể làm được như vậy thôi, xem số phận của con, có duyên với mẹ không. Trong lòng cô, tự nhủ nhủ với đứa nhỏ như vậy.....

Qua một hồi, bác sĩ khám lại cho cô, có chút nhẹ nhõm

” Thai vị ổn định chút rồi, nhưng còn rất yếu ớt, tốt nhất nên hạn chế quan hệ vợ chồng, hoặc nhẹ nhàng điều độ. Chị tốt nhất thời gian này nên nằm im trên giường. Có gì mai tôi lại tới khám”

” Cảm ơn bác sĩ” Ngao Tuyết nghe vậy, khá vui mừng, cô nằm trên giường rồi rít cảm ơn.

Đội vị nữ bác sĩ kia đi khỏi, Vũ Duy mới rời khỏi ghế, tiến tới sát gần giường, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên bụng cô, lạnh nhạt lên tiếng không rõ ý tứ đang vui hay buồn

”Ngạo Tuyết, tiếc quá, có lẽ lần sau anh nên mạnh hơn, có thể khiến nghiệt chủng này ra ngoài xem ra phải vất vả một chút rồi”

Cả người Ngạo Tuyết khẽ run lên, cô hít hơi, cố gắng bình tĩnh, giữ thái độ điều hòa như vậy mới tốt cho thai nhi. Đồng thời cũng là ép mình mau chóng lấy lại bình tĩnh của, ngược nhìn Vũ Duy rồi hỏi

”Vũ Duy, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Cô hiểu Vũ Duy, nếu y muốn làm thì y đã không nói trắng ra như thế với cô rồi, chắc chắn là có điều kiện gì đó. Mà Vũ Duy, nếu đứa bé ấy đã không thể làm mất đi được, coi như là có duyên với Ngạo Tuyết rồi. y cũng không muốn phải làm chuyện gì đó hai lần

”Thứ nhất, kết hôn với anh, sang châu Âu, không bao giờ quay lại đây

”Em đồng ý” Cô không nhanh không chậm gật đầu chỉ là kết hôn thôi. Cô có thể đáp ứng được.

”Thứ hai...” Vũ Duy nhìn cô rồi nói tiếp ”Sau khi sinh nó ra, phải cho nó đi, em không được nuôi”

Ngạo Tuyết nắm chặt chân, cô gần từng tiếng

”Có nhất thiết phải như vậy không? Anh có thể đối xử ác với em như vậy sao? Có biết chia cắt tình mẹ con là độc ác lắm không?”

”Ngạo Tuyết cũng là nghĩ cho em thôi, chúng ta kết hôn rồi, nếu em không muốn lúc anh tức lên, không kiềm chế được bóp chết nó thì cứ nuôi”

Giọng nói mỗi lúc một lạnh dần, khiến Ngạo Tuyết biết, lời này của y là thật, không phải dọa, không phải cảnh cáo mà là lời nói chắc như đinh đóng cột, nếu cô không cho nó đi, anh sẽ bóp chết nó. Vũ Duy quả nhiên là Vũ Duy, ác độc, tàn nhẫn áp bức người quá đáng

”Em hận anh” Cô khẽ lên tiếng. Quay mặt đi không nhìn y nữa. Cô mệt mỏi muốn nằm nghỉ ngơi, nhưng đồng thời nhẹ nhàng cất tiếng thỏa hiệp của mình

”Em đồng ý” Ngạo Tuyết bây giờ không còn nghĩ được gì nhiều nữa, được tới đâu hay tới đó, hiện giờ chỉ cần giữ được đứa nhỏ, tới lúc sinh cô tính tiếp.

Vũ Duy cũng không muốn áp bức quá, anh biết Lâm Ngạo Tuyết là kẻ giữ lời, không muốn nhiều lời. Hơn nữa, thái độ này của cô anh có thể hiểu được. Ai bị như vậy cũng sẽ làm vậy thôi.

“Em nằm nghỉ đi. Phải rồi, bữa tiệc đính hôn của Lãnh Phong, chúng ta cũng phải tham dự. Hy vọng tới lúc đó, em hoàn toàn khỏe mạnh. Đừng khiến anh thất vọng”

Trông đôi vai cô, khẽ run nhẹ. Y biết y ép buộc cô quá đáng, nhưng y cũng chỉ đành làm vậy thôi. Tuyên bố với tất cả mọi người cô là của y, đường đường chính chính đưa cô đi Châu Âu. Y mong muốn có thể khiến Lãnh Phong khó chịu không thôi.

Đừng nghĩ rằng y không biết sau khi Ngạo Tuyết rời khỏi nhà họ Tiêu, thái độ của Lãnh Phong đã thay đổi như thế nào. Có một số kẻ vẫn đi tìm Ngạo Tuyết ở đâu. Nếu không phải cô gái nhỏ này chỉ suốt ngày ở Rose không đặt chân ra ngoài, thì có lẽ Lãnh Phong đã tìm được cô hỏi rõ sự nguồn rồi. Y biết chỉ có điều y mặc kệ thôi, trò chơi này, y đã thắng rồi. Kể cả có tìm được Ngạo Tuyết có hỏi rõ đi chăng nữa thì cô gái này sẽ không hé một lời đâu.

Y ngạo mạn, y tự tin. Kẻ không từ thủ đoạn nào như y, chưa bao giờ thất bại, kể cả bây giờ. Cái y thu phục được là người con gái này, đáng giá đấy chứ. Lãnh Phong thua y ở người con gái này rồi.

Ngạo Tuyết lúc này không quan tâm được nhiều chuyện như vậy. Cô cũng chẳng muốn tốn công sức xem mục đích của Vũ Duy là gì nữa. Y quá tàn nhẫn, cô vừa sợ vừa muốn trốn tránh y. Cô chỉ muốn ngủ, hão hão nghỉ ngơi thật tốt cho đứa bé này được bình an ra đời.

Những ngày sau đó, Vũ Duy quả đã để yên cho cô. Y không đòi hỏi cô nữa. Lại giống như khoảng thời gian trước, ôm cô vào lòng rồi ngủ. Hàng ngày bác sĩ vẫn tới khám cho cô đều đặn. Nằm một chỗ tuy có hơi buồn phiền nhưng vì đứa bé cô cũng thật nghe lời làm bệnh nhân không chạy đi đâu. Ngày ngày nằm nghe nhạc vì nghe nói rất tốt cho sự phát triển trí tuệ của bé.

Vũ Duy thật ôn nhu, cũng có thể nhẹ nhàng mà sờ bụng bằng phẳng của cô. Nhưng chủ yếu là ép cô ăn. Cô bị ghen tị hại. Không ăn uống nổi. Khiến Vũ Duy phải bón, đồng thời anh cũng đe dọa nếu không ăn cho đứa bé đi đời. Mà Ngạo Tuyết ngoan ngoãn cố gắng ăn uống. ...

Sau bao ngày nằm trên giường, cuối cùng cái thai cũng được ổn định, Ngạo Tuyết có chút thở phào nhẹ nhõm, cái thai được 10 tuần rồi, tuy cái bụng bây giờ vẫn bằng phẳng nhưng cô vẫn cảm nhận được một sinh linh trong cơ thể mình. Thật kì diệu. .... Ra có con, lại hạnh phúc tới như vậy, không quan tâm trước đây bản thân đã gặp tổn thương gì, tất cả dường như đã lùi xa vào quá khứ, hạnh phúc tới từ chính đứa bé này. Cô trân trọng, cô yêu thương, cô muốn nó có thể mạnh khỏe mà ra đời.

Xuống giường, cô đi dạo nhẹ nhàng. Phải nói khung cảnh trong Tuyết hiện thật đẹp, xanh mướt một màu xanh tươi trẻ làm người ta cảm thấy khoan khoái. Ngồi trên xích đu, khẽ đu đưa. Nếu có thể cùng nhau sống ở đây thì tốt. ...

Đặt tay lên bụng, cô lại nhớ tới lời Vũ Duy. .... Cô phải cho nó đi thật sao? Bản thân cô chắc chắn mình không thể làm được. Chỉ còn một cách, là chạy trốn thôi. Từ lúc Vũ Duy ép cô cho đứa bé đi, là trong lòng cô quyết định phải rời xa Vũ Duy, chạy trốn tới một nơi thật xa.

Nếu muốn làm như vậy, phải chuẩn bị thật kỹ càng. Không thể để Vũ Duy phát hiện ra, còn phải chuẩn bị một số tiền lớn. Những tháng tới, bụng to lên, cô không thể đi làm việc, nếu không muốn hai mẹ con chết đói thì phải chuẩn bị tiền. Còn cần xem xét xem đi đâu để không bị tìm ra.

”Thưa cô, có khách tìm cô”

”Tìm tôi?” Ngao Tuyết nghi hoặc, không ai biết cô ở đây. Chỉ có lần duy nhất tới bệnh viện khám thai thôi. Còn bình thường hàng ngày bác sĩ đều tới đây kiểm tra cho cô. Dù sao điểm này cũng phải cảm ơn Vũ Duy, đạt được mục đích của mình là y giữ lời, lưu lại đường sống cho đứa bé.

”Đúng vậy, có một cô gái tìm cô. Cô ấy bảo là vợ chưa cưới của cậu Vũ Duy”

Đôi mắt Ngao Tuyết khẽ tối lại, cô khá bất ngờ, kinh ngạc. ....

Vợ chưa cưới. .... y đã có vợ rồi sao? Nhẹ nhàng lắc đầu, cô khẽ cười

Y có vợ rồi sao? Thật nực cười, đã vậy còn muốn kết hôn với cô rồi quay lại Châu Âu. Vợ chưa cưới tới đây định ra mặt bà lớn với cô sao? Còn cái tên chết tiệt kia, có vợ rồi còn dùng thủ đoạn ép buộc cô sao? Vũ Duy tên hỗn đản này. .... Nhưng sao trong lòng, có chút khó chịu thế này. ....

Trở lại phòng khách, một cô gái đang ngồi ở đó, trông bộ dạng cô ta trang điểm lòe loẹt, quần áo muôn phần sắc sỡ bay bướm, Ngao Tuyết có chút thất vọng. Lễ nào tiêu chuẩn mắt nhìn của Vũ Duy lại kém như vậy. Chọn người đàn bà, như hoa lá cảnh thế này, tuy là có nhan sắc, nhưng trang điểm quá đậm, nhìn vào chỉ muốn quay mặt đi cho đỡ vướng mắt mình. Nước hoa thì nồng nặc. Cô có chút không tin đây là vợ chưa cưới của Vũ Duy, mắt của y không thể kém tới mức định cưới người đàn bà này được. Nhưng dù sao đây cũng là khách, cô chỉ mỉm cười xã giao

”Chào chị, chị là vợ chưa cưới. ....”

Ngao Tuyết chưa nói hết câu thì người đàn bà chanh chua kia đã tiến tới tát thẳng tay vào mặt cô

Chát!!!!

Không lường trước mình bị đánh, cô tránh không kịp, gò má đành nhận lấy cái tát này.

”Chị. .... Tôi có già đến như vậy không?”

Từ trước tới giờ, Ngao Tuyết từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ bị đánh. Là viên ngọc quý của mọi người, được mọi người nâng niu, chưa bao giờ chịu ủy khuất, bây giờ bị người lạ vô duyên vô cớ tát mình. Cô có chút bất mãn. Nhưng vì đứa bé, nên cô nén giận, tỏ ra thoải mái

”Vậy. .... xin lỗi, cô bao nhiêu tuổi rồi?” Chỉ cần nhìn cũng biết cô gái này hơn tuổi mình. Cô bề ngoài tuy vui vẻ hỏi nhưng cũng là chọc giận người kia, đừng tưởng cô dễ bắt nạt. Nằm mơ đi.

Người đàn bà đó cứng họng. Trước khi cô ta đến đây đã điều tra rõ ràng về Lâm Ngao Tuyết rồi. Cô ta hơn Ngao Tuyết hai tuổi. Điều này làm người đàn bà này vô cùng tức giận

”Lâm Ngao Tuyết, đồ không biết xấu hổ, dám dụ dỗ chồng của người khác”

”Cô là vợ chưa cưới của Vũ Duy” Đến lúc này Ngao Tuyết có thể khẳng định cô ta không phải. Vũ Duy làm sao có thể mất như mù chọn người phụ nữ không thông minh, không biết trời cao đất dày này được.

”Đúng vậy. Tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cô nên rời khỏi Vũ Duy, càng sớm càng tốt. ....”

Rời khỏi. .... Nếu có thể rời đi được, cô cũng rất muốn, nhưng Vũ Duy là người thế nào? Làm sao có thể để y buông tay đây. Chuyện đó là không thể nào? Ngao Tuyết cười khổ trong lòng

”Chuyện này, tôi cũng rất muốn, nhưng e là không được. .... Nếu chị có thể khiến Vũ Duy buông tha tôi, tôi nhất định sẽ rời đi. ....”

Đó là lời nói vô cùng thật tâm của Ngao Tuyết, nếu như y có thể buông tha cô, cô chắc chắn sẽ rời khỏi nơi này, không bao giờ về đây nữa. Thế nhưng những lời này rơi vào tai người đàn bà kia thì lại thay đổi thành kiểu khác.

”Đúng là mặt dày không biết xấu hổ, nếu cô buông tha không dụ dỗ Vũ Duy, thì anh ấy cũng không thèm để ý cô rồi. Tôi nói cho cô biết, đàn bà xung quanh anh ấy rất nhiều, đừng tưởng có tí nhan sắc mà giữ chân được Vũ Duy. Đàn bà đối với anh ấy chỉ là công cụ làm ấm giường thôi. Cô đừng mơ tưởng hão huyền Vũ Duy yêu cô. ....”

Ngao Tuyết nghe mà khẽ trầm xuống, những lời này cô ta nói, cô có thể mơ hồ đoán được rồi. Nhưng có cần trong giọng điệu mang theo sự ghen ghét thế kia không? Nếu cô với Vũ Duy không là gì thì có cần tới tận đây uy hiếp như vậy không? Người đàn bà này quá ấu trĩ ngu ngốc.

”Những lời này, cô nên nói với Vũ Duy, còn tìm tôi là gì? Chẳng nào anh ta chán tôi, tự khắc sẽ tìm người đàn bà khác. Theo như cô nói, anh ta coi phụ

nữ là công cụ làm ấm giường thì anh ta đối với cô không như vậy chắc”

”Dạng người như cô, không giữ được người đàn ông của mình, chạy tới quyền rũ chồng người khác. Như vậy mà cũng được sao?”

Lâm Ngạo Tuyết siết chặt tay lại, cô thật sự không muốn nổi cáu lên. Nhân lúc cô ta chưa làm cô điên lên cần tống khứ người đàn bà này đi

”Nếu cô tới đây chỉ để nói với tôi những lời này, thì mời cô đi cho. Nơi này không hoan nghênh cô”

Ngạo Tuyết đi tới bên cửa, mở ra, ám chỉ tiễn khách. Nói chuyện với người đàn bà không biết suy nghĩ này chỉ tổ bức mình với thiệt thân thôi.

”Cô nghĩ tôi tới đây, bảo đi là đi được sao? Căn nhà này là của Vũ Duy, người đi phải là cô mới đúng”

Cô khẽ thở dài, chỉ cần cô ra khỏi căn nhà này một bước thôi. Thì không biết có bao nhiêu kẻ bám theo cô rồi. Người đàn bà này không hiểu chuyện gì cả. Thôi mặc kệ cô ta. Cô không rảnh hơi mà lo nghĩ

”Vậy cô cứ ngồi đây chờ Vũ Duy về, nếu anh ta bảo tôi đi, tôi sẽ đi” Đi nhanh không kịp mừng ấy Ngạo Tuyết trong lòng bỏ sung rồi trở về phòng mình.

Cô vào phòng chưa kịp làm gì thì cửa phòng một lần nữa đã bị bật tung ra. Người đàn bà kia bước vào. Theo sau ả là mấy tên cai to lực lưỡng. Cái ánh nhìn của họ dành cho cô, làm Ngạo Tuyết có chút không vui, cùng nghi ngại.

”Cô muốn làm gì?”

Cô ta giờ tờ kết quả khám thai lên trước mặt Ngạo Tuyết, về mặt vô cùng hung dữ quát to lên

”Cô có thai?”

”Đúng vậy?” Cô khẽ gật đầu thừa nhận. Dù sao cũng không việc gì phải nói dối cả.

Cô ta vung tay định tát Ngạo Tuyết thêm lần nữa. Lần này Ngạo Tuyết vươn tay chặn lại

”Đừng có tự tiện đánh người”

Ánh mắt tròn tròn như muốn giết người kia, như muốn nuốt trọn Ngạo Tuyết, muốn xé xác cô ra cho hả dạ, người đàn bà này phát điên thật rồi. Cô ta điên loạn nói

”Khá lắm, Vũ Duy chưa bao giờ cho phép ai mang thai con của mình. Hồ ly tinh cô đúng là được lắm. Nghĩ như vậy mà có thể giữ được Vũ Duy sao?”

”Tôi không hiểu cô nói gì cả, đứa bé không.....”

”Im mồm” Cô ta hừ lạnh rồi nói ”Các anh chăm sóc cô ta cẩn thận....”

”Vâng”

Ngạo Tuyết khẽ lùi mấy bước sợ hãi. Người đàn bà này thật đáng sợ.....

”Cô..... cô muốn làm gì?”

”Để xem Vũ Duy sau chuyện này còn muốn cô nữa không?” Cô ta khẽ cười lạnh, bao nhiêu năm nay, những người đàn bà cặp kè lâu lâu với Vũ Duy, cô ta luôn dùng thủ đoạn này để đẩy họ đi. Mà chắc chắn những người đàn bà như vậy. Vũ Duy không bao giờ dùng lại cả. Lâm Ngạo Tuyết, cô ta mơ hồ cảm nhận được Vũ Duy đối với người con gái này có sự khác biệt. Để có thể tốn công sức của y hơn 1 năm trời ở lại đây lấy lòng, sẵn đón, sẵn sàng bỏ công sức xây cho một biệt viện đẹp như vậy. Còn để cô ta mang thai. Xưa nay Vũ Duy với ai cũng đều dụng biện pháp an toàn. Vậy mà người đàn bà này có thể mang thai con của y. Cô ta căm phẫn, cô ta hận. Tại sao cô ta ở bên Vũ Duy lâu như vậy, mà giường của y chưa một lần có thể lên, đàn bà già có nhiều tại sao cô ta lại thể là ở trong số đó, thậm chí y cũng chẳng bao giờ nhìn ngó cô ta. Những người đàn bà bên cạnh Vũ Duy cô ta đều phải hủy diệt hết.

”Các người, các người không được làm bừa” Ngạo Tuyết lùi dần, cô cảm nhận được mùi nguy hiểm. Không nghĩ người đàn bà kia lại có thể ra lệnh như vậy. Hôm nay Vũ Duy lại không ở nhà. Chắc chắn cô ta đã tính kĩ thời gian nên mới tới đây. Làm sao bây giờ?

Lâm Ngạo Tuyết toan chạy vào phòng tắm. Khóa chặt cửa lại. Trước hết chỉ còn phòng tắm này là có thể bảo vệ được cô. Cửa phòng ngủ đã bị chặn rồi. Không ra được cũng không kêu cứu được. Chỉ còn cách kéo dài thời gian. Đôi tay cô bắt đầu loạn lên, lúc này đầu óc chỉ toàn nghĩ tới Vũ Duy, mong y về kịp cứu cô.....

Cô thật sự sợ hãi khi bắt đầu có những tiếng phá cửa vang lên. Nép mình vào góc tường, tinh thần có chút hoảng loạn. Cả người run rẩy sợ hãi.

Rầm cánh cửa bị đập đổ, 3 gã thanh niên cường tráng tiến vào, tóm lấy Ngạo Tuyết mặc cho cô chống cự gầy dựa thế nào. Sức lực của con gái so với 3 tên cường tráng kia, chẳng thấm vào đâu. Chúng áp cô lên giường, hai kẻ giữ chặt hai tay, hai chân. Kẻ còn lại thì bắt đầu cởi đồ trên người cô.

” Cứu... ” Cô vô lực hét lên. Đầu óc mê muội đi, trước nay gặp chuyện gì khó khăn Ngao Tuyết cũng cố gắng thực hiện tới cùng, không mở miệng ra cầu xin hay cầu cứu ai cả. Cô luôn tự dựa vào chính bản thân mình. Nhưng tới giờ phút này, trong hoàn cảnh như vậy, cô chợt hiểu, cô cũng chỉ là đàn bà chân yếu tay mềm, có những việc một mình không thể làm nổi. Không thể chống cự nổi, không có đủ sức bảo vệ mình. Cô cho rằng chỉ cần mình sống tốt, đối xử tốt với người khác thì người ta cũng sẽ như vậy với mình. Cô không hại ai cả, thì cũng không có ai phải hại cô. Nhưng sao hôm nay lại gặp phải chuyện này. Theo bản năng cô chỉ có thể kêu cứu.

” Vũ Duy... Cứu em... ”

Lúc này cánh cửa phòng bật ra

” Dừng tay lại ” Tiếng nói của Vũ Duy lạnh lùng vang lên như tu la địa ngục, rét lạnh khiến người ta bất giác sợ hãi. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Y càng phần nộ hơn. 3 kẻ kia thấy chủ nhân của mình lên tiếng cũng không dám tiếp tục vội vã đứng lên. Y vội lại gần, cô gái mình yêu, chỉ thấy quần áo cô xộc xệch, cúc áo sắp bị người ta cởi hết. Cô nằm đó khóc lóc thật lớn. Lúc này Ngao Tuyết vô lực nằm đó, cô yếu ớt mỏng manh như những bông hoa trong gió, chỉ cần 1 cơn gió thổi qua cũng có thể làm cô bay mất. Khẽ cởi áo vest, gã bao bọc lấy cô, khẽ ôm cô vào lòng, trấn an

” Không có việc gì? Có anh ở đây rồi ”

Như vớ được phao giữa biển lớn, cô ôm chặt lấy anh. Vạt áo nắm thật chặt, cả người cứ run rẩy. Nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống. Cô khóc như mưa, không ngừng nghỉ. Quả thật lúc đó cô rất sợ hãi.....

Mary trông thấy Vũ Duy trở lại, cô ta có chút hốt hoảng rồi lại tỏ vẻ bình thường cười cười lấy lòng

” Anh về sớm vậy? ”

Y trừng mắt nhìn người đàn bà trước mắt. Cái kẻ y nhìn chường lắm rồi. Kẻ không biết điều này cứ bám theo y trong suốt thời gian bên Châu Âu. Cô ta dám làm hại Ngao Tuyết, y sẽ cho cô ta sống không bằng chết.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay Ngao Tuyết dỗ dành ” Chờ anh giải quyết nốt chuyện này đã ”

Để cô nằm nghỉ ngơi trên giường, Vũ Duy lạnh nhạt bước tới gần Mary. Gã khoanh tay lại, mặt không chút biểu tình nào, lạnh lùng hơn băng đá

” Diệp Ngọc Chi bị cưỡng bức là cô ra lệnh đúng không? ”

” Anh..... ”

” Cô muốn đổ tội cho Ngao Tuyết đúng không? ” Lại hỏi, Vũ Duy tiến từng bước. Sát khí cứ đượm dần, đượm dần, mỗi lúc một nhiều hơn. Khiến Mary vô hình chung sợ hãi lui lại

” Mary, có kẻ dám qua mặt tôi, hành sự thì vốn chịu trừng phạt như thế nào? Cô nhớ chứ ”

Dứt lời, Vũ Duy bóp lấy cổ Mary.

” Những người đàn bà của tôi, bị cô làm gì, tôi đều biết cả. Tôi không nói vì chúng chẳng liên quan gì tới tôi cả. Những cô gái kia, nếu cô đụng vào cô ấy một, tôi sẽ đáp trả mười. Gây cho cô ấy một vết thương nhỏ, tôi sẽ khiến cô đau đớn không bằng chết. ”

Y mỉa mai cười lạnh

” Cô thích ra lệnh cho người khác cưỡng bức con gái nhà lành đúng không? Hôm nay tôi sẽ cho cô nếm thử cảm giác bị người ta cưỡng bức là thế nào? ”

Y chỉ qua đám thuộc hạ

” Các người đem cô ta sang phòng khác, làm cho cô ta vui vẻ ”

” Vũ Duy, anh dám sao? Tôi là vợ anh ”

” Vợ? ” Gã hừ lạnh

” Chúng ta đã kết hôn sao? Cũng có đính hôn chưa? Cô là vợ tôi lúc nào? Là trước nay cô toàn tự nhận thôi. Tôi để yên cho cô, là vì lão cha trung thành của cô. Nhưng cô có tin không? Chỉ một cú điện thoại thôi, ông ta sẵn sàng đồng ý với mệnh lệnh này? ”

” Mang cô ta đi ”

Vũ Duy lạnh lùng ra lệnh, anh không thể chịu đựng nhìn thấy cô ta thêm lần nào nữa. Đàn bà, quá xấu xa độc ác, trang điểm thì lòe loẹt không ra đâu vào đâu cả. Còn dám hại Ngao Tuyết nữa.

” Vũ Duy, anh là tên độc ác, tôi hận anh..... ”

” Vũ Duy..... ”

Tiếng hét cứ mỗi lúc một xa dần.....

Lần trước Diệp Ngọc Chi bị cưỡng bức, gã đã nghi ngờ rồi. Có kẻ dám vượt qua làm trái lệnh gã. Còn sáng nay nữa, dám lừa gã có chuyện gấp. Nếu không phải gã nhanh trí suy tính ra, về kịp thời thì không biết Ngao Tuyết sẽ thế nào.

Quay trở lại nhìn Ngao Tuyết, thấy cô nằm im đấy, người vẫn còn run run, gã lại thấy đau lòng. Chết tiệt gã muốn bám vào Mary làm nghìn mảnh cho hả cơn giận này. Chạm nhẹ gương mặt cô, Ngao Tuyết theo bản năng co người lại, rụt về phía sau, không nhìn xem là ai

”Đừng chạm vào tôi” Cô có chút hoảng loạn sợ hãi. Tinh thần không ổn định. Vũ Duy khẽ thở dài, rồi dịu dàng lên tiếng

”Ngao Tuyết, anh đây..... Đừng có sợ”

Quần tròn mình trong cái áo vest của Vũ Duy, nó có hơi ấm, khiến cô cảm thấy an toàn, lộ gương mặt ra nhìn, Vũ Duy vẫn rất dịu dàng nhìn cô. Trong đáy mắt có tia đau lòng, gương mặt cũng có chút mệt mỏi vội vã. Có lẽ không ai biết, Vũ Duy đã phải chạy vội về đây. Gã đã phải dùng hết sức lực của mình về Tuyết hiền. Trước đây, đàn bà gã nhiều, trắng hoa nhiều. Có kẻ đâm đầu vào y cũng nhiều, nhưng y vốn dĩ không để tâm. Bản tính của y là vậy, chuyện gì không liên quan y mặc kệ. Nhưng không ngờ chỉ một sơ sẩy nhỏ. Lại có thể khiến Ngao Tuyết gặp chuyện. Gã âm thầm thế sẽ dẹp hết toàn bộ đám phụ nữ không biết điều kia đi. Không để kẻ nào hại được cô nữa.

”Vũ Duy.....” Cô nhìn anh khẽ gọi.

”Ừ anh đây, không có việc gì nữa đâu.” Gã trấn an cô. Bàn tay nhỏ bé kia, từ từ dịch chuyển tới nắm tay Vũ Duy. Sự chủ động này làm y có chút bất ngờ. Nhưng đôi tay cô lạnh toát khiến y lo lắng hơn. Ủ đôi tay cô vào lòng bàn tay mình

”Coi tay em lạnh chưa kia”

Lâm Ngao Tuyết vội ôm chặt lấy Vũ Duy. Tâm tình hoảng sợ làm cô không nghĩ được gì nhiều. Cảm thấy có y ở bên thật an toàn. Cô đang rất sợ hãi. Sao lại có người có thể độc ác như cái cô Mary kia chứ. Cô chưa gặp đàn bà nào mà lại đáng sợ như vậy. Có chút tham tiếc hơi ấm của Vũ Duy, cô rúc mặt vào lòng y, cứ ôm chặt y

”Em sợ..... thật sự rất sợ.....”

”Ngoan, không có việc gì? Sau này tuyệt đối không để em một mình nữa đâu” An ủi đồng thời cũng là nói cho chính bản thân mình. Tuyết đối không rời xa cô.

Vũ Duy cứ mặc kệ cô gái nhỏ nhún ôm mình không rời, thấy cô thiếp đi, y mới vừa lòng mà xoay người, đặt cô nằm ngay ngắn trên giường. Gương mặt cô thật an lành. Y tính rồi đi thì mới biết, vạt áo đã bị người nào đó nắm giữ say kia nắm chặt rồi. Có dùng cách nào cũng không buông ra. Y mỉm cười. Nụ cười thật tâm đầu tiên của y trong suốt 20 năm qua

”Ngao Tuyết, như vậy là có biến chuyển rồi phải không? Tình cảm của em với anh.....”

Ngón tay lướt nhẹ trên gương mặt ấy.... ”Nếu hôm nay em bị chúng..... anh nhất định sẽ không rời bỏ em, nhất định sẽ khiến chúng sống không bằng chết.....”

Quãng thời gian đó, vên vẹn chỉ có 3 tháng ở chung. Mọi sự việc đều diễn ra rất nhanh. Như một quán phim nhanh lướt qua đầu Lâm Ngao Tuyết. Vũ Duy, Con người này, cái tên này chính là vết thương lòng của cô. Là sự nhục nhã, áy náy day dứt, là nỗi đau của cô. Là điều mà bản thân cô muốn quên đi nhất. Gặp lại y sau 5 năm, y vẫn có thể nói cô như vậy. Đủ ác đủ tàn nhẫn, đủ để cô sợ hãi muốn tránh xa y càng xa càng tốt.

5 năm rồi, y còn có chấp như vậy sao? Không thể buông tha cô sao? 5 năm trước cả hai người đàn ông cô đều không muốn ở cạnh ai cả. Lần trở về này, có lẽ là sai lầm của cô rồi.

Nhìn cô khóc. Vũ Duy tâm cũng không chịu nổi. Y quá đáng, y biết, là y sai.

”Ngao Tuyết đừng khóc nữa”

Lâm Ngao Tuyết nghe vậy, cô lau sạch những giọt nước mắt. Tại sao trước mặt Lãnh Phong cô vẫn cứ tỏ ra mình mạnh mẽ, không gặp chuyện đau khổ gì? Còn trước mặt Vũ Duy, lại cứ mãi yếu đuối như vậy. Ở cạnh y cái lớp mặt nạ của cô như bị bóc trần, cảm xúc không thể nào điều khiển được. Cô hận. Cô căm ghét y vô cùng

”Vũ Duy” Cô lạnh nhạt nói

”Đàn bà anh không thiếu, tại sao cứ phải là tôi. 5 năm rồi, tại sao vẫn cứ là tôi. Anh làm ơn buông tha cho tôi đi. Không có anh cuộc sống của tôi thật sự vui vẻ hạnh phúc. Từ ngày anh xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Không có một giây phút nào tôi được vui vẻ cả. Chưa bao giờ tôi được vui vẻ cả. Tôi không muốn gặp lại anh chút nào?”

Nhìn cô, gương mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng, ánh mắt vô tình, gã biết cô đã có sự thay đổi. Không còn giống như 5 năm trước đây nữa. Từng lời nói vô tình như đâm vào tim người khác thế này. Lâm Ngao Tuyết của 5 năm trước chỉ có thể giữ trong lòng không nói ra, không muốn làm tổn thương người khác, giờ đã có thể lạnh lùng chỉ trích gã rồi. Tâm có chút đau.....

”Ngao Tuyết.... anh yêu em.....” Gã thống khổ lên tiếng.

”Nhưng tôi không yêu anh, chưa bao giờ yêu cả. Với anh, tôi chỉ có hận, có căm ghét thôi. Tôi chỉ muốn anh biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của tôi. Đừng bao giờ xuất hiện nữa. Vũ Duy, tránh xa tôi ra. Càng xa càng tốt”

Nói xong, cô lạnh lùng đẩy cửa xe ra. Mặc cho Vũ Duy đang ngây người.....

Trước đây, Anh có bức ép cô thế nào, thủy chung cô gái nhỏ không bao giờ nói ra, cứ cam chịu thôi. Anh biết cô ủy khuất nhưng anh tin có thể khiến cô xiêu lòng.....

5 năm... Cô gái ấy xuất hiện lại nói căm ghét, lại nói thù hận. Mặc dù lúc đó tình cảm của cô với gã rất tốt. Không sai được. Cô cũng bị gã làm xiêu lòng. Sao lại có thể tàn nhẫn nói ra như vậy. Cô tàn nhẫn..... Gã cười khổ. Gã tự làm tự chịu thôi. Là gã tàn nhẫn trước với cô.

Rào rào rào.....

Con mưa bắt chợt kéo tới, bầu trời đen kịt, báo hiệu trời mưa rất to. Mà sẽ mưa rất lâu. Tiết trời thất thường sớm nắng chiều mưa tựa như lòng người.

Tâm Ngao Tuyết đau đớn. Cô nhìn ra trong mắt Vũ Duy chút tổn thương. Cái nhìn gã dành cho cô, vẫn thâm tình như ngày nào. Giống hệt ánh mắt của Phong. Hai người đàn ông đó. Nếu có thể cô cũng không muốn gặp lại. 5 năm nay cuộc sống của cô rất bình yên sao? Cuộc sống với hai bảo bối rất vui vẻ hạnh phúc. Tại sao cô lại về đây làm gì? Tại sao lại phải gặp lại hai người bọn họ. Định dày vò cô nữa sao? Hay tại vì năm đó cô trốn tránh tất cả nên 5 năm sau muốn cô phải dùng cảm đối mặt mà giải quyết toàn bộ vấn đề đây. Trốn tránh không giải quyết được điều gì cả.....

Cô thất thần đi trong mưa. Không hiểu sao, lại càng lúc càng thấy tủi thân, càng lúc lại càng thấy mình yếu đuối, bất lực vô dụng. Tại sao cứ dính tới bọn họ cô lại nhát gan yếu hèn thế này. Tại sao tâm can đau đớn thế này... Quá khứ tưởng chừng đã ngủ vùi rồi, đã bị cô lãng quên chôn chặt lại trời đất mạnh mẽ như vậy, Tất cả vẫn rõ ràng không sứt mẻ một chi tiết nào. 3 tháng cô sống với Vũ Duy, từng chút từng chút hiện lên. Rồi hình ảnh Lãnh Phong lại xuất hiện trong tâm trí cô. Ngồi thụp xuống đường, cô co thành một góc đáng vẻ vô cùng cô đơn. Cô rút điện thoại ra, bấm số của Lãnh Phong

”Tuyết nhi, sao vậy em”

”Phong? Anh yêu em chứ” Cô ghen ngào hỏi. Lãnh Phong nghe thấy có tiếng mưa, có chút lo lắng

”Tuyết nhi, em đang ở đâu? Trời đang mưa đấy, anh nghe có tiếng mưa, về đi không ướt...”

”Phong, có thể trả lời em không?” Cô nhẹ nhàng nhắc lại, có chút mệt mỏi.

Lãnh Phong khẽ ngây người, nhưng anh cũng thật nhu tình trả lời cô. Đứng lên, quay ra phía cửa sổ, bên ngoài bầu trời đen kịt, mưa mỗi lúc một to dần

”Ngao Tuyết, anh yêu em, cả đời này chỉ có thể yêu một mình em thôi. Dù anh biết, em đau khổ, em ám ức thiệt thòi là lỗi của anh. Có thể em sẽ không yêu anh, không tha thứ cho anh. Nhưng anh vẫn yêu em, vẫn chờ đợi em. Sẽ bù đắp lại tất cả cho em. Dù có lẽ có bù đắp cũng không đủ nhưng anh sẽ cố hết sức mình.....”

”Đù,” Ngao Tuyết cắt lời anh. Cô mỉm cười” Phong, em yêu anh..... Em vẫn yêu anh” Rồi cô cúp máy. Từ lúc nào nước mưa khi nào không còn rơi xuống, thấm vào người mình nữa. Cô ngước mắt lên, Vũ Duy đang cầm ô che cho cô. Người y thấm đẫm nước mưa. Vương trên gương mặt y, từng giọt nước long lanh, đôi mắt y thật buồn..... thật cô đơn.... cũng tràn đầy những vết thương. Y không nói gì chỉ lặng lẽ đứng đó. Nhưng sao cô lại để ý như vậy? Lại cũng thấy đau như vậy. Tình cảm của cô với Lãnh Phong vẫn như vậy không thay đổi, tại sao còn chú ý tới người đàn ông này, kẻ mang cho mình bao nhiêu bất hạnh? Tại sao cô lại như thế này..... Tại sao? Tại sao chứ? Hàng loạt câu hỏi vang lên, cứ thôi thúc cô, cứ bức ép cô.... cứ dần vật tâm can cô..... Cô yêu Lãnh Phong, cô hận Vũ Duy nhưng tại sao thấy y cũng lại thấy đau lòng. Cô muốn nghe Lãnh Phong nói yêu cô, để có thể trấn tĩnh lại, để có thể khẳng định tình cảm 5 năm qua của cô không thay đổi. Không hề nhưng tại sao lại thế này..... Sao khi nhìn Vũ Duy lại thấy.....

Từ lúc cô xuống xe, trời mưa, là y đã lặng lẽ đi theo cô rồi. Che mưa cho cô, rồi nghe thấy cô nói với Lãnh Phong, em yêu anh.....

Bản thân có chút chua xót. Trong lòng cô thật sự không có chỗ cho gã sao? Thật sự không thể nào tiếp nhận gã sao? Cô yêu Lãnh Phong đến như vậy ư? Gã cũng mong có thể ích kỉ độc ác như trước với cô. Nhưng giờ đây gã hiểu, gã không làm được.

Gã rất muốn, Ngao Tuyết có thể nói với gã, bà từ em yêu anh đấy. Ghen tỵ đau đớn cùng thống khổ day dứt. Đến cuối cùng, gã không thể có được tâm của cô sao? Thật sự không cam lòng. Gã yêu, gã hận cô. Hận ánh mắt cô nhìn gã lúc này.....

Ngao Tuyết tâm trí dần dần thấy mơ hồ..... Cả người mềm nhũn ra rồi ngã phịch xuống mặt đất. Y có chút lo lắng cúi người bế cô, đưa cô trở về xe

”Tôi Tuyết hiền đi”

Thế rồi trong màn mưa chiếc xe từ từ chạy đi.

Còn Lãnh Phong, sau khi thấy Ngao Tuyết cúp máy, bỗng dưng thụp xuống, hay tay ôm lấy đầu. Con đau đớn làm tê liệt tất cả hoạt động của anh. Anh bấm nút gọi thư kí

”Ngọc Chi, gọi bác sĩ cho anh.....”

Hai người đàn ông, cùng yêu sâu nặng một người. Dù họ đều biết họ không xứng đáng với cô. Nhưng thâm tâm không ngăn được chính mình vì người phụ nữ ấy là yêu sâu sắc, yêu điên cuồng thống khổ. Không buông cô ra được. Chữ tình vốn là như vậy. Yêu là không thể dứt ra được.....

5 năm không chỉ cô đau khổ. Họ cũng đau khổ. Yêu càng sâu, đau càng nhiều.

Yêu càng sâu, hận cũng càng nhiều.

Yêu và hận, có lẽ chỉ cách nhau trong gang tấc, có người từng nói hận là biểu hiện cao nhất của tình yêu. Vì thế càng hận là càng khó quên, càng hận càng chứng tỏ bạn yêu sâu nặng. Vì yêu sinh hận, cuộc đời có rất nhiều kẻ như vậy, đi một vòng luân quần dài của yêu rồi hận, cuối cùng mới nhận ra rằng, hận chính là yêu. Không muốn thừa nhận nhưng đó là sự thật. Có lẽ lời nói đó thật sự đã ứng với Vũ Duy, cũng ứng với Ngạo Tuyết chỉ có điều, cô muốn trốn tránh nó mà thôi. .... Cô không thừa nhận không muốn thừa nhận sự thật này. .... Cô cũng yêu Vũ Duy..... Cô không muốn thừa nhận, cô đã yêu một con quý..... Cô không muốn thừa nhận bản thân mình yêu cùng một lúc hai người đàn ông. ....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sự thật

Sau khi được tìm xong, Lãnh Phong cơ hồ có chút đỡ hơn. Anh tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Diệp Ngọc Chi bung ly nước cam vào cho anh, đặt trên bàn, cô ta có chút lo lắng. Dĩ nhiên là vì căn bệnh của đau đầu kì lạ của anh rồi.

”Lãnh Phong, tự dừng lại phát bệnh sao? Cũng đã lâu rồi không phát bệnh mà”

”Không có gì đâu?” Lãnh Phong nhàn nhạt nói, đôi mắt thủy chung không mở ra. ”Hôm nay còn có công việc gì quan trọng cần giải quyết không?”

”Không có”

”Vậy anh về nghỉ ngơi trước đây.”

”Có cần em đưa anh về không?”

”Không cần. Em ra ngoài làm việc đi”

Ngọc Chi bấm môi rồi quay ra, đúng lúc này cô gặp Tiêu Hà cùng An Lương tiến vào phòng. Có chút cúi đầu, cô biết hai người này không thích mình, dù họ trước mặt tỏ thái độ bình thường nhưng ánh mắt lại hiện rõ sự chán ghét. Cô cũng mặc kệ. Không quan tâm họ nghĩ gì về mình.

Tiêu Hà ái ngại nhìn Lãnh Phong gương mặt tuần tú có chút tái mét, thần sắc không ổn định

”Ngạo Tuyết có biết việc cậu bị bệnh này không?”

”Không nên để cô ấy lo lắng, bây giờ chỉ cần mang lại niềm vui cho Ngạo Tuyết là được rồi” Lãnh Phong chậm rãi lên tiếng. Tâm trí lúc này vẫn còn đặt trên tai cuộc điện thoại bất ngờ của Ngạo Tuyết lúc này. Cô nói cô yêu anh. Trong tiếng mưa tuy không thật rõ ràng nhưng quả đúng là cô nói cô yêu anh.....

Tâm có chút nhẹ nhõm, vui vẻ, hài lòng. Cô cuối cùng cũng nói cô yêu anh. Nhưng sao lại có chút chua xót bất đắc dĩ như vậy. Ngạo Tuyết là người không nói đùa trong chuyện tình cảm bao giờ. Anh tin những gì cô nói là sự thật. Lại còn tự dừng ngắt điện thoại nữa. Nghĩ tới đây, quả có chút bất an

”An Lương, cậu phái người tìm xem, Ngạo Tuyết đang ở đâu?”

”Chuyện gì vậy?”

”Giáo viên gọi điện tới, Bảo Bảo và Bảo Bối vẫn ở trường. Tối giờ tan học rồi, không thấy Ngạo Tuyết tới đón”

Lãnh Phong hơi lo lắng, có bao giờ Ngạo Tuyết lại như vậy đâu. Cô có thể quên nhiều việc, nhưng những chuyện liên quan tới tụi nhỏ thì không, đặc biệt là ngày hôm nay lần đầu đưa tụi nhóc đi học. Nếu cô không đón thì để anh đi vậy. Dù sao anh cũng muốn có nhiều thời gian để tìm hiểu và thân thiết hơn với hai đứa con của mình.

”Được rồi. Chắc Ngạo Tuyết bận chút gì thôi”

”Điện thoại không liên lạc được....” Lãnh Phong nhẹ nhàng nói, nhưng trong giọng có chút bất an. Xem qua sổ sách anh nhìn hai người bạn của mình

”Có lẽ thời gian tới, mình sẽ nghỉ phép”

An Lương gật gù đồng ý

”Cậu nên nghỉ ngơi từ lâu rồi. 5 năm qua, cậu làm việc như kẻ điên vậy. Bằng cả 2 cả 3 chúng tôi gộp lại. Bằng người ta làm việc cả 10 năm trời, cho cậu nghỉ ngơi 5 năm cũng được”

”Cám ơn cậu.” Anh mỉm cười

”Nhưng mà thời gian sắp tới phải làm phiền cậu, Tiêu Hà”

Tiêu Hà cũng thật bình thản trả lời

”Phải tăng lương cho mình, lão bà nhà mình có vẻ tiêu xài hoang phí quá”

”Được rồi.”

Lãnh Phong định nghỉ phép, không hẳn là nghỉ ngơi mà là muốn có chút thời gian để thư thái, để nghỉ ngơi cho 5 năm qua... Cũng là giành hết thời gian chăm lo cho Ngao Tuyết cùng hai đứa con xinh xắn.

Nói ra có chút cười khỏ, 5 năm kể từ lúc tướng Ngao Tuyết chết. 5 năm kể từ cái chết của cô, trí nhớ lại bất ngờ hồi phục. Anh chỉ còn biết lao đầu vào làm việc bán mạng như người điên. Tất cả mọi thứ hết thảy đều không quan tâm nữa. Bây giờ cô chưa chết. Họ đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi. Anh không muốn như vậy. Muốn có thể bên cô, yêu thương và chăm sóc chu đáo tận tình hơn trước. Nếu có thể thì còn hơn trước đây. Không để công việc quá ảnh hưởng tới tình cảm của họ nữa.

Nghĩ tới cô, đầu của anh lại đau....

Lãnh Phong không còn nhớ, căn bệnh đau đầu này của mình từ bao giờ nữa. Chỉ là xuất hiện từ 5 năm trước. Từ ngày Lâm Ngao Tuyết không còn ở Tiêu gia thì tần suất và độ đau đớn gia tăng rất nhanh. Đến khi cô chết thì nó là sự đau đớn thống khổ không tài nào xoa dịu được. Cái đầu cứ như bị ai lấy búa đập vào vô cùng nhức nhối

Đêm đến bên phòng làm việc Lãnh Phong vẫn chăm chú đọc tài liệu, dù những hồ sơ tài liệu trên, Ngao Tuyết đã làm chỉnh sửa ghi chú rõ ràng để anh kịp nắm bắt. Nhưng với đồng hồ sơ nhiều như vậy đầu óc của anh có chút thích ứng không kịp. Vậy mà nghe nói từ lúc anh mất trí nhớ. Cô đã đảm đương điều hành rất tốt. Thật là một cô gái thông minh xinh đẹp. Còn nhớ lần đầu tiên quay lại với công việc. Những nhân viên của anh đã nói về cô như vậy. Họ hết lòng khen ngợi. Tuy không ai thắc mắc về việc hủy hôn nhưng anh rõ trong lòng họ đang rất tiếc nuối.

Đúng, quả thật cô vô cùng thông minh, xinh đẹp, nhưng sao có thể ra tay tàn ác với Ngọc Chi như vậy. Có khi nào là hiểu lầm không? Có khi nào..... Trong lòng anh tại sao lại còn phân vân như vậy. Không tin được cô làm chuyện đó. Anh nhắc điện thoại lên, trong đêm khuya

”Dương Thiên, gọi điện giờ này, làm phiền giấc ngủ của cậu.....”

”Không có gì đâu.” Giữa họ tuy là bạn bè nhưng cũng có danh nghĩa chủ tớ. Những việc làm của Lãnh Phong, trước giờ anh chỉ có im lặng làm theo thôi.

”Cậu có thể cho người tìm hiểu Ngao Tuyết giờ đang ở đâu không?”

”Nghe từ miệng An Lương, Ngao Tuyết có liên lạc với Thu Phong nhắc rằng mình đi du lịch cho khuây khỏa, khi nào quên được cậu sẽ về.....”

”Mình biết rồi.”

Cúp máy Lãnh Phong khẽ thở dài, đi du lịch để quên anh. Sao nghe như vậy trong lòng lại có chút mất mát. Cô sẽ quên anh thật sao? Lãnh Phong có chút nghỉ ngơi không muốn. Một cơn đau đầu kéo tới, vô cùng thống khổ. Với tay lấy lọ thuốc giảm đau, mới thấy hết nước. Anh xuống nhà, mở tủ lạnh lấy nước. Bên trong tủ lạnh, những chiếc bánh kem vẫn để nguyên ở đó, không ai ăn. Ngọc Chi không thích bánh kem. Nhưng đây là do cửa hàng đã được anh và Ngao Tuyết đặt mỗi ngày đưa bánh kem tới trong vòng 1 năm rồi. Tiền cũng trả người ta rồi. Hàng ngày, dù cái người hay ăn bánh kem không còn ở đây nữa, nhưng bánh vẫn được chuyển tới. Mấy kẻ dưới vì rất quý cô, thường để bánh kem trong tủ lạnh. Sáng hôm sau bánh mới chuyển tới, thì bánh cũ mới được mọi người chia nhau. Ngao Tuyết hiền lành như vậy, đối xử với người dưới vô cùng tốt bụng, ai ai cũng quý cô liệu có thể hại Ngọc Chi không?

Lãnh Phong có chút cười khỏ. Quanh đi quẩn lại anh vẫn nhớ tới cô gái kia, vẫn không tin cô có thể làm chuyện độc ác đó dù chứng cứ hiện ra trước mặt. Chuyện đã thành ra như vậy rồi. Có muốn quay lại đâu có được nữa. Anh bỏ miếng bánh kem ra, có chút ngán ngại rồi bỏ vào miệng. Kem mát lạnh tan ra trong miệng, chiếc bánh cũng mềm mại, rất thanh mát dễ ăn. Tuy có chút ngọt nhưng dịu chứ không đậm. Ăn vào chỉ muốn ăn thêm. Nó có lẽ cũng giống như Ngao Tuyết....

Lâm Ngao Tuyết, cái tên ấy vang lên mãi trong đầu anh. Cứ lần nào bản thân vô thức nhớ tới cô. Trong đầu cũng đều sinh ra một phản ứng. Đau buốt nhức nhối không thôi. Mới đầu, những cơn đau này chỉ nhanh chóng lướt qua, mau hết. Nên anh cũng không hề để ý. Gần đây cơn đau thường âm ỉ kéo dài. Trước không phải dùng thuốc, còn bây giờ không có thuốc giảm đau không chịu nổi.

Cũng không rõ tâm trí lơ đãng vô tình hay cố ý, khi anh phát hiện ra mình đang đứng trước cửa phòng của Ngao Tuyết. Rồi cũng không tự chủ được mà tiến vào. Căn phòng vẫn còn nguyên vẹn như cũ, đồ đạc không thay đổi, hàng ngày vẫn có người vào đây dọn dẹp. Nhưng cảnh còn mà người đã không

còn. Không có chủ nhân của nó, căn phòng trở nên trống trải lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Thật cô quạnh. Anh nhìn về phía giường lớn. Tâm trí thôi thúc anh, lại gần rồi nằm lên đó.

Chiếc giường cũng đã lạnh quá rồi. Lâu lắm không có ai nằm ở đây, nhưng không khí trong phòng, không hiểu sao vẫn còn lưu lại mùi hương thảo mộc dịu dàng ấy. Chiếc giường này vẫn còn vương mùi hương của cô. Vẫn đọng lại mùi sữa ngọt ngào mát lạnh.

Lẽ nào căn phòng luôn đóng chặt nên hương thơm vẫn còn chưa bay đi hết. Có lẽ nhờ đó, anh cảm thấy thật khoan khoái dễ chịu. Gần đây anh thường khó ngủ. Vậy mà nằm trên chiếc giường này, con buồn ngủ chột ập tới. Khép mắt mình, anh an tâm ngủ một giấc.....

Đêm hôm đó, Lãnh Phong ngủ rất say, rất bình yên. Lâu lắm rồi anh mới có thể có một giấc ngủ như vậy. Ngủ một giấc thẳng tới tận sáng.

Mở mắt ra, bên cạnh anh là một chú gấu bông thật to, trong mơ màng một số hình ảnh xuất hiện vô thức

” Phong, nay anh làm việc quên cả em. Từ giờ con gấu bông này chính là anh, anh làm em không vui, em sẽ ôm chặt nó, đánh nó, bấu véo nó cho bố tức.” Lâm Ngạo Tuyết chu cái mỏ ủy khuất cáo trạng.

” Công chúa của anh, sao con gấu to béo xấu xí này là anh được. Em có nhầm không?” Anh kéo cô vào lòng mình, mỉm cười trêu chọc

Cô ôm chặt con gấu vào lòng mình

” Ai bảo, gấu còn đẹp hơn anh nhiều. .... Em yêu gấu hơn anh” Cô tiếp tục bướng bỉnh.

Lãnh Phong giật con gấu trong tay cô, vứt xuống đất, tỏ vẻ ghen ghét với con gấu vô tri vô giác kia.

” Em dám yêu nó hơn anh không?”

” Dám” tiểu nha đầu không chịu thua bướng bỉnh.

” Em mà dám, anh tịch thu gấu của em”

Cô tròn mắt nhìn anh, rồi khẽ cúi đầu ủy khuất

” Phong anh không thương em, toàn bắt nạt em. ... Đã không ở bên em thường xuyên thì thôi. Con gấu tượng trưng cho anh cũng không để bên em là sao? Ô ô Lãnh Phong là tên xấu xa. Ghét Phong...”

Anh khẽ xoa đầu cô

” Tiểu cô nương, em đừng diễn kịch nữa. Anh chưa có làm gì em đâu?” Rồi siết chặt cô vào lòng

” Hôm nay có bữa tiệc tiếp khách, anh lại không thể bên em được rồi.”

Cô mỉm cười

” Không sao đâu. Em sẽ coi con gấu này là anh. Ôm nó đi ngủ tức là đang ôm anh ngủ nha”

” Ra Tuyết nhi lại muốn ôm anh ngủ thế sao? Giờ anh mới biết nha”

Cô khẽ cắn nhẹ tay anh

” Vớ vẩn, ai thèm ôm anh ngủ. Em ôm gấu bông chứ bộ. Tưởng bở. ....” Cô mặt đỏ lên rồi nhưng vẫn cố tình cãi lại. Cái tính ương bướng này vô cùng đáng yêu nha.

Khẽ véo chóp mũi cô, anh cười

” Đừng cãi bướng nữa, tiểu thư. Tôi đi guốc trong bụng cô rồi”

” Chả thú vị tẹo nào?” Ngạo Tuyết nũng nịu nhưng cũng ôm chặt lấy anh. Tình cảm của bọn họ vốn dĩ tốt đẹp như vậy. Khi đó anh chỉ nhìn cô, cô cũng vậy nhưng tâm ý tương thông. Không cần nói nhiều bọn họ cũng có thể hiểu đối phương muốn gì rồi.

Những hình ảnh nhẹ nhàng mà lướt qua, làm Lãnh Phong có chút sùng sốt. Anh ngồi dậy. Lướt một lượt qua gian phòng, thấy sao trống trải lạnh lẽo..... Một mình thất thần ngồi đó.

Lâm Ngạo Tuyết a Lâm Ngạo Tuyết.....

Lãnh Phong nhắm mắt lại. Cố gắng ngăn bản thân suy nghĩ tới cô. Cả người không còn chút sức lực nào cả. Qua một hồi, có tiếng người mở cửa. Mở mắt ra là gương mặt Diệp Ngọc Chi, có chút thất sắc không vui vẻ. Anh khẽ thở dài

” Ngọc Chi. ....”

” Sao anh lại ở đây. ....” Diệp Ngọc Chi không tìm thấy Lãnh Phong, liền nghĩ ngay tới căn phòng này. Đã từng ấy thời gian, sao anh vẫn còn nghĩ tới cô ta. Diệp Ngọc Chi trong lòng ai oán, cắn hận

” Không có gì đâu. .... Xuống ăn sáng thôi” Lãnh Phong tăng lờ qua chuyện khác. Càng ngày anh lại càng cảm giác Ngọc Chi có chút thay đổi. Không còn được vui vẻ lạc quan như trước đây nữa. Có chút gì đó khang khác. Hay thật ra kẻ đang thay đổi lại chính là anh. ...

Ngọc Chi bặm môi, khẽ cúi đầu nói

” Lãnh Phong, hay chúng ta chia tay đi. ....”

Anh có chút sững người, quay lại nhìn cô

” Em bây giờ, không xứng đáng với anh nữa. Nếu anh cứ mãi lưu luyến cô ấy như vậy. .... Nên đi tìm cô ấy đi. Dù em bị vậy là lỗi của Ngạo Tuyết nhưng anh cứ như vậy em. .... em. ....”

” Ngọc Chi. ....”

” Em không cần anh thương hại em. ....”

Diệp Ngọc Chi bị như vậy, là do lỗi của anh, cô cứu anh, quen biết anh mới thành ra bây giờ. Lẽ nào anh lại tuyệt tình vong ơn. Làm người phải có trước có sau. Ai có ơn với mình thì phải báo đáp. Tiến lại gần, ôm cô nhẹ nhàng

” Ngọc Chi, nói gì vậy. .... Anh đã hứa là sẽ lấy em rồi. Sao có thể nuốt lời được. Sau này anh sẽ không vào đây nữa. Ngạo Tuyết hay coi là kỉ niệm đi”

Lần trước chính bản thân anh đã lựa chọn rồi. Còn có thể quay đầu lại sao? Không thể? Vì vậy đành bước tiếp. Sau này dù có làm sao? Có sai thì chính bản thân mình phải tự trả giá về nó.

Bác sĩ lẩn lẩn dụng cụ siêu âm qua bụng Ngạo Tuyết, bà cười cười nói

” Chúc mừng cô. Là thai đôi.”

” Thai đôi ạ” Ngạo Tuyết có chút ngạc nhiên, mừng rỡ.

” Đúng vậy, cô thấy không, đây là đầu của chúng” Vừa nói bà vừa chỉ lên màn hình máy tính.

” Nhịp tim của thai nhi rất ổn định, phát triển tốt. Cô nhớ chú ý giữ gìn một chút. đừng vận động mạnh. Hoạt động nhẹ nhàng là được rồi”

” Cảm ơn bác sĩ”

Gần đây cơn đau đầu của Lãnh Phong mỗi lúc một nặng dần, vì không yên tâm, Ngọc Chi nài nỉ ép đưa anh đi bệnh viện khám. Ngạo Tuyết từ khoa sản bước ra, trên tay cô là tấm hình chụp siêu âm thai nhi. Nhìn hai cái đầu nhỏ nhỏ, cô thật sự rất vui vẻ. Mới chỉ có hai cái đầu, rồi sẽ có mình, chân tay, chúng đang lớn lên từng ngày trong bụng cô. Khẽ sờ tay lên bụng, cô cảm nhận cái tình mẫu tử thiêng liêng. ....

Vừa ngẩng đầu lên, cô chợt dừng lại. Lãnh Phong đứng trước mặt cô. Cô có chút bối rối

” Anh. .... anh đang làm gì ở đây?”

” Đến khám, còn em. ....?”

Lúc vào bệnh viện, Ngọc Chi nói đi làm thủ tục, anh muốn đi tới chỗ bác sĩ trước nên đã đi trước. Chẳng ngờ vừa rẽ qua đây thấy Ngạo Tuyết đi thất thần trong này, gương mặt cô có vẻ rất vui vẻ làm anh tò mò, lại gần

” À, em cũng vậy” Cô cười trù trả lời cho qua chuyện. Cũng không rõ tại sao lại giấu Lãnh Phong chuyện này nữa. Rõ ràng hai đứa bé trong bụng cô là con anh. Nhưng họ chia tay rồi. Cuối tuần này anh sẽ đính hôn. Ngạo Tuyết chợt giật mình, ra là cô vẫn còn để ý, vẫn còn để tâm Lãnh Phong chuẩn bị cưới người khác.

” Nếu không có việc gì em đi trước đây” Cô chào tạm biệt. Cũng chẳng có gì giữa cô và anh cả.

” Nghe nói, em đi du lịch”

” Đúng vậy. Vừa mới trở lại đây”

Vũ Duy trên tay cầm túi đồ ăn, anh đi tới, thấy Lãnh Phong đang đứng cùng Ngạo Tuyết, cũng không tỏ thái độ ghen ghét gì, lại gần cô cười

” Tiểu Tuyết, khám xong chưa?”

Ngạo Tuyết có chút mất tự nhiên, dù cô tự nhận cô chưa làm điều gì sai cả. Hình như cô có chút sợ Vũ Duy hiểu lầm

”Em khám xong rồi. Mình đi thôi” Anh khẽ vòng tay đặt tại vai cô, động tác thân mật này làm Lãnh Phong nhũn mảy, khó chịu vô cùng

”Lãnh Phong, cuối tuần này cậu đính hôn, chúc mừng cậu” Vũ Duy mỉm cười, lên tiếng nhắc nhở. Gã thì có chút yên tâm về Ngạo Tuyết nhưng kẻ trước mặt thì không thể. Dù sao cũng là kẻ thù cùng tình địch.

”Cám ơn cậu” Lãnh Phong nhàn nhạt trả lời

”Cuối tuần này chúng tôi nhất định sẽ tới dự. Được không em?”

Không nghĩ Vũ Duy sẽ hỏi mình, Ngạo Tuyết có chút bối rối

”A.... ừ, sẽ tới dự. Lãnh Phong chúc mừng anh”

”Vậy chúng tôi đi trước nhé, Lãnh Phong?”

Nói xong, Vũ Duy nhàn nhả tiêu sái mà rời đi.

”Hai người....” Lãnh Phong trông họ đi ngập ngừng lên tiếng ”Cũng đi du lịch với nhau”

”Đúng như vậy,” Vũ Duy mỉm cười trả lời. Có thể làm Lãnh Phong không vui. Y rất thích thú. Ngạo Tuyết thì biết mục đích của Vũ Duy, biết rõ y đang mất hứng nên cố tình chọc ghẹo điều gì đó. Cô cũng không có liếc xem biểu hiện Lãnh Phong lúc này là gì. Vũ Duy rất khéo, nếu mà bị nhìn ra thì tí nữa cô chịu thiệt thôi. Hơn nữa, thâm tâm cô lúc này đã nghĩ Lãnh Phong không còn yêu mình rồi. Cũng sẽ không để ý hay ghen tức đâu. Cô cần gì tự mình đa tình cho khổ.

Chúc mừng anh. Lãnh Phong lắm bả, người con gái này chỉ hơn 3 tháng trước đã nói yêu anh, cười với anh, quan tâm chăm sóc anh. Cô gái chỉ biết chui trong phòng tắm mà khóc lóc khi chứng kiến anh cùng Ngọc Chi thân mật..... Người phụ nữ sẵn sàng bắt Diệp Ngọc Chi vì anh. Ấy vậy mà 3 tháng sau, đứng trước mặt anh, thân mật cũng người đàn ông khác. Nghe tin anh đính hôn, còn vui vẻ nói chúc mừng và tới dự.... Con người có thể thay đổi nhanh như vậy sao? Nhưng tại sao?

Tâm sao lại đau đớn thế này? Bỗng chốc cơn đau đầu càng thêm dữ dội, anh vịn tay vào tường cố gắng không để cho bản thân ngã xuống. Đau đớn đến nỗi có thể cảm nhận được từng sợi dây thần kinh co rút, đập mạnh....

Dường như cả bản thân không còn tí sức lực nào, anh sụp xuống. Lúc này Ngọc Chi đã trở lại, cô ta chạm mặt Vũ Duy cùng Ngạo Tuyết ở hành lang, vội vã chạy tới chỗ Lãnh Phong, có chút bất an lo sợ

Thấy Lãnh Phong hai tay ôm chặt lấy đầu thì càng hoảng hốt hơn. Cô chạy lại đỡ anh

”Lãnh Phong, anh không sao chứ?”

”Lấy thuốc..... trong túi cho anh.”

Ngọc Chi vội lấy lọ thuốc giảm đau, cho Lãnh Phong uống. Qua một lúc cơn đau đã giảm hẳn....

Bác sĩ nhìn kết quả chụp chiếu, cũng chỉ kết luận

”Có thể là do vết thương cũ trong đầu anh, có máu tụ chặn các dây thần kinh gây nên mất trí nhớ cũng khiến các dây thần kinh không lưu thông nên sinh ra đau đớn. Cũng có thể là do tiềm thức mất rồi sinh ra một loại cảm giác không rõ..... Gần đây anh có mất mát gì lớn về mặt tinh thần không?”

Lãnh Phong khẽ lắc đầu, cười khổ

”Không có gì? Uống thuốc sẽ giảm đau chứ?”

”Cũng chỉ có tác dụng tạm thời thôi. Đừng quá lạm dụng thuốc.”

”Tôi hiểu rồi.....”

Mất mát lớn ư? Nếu Lâm Ngạo Tuyết không còn ở bên anh nữa, đó là mất mát lớn sao? Chuyện đã tới nước này, làm sao còn có thể quay lại được.....

Đêm hôm ấy, tại căn phòng khách lớn của Rose một buổi tiệc đính hôn được diễn ra, có rất nhiều quý tộc, tầng lớp thượng lưu, doanh nhân, những kẻ tai to mặt lớn của Thành phố. Chiếc xe sang trọng chở Ngạo Tuyết cùng Vũ Duy dừng lại trước cổng khách sạn. Vũ Duy bước xuống, quay người vươn tay vào rất lịch lãm mời quý cô ngồi cùng mình. Mà Ngạo Tuyết thật dịu dàng nhìn y, thật sự từ lúc y về đúng lúc hôm đó, đã qua 2 tuần rồi, cô với y thật sự tốt lắm. Đặt bàn tay lên tay y rồi bước xuống.

Vũ Duy vốn điển trai, y mặc bộ vest đen, trông vô cùng quý phái. Toát lên từ y vẫn là cái vẻ lịch lãm phong lưu quyến rũ. Còn Lâm Ngạo Tuyết mặc chiếc đầm đen, trên có đính những viên đá quý lấp lánh. Chiếc đầm bó sát vào cơ thể, tôn lên những đường cong tuyệt đẹp. Hai người họ đứng cạnh nhau, quả thật khiến cho tất cả mọi người tại đây trầm trồ ngưỡng mộ, cùng ghen tỵ. Họ xuất hiện kéo theo bao ánh mắt nhìn.... Nhiều người nhận ra

Ngạo Tuyết- vị hôn thê cũ của Lãnh Phong

Dù đã mang thai 3 tháng rồi, sao cái bụng vẫn cứ bằng phẳng nhỉ. Ngạo Tuyết có chút tò mò. Bao giờ bụng cô mới to dần đây. Cô rất mong chờ điều này.... Bây giờ đang khoác chiếc đầm sang trọng nhưng lại quá hở hang. Cô cũng có chút thiếu tự nhiên. Sao Vũ Duy lại thích chiếc váy này được nhỉ. Cô có chút tò mò

”Sao anh lại chọn bộ này cho em?”

”Sao thế. Không thích à?”

”Anh coi, hở cả mông lưng dài. Phía trước thì... Quá hở hang, không thích”

”Mà anh thích khoe, vợ anh đẹp như thế nào trước mặt mọi người”

”Vợ anh? Ai là vợ anh?”

”Em dám nuốt lời sao?”

”Được rồi không cãi nhau với anh nữa”

Lâm Ngạo Tuyết không có ngờ, một ngày mình có thể nói chuyện vui vẻ với Vũ Duy như vậy. Dù biết ý bức ép mình rất nhiều thứ, nhưng nếu quên nó đi, có thể rất vui vẻ ở cùng Vũ Duy.

Chát!!!! Một tiếng đánh người vang lên, đủ để mọi người nghe thấy. Rồi một giọng nói đầy uy nghiêm nhưng nhẹ nhàng của người phụ nữ vang lên

”Lãnh Phong, tôi giao con gái tôi cho cậu, mà cậu đối với nó thế à? Dám bỏ nó đính hôn với người khác”

Nghe giọng nói này, Ngạo Tuyết giật mình, mẩu thân đại nhân nha. Cô có chút vui vẻ, từ khi biết mình có thai, cô mới hiểu được mẩu thân của mình có bao nhiêu vất vả hy sinh để nuôi nấng cô. Ngạo Tuyết tự dưng rất nhớ mẹ, muốn lại được chui vào lòng mẹ làm nũng, có thể khóc khi buồn, cười khi vui với mẹ. Mẹ cô rất bận không ngờ bà lại về đây. Lần trước bà về là sau khi biết cô bị bắt cóc, bị bắt. Bà trở về để đưa cô đi, không cho cô cùng Lãnh Phong tiếp tục yêu đương nữa..... Lúc đó phải khó khăn lắm cô mới có thể thuyết phục bà cho ở lại cùng anh.

Lãnh Phong có chút ngạc nhiên, khi nhìn thấy một quý bà hao hao nét Ngạo Tuyết, bà tiến lại gần rồi trước mặt mọi người cho anh một cái tát. Đến khi bà nói xong, anh mới hiểu đây là mẹ của Ngạo Tuyết...

”Bà là ai? Sao tự tiện đánh người như vậy. Tôi sẽ gọi báo vệ....” Ngọc Chi có chút phẫn uất, dám đánh Lãnh Phong còn tự tiện phá đám buổi lễ của cô.

”Nơi này không phải chỗ cô được nói” Người phụ nữ xinh đẹp lên tiếng. Bà khoanh tay đánh giá Ngọc Chi một lần.

”Cũng được. Nhưng kém xa con gái tôi. Loại người như cô mưu mô lắm cuối cùng không được gì đâu?”

”Bà.....”

Lãnh Phong khề ngăn cô lại, cũng có chút lễ phép

”Bác gái....”

Lúc này Ngạo Tuyết cất tiếng gọi

”Mẹ....”

Ngạo Tuyết vội rời vòng tay của Vũ Duy tiến tới nũng nịu, cô không muốn bà làm to chuyện này lên. Cũng chẳng có gì xảy ra cả.

”Mẹ, mẹ về từ bao giờ vậy?”

Thấy con gái vẫn xinh đẹp không có chút tổn thương, bà có chút sùng sốt.

”Tiểu Tuyết nhi... Con không sao chứ?”

”Con không sao. Mẹ không thấy con vẫn vui vẻ, vẫn xinh đẹp sao?”

Bà khẽ xoa đầu cô.

”Ngoan, mẹ nghe tin Lãnh Phong đính hôn, có chút không rõ nên về tìm hiểu.”

Cô mỉm cười

” Mẹ không phải Lãnh Phong bỏ con đâu, là con tìm được người tốt hơn Lãnh Phong.” Cô rất tự nhiên nói ra, khiến cho mọi người xung quanh sững sốt. Vũ Duy có vẻ hiểu ý Ngao Tuyết nhất, gương mặt cô rất tự nhiên nói chuyện tuy che giấu rất tốt nhưng anh biết cô có ý giúp Lãnh Phong dẹp yên chuyện này. Nhưng lúc cô nói anh, đôi mắt cô có chút ảm áp. Anh nhìn ra được nên cũng có phần cao hứng. Dù bị người ta lợi dụng chút cũng tạm chấp nhận được. Anh tiến lại gần cô

” Chào bác, cháu là Vũ Duy.”

Cô quay sang Lãnh Phong, cũng nhẹ nhàng giải hòa

” Mẹ em không rõ lúc này đã đánh anh, anh bỏ qua chuyện này đi. Hôm nay là lễ đính hôn của anh. Chúc mừng. ....”

Ngao Tuyết tuy có chút không vui nhưng cũng thật tâm chúc mừng. Dù sao nếu Lãnh Phong, có thể có được hạnh phúc. Vậy cô cũng sẽ rất an tâm vui mừng với cuộc sống hiện tại của mình.

Bọn họ 3 người rất nhanh chóng tách ra khỏi đám đông ồn ào lùi vào một góc trò chuyện. Không còn quan tâm buổi lễ này long trọng như thế nào, khách khứa đông đúc ra sao. Chủ yếu là hai mẹ con cô ngồi hàn huyên tâm sự. ....

Lãnh Phong tuy cùng Ngọc Chi làm lễ đính hôn, tuy đang cùng mọi người chúc rượu nhưng không hiểu sao tầm mắt lại để ý tới thân ảnh xinh đẹp kia, gương mặt vui vẻ có biểu tình làm nũng với mẹ của mình. Cô thật sự không hề để tâm tới anh, không để tâm nay anh đã lấy người khác. Không để tâm. .... anh không còn là của cô. ...

Thật sự không để tâm tới anh nữa rồi. Trong đôi mắt cứ ánh lên sự mất mát to lớn. Lúc cô nói tìm được người tốt hơn anh, người đó là Vũ Duy sao. Sao trong lòng càng lúc càng đau, càng lúc càng khó chịu thế này.

Trông thân ảnh kia, rời khỏi phòng lớn. Anh cũng tìm cách thoái thác rời khỏi đây. Không rõ tại sao lại đi theo cô.

Ngao Tuyết chạy vào nhà vệ sinh. Tự dung cô lại buồn nôn. Sợ mẫu thân phát hiện mình có thai đành lấy cớ đi vệ sinh. Nhìn mình trong gương, cô không ngờ hôm nay lại có thể bình tĩnh không để tâm như vậy. Vũ Duy quả nhiên đã bắt đầu ảnh hưởng tới cô rồi. Dù y có bá đạo, vô liêm sỉ như thế nào nhưng quả thật có y ở bên, cô đã bắt đầu quên dần Lãnh Phong. ... Có lúc cô cũng nghĩ như thế là mình ích kỉ, dựa vào Vũ Duy nhưng lại không rõ từ khi nào cũng có chút y lại y như vậy. Thâm tâm Ngao Tuyết luôn tự nhủ đó là do cô muốn lấy lòng tin của Vũ Duy để có thể thuận tiện mà rời khỏi y. ....

Rời khỏi nhà vệ sinh, lúc đi ngang qua một căn phòng nghỉ, một cánh tay kéo cô vào phòng đóng sầm cửa lại rồi áp cô lên cánh cửa.

Ngao Tuyết có chút sững sốt, nhìn người đàn ông trước mặt mình.

” Lãnh Phong. ....”

Anh ép sát cô vào cửa, hương thảo mộc nhàn nhạt này, có cảm giác rất lâu rồi anh không được tận hưởng. Men rượu cùng chút hương khiến tâm trí Lãnh Phong mỗi lúc một trầm luân. Anh chăm chú nhìn cô. Ánh mắt đầy nhu tình cùng nhiệt tình làm Ngao Tuyết có chút xôn xang. Khó khăn lắm cô mới có thể bình tâm trước anh được, giờ bị ánh mắt này làm cho tâm thần bất an, tâm trí hỗn loạn, tình cảm cũng rối loạn theo.

Lãnh Phong nhìn đôi môi hồng ướt át kia, phút chốc thần trí cũng hỗn loạn theo. Anh khẽ cúi xuống, nhẹ nhàng mà hôn cô. Ngao Tuyết chấn động tâm thần. ... Cả người có chút cứng ngắc đón nhận cái hôn của anh. .... Sau đó dường như bị anh dẫn dắt tới tâm trí tê liệt, cô cũng nhắm mắt vòng tay qua cổ anh rồi nhiệt tình đáp lại.

Hai người họ đứng sát vào nhau, dựa vào cánh cửa say mê hôn nhau. Trong miệng anh có mùi rượu nhưng lại rất hấp dẫn ngọt ngào. Cứ như thế hai cái lưỡi dây dưa, đẩy qua đẩy lại. .... không biết ngừng nghỉ, cho tới khi bên ngoài có tiếng người đi lại. Mẹ cô gặp Vũ Duy. Bà hơi lo lắng đang đi tìm cô

” Vũ Duy, thấy Ngao Tuyết đâu không?”

” Ngao Tuyết không phải ở cùng bác sao?” Vũ Duy nhún mày ngạc nhiên trong hội trường anh cũng không thấy Lãnh Phong và Ngọc Chi

” Con bé bảo vào nhà vệ sinh mà này giờ chưa ra. ... Không biết đi đâu rồi”

” Chắc cô ấy lạc thôi để cháu đi tìm.”

Khi tiếng chân người rời đi, Ngao Tuyết đẩy Lãnh Phong ra, thờ hồn hên. Cái hôn này quá nồng nàn. .... Tâm can cô lại có chút lo sợ. Tại sao khi nghe tiếng Vũ Duy, cô sợ hãi như vậy. Nó như đánh thức tâm trí đang mụ mị này của cô. Tại sao lại cảm thấy có lỗi như vậy. Tại sao lại có chút không muốn làm điều gì có lỗi với y. ....

Cô nhìn Lãnh Phong. ....

Cô đang làm cái gì vậy. Hôm nay là lễ đính hôn của anh. Giờ này anh phải ở cùng Ngọc Chi, sao lại còn đứng đây, đi vụng trộm với cô. Lãnh Phong rốt cuộc là bị sao vậy. Chẳng lẽ lại là do ảnh hưởng của rượu. Đúng chắc chắn là vậy. Ngao Tuyết tự trấn an bản thân mình.

Lãnh Phong do bất ngờ bị Ngao Tuyết đẩy ra, thân hình không vững khẽ ngã ra sau. Rời khỏi đôi môi cô, có chút tiếc nuối. Anh cũng đang không thể điều khiển nổi suy nghĩ và hành động của mình nữa rồi. Tất cả đều không theo những gì anh muốn. ....

Con đau đầu lại tới khiến anh thống khổ không thôi. Khẽ ôm chặt lấy đầu mình. Ngạo Tuyết nhìn sơ qua, thấy vậy cô cũng nhớ tới thi thoảng Lãnh Phong hay bị đau đầu. Cô vội đỡ anh ngồi nghỉ trên ghế. Theo thói quen luồn tay vào túi áo, lấy lọ thuốc cho anh. Cô vẫn biết rõ mọi thói quen hàng ngày của anh. Không sai một chi tiết nào cả. Cho anh uống thuốc, rồi để anh nằm nghỉ ngơi, trông anh thiếp đi cô có chút an tâm. .... rồi nhanh chóng rời đi tìm Vũ Duy.

Ngạo Tuyết không mong muốn bị Vũ Duy tìm thấy mình đang ở cạnh Lãnh Phong. Cô không muốn khiến Vũ Duy mất hứng. Không rõ tại sao nhưng cô lại để ý đến cảm nhận của y như vậy. Và lúc này nếu cô không đi tìm có lẽ cũng không phát hiện ra sự thật này. Một sự thật này càng khiến cô càng có quyết tâm rời xa Vũ Duy.....

Vũ Duy lúc này, tuy rằng tin tưởng Ngạo Tuyết sẽ giữ lời, nhưng cũng có chút không an tâm. Y thật không muốn nhìn thấy cảnh không nên nhìn. Không biết lúc đó có còn bình tĩnh được không nữa. Y không muốn làm gì ảnh hưởng tới mối quan hệ hiện tại của hai người. Chẳng ngờ anh lại đụng độ với Ngọc Chi, cô ta nhìn anh có chút bất mãn không vui gượng hời

” Anh và Ngạo Tuyết tới đây làm gì? Định phá đám tôi sao?”

Vũ Duy mỉm cười, anh trong lòng đang không vui lại có kẻ dám to tiếng với mình. Ai xem ra Ngọc Chi đã chọc vào tổ kiến lửa rồi. Anh nhất định sẽ cho cô ta mất hứng

” Diệp Ngọc Chi, cô bị cưỡng bức thật sao?”

Câu hỏi đầy bất ngờ này, tuy thế nhưng lại làm Ngọc Chi biến sắc, hốt hoảng lùi lại vài bước.

” Anh... anh nói cái gì? Chuyện này đương nhiên là thật.....”

Y khoanh tay, tựa tiểu phi tiểu nhìn Diệp Ngọc Chi

” Ngọc Chi, tôi không phải quân tử như Lãnh Phong cùng Ngạo Tuyết nên họ không nghi ngờ cô. Tôi là tiểu nhân, cùng dạng người với cô thôi. Cô đừng tưởng có thể qua mặt được tôi. Chi là tôi không muốn nói thôi.....”

Hừ, đừng tưởng Vũ Duy không nhìn ra sơ sẩy, bị cưỡng bức mà tâm trạng vẫn tốt như vậy ư? Hôm đó lúc Ngạo Tuyết suýt bị cưỡng bức, tâm trí cô hoảng loạn sợ hãi như thế nào gã đều nhớ rõ. Còn biểu hiện Ngọc Chi hôm đó..... Hừ khá lắm, dám qua mặt hắn, cùng Mary hợp tác. Cũng to gan đầy chứ. Gã không nói ra vì dù sao việc đó cũng có lợi cho mối quan hệ của gã với Ngạo Tuyết.....

” Vũ Duy, anh có ý gì đây? Đừng có nói điều. Chẳng cô gái nào lại tự nhận mình bị cưỡng bức trong khi sự thật không phải như thế”

” Thuộc hạ của tôi, rất biết nghe lời. Chẳng kẻ nào dám vượt qua mệnh lệnh của tôi cả. Huống chi chúng ta vốn dĩ là hợp tác. Vụ bắt cóc đó tôi cũng đã nói với cô rồi... Sao tự dưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn được. Diệp Ngọc Chi, quá thông minh như cô, nhiều khi cũng không tốt đâu. Trước mặt tôi đừng tỏ ra mình thông minh. Chẳng qua mặt được tôi đâu?”

” Anh muốn gì? Định nói cho Lãnh Phong sao?”

Y nhìn thái độ của Ngọc Chi có chút hài lòng

” Việc đó chẳng liên quan tới tôi. Nhưng tôi nói cho cô biết, nếu còn dám qua mặt tôi. Thì tôi sẽ khiến cái việc không có đó thành sự thật đấy. Định đổ oan cho Ngạo Tuyết thì cần nhớ tới tôi. Nếu không muốn lần sau việc cô bị cưỡng bức thành sự thật”

” Anh.....”

Vũ Duy cười lạnh.

” Lần trước việc tôi đưa cô thuốc, cô đã làm hỏng lại khiến Lãnh Phong cùng Ngạo Tuyết xảy ra chuyện. Tôi không truy cứu cô việc này thì thôi lại còn định giờ trò qua mặt tôi..... Lần sau nên suy nghĩ kỹ vào. Tôi có thể đưa cô lên được, thì cũng có thể cho cô rơi xuống đất một cách thảm hại nhất được. Nhớ kỹ đó”

Nói rồi y cất bước đi, bỏ lại Diệp Ngọc Chi mặt trắng bệch không chút huyết sắc nào. Kèm theo ở góc tường. Lâm Ngạo Tuyết tựa hồ bị ai đó đánh thật mạnh. Cả người tựa vào tường. Nước mắt chảy xuống không ngừng....

Sự thật này là như vậy ư? Tất cả mọi việc đều là do y sắp xếp. Từ trước tới giờ, kể cả cái đêm cô cùng Lãnh Phong ân ái... Tất cả ngay từ đầu đã nằm trong kế hoạch của y rồi.

Vũ Duy? Sao y... y có thể đối xử như thế với cô được. Y lại có thể đối phó cô, chia rẽ cô và Lãnh Phong. Ra từ trước đến giờ là âm mưu của y cả. Sao cô lại không nhận ra được tất cả là do y làm chứ.

Tại sao khi biết toàn bộ sự thật này, cô lại có chút đau lòng như vậy. Vũ Duy y đúng là một con quỷ, thật tàn nhẫn độc ác. Lâm Ngạo Tuyết, mày bị sao vậy? Sao tự dưng lại quên mất bản chất thật sự của Vũ Duy, sao lại để tâm như thế này. Tại sao lại như vậy.....

Sự thật dường như vô hình chung đã kích Lâm Ngạo Tuyết. Y nói yêu cô mà có thể gây ra bao nhiêu chuyện tày đình để cô ở bên cạnh sao? Y yêu cô, là làm tổn thương cô như vậy sao?

Cô thật sự rất thất vọng, rất rất thất vọng.

Thế nhưng bản thân Ngao Tuyết còn phát hiện ra một việc, cô không thể căm ghét Vũ Duy được. Cô tuy là rất muốn mình ghét y, căm thù y nhưng chỉ nghĩ tới đó thôi, thì lại thấy có chút đau lòng. Khẽ thở dài lau đi nước mắt, trong lòng cô, mong muốn rời khỏi Vũ Duy càng xa càng tốt, càng thêm quyết tâm hơn. Hỏi cô sao không muốn tìm Lãnh Phong giải thích rõ ràng ư?

Giải thích? Liệu anh có tin cô không? Làm sao có thể tin những chuyện hoang đường như vậy được. Bản thân cô tự hỏi không làm gì thẹn với lương tâm của mình thì việc gì phải hồ thẹn. Chẳng cần quan tâm những người khác nghĩ gì về mình, chỉ cần mình không như vậy là được rồi.

Hơn nữa, cô thật sự rất mệt mỏi rồi. Sự thật mà cô vô tình nghe được, khiến cô chùn bước trước tất cả. Cái gọi là tình yêu cô thà không có còn hơn. Nếu yêu mà đau khổ, yêu mà day dứt, yêu là giày vò như vậy thì xin lỗi cô không cần.

Tình yêu mà Lâm Ngao Tuyết mong muốn, xuất phát từ sự chân thành của cả hai, có lòng tin vào nhau, bên nhau yêu thương, quan tâm chăm sóc, chứ không phải những sóng gió quá lớn như thế này. Hơn nữa, cô liệu còn có thể trở về với Lãnh Phong sao? Cô đã cùng Vũ Duy thân cận rồi. Cô đã phản bội Lãnh Phong rồi. Cô vốn không còn đường trở về nữa. Kể cả Lãnh Phong bỏ qua cô cũng cảm thấy mình không xứng đáng. Hơn nữa cô phát hiện ra, bản thân cô có đôi chút luyến tiếc không nỡ rời xa Vũ Duy, mặc dù y đã làm bao nhiêu chuyện xấu xa, tàn ác vô liêm sỉ, nhưng bản thân lại không có chút nào ghét y.

Cuối cùng Lâm Ngao Tuyết đã đưa ra một quyết định sẽ rời khỏi Vũ Duy, thật may mắn mẹ cô về nước. Cô đã tìm ra cho mình một cách để có thể rời khỏi Vũ Duy.

”Ngao Tuyết, sao em lại ngồi đây thế này” Vũ Duy đi một vòng rồi nhìn thấy cô đang tựa vào tường, trông mặt cô có chút mệt mỏi. Y hơi lo lắng

Cô mở mắt nhìn y, rồi mỉm cười

”Không có gì, em hơi mệt một chút thôi”

Vũ Duy, y đối với cô như thế nào thì cô từ bây giờ sẽ đối xử với y như vậy. Kể hại cô tới đường cùng thế này, vẫn có thể mỉm cười nói yêu cô sao? Cô có lẽ sẽ trả thù y.....

Yêu cô, nếu y yêu cô, cô sẽ khiến y yêu điên cuồng hơn nữa. Để khi cô rời đi, sẽ khiến y thật sự đau khổ..... Cô hận Vũ Duy.

Lâm Ngao Tuyết hận Vũ Duy, Lâm Ngao Tuyết sẽ không bao giờ tha thứ cho Vũ Duy.....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thân phận của Vũ Duy

Lãnh Phong đỗ xe trước cổng trường. Từ xa đã trông thấy hai bảo bối của mình. Anh cảm giác thật hạnh phúc. Ngao Tuyết sinh cho anh hai đứa nhỏ thật đáng yêu. Một giống anh, một giống cô. Quả thật anh đã rất may mắn, sau 5 năm vẫn còn có thể nắm giữ được hạnh phúc tưởng chừng đã đánh mất. Để Ngao Tuyết xuất hiện lần nữa trong cuộc đời anh. Còn tặng cho anh hai đứa con xinh đẹp, đáng yêu. Có thể nói ông trời đã quá ưu đãi cho anh rồi.

Lãnh Phong không tin vào duyên số, ông trời nhưng lúc này đây, anh cảm thấy biết ơn không gì diễn tả nổi.

Dù anh biết, những gì anh gây ra cho Ngao Tuyết là không sao bù đắp được. Nhưng thời gian của anh và cô còn dài. Anh sẽ dành tất cả quãng thời gian còn lại của mình để bù đắp cho cô. Để yêu thương và mang lại cho cô hạnh phúc. Thứ hạnh phúc đã bị người ta chia cắt năm xưa. Anh nhất định sẽ dành lại bằng được.

Bước xuống xe, anh mỉm cười tiến lại.

Emily nhìn thấy anh, cô bé vô cùng vui vẻ, chạy tới

”Papa.....”

Anh khẽ xoa đầu cô. Bé cô nhóc lên, thơm nhẹ lên trán cô bé

”Hôm nay con học có vui không?”

”Dạ có ạ, ở lớp có rất nhiều bạn. Ai cũng tốt nha”

Alex đi tới bên cạnh, Lãnh Phong dịu dàng nắm tay con trai mình. Một cử chỉ thật bé nhỏ nhưng lại thể hiện vô cùng lớn tình cha con, giữa cha và con trai. Khiến Alex có chút ấm lòng. Tuy cậu có già dặn thế nào nhưng vẫn chỉ là cậu nhóc 5 tuổi thôi. Còn rất nhiều thứ cần có người cha để làm chỗ dựa chỗ nương theo cho mình.

Lãnh Phong từ nhỏ, dưới sự chỉ bảo nghiêm khắc của ba, anh phi thường hiểu hơn ai hết, những đứa trẻ cần tình thương, vì vậy với hai đứa con của mình. Anh cảm thấy có lỗi, 5 năm qua chúng không có cha, e là đã chịu nhiều ủy khuất lớn rồi. Thật may mà hai nhóc này vô cùng hiểu chuyện không có trách cứ hay căm ghét anh đã bỏ rơi 3 mẹ con chúng. Điều này, anh phải cảm ơn Ngao Tuyết rất nhiều. Cô đã nuôi dạy thật tốt hai đứa con này.

Đưa chúng lên xe, bỗng điện thoại đổ chuông. Nhìn cuộc gọi là từ An Lương. Anh nhắc máy

” Phong, có tin của Ngao Tuyết rồi.....” An Lương có vẻ ngập ngừng, giọng nói có chút thận trọng

” Cô ấy ở đâu?”

” Ở cùng Vũ Duy.....”

Cái tên Vũ Duy này khiến anh chau mày không vui. Hai tiếng này như nhắc anh nhớ lại điều gì đó của 5 năm về trước. Khuôn mặt đanh lại, ánh mắt lạnh lẽo không rõ tia cảm xúc.

” Lãnh Phong đừng nóng vội.”

” Không sao.” Phong trấn an bạn mình ” Minh sẽ đi đón cô ấy. Phiên cậu điều tra giúp mình toàn bộ thân thế của Vũ Duy”

5 năm trước, là anh chủ quan, là anh sơ sẩy mới khiến có kẻ có thừa cơ hội ra tay phá đám chuyện tình của anh và cô. Khiến cả hai chia ly cả 5 năm trời, khiến Ngao Tuyết chịu bao cay đắng. Vậy mà bây giờ, y vẫn còn định phả đám chia rẽ anh và cô nữa ư? Không bao giờ. Anh tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra. Kể cả phải mất tất cả anh cũng không thể mất Ngao Tuyết được. Nhớ lại khoảng thời gian mất trí nhớ. Nhớ tới lúc y và cô ở bên nhau, anh không thể để y lại gần Ngao Tuyết. Con người đó vẫn rất nguy hiểm. Chẳng ai biết được gã có thể làm được những gì. 5 năm trước là một bài học cay đắng rồi.

*****

Người ta nói quả không sai, giận quá mất khôn. Lâm Ngao Tuyết bình thường vốn dịu dàng, hiền lành ít khi nổi nóng. Ấy vậy cũng đã tức giận. Khi cô tức giận thật sự thì chắc chắn sẽ làm những chuyện kinh khủng.

Tóm lại tối qua xảy ra những gì cô cũng chẳng nhớ nữa. Chỉ biết khi tỉnh lại, đã nằm trong vòng tay của Vũ Duy tại Tuyết hiền này rồi. Đầu có chút choáng váng, ong ong đau nhức. Cô bỗng nhớ tối hôm qua, khi đứng nghe lên Vũ Duy cùng Ngọc Chi nói chuyện. Cô biết tất cả sự thật. nhưng lại không đi tìm Lãnh Phong giải thích cho anh biết rõ. Cô tàn nhẫn với chính bản thân mình như vậy đấy..... Nói là tàn nhẫn cũng không hẳn, chỉ là cô hiểu rõ, những lời đó nếu không phải cô trực tiếp nghe từ chính miệng họ thì cô cũng không thể nào tin được huống chi những người khác. Vì thế việc gì cô phải mất công giải thích để rồi lại bị người ta chê cười đây.

Còn nữa..... Cái gì mà khiến Vũ Duy yêu cô điên cuồng rồi bỏ đi cho gã phải đau khổ. Cái gì vậy chứ? Sao cô lại có cái ý nghĩa điên rồ này. Trời ạ, cô có bị làm sao không vậy, bị ám đầu rồi hay sao mà có ý nghĩ ấy chứ. Ai..... Khẽ thờ dài.....

Sáng nay thì hoàn toàn bình thường rồi. Cô tốt nhất là nên dẹp cái ý nghĩ trả thù vớ vẩn đó rồi mau chóng bỏ đi.

Nhưng khi nhìn cái con người đang ngủ say kia, không hiểu sao cơn tức giận lại nổi lên. Cô tức giận cảm gổ cứ vậy mà đánh vào mặt y, kèm theo tiếng nấc không ngừng

” Đồ tồi, đồ tệ hại, đồ tiện vô liêm sỉ”

Mà cái kẻ đáng thương đang ngủ say kia, tối hôm qua, anh chẳng ngờ được. Cô kêu mệt về sớm, về tới đây dụ dỗ anh uống rượu rồi chính bản thân cô lại say xín. Không ngờ cô khi say lại có dáng vẻ như vậy. Cái bộ dáng hồ ly tinh như câu dẫn anh thì chớ đang lúc anh có ý định đưa cô lên giường thì còn ói ra hết quần áo của anh. Vất vả vụng lộn với cô cả đêm. Mới có thể bình an ôm cô đi ngủ. Ấy vậy mà chưa ngủ được đủ giấc. Đã bị ai đó không thương tiếc cứ vậy mà đập vào mặt mình. Lại còn loáng thoáng nghe tiếng người ta mắng chửi mình nữa.

Mở mắt ra, trông Ngao Tuyết đáng vẻ hung dữ cứ cầm gối đập vào người mình.

” Em làm gì vậy?”

Cô bỏ lời gã, tiếp tục đánh miệng không ngừng lái nhai

” Đánh chết anh, đánh chết kẻ tồi tệ này”

” Này, Ngao Tuyết.....” Đường đường một đại ca xã hội đen lại bị một cô gái vác gối đánh mà không dám đánh trả. Cuộc đời gã chưa lúc nào dở khóc dở cười như vậy. Ai.... Đàn em gã mà thấy cảnh tượng này thì thật mắt mặt. Đã vậy cái con người không biết điều kia chưa có ý định dừng tay lại. Âm ức vậy là đủ rồi. Gã vươn tay nắm chặt lấy cánh tay Ngao Tuyết nhẹ nhàng

” Em đánh đủ chưa? Còn chưa tỉnh rượu à”

Cô có chút thất thần nhìn y. Nha say rượu, đứng rồi, đêm qua về tới Tuyết hiện cô nằng nặc đòi uống rượu. Phải rồi cô không biết uống, có một ly thôi mà đã say rồi. Sau đó sau đó.....

Nhìn bộ dáng đang đắm chìm trong suy nghĩ kia, chắc cô lại đang nhớ lại chuyện tối qua rồi. Để coi tí nữa anh sẽ xử lý cô thế nào. Bất ngờ Ngao Tuyết mỉm cười đáng yêu, đôi mắt thật nhu tình nhìn y. Mà kẻ nào đó bị nụ cười ấy, ánh mắt ấy làm cho mê muội. Đôi tay cô cố ý vòng qua cổ gã, tiến lại gần tựa sát vào lòng y, mặt chạm mặt rồi nhẹ nhàng hôn.

Xét cho cùng thì Vũ Duy thật đáng thương, từ tối qua tới giờ y bị cô quay như chong chóng. Hết dịu dàng lại tới hung dữ. Hết đáng yêu lại sang quyền rũ như hồ ly tinh. .... Không làm sao mà nắm bắt được cô gái nhỏ này.

Y có chút bị cô mê hoặc. Ngẩn người rồi chìm đắm trong nụ hôn mà cô mang tới. Thật không rõ ý tứ của cô lòng của cô là gì? Nhưng rồi cũng từ từ đáp lại cô. Hai người quấn quýt dây dưa, cho tới khi hồ hấp không ổn định. Vũ Duy đã áp cô xuống giường. Bị cô hôn tới khi dục hòa nổi lên. Gã làm sao mà chịu dừng lại được. Nhưng đúng lúc này. Ngao Tuyết khẽ đẩy y ra. Cô nhìn y cười nũng nịu

” Chán rồi, không chơi nữa. ....”

” Không được, phải tiếp tục” Gã bá đạo ra lệnh

Cô nhìn y, đẩy thêm cái nữa rồi chồm trăn

” Chán anh rồi, không chơi. .... Không chơi nữa”

Vũ Duy một bụng hỏa nhiệt, bắt buộc cần có cô để giải, đêm hôm qua cũng như vậy, dù đồ câu dẫn y thì chớ đến lúc y không kiềm chế được thì ới ra khiến gã vừa bức mình vừa buồn cười. Bấy giờ cũng vậy. Xem ra không cho cô bài học không được rồi

” Nha, Ngao Tuyết, em chơi vui vẻ rồi, nhưng anh thì chưa nha. Thế nào là có qua có lại em có biết không?”

Ngón trỏ của cô không ngừng chọc chọc vào ngực anh. Cô cười

” Nha, biết, biết a, nhưng không phải bây giờ. Tránh ra em muốn ngủ. ....”

Gã cười có chút dâm dăng

” Chơi trò này chắc chắn sẽ vui a. ....” Gã thì thầm bên tai, rồi phả nhẹ hơi thở của mình vào đấy. .... Khiến cả người Ngao Tuyết run nhè nhẹ. Cơ thể mẫn cảm của cô có chút ham muốn. ....

Đến giờ phút này Vũ Duy chắc chắn cô gái dưới thân mình say rượu chưa tỉnh. Kiểu này có khi hàng ngày đều phải cho cô uống 1 ly mất. .... Nhưng nghĩ tới dáng vẻ hung dữ lúc say, gã cũng có chút ngại ngần. ....

“Tốt nhất là không nên cho em uống rượu. Đáng vẻ đó thật xấu nha.”

Lâm Ngao Tuyết ngại ngần chồm gần qua đầu. Cô có chút xấu hổ. Bỗng chiếc chăn bị lôi ra. Vũ Duy quả cũng đã nhìn lâu lắm rồi. Từ cái đêm hôm đó, gã cũng đã kiềm chế bản thân mình rất nhiều để không làm gì cô. Nhưng ai bảo tiểu gia hỏa này điếc không sợ súng, uống rượu xong câu dẫn anh. .... Vậy hôm nay đừng trách anh không để cô được yên. Khẽ đặt tay lên bụng cô, anh dịu dàng

” Hôm nay, anh sẽ thật ôn nhu, không ảnh hưởng tới đứa bé đâu” Vũ Duy biết, gần đây y càng lúc càng sùng cô, nuông chiều cô. Không muốn làm cô tổn thương. Nếu cô cũng đồng ý cho đứa nhỏ này đi rồi. Thì y cũng sẽ dễ yên. Chỉ có điều Vũ Duy không ngờ, vì hành động đó, Lâm Ngao Tuyết đã muốn rời xa anh. Gã chẳng ngờ, tình mẫu tử của cô với hai đứa nhỏ lớn đến vậy.

Ngao Tuyết thật sâu nhìn Vũ Duy, cô đã nhúng chàm rồi. Thêm 1 lần hay nhiều lần nữa cũng là nhúng chàm thôi. Hơn nữa cô thành thật, cơ thể mình không hề chán ghét Vũ Duy, cũng khát khao điều đó còn gì. Chỉ một lần này, cô buông thả mình thôi. .... Chỉ duy nhất lần này thôi.

Cô khẽ nhắm mắt ” Mong anh giữ lời. ....”

Như được lệnh ân xá, Vũ Duy bắt đầu công việc của mình, chỉ có điều, lần này y thật từ từ, thật ôn nhu mà hưởng thụ. .... Tiểu tình nhân của anh cũng nhiệt tình đón nhận, điều này khiến anh vui mừng nhất. Có lẽ tâm của cô, anh cũng sắp có được rồi.

Ôm chặt cô vào lòng, gã âu yếm” Anh yêu em. ....”

Ngao Tuyết trở mình nhìn y, đôi mắt không còn mơ hồ nữa. Không rõ cô tỉnh rượu từ bao giờ. Nhìn y, cô khẽ hỏi

” Tại sao? Sao lại yêu em?”

Vuốt nhẹ hai má cô, y cười sủng nịnh” Anh không biết. Ngoài em ra, anh chẳng cần điều gì cả”

Câu trả lời đó là thật. Vũ Duy không thể nào hiểu nổi, tại sao lại yêu được cô, yêu cô sâu sắc như vậy. Yêu đến mức không tiếc thủ đoạn đưa cô về bên mình nữa. ....

Ngạo Tuyết tựa mặt vào ngực y, chủ động vòng tay mình ôm lấy y, cô không muốn y nhìn ra, trong mắt cô có tia bi đát. Cô thừa nhận, cô hoa tâm, cô đa tình, dù biết mình yêu Lãnh Phong, nhưng ở cạnh Vũ Duy..... Lâu rồi, lâu rồi cũng thành quen..... Cô thừa nhận ở cạnh Vũ Duy thật vui. Nếu có thể không biết sự thật kia thì tốt. Thế nhưng tất cả không còn kịp rồi. Từ lúc biết hết tất cả mọi chuyện là do y dàn dựng, thì cô không thể tha thứ cho y được. Thậm chí không thể tha thứ cho chính bản thân mình vì y mà sinh tình cảm.....

Nhân thấy ngực mình có chút ướt, Vũ Duy khẽ đẩy nhẹ cô ra, cúi nhìn gương mặt đầy nước mắt kia, y có chút lo lắng

”sao vậy? Sao tự dưng lại khóc?”

” Cuối tuần mẹ của em về Ý rồi.....”

” Nhanh như vậy sao?”

” Ừ..... nhưng lâu rồi, em không ở cùng mẹ. Em muốn sang Ý cùng bà.....”

Vũ Duy nhìn Ngạo Tuyết có chút trầm tư. Y khẽ nhún mày suy nghĩ. Nhưng nhìn vào đôi mắt trong veo không tạp chất không có gì là mất tự nhiên, y khẽ gạt đầu

” Được rồi, nhưng anh sẽ cho hai người đi cùng em, được không?”

Trong mắt cô toát vẻ ngạc nhiên, y chỉ khẽ giải thích

” Không nhìn thấy em, anh sẽ bất an, có người đi cùng, anh sẽ yên tâm hơn. Hoặc là mình cùng sang ý với mẹ em.” Gã vừa hỏi vừa chăm chú thăm dò biểu tình trên gương mặt cô. Chỉ thấy cô sùng sốt rồi mỉm cười

” A, được đấy, chúng ta cùng đi du lịch như vậy sẽ rất vui a.....”

Gã ôm chặt lấy cô, có chút nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, không phải gã không tin cô, nhưng là..... gã sợ.... Người ta nói không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi..... Yêu cô là có chút bất an rồi.....

” Thôi anh để người đưa em đi. Ở đây vẫn còn chút chuyện anh sẽ xử lý nốt rồi sẽ qua Ý sau. Lúc đó chúng ta sẽ kết hôn nhé.”

” Ân.....”

” Em hứa rồi, không được nuốt lời đâu đấy”

” Ân.....”

Quyển luyện lấy Vũ Duy, đôi mắt cô che giấu tia áy náy

” Xin lỗi.....” Cô nói thầm trong lòng. Thật ra cô rất muốn như chính lời nói ngày hôm qua trả thù y, nhưng cuối cùng chính bản thân lại chẳng đủ nhẫn tâm. Chỉ cần thế này rồi rời khỏi Vũ Duy thôi..... Cô không muốn gây đau khổ cho y. Vì cuối cùng, làm y đau khổ cô cũng chẳng thể vui vẻ gì.....

Nhưng có lẽ Ngạo Tuyết không hề biết rằng, mục đích trả thù đó, vô hình chung từ thái độ này của cô mà đã trở thành sự thật. Y yêu cô điên cuồng thật, càng lúc càng sâu đậm rồi khi mất cô, y đã thống khổ vô cùng.

Đúng 5 năm trước, tại căn phòng này trong lúc hai người ân ái, giao hoan, cô đã hứa sẽ lấy anh. Vũ Duy nhìn người đàn bà đang nằm trên giường kia. Là 5 năm trước, cô hứa hẹn, là cô đồng ý, vậy mà cuối cùng lại chạy trốn khỏi anh.

Lúc chưa nhìn thấy thì anh căm tức, chỉ muốn bóp chết cô, cho cô hiểu cái nỗi thống khổ mà anh chịu đựng 5 năm qua. Ấy thế nhưng, lúc nhìn thấy rồi. Giờ phút này khi cô đang nằm ở đây. Đến một chút y nghĩ làm tổn thương cô cũng bay biến mất hết.

Vuốt nhẹ gương mặt xinh đẹp của cô, nhẹ nhàng như sợ làm cô thức giấc vậy. Gã thầm ước ao, có thể giữ cô ở đây cả đời thì tốt biết mấy. Giờ gần cô, không dám chạm vào cô..... Chỉ vì những lời cô nói. Hận y như vậy sao? Không thể nào yêu y được sao?

Ừm.....

Nghe thấy tiếng cô kêu nhẹ, y biết cô đã tỉnh. Bước chân không tự chủ mà lui lại 3 bước. Vũ Duy chắc chắn biết cô sẽ đẩy anh ra xa. Đôi mắt từ từ mở ra, gian phòng quen thuộc rơi vào mắt cô. Căn phòng này qua 5 năm mà không thay đổi chỉ cần nhìn qua một lượt cô cũng nhớ tới, nơi này, 5 năm trước..... Cô đã trở thành người đàn bà của Vũ Duy..... Cùng y chung sống, cùng y.....

Ngẫm tới đây Lâm Ngạo Tuyết chợt vùng dậy, cô đang mơ hồ không rõ tại sao lại nằm ở đây. Trong gian phòng này. Là cô bị ngất đi, lẽ nào là Vũ Duy. Cô ngồi bật dậy, đảo mắt nhìn quanh căn phòng. Rồi tầm mắt nhìn vào thân ảnh đang ngồi kia, y lặng lẽ nhìn cô không nói gì.....

” Em tỉnh rồi sao?”

” Anh đưa tôi về đây?” Cô không trả lời, cố ý lạnh nhạt hỏi lại.

”Ừm.....” Gã nhàn nhạt trả lời.

Cô khẽ kéo chăn đứng dậy

”Vậy cảm ơn, tôi phải đi rồi”

”Em....” Vũ Duy có chút ngập ngừng, y hiện tại cũng có chút rối rắm, không biết nên bắt đầu câu chuyện từ đâu. Hơn nữa thái độ hờ hững xa cách này còn hơn cả 5 năm trước khi cả hai không thân thiết, cô cũng không có thái độ lạnh lùng này. Chắc chắn là hận y rất nhiều rồi.....

Nhận thấy quần áo mình có điểm thay đổi, cô chau mày nhìn y

”Quần áo tôi là anh thay”

”Ừ, ướt hết, không thay sợ bị cảm”

Lâm Ngao Tuyết tự dưng có chút thẹn cùng xấu hổ. Tuy nói họ không còn gì giấu diếm cả nhưng đã qua 5 năm rồi. Sao y còn có thể tự tiện như vậy. Nghĩ tới đây, cô rất bức mình. Lập tức ném ba bốn cái gối vào mặt y

”Đồ mặt dày, không biết xấu hổ”

”Anh không biết là không được tự tiện thay đồ cho phụ nữ sao”

”Con người anh vẫn dám dăng lẳng lơ chẳng thay đổi gì cả”

Mà thật kì lạ, Vũ Duy chỉ đứng ngây người không đỡ trả, để mặc cho gối trúng người mình. Dù sao cái đó cũng chỉ như là gãi ngứa cho anh. Tự dưng gã mỉm cười, nụ cười ôn nhu của mình.... Nụ cười này lâu lắm rồi không ai còn thấy nữa

”Đúng anh không thay đổi. Ngao Tuyết. Anh không hề thay đổi. Nhưng em.....”

Gã lướt một lượt trên người cô, làm cô có chút thiếu tự nhiên. 5 năm qua cô đâu có chú ý đến cơ thể mình. Cô đã là mẹ cơ thể đâu có thể như thời con gái đây.

”Anh cảm thấy, từ lúc làm mẹ, em hưng dữ hơn thì phải.....” Nói xong gã bật cười. Không phải gã muốn trêu cô đâu. Nhưng ai bảo cô mang cái biểu hiện ấy làm gã không trêu không kim được. Thật là lạ, cho dù cô có đổi gã như vậy nhưng gã vẫn có thể đùa vui được. Gã chợt hiểu, chỉ cần cô còn sống thì tốt quá rồi. Gã không mong hơn điều gì nữa cả.

Mà có lẽ Ngao Tuyết cô cũng quên mất rằng, đây là kẻ cô vừa nói căm hận xong, cầm chiếc gối dài cô quất tới tấp vào người y

”Còn cười được, tôi đánh chết anh.....”

Vũ Duy ngừng cười, anh nhu tình nhìn cô, giá như có thể để cả hai mãi bên nhau như vậy. Cô có đánh anh cả đời. Anh cũng sẽ không phản kháng. Ngao Tuyết cũng có chút cảm thấy khoảng cách giữa họ sau 5 năm đang bắt đầu xích lại. Cô hơi hốt hoảng lùi vài bước, trượt chân. Đang lúc lo sợ bản thân tiếp đất một cách đau đớn. Một bàn tay vòng qua eo cô, ôm lấy cô.

Sau 1 phút, không thấy đau đớn gì. Ngao Tuyết mới mở mắt. Gương mặt Vũ Duy thật gần, thật gần cô. Gương mặt y vẫn vậy, thật trắng trẻo đẹp đẽ. Làn da mịn màng không nhìn rõ lỗ chân lông. Sao y vẫn có thể bảo dưỡng dung nhan tới độ hoàn hảo như vậy nhỉ. Chỉ có điều, gương mặt cũng trưởng thành hơn. 5 năm trước là hào hoa phong nhã, phong lưu phóng khoáng thì bây giờ càng có nét yêu nghiệt hại nước hại dân.

Mãi nhìn. Cô quên mất rằng bây giờ hai người họ đang ở tính thể vô cùng ám muội, trai dưới gái trên.....

Vũ Duy cũng tỉnh táo đánh giá cô. Càng lúc càng đẹp, sinh con xong thân hình càng thêm phần mê người quyến rũ. Có sự đầm thắm tình tế mượt mà và chiều sâu. Dù trưởng thành nhưng không mất nét ngây thơ hồn nhiên trên gương mặt. Dù có bao đau thương, thì đôi mắt vẫn sáng lấp lánh.... Nhìn đôi môi phần hồng ướt át. Gã không tự chủ được. Siết vòng tay, áp cô lại gần rồi hôn.....

Cái hôn đến bất ngờ, làm cô có chút tê dại, nhưng không phản kháng. Cũng thật tự nhiên đáp lại. Người vui nhất là Vũ Duy, y không ngờ cô lại không né tránh như vậy. Xoay người một cái chỉnh cho đúng lại cái tư thế của cả hai.... Trên sàn nhà, hai người họ hôn nhau, thật say đắm, như quên hết thấy mọi thứ. Thật tiếc nuôi rồi khỏi đôi môi ngọt ngào của cô, y gục mặt trước ngực cô. Nhẹ nhàng lên tiếng

”Biết không? Anh cảm thấy thật may mắn.....”

”Thật may mắn.... em vẫn còn sống.....”

Vừa nói tay y siết chặt lấy cô. Tâm cô như có một dòng suối ấm áp chảy vào. Không hiểu sao cô lại cảm động, lại không muốn đẩy y ra khỏi người mình. Nhưng rồi cô cũng nhàn nhạt lên tiếng, dù vẫn để anh ôm chặt vào lòng....

”Duy, buông tha cho em đi. Xin anh.....”

”Điều này là không thể được” Vũ Duy khàn khàn trả lời. ”Điều đó là quá khó khăn, Ngao Tuyết, anh không làm được”

Nếu như nói chỉ là thoáng qua, vậy tại sao sau 5 năm tình cảm ấy còn chưa dứt. Nếu như nói chỉ là phút yếu lòng bỗng bột, vậy tại sao sau 5 năm nó vẫn càng ngày càng mãnh liệt. Nếu như nói, đó chỉ là ham muốn nhất thời. Vậy tại sao 5 năm gặp lại ham muốn đó không thay đổi mà lại muốn nhiều hơn, tham lam hơn, ích kỉ hơn. Gã không thể làm được, không thể dứt ra cũng càng không thể không có cô.

”Em nói ghét anh, vậy tại sao lúc này, không đẩy anh ra, tại sao lại hôn anh. ....” Vũ Duy bắt đầu bức ép. Cô có thể nói ghét anh mà vẫn có thể thân mật với anh sao? Nói dối, chỉ là nói dối thôi. Có thể cô biết nói dối, biểu hiện nói dối như thật nhưng chỉ một hành động vô thức này thôi, thì đã lộ tẩy hết rồi.

Lâm Ngao Tuyết tựa hồ có chút cười khò sở, rồi bỗng nhiên giải thích

”Vũ Duy, đó là thói quen cũ của cơ thể thôi. Trước đây chẳng phải chúng ta đều rất thỏa mãn đối phương sao? Chỉ là phản ứng cũ của cơ thể thôi. ....”

Anh khẽ ngậy người, đôi mắt có tia mắt mát nhìn cô, đôi mắt cô vẫn vậy thủy mâu trong sáng nhưng có tia lạnh lùng, trào phúng. Nếu cô muốn làm gã đau thì cô đạt được ý nguyện rồi, Vũ Duy khẽ cười

”Thật vậy chẳng. .... vậy chúng ta tiếp tục thói quen cũ đó nhé”

Cô khẽ đẩy anh ra, ngồi dậy

”Em sắp có chồng rồi, không thể buông thả được”

”Kể cả có chồng, ngoại tình vẫn được đấy thôi”

”Vậy kẻ đó không phải là em. Anh đi tìm người khác đi”

Anh vòng tay ôm eo cô, tựa cả người vào lưng cô.

”Ngao Tuyết, đừng như vậy nữa.”

”Vũ Duy, chúng ta ngay từ đầu, bắt đầu là sai lầm rồi. Vì vậy đừng tiếp tục sai lầm nữa. Em không hề yêu anh” Chuyện đã đến nước này rồi, Ngao Tuyết cũng không muốn tiếp tục dùng danh chi khổ Vũ Duy thôi bởi nếu phải lựa chọn hai người thì cô sẽ chọn Lãnh Phong. Có lẽ cô nên càng vô tình tàn nhẫn đẩy anh ra xa thì mới tốt cho tất cả mọi người. Cô không thể cứ để hai người đàn ông này dây dưa tới mình mãi được.

”Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay, dù cách gì anh cũng sẽ mang em về bên anh”

”Kể cả là anh ép buộc, kể cả là anh làm cách gì, em cũng không thể yêu anh được”

Đúng lúc này bên ngoài căn phòng có tiếng gõ cửa, cô giúp việc lên tiếng

”Thưa cậu, bên ngoài có khách tìm cậu”

Dường như cô giúp việc đã đến đúng lúc, Ngao Tuyết nhanh chóng thoát khỏi vòng tay Vũ Duy, cô đứng lên.

”Em muốn đi tắm một chút.”

Trông theo cô đóng cửa lại, Vũ Duy có chút thờ dãi. Người con gái này vẫn né tránh anh. Bao năm nay vẫn không thay đổi.

Bước xuống lầu, Vũ Duy có chút không ngờ rằng Lãnh Phong tới tận đây. Nhưng y vẫn giữ thái độ nho nhã bình tĩnh nhất có thể, và tươi cười

”Không ngờ có thể gặp lại nhau sớm như vậy Lãnh Phong”

Lãnh Phong giương đôi mắt như băng hàn của mình nhìn y. Phải con người này không sai được. 5 năm trước đã xuất hiện giữa anh và Ngao Tuyết. 5 năm trước đã chung sống cùng cô 3 tháng trời. Chỉ 3 tháng thôi. Nhưng lại khiến cô ấy không tài nào quên được. Bản thân anh rất muốn biết chuyện gì nhưng lại không thể nào hỏi, cũng không thể nào điều tra. Lúc đó họ đã chia tay nhau, cô quen ai làm gì là quyền của cô. Anh sao có thể xen vào được. .... Chỉ đành giữ nó trong lòng, không dám hỏi cô. Cứ như vậy thành một khúc mắc.

”Phải, tôi cứ nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa” Lãnh Phong lạnh lùng lên tiếng ”Anh về đây làm gì?”

Vũ Duy rót hai ly rượu mang tới bên Lãnh Phong, gã cười

”Mục đích như nhau cần chi vòng vo nhiều lời.”

”Peter, ông trùm xã hội đen của Châu Âu. .... Tôi nói đúng chứ” Lãnh Phong tiếp nhận ly rượu, cũng nhàn nhạt mở miệng

”Ra cậu cũng biết tôi là ai. ....” Vũ Duy cười kèm theo sự vỗ tay tán thưởng, dù cho cái sự thật này, bây giờ mới biết là quá muộn rồi

”Vũ Duy, đây là địa bàn của tôi” Lãnh Phong cười lạnh. Xét cho cùng hai người đàn ông này, đều tinh táo lạnh lùng, cả hai hiểu thấu nhau, đối thủ trên

thương trường cũng vừa là tình địch trong tình yêu. Có thể 5 năm trước Lãnh Phong chủ quan nhưng sau 5 năm, sau những chuyện xảy ra, thì anh cần mạnh hơn để có thể giữ Ngao Tuyết bên mình.

Vũ Duy cảm thấy rất thích thú, có người uy hiếp hẳn. Dù sao Lãnh Phong cũng chính là đối thủ mạnh nhất của y từ trước tới nay. Đe dọa sao? Thú vị. Gã đang rất mong chờ xem anh sẽ làm gì?

”Cậu uy hiếp tôi sao? Được thôi. Cậu không muốn biết giữa tôi và Ngao Tuyết 5 năm trước đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cậu hỏi đã đánh trúng chỗ khúc mắc trong lòng anh. Tuy bên trong có chút dao động nhưng bề ngoài anh lại dửng dưng, hơn nữa đó là chuyện khi hai người chia tay, dù có biết cũng có thể giải quyết được điều gì sao?

”Có lẽ chuyện này không cần biết. Tôi tin Ngao Tuyết.”

”Về thủ đoạn cậu không bằng tôi đâu. Tôi sẽ không để Ngao Tuyết vụt khỏi tay mình.”

”Chẳng lẽ anh chỉ biết dùng thủ đoạn để đạt được cái mình thích sao? Vũ Duy hơn 5 năm trước. Buổi lễ kết hôn của chúng tôi, kẻ đã ra tay đánh tôi là anh đúng không?”

”Mỗi người một cách thức, tôi đạt được cái tôi muốn, dù có làm gì đi chăng nữa..... Dù sao cuối cùng thứ tôi muốn chẳng phải năm đó đạt được sao? Còn cậu..... đánh mất thứ mình yêu thương nhất.....”

Lãnh Phong rất bình tĩnh đứng lên. Túm lấy cổ áo Vũ Duy, anh lạnh lùng

”Vũ Duy, anh nên nhớ đây là địa bàn của tôi. Tôi cảnh cáo anh. Đừng có dở trò ở đây. Nếu không đừng trách tôi ác. Ngao Tuyết là của tôi. Tôi sẽ không để anh có cơ hội cướp cô ấy lần nữa đâu”

Hai người đàn ông này, ván bài đã lật ngửa, chẳng còn gì phải đấu điểm nhau nữa cả. Vũ Duy gạt tay anh ra, gã nhếch mép cười lạnh lùng.

”Lãnh Phong, có lẽ cậu chưa biết tên thật của tôi..... Tiêu Duy là tên thật của tôi. Ai cướp của ai, không thể chỉ từ phía cậu mà nói được. Tôi chỉ đòi thứ vốn dĩ thuộc về tôi thôi....”

Lãnh Phong khề ngầy người. Còn Vũ Duy thì mỉm cười lạnh nhạt tiếp tục khiêu khích

”Cậu có muốn biết, cảm giác cùng Ngao Tuyết trên giường tuyệt thế nào không?”

Phải rất tuyệt vời. Gã chưa bao giờ cảm thấy mặc danh kị diệu như thế. Cảm giác có được cô, cơ thể mê người của cô thỏa mãn được gã. Cô cứ như thuốc phiện khiến gã chỉ muốn điên cuồng có cô, điên cuồng yêu thương cô..... Cảm giác đó dù lần đầu tiên của Ngao Tuyết là Lãnh Phong nhưng y chắc chắn Lãnh Phong không thể nào cảm nhận nổi.....

Một người đàn ông, dù có cao thượng thế nào nhưng khi nghe tình địch nói như vậy, thì cũng rất dễ mất bình tĩnh. Đặc biệt là hoàn cảnh của Lãnh Phong, anh hoàn toàn không thể nào nhớ được cái đêm đầu tiên của hai người ấy. Dù có cố gắng thế nào cũng chỉ thấy nó mơ hồ không rõ ràng. Lại còn người đàn ông trước mặt cố ý hỏi khiêu khích như vậy. Anh biết, chuyện đó chắc chắn là có. Vũ Duy không phải kẻ tự tiện nói bừa. Nhưng chỉ nghĩ tới Ngao Tuyết cùng Vũ Duy..... là con tức không sao kìm lại nổi. Anh thừa nhận anh đã ghen tỵ, rất ghen tỵ Vũ Duy có được cô..... dù cho là y đã dùng thủ đoạn để có cô bên mình.....

Đứng phắt dậy đâm cho Vũ Duy một cái, từ khoe miệng y chút máu chảy ra. Lãnh Phong vẫn lạnh lùng nói

”Vũ Duy, đừng khiêu khích tôi. Đó là chuyện của hai người. Quan trọng là hiện tại cô ấy ở bên tôi. Sinh cho tôi hai đứa con. Còn anh thì được cái gì? Chỉ được sự chán ghét từ cô ấy.”

Vũ Duy chùi máu từ khoe miệng, cũng giáng trả một đòn vào mặt anh. Phải, y hiểu anh nói đúng. Ngao Tuyết vẫn chỉ chán ghét anh, vẫn một lòng một dạ với Lãnh Phong. Phải Lãnh Phong đã chạm vào nỗi đau của y.....

”Chưa tới phút cuối. Ai thắng chưa biết được đâu. Cậu cứ chờ đi.....”

”Được, tôi sẽ chờ xem anh làm cái gì? Vì cuối cùng Ngao Tuyết vẫn ở bên tôi”

Ngao Tuyết tấm vô cùng thoải mái mát mẻ, mà không hay biết hai kẻ điên dưới kia đang vì mình mà có chiến tranh. Đến khi cô trông thấy họ đang lăm le nhìn nhau đầy khiêu khích, ánh mắt như đang tóe lửa điện kèm theo sát khí đằng đằng. Sao tự dưng cô lại liên tưởng tới kiếm hiệp cô trang nhi.....

Nhưng Ngao Tuyết cũng đủ thông minh để hiểu nguyên nhân của sự việc trên. Cô bất ngờ lên tiếng

”Hai người..... đang làm gì vậy?”

Họ đương nhiên là không muốn Ngao Tuyết biết chuyện này rồi. Nhanh chóng khôi phục lại vẻ thường ngày. Lãnh Phong điềm tĩnh nói

”Không có gì? Tuyết nhi anh tới đón em về”

Vũ Duy cũng mỉm cười nhìn cô

” Tắm xong rồi sao?”

Ngạo Tuyết có chút lén lén nhìn Lãnh Phong thấy anh khẽ nhủi mày, cô ho nhẹ

” Ừ, xong rồi. ....”

Cô đang định nói thì nhìn thấy trên gương mặt họ có chút sung đỏ. Vội quên luôn chuyện đang định nói, chạy tới sờ gương mặt Lãnh Phong

” Nha, Phong, anh đánh nhau sao? Lại có vết đỏ này”

Hai người đàn ông bị hành động của cô làm cho thất thần. Nhưng có lẽ chỉ có Vũ Duy là hệt hăng nhất. Cô vẫn không thay đổi luôn luôn để ý tới nhất cử nhất động của Lãnh Phong, một vết thương thôi nhưng cũng khiến cô tỏ thái độ quan tâm lo lắng như vậy? Còn gã thì sao?

Có một chút cười khổ sở. Xem ra gã ở đây chỉ như vô hình rồi.

” Anh không sao. Chúng ta về thôi”

” Không sao cái gì. Sung tẩy như vậy mà kêu không sao? Không được phải bôi thuốc đã nếu không sao ra ngoài được”

Vừa nói cô chạy tới hộp dụng cụ y tế vui vẻ nói

” Duy, anh không thay đổi đồ đạc trong nhà sao? Tủ thuốc vẫn không thay đổi gì cả”

Thực ra cô cũng thấy trên gương mặt anh bị thương. Nhưng không hiểu sao vẫn chạy tới chỗ Lãnh Phong. .... Thôi coi như làm vậy để Vũ Duy dứt khoát đi. Không ngờ cô lại vô tình nói ra câu này, trong sự vô thức của mình, Ngạo Tuyết đã coi Tuyết hiền là nhà của mình cô rất thân thuộc với nó, dù cho 5 năm rồi không ở đây. ....

Vũ Duy khẽ cười yếu ớt, coi như gã có được chút an ủi

” Ừ, nơi này. .... Vẫn là nhà của em mà. ....”

Ngạo Tuyết im lặng không nói gì, hay đúng hơn cô không biết nói thế nào. Chỉ lặng lẽ bôi thuốc cho Lãnh Phong, thật ôn nhu dịu dàng. Nhưng giọng nói lại hung dữ bất mãn

” Các anh thật là, đều đã trưởng thành hết rồi. Còn bắt chước đám thanh niên bây giờ đánh nhau. Còn ra thể thống gì nữa. Thật mất hết hình tượng”

Vũ Duy ngồi một bên nhìn họ, trông hòa hợp thật, còn y. .... Im lặng ngồi uống rượu, bản thân y muốn che giấu sự mất mát của mình. Họ nói gì, làm gì y cũng không muốn để ý nữa.

Cho tới khi lọ thuốc xuất hiện trước mặt y, ngẩng đầu nhìn lên thấy cô đang ái ngại nhìn anh, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh, xức thuốc

” Vũ Duy, trong lòng em, chỉ có anh ấy thôi. .... Em chỉ có thể làm vậy cho anh, ngoài ra thì không thể. .... Đừng cố chấp nữa”

” Vậy thì tại sao lại quan tâm tới anh. Ngạo Tuyết, em thật không tốt chút nào. Thật quá đáng. ....” Anh gạt tay cô ra, lọ thuốc rơi xuống đất. Ngạo Tuyết có chút bất ngờ, sững sốt. .... Cô ngồi im lặng một lát. Cô biết Lãnh Phong và Vũ Duy vẫn chăm chú nhìn mình. ....

Khẽ thở dài một hơi, cô chớp nhẹ mắt, rồi đứng lên

” Lãnh Phong, chúng ta về thôi”

Vốn dĩ tình tay ba đã là khó khăn rồi. Tình tay ba không phải là hai người yêu nhau rồi có một người thứ ba xuất hiện. Tình tay ba chính là khi một trái tim phải chia làm hai, tình cảm chia đều cho hai người con trai. Tình tay ba chính là khi không biết lựa chọn thế nào. Đối xử với hai người đó ra sao? Vốn dĩ có thể bình yên không chạm vào họ nhưng cuối cùng lại bị chính họ khuấy điên đảo. Nhưng cuối cùng, vẫn phải lựa chọn. ....

Chỉ biết rằng khi bóng cô đã đi tới cửa. Vũ Duy vẫn tươi cười lên tiếng

” Tiểu Tuyết anh không bỏ cuộc đâu. Lần này sẽ không dùng thủ đoạn gì. Anh sẽ cạnh tranh công bằng”

Công bằng ư? Gã biết là không thể, gã đã thua cô rồi. Thua hai đứa nhóc kia rồi. .... Nhưng gã lại không cam tâm tình nguyện. ....

Trên đường trở về nhà, lại là sự tĩnh lặng đến tột cùng. Lãnh Phong không muốn hỏi, không muốn làm khó Ngạo Tuyết, nhưng bằng sự hiểu biết của anh về con người cô. Anh đã biết trong lòng cô có Vũ Duy. Chỉ có điều cô cố tình gạt nó đi, và Vũ Duy chưa hề nhìn thấu tình cảm này. Nếu không chỉ cần y cố gắng là có thể khiến Ngạo Tuyết mềm lòng rồi. Anh đang hơn Vũ Duy vì hai đứa nhỏ là con của anh. ....

Lặng nhìn cô đang nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Anh biết cô đang suy nghĩ gì đó rất mong lung. .... rồi cô băng quơ hỏi

” Anh không muốn biết em và Vũ Duy có chuyện gì sao?”

” Muốn, nhưng em sẽ nói sao?” Anh cười rồi nhẹ nhàng hỏi lại.

Ngao Tuyết có chút tủi thân, nếu Lãnh Phong cứ dịu dàng bao dung cô như vậy, cô phải làm sao? Mong anh có thể có chút tò mò, có chút ép buộc cô, có khi cô còn thấy dễ chịu hơn. Nhưng anh lại cứ như vậy..... Thử hỏi cô làm sao mà xứng đáng với anh đây.

” Ngao Tuyết, thật ra anh không cao thượng như vậy. Em đã sắp làm vợ anh, quả thật anh không muốn vợ mình với người khác thân mật, đặc biệt là Vũ Duy.....”

” Em hiểu, em sẽ chú ý hơn. ....”

Anh khẽ nhún mày, nhìn cô, câu nói này sao có vẻ miễn cưỡng quá vậy..... Ngập ngừng rồi anh hỏi

” Ngao Tuyết..... em yêu anh ta sao?..... Năm đó.... có phải vì hai đứa bé, em mới rời khỏi Vũ Duy ..... Nếu không có đứa bé.....”

Cô gượng cười

” Phong, có thể đừng hỏi em chuyện này được không. Đã qua rồi em không muốn nhắc lại nữa. Tất cả chỉ là quá khứ..... Em hiện tại chỉ cần gia đình mình được đoàn tụ vui vẻ sống cùng nhau.....”

” Em yêu anh chứ?” Lãnh Phong nhẹ nhàng hỏi

” Yêu!” Ngao Tuyết trả lời không có sự do dự nào..... Lãnh Phong có chút nhẹ nhõm

” Vậy anh có thể chờ, chờ em không vướng mắc quá khứ nữa. Dù em với Vũ Duy có xảy ra chuyện gì, nhưng từ giờ em là vợ của anh, anh sẽ chăm lo bao dung cho em..... Quên quá khứ đi em.....”

” Ân... Em biết.....”

Cô không hứa hẹn, muốn quên ư? Có dễ dàng bao quên là quên được đâu. Tất cả đã khắc thật sâu trong tim rồi. Cô chỉ có thể dẫn lòng mình, bỏ qua tình cảm ấy thôi. Hai người đàn ông cô chỉ có thể chọn một. Để cho tất cả đều được vẹn toàn, thì Lãnh Phong chính là sự lựa chọn của cô..... Cô yêu Lãnh Phong, Vũ Duy chỉ là người cô từng dựa vào thôi. Chỉ như vậy thôi..... Trong lòng Ngao Tuyết tự nhủ.

Còn Lãnh Phong, tâm trí anh lúc này vẫn còn nhớ tới những lời Vũ Duy nói với anh. Y họ Tiêu chứ không phải họ Vũ..... Y nói y giành lại thứ vốn dĩ thuộc về y..... Rốt cuộc là có chuyện gì? Có lẽ anh phải điều tra thật kỹ chuyện này....

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Gia đình

Ngồi bên bàn làm việc, Lãnh Phong có chút không vui khi xem những tài liệu về Vũ Duy, tất cả về y chỉ như tờ giấy trắng, không tin tức, không manh mối. Ngoài việc anh biết hẳn là Peter thủ lĩnh xã hội đen khu vực Châu Âu, từ năm 15 tuổi đã vô cùng nổi tiếng tàn nhẫn, như ác quỷ ra.....

Con người này, quả nhiên không hề đơn giản..... Anh vẫn còn để ý tới những gì gã nói chiều nay.... Biểu hiện của Ngao Tuyết, tình cảm của cô đã thay đổi rồi. Trước đây cô chỉ nhìn về phía anh, chỉ quan tâm đến ý một mình anh, nhưng giờ trong lòng cô có thêm một người nữa. Dù cô không thừa nhận nhưng anh vẫn có thể nhận ra từ rất nhiều năm trước.

*****

Gia đình- hai tiếng thiêng liêng này với Ngao Tuyết mà nói vô cùng quan trọng, chính là hết thảy của cô. Con người ta, dù đi đâu về đâu, làm gì trong cuộc sống, thế nhưng những lúc vấp ngã mệt mỏi nhất, chỉ cần về nhà, tận hưởng cái không khí ấm cúng, êm ấm, dường như mọi ưu phiền tan biến hết. Để có một Lâm Ngao Tuyết vui vẻ lạc quan như vậy, gia đình chính là một yếu tố. Đặc biệt từ người mẹ hoàn hảo của cô.

Bà là người phụ nữ thông minh xinh đẹp, luôn hướng con cái theo con đường cho chúng tự phát triển theo những gì răn dạy. Bà mạnh mẽ độc lập nhưng lại là người mẹ tuyệt vời. Bà chính là thần tượng của cô. Thường kể và dạy dỗ cô rất nhiều điều về cuộc sống này. Kèm theo cô rất thích đọc sách, rất thích thả hồn vào những trang sách hay về cuộc sống, ý nghĩa đời người, những câu chuyện tình hay mà cảm động. Một thế giới nội tâm phong phú, một cái nhìn đầy chín chắn về cuộc đời, thấu tình đạt lý.

Phải chăng vì thế, khi gia đình tan vỡ, cô không gặp khủng hoảng hay có những suy nghĩ tiêu cực như bạn bè trang lứa..... Khi gặp những khó khăn đau khổ trong cuộc sống cũng mau chóng thay đổi thích nghi với hoàn cảnh. Chính bản thân cô không ngờ tình cảm của mình lại có thể thay đổi, tiếp nhận Vũ Duy như vậy.....

Hôm nay, Vũ Duy lần đầu tiên dự bữa cơm đoàn viên của nhà họ Lâm. Tuy nói rằng gia đình này đã tan vỡ, nhưng mối quan hệ của vợ chồng cũ của họ không hề biến thành thù địch mà chuyển thành những người bạn. Có mấy ai có thể dễ dàng làm được như vậy đâu. Vậy mà mẫu thân đại nhân của cô lại làm được. Cô ảnh hưởng từ mẹ khá nhiều. ....

Gọi là bữa cơm đoàn viên, cũng giống như là gặp nhau cùng ăn cơm, tụ tập đông đủ mọi người. Đầu tiên là để giới thiệu cậu con rể tương lai mới. Thứ hai là để tiễn Ngao Tuyết ra nước ngoài định cư. Thứ ba tất nhiên là công bố hôn lễ của Ngao Tuyết với Vũ Duy sau khi sang Ý.

Một bữa tiệc ngoài trời với những người bạn thân thiết. Nhóm bốn người Lâm Hà đi kèm theo là Diệp Ngọc Chi. Thật sự Ngọc Chi không hề muốn đi, Lãnh Phong từ lúc đính hôn đã vô cùng lạnh nhạt với cô. Tất cả chỉ là trách nhiệm không còn chút tình cảm nào nữa rồi. Anh vốn là kẻ không biết nói dối. .... Tất cả những gì lúng túng của Lãnh Phong với cô, cô đều biết. Chỉ có điều vẫn cứ ngậm ngùi cho qua. Đụng mặt với Ngao Tuyết, cô chấp nhận được. .... Nhưng đụng độ Vũ Duy, cô ta lại cảm thấy sợ hãi. Dù y chắc chắn sẽ không làm gì? Nhưng nhìn y cô ta lại chợt dạ nhớ tới lần bị bắt cóc đó. Nếu không phải cô ta nhanh trí một chút thì e thật sự đã bị cưỡng gian rồi. ....

Với nhà họ Lâm, thì cô cùng Lãnh Phong chính là khách không mời. Đã biết thế nhưng Lãnh Phong không chút ngại ngùng tới tham dự bữa tiệc này. Vì vậy cô đành bắt đầu đi mà đi theo.

Ngao Tuyết cùng Vũ Duy đã tới từ sớm, cô gái nhỏ này rất thích quần lấy mẹ mình làm nũng. Cùng phụ giúp bà chuẩn bị bữa tiệc nướng ngoài trời.

Cô vòng tay ôm lấy eo, rồi tựa cả người vào lưng mẫu thân, hôn hờ

”Mẹ, mẹ càng ngày càng đẹp nha”

”Con bé này, chỉ biết nịnh thôi”

Cô mỉm cười xu nịnh, tiếp tục làm nũng

”Thì người ta lâu lâu mới được gặp mẹ mà. Có mẹ thì phải nịnh chứ đúng không?”

”Sắp lấy chồng rồi còn như con nít thế, không cần thận người ta cười cho đấy. Đúng không Duy”

Vũ Duy nãy giờ trầm mặc, đứng ngoài cuộc đoàn viên của hai mẹ con, khi thấy người ta nhắc tới mình, gã có chút ngoài ý muốn nhưng cũng mau chóng nở nụ cười

”Quả là đáng cười, bác gái”

Ngao Tuyết chu môi, phản bác. Ai chứ trước mặt hai người này năng lúc nào cũng là cái tính bướng bỉnh

”Dám cười sao. Biết tay em”

”Nha, không rõ ai biết tay ai đâu?” Gã xấu xa cười. Gì chứ tối nay gã lại tiếp tục yêu chiều cơ thể cô thì. .... Xem ai biết tay ai mà mạnh miệng. Rồi Ngao Tuyết thừa nhận cô hão sợ hãi rồi. Lúc nào y có cái nhìn này, là cô ớn lạnh a, cầu trời y đừng bắt cô hão hão bồi thường. Đồ lưu manh. Ngao Tuyết âm thầm mắng. Mà cái biểu tình này thể hiện rất rõ trên mặt Ngao Tuyết, gã tiến tới véo nhẹ mũi cô, mắng yêu

”Nghĩ cái gì anh biết hết rồi đấy?”

Cô đỏ mặt quay đi. Hai người tình ý một màn không qua nổi mắt mẫu thân của Ngao Tuyết. Bà khẽ tiểu giọng trêu đùa

”Ở đây không chỉ có mình hai đứa đâu?”

Với Vũ Duy, bà cũng có chút hài lòng, nhìn mắt nó thôi đủ biết nó yêu Ngao Tuyết như thế nào. Hơn nữa nó chính là người mà năm xưa bà đồng ý cho cưới Ngao Tuyết. Sau vì chuyện hôn sự này mà bà chia tay chồng mang Ngao Tuyết sang Anh quốc. Không ngờ khi con bé trở về đây, lại yêu Lãnh Phong. Tuy rằng bà rất không thích nhưng cũng rất tôn trọng quyết định của con cái, không hề ép buộc cô. Hay tin Lãnh Phong đính hôn với người khác, bà tức giận trở về đây làm cho ra nhẽ thì gặp lại cậu nhóc Vũ Duy này. ....

Chỉ không một người mẹ yêu thương con như vậy, lại có thể dễ yên cho Ngao Tuyết chưa có ràng buộc gì mà sống chung. Chỉ cần thoáng qua thôi bà biết giữa chúng có chuyện gì, trên cổ Ngao Tuyết còn có dấu hôn ngăn. ....

Bà tin tưởng Vũ Duy thật tâm với con gái mình. Ánh nhìn si mê ấy không sai vào đâu được. Rất lâu của nhiều năm về trước. Một cậu nhóc bé một cô bé mới sinh trên tay. Đứa nhỏ ấy bỗng dưng nín khóc. Nhìn cậu bé và cười. Lúc đó cậu nhóc ấy đã nói

”Ngoan, sau này lớn lên, anh nhất định sẽ lấy em làm vợ”

Một câu đùa của trẻ nhỏ tưởng chừng không ai để ý, ấy vậy mà sau từng ấy thời gian gặp lại cậu bé vẫn còn nhớ. ....

”Bác gái, cháu mang Tiểu Tuyết ra đây chút” Vũ Duy mỉm cười, gương mặt đầy một vẻ đứng đắn. Nhưng chỉ có Ngao Tuyết hiểu, bộ mặt thật của y, chắc lại đang tính toán cái gì rồi đây.

Khi mà cô đang bần thần suy nghĩ Vũ Duy đã bế xốc cô lên, trong cái nhìn đầy ý vị của mẫu thân đại nhân. Theo bản năng mất đà cô vội ôm lấy cổ Vũ Duy rồi tựa cả người vào y

” Anh làm gì vậy?”

Đây là lần đầu tiên, y không trả lời cô, không bông đùa trêu ghẹo, chỉ lặng lẽ bế cô đi. Đôi tay y có chút siết lại. Cảm thấy không khí có chút không đúng, cô vội hỏi

“Vũ Duy, em nặng lắm đấy..... Cho em xuống đi”

” Nhẹ tênh, không hề gì?” Y mỉm cười. Nhưng hôm nay trong mắt của Ngao Tuyết, y có chút gì đó khác lạ, chút gì đó mất mát, bi ai. Dù chỉ là thoáng nhẹ qua thôi, nhưng Ngao Tuyết vẫn thấy có chút xót xa. Cô thích cái bộ dáng bá đạo lưu manh vô sỉ của y hơn là bộ dáng lúc này, khiến người ta có chút không nở rời xa..... khiến cô cảm thấy thật khó chịu trong lòng

” Anh làm sao vậy?” Cuối cùng cô cũng lên tiếng.....

” Sao là sao?”

Ngao Tuyết đưa tay chạm lên lông mày gã, nó có chút nhú lại, cô nhẹ nhàng xoa kéo nó trở lại như cũ, khẽ mỉm cười ôn nhu

” Bộ dáng thế này không giống anh chút nào?”

Cử chỉ động tác lời nói của cô khiến gã dừng chân lại. Cô nhận ra sao? Gã có chút dăm chiêu.

” Không có gì? Ngao Tuyết dạo này em dễ bị lừa quá”

Trong lòng cô không phải không nhận ra y không muốn nói, có chút tư vị không vui, nhưng cô cũng không cố gắng tìm hiểu. Chỉ khẽ vươn người ôm chặt lấy cổ y. Cô vốn đã hay thương người rồi. Huống chi y..... thật sự mà nói y rất tốt với cô.....

Chỉ khẽ thôi cô cũng cảm thấy y siết chặt cô trong lòng, như một điều gì đó rất cần thiết và an ủi. Rồi y nhàn nhạt nói

” Anh không có gia đình.....”

Hốt nhiên trong vô thức cô đáp lại ” Từ giờ em sẽ là gia đình của anh.....”

Phải, cô hiểu con người này, từ lúc thấy hai mẹ con cô thân thiết, y dường như trầm lặng lắm, y không nói nhiều mà chỉ đứng yên bên cạnh..... Đôi mắt cô về như vô tình mà nhìn mẹ con cô..... Thi thoảng Thu Phong hay kể với cô, cảm giác mồ côi thật khó chịu.....

Nhìn thấy gia đình người ta vui vẻ đông đủ người, còn mình chỉ lủi lủi một mình, chỉ trực trào muốn khóc nhưng sợ người ta để ý, nói ra người ta thương hại nên đành ngậm đắng nuốt cay. Có lúc một mình, thường tự vấn thường ghen tỵ với những đứa trẻ khác có cha có mẹ, được họ yêu thương..... Nhiều lúc trông thấy đứa bạn bị mẹ mắng mà cảm thấy tủi tủi. Cũng hy vọng khi mình làm gì sai có ai đó để mà mắng, lúc mình đạt điểm cao, có ai đó để khoe để đòi thưởng.....

Thật ra Vũ Duy.... hơn ai hết, rất cô đơn.... dù y có thế nào thì y cũng thật đáng thương.....

Cũng tất nhiên, trong vô thức, Ngao Tuyết đã quên mất mình đã quyết định rời khỏi con người này.

Ngao Tuyết ngẩng đầu nhìn y, thấy ánh mắt y có rất nhiều nhu tình. Cô bỗng vươn tay, véo hai má của Vũ Duy

” Nha em phát hiện anh rất gầy nha, ẻo lả như đàn bà”

Vừa nói cô vừa thoát khỏi vòng tay của Vũ Duy, đồng thời đi thật lùi lại phía sau. Bộ dáng tinh nghịch đáng yêu này làm tâm trạng gã có chút khá lên. Gã cũng chẳng phải buồn bã gì, bao nhiêu năm nay gã vẫn như vậy quen rồi. Chỉ là bên cạnh cô gái này khiến gã có chút mềm lòng.....

” Ngao Tuyết, em dám nói lại lần nữa không?”

” Anh ẻo lả..... như đàn bà.....” Cô hét lên rồi quay đầu chạy.

” Dám chạy à” Vũ Duy mỉm cười rồi đuổi theo cô. Chưa có người đàn bà nào dám kêu gã ẻo lả cả. Cô cũng to gan đấy, bắt quả làm gã cảm thấy vui vẻ

Đã lâu lắm rồi, không cảm thấy mình thật sự nhỏ bé, lâu lắm rồi không nếm trải cái gì được gọi là thật tâm vui vẻ, nhưng từ khi có cô gái này..... Y đã cảm thấy sống có chút ý nghĩa hơn.....

Tóm lấy cô, cả hai cùng nằm ra bãi cỏ. Thế rồi Ngao Tuyết chợt hỏi

” Vũ Duy, nhất định phải cho hai đứa bé này đi sao? Không thể để cho em nuôi à?”

Vũ Duy đặt tay lên bụng cô. gã thật sự không chấp nhận được đứa con này.....

”Trẻ con cần có cả bố mẹ yêu thương, tạo dựng một gia đình. Em có thể cho nó sao? Ngao Tuyết, nó không phải con của anh, anh không thể làm được..... Cho nó đi, tìm gia đình nào đó yêu thương nó..... Chứ đừng khiến nó cảm thấy không được thương yêu” Vũ Duy nói sự thật, trẻ con rất mau tui thân. Cô sau này sinh chúng, ở cùng anh, sẽ rất khó xử khi chúng lớn, biết đi, biết hỏi, biết chú ý mọi sự xung quanh..... Mà già..... vốn đã không thích trẻ con rồi..... Đặc biệt lại là con của kẻ khác.....

Ngao Tuyết có chút thờ dãi..... Nếu Vũ Duy có thể chấp nhận được chúng thì thật sự rất tốt. Cô không muốn làm y buồn..... nhưng cô không muốn cho chúng đi. Cô là mẹ không thể ích kỉ như vậy được. Cho chúng đi rồi có ngày chúng biết sẽ hận cô, căm ghét cô. Cô không thể làm như vậy được. Cô- dù chỉ có một mình cũng sẽ yêu thương đứa con của mình. Cô khẽ xoay người đối diện với Vũ Duy, rồi nhẹ nhàng hôn y.....

Cuối tuần này, cô sẽ bay đi Ý..... Nhưng cô biết..... Cô sẽ không đi mà tìm một nơi khác, Vũ Duy không thể tìm ra cô được. Cô sẽ sống thật âm thầm lặng lẽ, nuôi dạy hai đứa bé trưởng thành.....

Hai người đàn ông này, Lãnh Phong cùng Vũ Duy, đều có ảnh hưởng lớn tới cô. Nhưng giờ đây cô không muốn lựa chọn không muốn đấu tranh tư tưởng nữa..... Chỉ cần hai đứa nhỏ này ở bên... Mọi sự cô đều không quan tâm.....

Nụ hôn này, coi như lời xin lỗi cô dành cho Vũ Duy.... Còn Lãnh Phong, chắc bây giờ được ở bên Ngọc Chi đã là hạnh phúc rồi. Cô có thể yên tâm mà ra đi..... Chỉ tiếc nuôi Vũ Duy..... Cô hy vọng sau này y có thể tìm được người đàn bà khác tốt hơn cô.....

Trên thảm cỏ xanh, hai kẻ nằm đó hôn nhau, dây dưa không ngừng. Vũ Duy thì điên cuồng, tham lam xâm nhập bên trong miệng cô..... Hai người cứ như vậy, thật nhẹ nhàng, thật sâu lắng hôn nhau.....

Từ trên lầu nhìn xuống, cạnh tượng lăng mạn như vậy. An Lương mỉm cười chua xót. Anh nhấp ngụm rượu, giọng xa xăm

”Lãnh Phong, chắc cậu không nhớ được. Lúc hai người mới yêu nhau, mình đã cảnh cáo cậu không được làm Ngao Tuyết phải đau lòng. Chỉ tiếc cậu lại không làm được. Nhìn họ tình cảm thế kia, có lẽ mình sẽ tha thứ cho cậu..... Vũ Duy tuy y có vẻ hào hoa, nhưng với Ngao Tuyết lại là tình cảm chân thật..... “

Với An Lương, ngay từ khi còn nhỏ anh đã thích Lâm Ngao Tuyết rồi, cho dù cô chỉ coi anh như người anh trai nhưng với anh cô mãi là người mà anh thích, được anh quan tâm nhất. Anh biết cô nhìn anh bằng ánh mắt của một cô em gái nên anh chưa bao giờ làm gì quá giới hạn của mình. Lúc cô yêu Lãnh Phong, chỉ cần cô hạnh phúc cô luôn mỉm cười tươi như vậy. Anh cảm thấy mãn nguyện rồi. Chỉ tiếc Lãnh Phong lại không thể cả đời mang lại hạnh phúc cho cô..... Còn Vũ Duy, anh không hiểu y lắm, muốn tách Ngao Tuyết khỏi y, nhưng bây giờ khi nhìn cô vui vẻ như vậy..... Có lẽ anh nên tiếp tục chúc cô hạnh phúc.....

Lãnh Phong lặng lẽ nhìn họ hạnh phúc mà cảm thấy chính mình mất mát. Cảm giác như mất đi một điều gì đó vô cùng quan trọng. Có lẽ còn hơn cả tính mạng của anh.....

Đau quá.!

Tâm không hiểu sao đón đau, co thắt lại như vậy. Từ gương mặt, ánh mắt nụ cười, tất cả đều không dành cho anh..... Tại sao lại cứ đau như vậy.

Nụ hôn đêm đó, anh không hề quên. Cũng không phải là do rượu. Một ý nghĩ nào đó thôi thúc anh, muốn hôn cô. Nụ hôn ấy ngọt như đường, khiến người ta cứ mãi trầm luân không buông ra. Hôm nay, đến đây chỉ đơn giản muốn được nhìn thấy cô..... Không ngờ lại thấy cảnh không nên thấy này.....

Nhưng không còn sự lựa chọn nào. Tất cả đều đã không còn đường quay lại..... Chỉ có thể âm thầm chúc người ấy, được hạnh phúc.....

Khẽ lắc đầu nhẹ nhàng xua tan cái kí ức ấy trong lòng mình. Tất cả đã qua rồi. Ngao Tuyết cũng đã đồng ý ở bên anh..... Rồi sẽ bắt đầu lại từ đầu, mọi thứ cũng sẽ mau ổn thôi.

Đi vào phòng bếp. Anh thấy cô đang tập trung làm bếp. Hình ảnh ấy nhẹ nhàng, thân thương đến lạ. Phải rất lâu rồi, không còn thấy cô vào bếp. Rất lâu rồi của nhiều năm về trước..... Một cô gái mãi mê làm đồ ăn cho anh, miệng lúc nào cũng nói

”Cổ nhân có câu, muốn chinh phục đàn ông, cần phải chinh phục dạ dày của họ” Cô luôn học những món anh thích để làm, luôn khiến anh vừa yêu thương vừa sủng nịnh hạnh phúc.

Anh lại gần lấy cốc nước. Rồi nhẹ nhàng hỏi

”Muộn rồi, em còn làm đồ ăn sao?”

”Ngày mai, hai nhóc có buổi dã ngoại mà. Mới đầu năm nhưng giáo viên đã tổ chức đi dã ngoại cho học sinh thân thiết với nhau hơn. Em mà chút đồ ăn cho tụi nhỏ”

”Mai chúng ta cùng đi nhé?”

Cô ngừng tay, nhìn anh

”Anh không phải đi làm sao?”

” Công việc, không quan trọng bằng em và hai con. Anh đã đánh mất 5 năm rồi, quả thật không muốn lãng phí một giây nào nữa”

” Cảm ơn anh”

” Đừng nói cảm ơn. Giữa chúng ta không cần phải có lời này.....” Cô mỉm cười.

Lãnh Phong bỗng nhiên đi tới sau lưng cô, hai tay chạm vào đôi tay đang làm việc của cô. Nhẹ nhàng lời nói quẩn quanh bên tai cô

” Để anh giúp em”

” Anh giúp hay là muốn nắm tay em?” Cô chọc ghẹo. Ngày trước cũng vậy, anh cũng cầm tay cô. Thả lỏng chúng cho cô làm việc nhưng tay anh vẫn theo như là chính anh cũng đang làm bếp vậy.

” Cả hai đi”

Cơ thể anh, hơi ấm từ anh bao quanh Ngao Tuyết. Có một chút tư vị của quá khứ, có một chút ấm áp của ngày xưa. Có một chút rung động đã ngủ quên. .... Anh vẫn như ngày nào..... chỉ có cô là đã đổi thay.....

” Ngao Tuyết, có nhớ hôm nay là ngày gì không?”

” Ngày gì vậy. Em dạo này không để ý lịch.....” Cô thản nhiên trả lời.....

Lãnh Phong có chút khựng lại, anh mắt mát nói

” Nay là thất tịch.....”

Lần này thì chính Ngao Tuyết cũng dừng công việc lại. Thất tịch..... Ngày này của 6 năm trước, là ngày cưới của cô và anh..... Một hôn lễ bất thành do chú rể bỗng nhiên mất tích.....

” Anh vẫn còn nhớ sao?” Cô run run hỏi.....

” 5 năm qua, chưa bao giờ quên. Nếu hôm đó không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Thì giờ này chúng ta đã là vợ chồng rồi.....” Đôi tay siết nhẹ, ôm cô vào lòng.

” Anh để ý.....” Anh ngập ngừng nói ” Anh ghen..... anh muốn quên đi chuyện của em cùng Vũ Duy..... Nhưng bản thân anh không làm được..... Ngao Tuyết em thử nói xem, anh phải dùng cách gì. Phải như thế nào em mới có thể yêu anh như trước đây.....”

” Phong.....”

Cô hít hơi nhẹ, thờ dãi rồi nói

” Phong à, chuyện gì xảy ra rồi không thể quay lại, em chỉ có thể cố gắng không gặp Vũ Duy nữa. Em cũng sắp lấy anh rồi. Em hiểu mình phải làm gì?”

” Ngốc quá, anh không cần em gồng mình cố gắng ở bên anh. Chỉ cần trái tim em muốn ở bên anh. Chỉ cần em vui những thứ khác anh không miễn cưỡng em. ....”

” Phong, em muốn ở bên anh và con. Điều này là sự thật, em muốn chúng ta lại có thể được hạnh phúc vui vẻ như trước đây..... Chỉ có điều, em không xứng đáng với anh..... Nếu anh có thể chấp nhận chuyện này.....”

” Anh yêu em, yêu tất cả của em, vui buồn giận dữ, ưu khuyết điểm anh đều yêu quý. Vì đó chính là con người em..... Người không xứng đáng chính là anh, không phải em Tuyết như”

” Em.....”

” Cảm ơn vì đã cho anh cơ hội bù đắp..... Anh sợ em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh”

” Phong, anh biết tính em rồi, có bao giờ giận ai lâu được đâu..... Xong bữa ăn rồi. Ngày mai sẽ cho tụi nhỏ đi chơi vui vẻ nha”

” Được rồi. Mai cả nhà ta cùng đi. Muôn rồi, em cũng nghỉ sớm đi”

” Đợi em thu dọn đã”

Lãnh Phong nán lại cùng giúp cô dọn dẹp. Anh đưa cô tới tận cửa phòng.

” Em vào ngủ đi”

” Vâng, Anh cũng ngủ sớm đi” Cô mỉm cười. Quay vào phòng, đôi mắt thủy chung vẫn nhìn Lãnh Phong. Trong ánh mắt anh có chút khản trương. Mờ

cửa phòng bước vào. Khi mà cánh cửa phòng chuẩn bị đóng lại, Ngao Tuyết bỗng dừng có một quyết định

” Phong, tối nay ở lại đây đi.”

Anh đang bất an, cô muốn trấn an anh, thấy cái vẻ mặt bất lực của anh, tiếc nuối của anh, cô thật sự không nỡ. Người này... là người cô yêu, là người cô đã sinh con cho. Cũng sẽ thành người chồng của cô. Làm thế này cũng là để dứt khoát. Cô không thể cứ mãi ở giữa được. Nếu như từ đầu đến cuối tâm niệm chỉ có Lãnh Phong thì hãy làm theo những gì mình muốn. Từ bỏ tình cảm sai lầm là đúng đắn. Trước nay cô đã lựa chọn gì thì không bao giờ thay đổi. Gần như bất ngờ trước việc này, Lãnh Phong hơi ngây người. Nhưng nhìn bộ dáng cúi đầu hơi thẹn thùng kèm theo gương mặt ửng đỏ vì xấu hổ. Anh bỗng nhiên thờ không ra hơi, có chút nóng bức trong người cần giải tỏa. ....

Lãnh Phong kéo mạnh cô tới sát người mình. Mạnh mẽ hôn lên đôi môi mọng của cô, ôm chặt lấy cô áp chặt lại không chừa khe hở nào giữa hai người. Đường như anh chỉ muốn giữ mãi cô ở bên mình không rời xa, rồi từ từ tiến vào rồi đóng cửa lại.

Anh cũng là đàn ông. Có thất tình lục dục. Tuy anh không nói gì, nhưng hơn ai hết anh mong muốn như vậy. Mong cả hai có thể hòa hợp cả về tinh thần và thể xác.

Ngao Tuyết, ôm lấy cổ Lãnh Phong, thả lỏng cơ thể mình hưởng ứng với anh. Từ hôn, tới áp lên giường, tới thoát quần áo, đều rất nhanh, mãnh liệt, rồi tới khi cả hai cùng hòa vào nhau. .... Dung nhập thể xác và tinh thần, đưa nhau tới đỉnh cao khoái lạc. ....

Kịch tính qua đi, chỉ để lại hai con người cùng hòa chung thể xác tinh thần, nằm trong lòng anh, cô mỉm cười dịu dàng

” Anh còn nhớ không, lần đầu tiên của chúng ta cũng tại đây.”

Lãnh Phong ôm cô vào lòng. .... Trong lúc hai người ân ái, anh đã nhớ ra đêm hôm đó, không sai được. Đêm đó chính là cô. Người con gái có mùi hương thảo mộc, người mà yêu anh hơn hết thấy mọi thứ trên đời. Là cô. .... không sai đâu được

” Anh nhớ. .... Bây giờ thì anh đã nhớ rồi. Đêm đó là em. .... Không phải Ngọc Chi. .... Ngao Tuyết anh xin lỗi. ....”

Áp đôi tay lên gương mặt anh, cô cảm thấy có chút mất nguyện. 5 năm trước cô đã biết. Nếu như tất cả chỉ là sự sắp xếp của Vũ Duy cùng Ngọc Chi, thì Lãnh Phong không làm gì có lỗi với cô cả. Chi là hiểu lầm, mà hiểu lầm này chính anh cũng không biết thì làm sao có thể giải thích đây. ....

” Không sao? Anh có thể nhớ ra đã là tốt lắm rồi. Sau này chỉ cần anh đối tốt với em và con là được. Đừng nghĩ ngợi nữa. Hy vọng chúng ta có thể làm lại từ đầu. ....”

*****

Hôm đó ngồi trong lòng Lãnh Phong, Ngao Tuyết vui vẻ nói

” Phong, sắp tới thất tịch rồi?”

” Ừ, có chuyện gì sao?” Anh khẽ nhún mày, vừa đưa cam vào miệng cô. Động tác thật ôn nhu, mà rất chu đáo cẩn thận.

” Năm nay rất đặc biệt a, nó trùng thứ 7 ngày 7 tháng 7 năm 2007 à. Có rất nhiều người tổ chức hôn lễ vào ngày này để đám cưới được viên mãn đó.” Cô háo hức nói.” Nếu có thể em cũng muốn làm đám cưới hôm đó”

” Vậy à” Lãnh Phong nghi hoặc nhắc lại, trên gương mặt nở một nụ cười. ” Vậy chúng ta kết hôn đi?”

Ngao Tuyết giương cao đôi mắt, mở to tròn hết sức nhìn anh, tựa như không tin nổi những gì đang nghe thấy, cô lắp bắp

” Anh. .... anh nói gì? ....”

” Kết hôn” Lãnh Phong một lần nữa tựa tiểu phi tiểu nhắc lại. Trong lòng rất muốn cười tiểu nha đầu ngốc nghếch này. Cô tự véo má mình

” Nha đau, không phải mơ”

Ngao Tuyết vùng dậy, cô đâm chiêu đi lại, vừa đi vừa nói

” Không được, như thế không gọi là cầu hôn, không có hoa, không có nhẫn, còn có anh không quý xuống. Không có khung cảnh lãng mạn, cầu hôn đây sao? Em muốn có màn cầu hôn cơ?”

Lãnh Phong một bên cười khở. Anh đã được nghe mong muốn có màn cầu hôn của cô rồi. Nhóc này chẳng nhẽ không hiểu, nếu anh đã nói thì đương nhiên là có sự chuẩn bị rồi.

Tóm lấy cô nhóc đang đi loạn kia. Anh khẽ quỳ gối xuống, từ trong túi áo lôi ra một chiếc hộp, mở nó ra rồi đặt lên tay cô. Một chiếc nhẫn đơn giản nhưng không bớt đi chút lịch lãm quý phái

” Ngao Tuyết lấy anh nhé?”

Cô bặm môi suy nghĩ, họ mới yêu nhau được 1 năm thôi. Thế này có sớm quá không nhỉ? Nhận ra sự bối rối này, anh hỏi

” Em có muốn tổ chức hôn lễ vào thất tịch không? Có thích được viên mãn không? Để cho vẹn toàn anh chính là người chồng ngàn năm có một của em đây”

Cô bỗng nhiên bật cười

” Người chồng ngàn năm có một. Anh nói thế mà lại đang khăn trương lo lắng cơ đấy”

” Thế nào có đồng ý không?”

” Không thì sao mà có thì sao?” Ngao Tuyết châm chọc

” Có thì càng tốt, nếu không anh cũng có cách cho em bước vào lễ đường làm cô dâu của anh. Kể cả có phải bé anh cũng bé em vào lễ đường.” Anh bá đạo nói” Cả đời này em chỉ định là vợ anh rồi. Đừng hòng mà từ chối”

Cô bỗng nhiên mỉm cười thật tươi, gương mặt tràn đầy hạnh phúc mãi mãi nhìn anh.

” Em đồng ý.....” Cô yêu anh như vậy, anh cũng thế, có gì mà không thể kết hôn. Cô mong muốn có thể làm vợ của Tiêu Lãnh Phong, sinh cho anh những đứa con đáng yêu. Được làm người phụ nữ hạnh phúc nhất. Những thứ đó chính là ước nguyện nho nhỏ của cô..... Cô và Lãnh Phong, có một gia đình, cùng nhau dựng xây cái tổ ấm ấy thêm nhiều tiếng cười, cùng hạnh phúc vui vẻ.....

Niềm vui của người này cũng là nỗi buồn của người kia. Bao giờ cũng vậy. Có người vui, thì cũng có kẻ buồn. Cuộc sống như vậy mới là cuộc sống. Vũ Duy không còn nhớ rõ anh cảm thấy sao khi nghe Ngao Tuyết nói mình sắp kết hôn. Gã đã làm rớt mất chiếc điện thoại của mình. Sự thất thủ đầu tiên của gã..... Trong lòng gã khó chịu, ghen ghét..... Gã nhất định sẽ ngăn cản cái đám cưới này diễn ra..... Chỉ cần có gã ở đây, Ngao Tuyết cô chỉ có thể lấy gã, đừng hòng có thể lấy kẻ nào khác.

Đám cưới này, nhất định sẽ không được diễn ra. Trong lòng gã âm thầm thề...

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Biến cố

Qua một đêm tình triền miên, hai con người ấy, đã có thể hòa hợp lại với nhau, cả thể xác và tinh thần. Với Lãnh Phong, đó là cảm giác của tìm lại hạnh phúc. Thứ hạnh phúc vụt khỏi tầm tay từ lâu lắm rồi. Nó quay trở lại. Giống như con người ta đang mắc kẹt giữa sa mạc mênh mông. Giữa đói khát, giữa cái chết chập chờn. Bỗng vớ được một con mưa to. Được gột rửa sạch sẽ. Như đã dạo một vòng qua tử thần quay trở lại vùng vẫy càng mãnh liệt hơn. Tình yêu cũng vậy.

Hai con người yêu nhau, xa nhau. Khi quay trở lại nó càng nồng nàn mãnh liệt hơn, triền miên hơn, khát khao hơn, để bù đắp những tháng ngày đã qua.

Anh không dám đòi hỏi điều gì từ Ngao Tuyết, tình yêu của cô, con người cô. Anh chỉ muốn ở bên bù đắp, yêu thương chiều chuộng cô như trước kia.

Người ta thường nói, thời gian có thể làm phai nhạt tất cả. Nhưng có những điều đã khắc cốt ghi tâm, mãi mãi không bao giờ quên.

Anh đã từng quên người mà anh yêu nhất. Anh đã từng làm tổn thương người quan trọng với mình nhất. Anh đã khiến tình yêu cô dành cho anh héo hon dần. Vậy thì sau 5 năm, Lãnh Phong không dám tin mình có ngày hôm nay. Có Lâm Ngao Tuyết trong vòng tay như vậy. Thật sự rất gần gũi. Gần tới mức cứ tưởng đó là giấc mơ của mình. Anh không bao giờ mơ tưởng, ấy vậy lúc này lại mong, nếu đây chỉ là giấc mơ, chỉ mong mình không bao giờ tỉnh lại nữa.

5 năm không có cô, anh đã rất mệt mỏi. Chỉ có cách lao đầu như kẻ điên vào công việc, hết ngày này qua ngày khác, hết năm này qua năm khác. Không có chút rảnh rỗi nào, để mong không nghĩ tới cô. 5 năm, anh càng thêm lạnh lùng. Không người đàn bà nào có thể ở gần được anh.

Trong cuộc đời, không ai có thể đảm bảo mình không phạm sai lầm nào. Tiêu Lãnh Phong trước đây thường rất tự tin, cho rằng bản thân mình không hề sai lầm. Luôn ung dung tự tin. Thường tưởng anh không có đối thủ. Chuyện tình cảm viên mãn. Nhưng rồi, khi biến cố xảy ra, lại là liên tiếp những sai lầm nối tiếp sai lầm.

5 năm dần vật, hối hận, đau khổ, tự trách bản thân. Cảm giác hối hận quá là vô cùng đáng sợ. Con người ta, một khi đã quyết định điều gì rồi thì tuyệt đối không bao giờ được hối hận. Vì đó là chính mình làm. Hối hận..... Cảm giác đó ăn mòn tâm trí anh hàng ngày. Thế rồi Ngao Tuyết trở về xuất hiện..... Anh đã rất vui mừng

Những ngón tay, nhẹ nhàng mon trón gương mặt đang say ngủ của cô. Phải rồi, cách đây rất lâu, đó là những việc anh làm hàng ngày, trong căn phòng

của cô. Anh thường ôm cho cô ngủ. Rồi nhẹ nhàng chạm vào gương mặt bình yên này.

5 năm rồi, gương mặt này vẫn còn giữ được nét tinh nguyên như ngày nào. Dù đã trải qua đau khổ, qua rất nhiều vất vả. Cô vẫn còn có thể cười vui vẻ như bây giờ. Nghị lực của cô, ý chí của cô. Quả thật hơn rất nhiều đàn ông. Anh đang từng suy sụp không dậy nổi sau cú ngã đó.....

Lâm Ngao Tuyết vẫn ngủ ngon, cô tựa mình càng ôm chặt lấy Lãnh Phong. Vẫn tham lam hơi ấm của anh như ngày nào. Vẫn yêu anh, dựa dẫm vào anh nhiều hơn. Ở bên Lãnh Phong cô cảm thấy thật sự thoải mái. Nhận ra cái ôm của người yêu. Anh siết nhẹ lấy cô. Khi nào đôi tay cô còn vòng lấy anh, anh tuyệt đối sẽ không buông nó ra một lần nữa.

Yêu cô, khát khao cô, muốn chiều chuộng ở bên cô. Cảm giác đó chưa bao giờ hết thậm chí giờ đây còn mãnh liệt hơn nữa.

Lúc Ngao Tuyết tỉnh dậy, bên cạnh hơi ấm đã mất đi từ lúc nào. Không thấy anh, cô có chút hụt hẫng. Cô rất muốn sáng tỉnh dậy, có thể nhìn vào mắt anh, nói với anh. .... Em yêu anh.

Cô rất thích nói rằng cô yêu Phong, muốn nói hàng ngày, hàng tháng, hàng năm. Đến khi hai người cùng già đi, có cháu bé..... Muốn ở bên nhau thiên trường địa cửu.

Lẽ nào anh có việc đột xuất. .... Trong lòng cô thầm nghĩ. Nhìn đồng hồ, thời gian đã là 7h sáng. Cô đi tắm, mặc lại quần áo rồi xuống phòng bếp. Muốn chuẩn bị chút đồ ăn cho hai nhóc. Mà bỏ sung năng lượng cho mình. 1 đêm tình quả là tiêu hao năng lượng. Giờ cô hảo hảo đối.

Vừa vào bếp. Lâm Ngao Tuyết có chút bất ngờ. Hình ảnh Tiêu Lãnh Phong hoàn toàn khác trong mắt cô. Anh đeo tạp dề đứng bên bếp. Lúi húi làm món ăn.

Trước đây, chỉ có cô mặc tạp dề tất bật làm món ăn. Lãnh Phong ngồi bên đọc tài liệu, thi thoảng ngược mắt lên ngắm cô một hồi. Nhận thấy có người chăm chú nhìn, cô cất giọng

” Anh nếu không có việc gì thì lại giúp em đi? Ngồi không là không được đâu.”

” Nếu em không muốn cả cái bếp này loạn lung tung cả lên, thì anh sẽ giúp” Lãnh Phong mỉm cười trêu chọc. Anh thích cô lúc này, đáng đáp của một cô vợ hiền trong tương lai.

” Anh đúng là ông chồng vô tích sự. Sau này ai mà lấy anh sẽ khổ lắm đây” Cô chu miệng cáu trợn.

” Chi tiếc người khổ đó là em” Lãnh Phong lạnh nhạt lên tiếng. Cô nhóc này dám nói với anh như vậy. Dù biết là cô đùa nhưng anh cũng không muốn kếm cạnh đâu.

” Không a, em không lấy anh để chịu khổ đâu” Cô cười thật tươi, đôi mắt phi thường vui vẻ vì chọc giận được anh. Lãnh Phong buông tài liệu, tới gần cô. Kéo cô lại rồi hôn lên môi cô. Nụ hôn có chút lực cùng bá đạo. Khẽ cản bờ môi cô. Ngao Tuyết thấy đau. Biết là anh cố ý. Nhưng rồi cũng vui vẻ đáp trả lại. Nha hôm nay cô rất thành công chọc giận anh. Như vậy là đã vui lắm rồi. Lần nào chọc anh, cô cũng thua cả. Nhưng hôm nay..... Uhm..... lúc đầu cô thắng thật nhưng bây giờ lại thua rồi.

Phụng phịu rời môi anh. Cô nhăn mặt. Còn Lãnh Phong thì mỉm cười.

” Sau này mà còn dám nói không lấy anh, thì cứ cẩn thận đây”

” Rồi rồi, người đâu mà nhỏ mọn thế”

Anh véo nhẹ mũi cô. Ôm vào lòng rồi âu yếm. Trong lòng anh, cô nhỏ nhẹ nói

” Thật ra, em rất muốn có thể một lần ăn món ăn do anh nấu. Chắc là rất ngon a”

Lúc đó, Lãnh Phong chỉ im lặng ôm cô thôi. Anh tuy không nói gì. Nhưng trong lòng dường như đã muốn quyết định một điều gì đó. Chi tiếc rằng sau đó không có cơ hội để thực hiện.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Nghiêng mặt rồi chăm chú nhìn anh. Bộ dáng làm bếp thật gần gũi a. Cô rất thích như vậy. Quảng thời gian họ ở cạnh nhau, là quãng thời gian cô chưa bao giờ quên. Trong trí nhớ, từng câu từng lời.....

Nhẹ nhàng tiến lại, từ sau tấm lưng cao lớn của anh. Đôi tay đan vòng, ôm lấy Lãnh Phong, rồi cả bản thân, vô lực mà dựa vào cái lưng vững chắc của anh. Yên tâm mà dựa dẫm như ngày xưa. Đôi tay Lãnh Phong vẫn không ngừng lại, anh mỉm cười

” Em dậy rồi à?”

” Ừ. Anh dậy sớm vậy”

” Chờ anh chút, sắp xong rồi. Em ra bàn ngồi đi.”

Cô nghe lời, ngồi xuống bàn. Chừng 5 phút sau, Lãnh Phong đặt trước mặt Ngao Tuyết một bát súp. Trông anh có vẻ căng thẳng. Mặc dù lúc nấu có vẻ rất thành thạo nha.

” Em thử đi? Xem sao?”

Cô húp thử một muỗng canh. Gương mặt cô không rõ cảm xúc. Chỉ nhìn thấy sự khản trương trong mắt Phong. Cô nhẹ nói

” Rất ngon”

Lãnh Phong có chút thờ phào nhẹ nhõm

” Vậy em ăn nhiều vào?”

Ngao Tuyết không nói gì, cứ như vậy, ăn hết bát súp. Cô cười vui vẻ

” Tốt nhất là em vẫn nên vào bếp. Anh mặc tạp dề trông không đẹp trai chút nào?”

” Không hề, không việc gì làm khó anh được. Miễn là em thích lần sau anh sẽ lại nấu cho em ăn. Lúc trước anh đã học, chỉ tiếc không có cơ hội. .... “

Tâm có chút ngọt. Chỉ có ở bên Lãnh Phong, cô mới có thể cảm thấy ấm áp như vậy. Tiến sát tới gần anh, Lãnh Phong kéo cô ngồi vào lòng mình, đôi tay anh ôm chặt cô. Tựa người vào anh, cô nói

” Em sợ...”

” Sợ chuyện gì?”

” Hình như quá bình yên. Không rõ có trắc trở gì nữa không. Trước một cơn bão lớn thường là những khoảng khắc bình yên như thế này...”

Véo nhẹ chớp mũi cô. Ôm cô vào lòng. Anh trấn an

” Không việc gì. Dù trời có sập xuống. Anh cũng chống lưng cho em. Dù có tai ương nào anh cũng sẽ không rời xa em nữa.”

Ngao Tuyết, nếu như năm xưa anh không thể bảo vệ em, không thể bảo vệ được tình yêu này. Thì bây giờ nhất định anh sẽ làm được. Sẽ không để em tổn thương nữa.

Trong lòng Lãnh Phong đã tự hứa với mình như vậy. Bất kể kẻ nào cũng không thể phá hoại tình cảm của bọn họ nữa. Anh nhất định sẽ khiến Vũ Duy rời khỏi đây.

Alex cùng Emily đã tiến vào từ lúc nào rồi. Từ bé chúng đã được bà mẹ trẻ dạy cho tính tự lập từ nhỏ. Tự thức giấc, tự chăm sóc cho mình. Ngao Tuyết chỉ dạy chúng một lần rồi từ lần sau cô sẽ khơi gợi ý thức tự giác cho tụi nhỏ. Vậy nên sáng sớm không cần ai gọi chúng cũng tự dậy. Nhìn thấy hai vị phụ huynh đang trong tình trạng vô cùng tỉnh tút. Emily che mặt ồ ào nói

” Bố mẹ, con không nhìn thấy gì đâu nha”

Alex dừng dung hơn, cậu nhóc trêu chọc

” Nhà này đâu chỉ có hai người đâu”

Ngao Tuyết đi tới gần, cô cốc nhẹ vào đầu Alex, xoa đầu Emily. Hai đứa nhóc này, càng ngày càng đáng yêu.

” Ngồi ăn sáng đi. Rồi cả nhà mình cùng đi dã ngoại”

Emily khẽ reo lên, cô nhóc này dường như vô cùng thích thú, háo hức mong chờ

” Tuyệt quá. thế là có đủ bố mẹ đi cùng. ....”

Emily sôi nổi nhí nhảnh là thế, còn Alex lại trầm tĩnh như ông cụ. Tuy trong ánh mắt có ánh niềm vui nhưng không nói câu nào. Ngồi vào bàn, thưởng thức bát súp nóng.

” Mẹ hôm nay tâm trí để đi đâu vậy. Súp mặn quá”

Một câu nói thôi khiến Ngao Tuyết giật thót. Cô ho nhẹ che đi cái vẻ lúng túng của mình. Cô quên mất cậu con trai trước mặt mình vô cùng khó tính kén ăn. Emily nghe vậy cũng nếm thử, rồi lè lưỡi lắc đầu, vừa nói vừa cười toe toét

” Nha, chắc mẹ bận yêu đương với ba nên cho quá tay rồi. ....”

Lãnh Phong chau mày ” Mặn. ....”

Anh quay sang nhìn Ngao Tuyết. Rồi chính bản thân mình, nếm thử. Quả nhiên... rất mặn. Ngao Tuyết thu lại bát súp. Đi tới bếp

”Mặn thì để cho thêm chút nước. Chờ chút đi. Hai con khó tính quá đấy”

Trong theo bóng cô. Lãnh Phong có chút buồn cười. Cô gái này lúc nào cũng vì người khác mà làm vừa lòng họ. Rõ ràng bát súp rất mặn. Mà vẫn có thể khen anh nấu ngon được. Lại còn biểu hiện vô cùng hài lòng khi ăn hết cả bát súp. Phải rồi. Đó chính là Lâm Ngao Tuyết mà anh yêu thương da diết. Có đôi khi người ta chỉ vì những hành động vụn vặt không đáng để ý này thôi, mà càng yêu đôi phương hơn. ....

Rốt cuộc thì hai nhóc cũng chẳng chờ nổi súp nấu lại. Nhanh chóng ăn chút bánh ngọt rồi ríu rít giục hai vị phu huynh đi mau cho kịp thời gian.

Vì là cuối tuần, đi dã ngoại ngoài trời. Ngao Tuyết hôm nay như trở lại thời học sinh của mình. Cô vận áo T- shirt, quần ngắn. Mái tóc dài bay bổng được buộc gọn gàng. Trông có chút nhí nhảnh trẻ con mà năng động. Lãnh Phong thì thoải mái trong áo sơ mi, quần bò. Hai người họ cứ như trở lại khoảng thời gian của nhiều năm về trước. Chỉ khác bây giờ đã có hai đứa con xinh xắn thế này rồi.

Hôm đó đối với gia đình họ, quả là một ngày hạnh phúc. Đối với hai nhóc, lần đầu tiên đi chơi có sự có mặt của người cha. Thời gian qua thấy bạn bè có ba, chúng rất ghen tỵ ao ước có. Đến bây giờ, khi xuất hiện là người ba đẹp trai tuấn tú tài giỏi. Hơn ai hết chúng phi thường vui vẻ tự hào, hạnh diện a.

Trẻ con có niềm vui của mình. Người lớn cũng vậy. Trải qua một lần mất đi thứ mình yêu thương nhất. Họ hiểu hơn ai hết. Giờ phút này là bù đắp. Giờ phút này là tận hưởng lại thứ hạnh phúc đã mất đi.

5 năm trước có ai ngờ được, có một ngày cả hai trở lại bên nhau ấm êm như vậy đâu. Người ta nói, con người họ thường tiếc nuối những gì mình mất đi. Bởi những thứ ấy, một khi đã mất rồi, ta không rõ có ngày nó có thể quay lại không.

Nhìn hai nhóc hòa đồng cùng tụi bạn. Cô cùng Lãnh Phong sóng bước bên nhau, cùng đi dạo. Như trước đây, họ luôn làm tâm điểm chú ý cho mọi người. Lãnh Phong nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Những ngón tay đan vào nhau, cùng đi dạo. Với họ có đôi khi chỉ cùng nhau bước đi. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt nhau, có thể thấy vô vàn hạnh phúc rồi.

Hạnh phúc có đôi khi không cần nói bằng lời. Đơn giản bình yên nhưng ấm áp vô cùng.

Diệp Ngọc Chi hôm nay có điểm uống say hơn thường ngày. Lúc chiều cô đi ngang qua công viên. Nhìn thấy bốn kẻ kia đang cười hạnh phúc. Cô ta cảm thấy vô cùng uất hận. Nếu như năm đó cô ta thành công, khiến Lãnh Phong cùng cô phát sinh chuyện ngoài ý muốn thật. Thì giờ vị trí kia là của cô ta. Hai đứa con xinh xắn kia, là con của cô ta. Cái người đang mỉm cười hạnh phúc ấm áp kia phải là cô ta chứ không phải Lâm Ngao Tuyết. Vì cái gì mà người đàn bà đó dễ dàng có được mọi thứ, tiền tài, sắc đẹp, hạnh phúc. Còn một người từng chịu bao đắng cay tủi hờn như cô lại không thể đạt được chứ. Không cam lòng. Thật sự không cam lòng.

Nếu có thể, trong tay có một con dao. Nếu có thể giết người mà không phải vào tù. Nếu có thể cô ta rất muốn giết chết Lâm Ngao Tuyết.

Vì sao ông trời đã sinh ra cô, lại còn để Lâm Ngao Tuyết cùng tồn tại chứ. Vì sao lại bất công với cô như vậy.

Người đàn ông điển trai ngồi xuống cạnh cô. Anh chàng ác ma năm nào vẫn chẳng thay đổi. Vẫn đẹp trai có nét đều đặn như cái lần đầu tiên cô biết bộ mặt thật của anh ta. Phải rồi tại quán bar này, y đưa cho cô lọ thuốc kích thích. 5 năm rồi, không ngờ y vẫn xuất hiện ở đây. Chỉ có điều lẳng lẳng ngồi uống rượu thôi. Cô ta bỗng nhiên rất muốn châm chọc gã. Nếu như cô hận Lâm Ngao Tuyết bao nhiêu, thì cô cũng căm ghét Vũ Duy bấy nhiêu. Lâm Ngao Tuyết chết, nếu không tại gã, Lãnh Phong cũng đâu nhớ lại, cũng đâu dần vật tâm can bao nhiêu năm nay. Đâu có hồ hững với cô như vậy. Nếu không tại gã thì giờ này cô đã có thể làm Tiêu Phu nhân. An nhàn sung sướng, có được hạnh phúc rồi.

” Vũ Duy, tôi tưởng anh có thể có được Ngao Tuyết chứ. Xem ra cũng chỉ như vậy thôi”

Vũ Duy chẳng nói gì. Im lặng uống rượu, ánh mắt thùy chung nhìn vào bức ảnh chụp cả gia đình họ đi dã ngoại ngày hôm nay. Nụ cười rạng rỡ của cô, đôi mắt sáng ngời hạnh phúc. gương mặt vui vẻ. Những ngón tay y nhẹ nhàng lướt trên tấm hình cô. Phút chốc nói ra những điều mà chính mình còn cảm thấy bất ngờ

” Họ rất xứng đôi. Cô ấy đang hạnh phúc”

Nốc hết ly rượu, Ngọc Chi bật cười

” Ai nha, Vũ Duy không ngờ có ngày lại phát ra những lời này. ....” Cô cầm lấy tấm ảnh xét tan chúng.

” Là ai đây tôi không từ thủ đoạn nào lấy đi thứ mình thích. Là anh đó nha. Ấy vậy bây giờ còn có thể nói ra câu đó sao?”

” Yêu một người là hy sinh tất cả để cho người ta được hạnh phúc” Y cười nhẹ nhàng.

” Vậy sao? Vậy sao anh không để cho người ta được yên. ....”

” Là Ngao Tuyết nói. Không phải tôi. ....” Uống cạn ly rượu của mình, y đứng dậy ra về. Chẳng có gì níu kéo y ở đây nữa cả. Gặp phải người đàn bà này, làm con giận của y càng tăng thêm thôi. Từ sau hôm đó, Lâm Ngao Tuyết luôn né tránh không gặp y, cô chính xác không bao giờ bước ra khỏi Tiêu gia trừ lúc đi đón tụi nhỏ. Phần lớn đều ở nhà.

Y nhớ cô da diết nhưng cũng chỉ dám nhìn vào những bức ảnh này. Lâm Ngao Tuyết đã quyết điều gì là dứt khoát lắm. Cô muốn thoát khỏi anh, là dứt khoát đẩy anh ra khỏi cuộc đời mình. ....

Diệp Ngọc Chi say mê, tình thần chẳng minh mẫn, cô ta lái xe rời khỏi Juliet bar trong tình trạng không ổn định. Chẳng rõ thế nào lại lái xe tới Tiêu gia. Từ 5 năm trước. Cô ta không còn ở đây nữa. Lãnh Phong nói chốn này là kỉ niệm của họ, không thể để ai ở lại được. Đã mua cho cô một căn nhà ở chỗ khác rất xa Tiêu gia. Cứ như Lãnh Phong coi cô là bệnh dịch mà xa lánh vậy. Để lại từ đằng xa, ngược nhìn ánh đèn từ lầu cao trong khu nhà đó. Có những tiếng cười đùa vui vẻ. Cô thật sự tủi thân. Thật sự ứ khuất đau đớn. Cô nhớ Lãnh Phong, nhớ Thiên Vũ ngày xưa của cô. Ấy vậy mà anh đã từng nói cô chỉ là thay thế.....

Cái ngày cô được Lãnh Phong đưa tới căn nhà mới. Cô chẳng thể nào quên nổi. Lãnh Phong lãnh đạm lạnh lùng. Người đàn ông đó lấy lại trí nhớ. Bộ dáng cao ngạo, đôi mắt vô tình kèm theo vô hồn. Cái chết của Lâm Ngạo Tuyết năm đó như một đòn chí mạng giáng vào Lãnh Phong, mang theo cả linh hồn của anh đi vậy. Đôi mắt ấy mệt mỏi, thần sắc rất kém. Nhưng vẫn dưng dưng lạnh nhạt với cô. Rõ ràng bờ vai đã nặng gánh nhưng lại không chịu dựa vào cô.

”Lãnh Phong, Ngạo Tuyết chết rồi. Anh đừng mãi như vậy”

Nhìn cô, Lãnh Phong lạnh nhạt nói, câu nói chứa đầy nhu tình, sùng nịnh, mặc dù biết người đã chẳng còn nhưng anh vẫn không thể ngừng yêu cô

”Cô ấy vẫn sống.....” Anh đặt nhẹ tay lên trái tim mình ”Cô ấy ở đây..... trong tim anh....”

Diệp Ngọc Chi bặm môi, đôi mắt ghen ghét nhưng cô ta làm sao có thể so với người đã chết được đây. Nhưng chết là hết rồi. Không bao giờ sống lại. Cô ta nhất định còn cơ hội

”Em... sẽ chờ anh..... Chờ ngày anh quên cô ấy.....” Cô thấp giọng cúi đầu nói.

”Không cần đâu. Ngọc Chi em nên tìm cho mình một người khác. Cả đời này anh cũng sẽ không yêu người nào khác. Cô ấy là cả cuộc đời anh.....”

Xét cho cùng, tại anh mà Diệp Ngọc Chi cũng đã chịu nhiều tai ương đau khổ. Cô cũng từng cứu anh trong lúc anh hoạn nạn. Ít ra anh cũng phải đáp ơn. Những gì anh có thể làm chỉ có như vậy thôi. Không thể hơn được. Lúc anh quyết định hủy hôn. Ra sân bay ngăn cản Ngạo Tuyết đừng đi...

Nhưng anh đã đến chậm một bước..... Chiếc máy bay ấy đã cất cánh..... Mang cô đi, mang người con gái anh yêu đi tới một nơi vô cùng xa, một nơi anh không bao giờ có thể đuổi theo được. Một nơi anh không tới được.....

Rõ ràng lúc trước, một thân người ấm áp ..... ấy vậy giờ đây không còn hình bóng.... cứ như thế mà biến mất không tồn tại....

”Lãnh Phong, Ngạo Tuyết không muốn anh như vậy mà cô độc cả đời đâu.....” Ngọc Chi cố tình an ủi. Cô ta biết chỉ cần dựa vào câu nói này. Sự dứt khoát của Lãnh Phong sẽ chần chừ. Nhưng Lãnh Phong, chỉ nhìn cô, đôi mắt vẫn lạnh nhạt hờ hững

”Ngọc Chi, anh không yêu em. Lần đầu tiên nhìn thấy em khi mất trí nhớ. Hình dáng của em có điểm thân quen..... Đôi mắt có sự vô tư lương thiện giống cô ấy.....”

Cảm giác lúc đó, anh mơ hồ không xác định rõ ràng được, đến khi lấy lại trí nhớ đã hiểu. Hình dáng cô, đôi mắt cô lúc đó, lúc đó rất giống của Ngạo Tuyết..... Anh đã nhầm lẫn, một sự nhầm lẫn tai hại chết người. Anh đã đối xử với Ngạo Tuyết như thế nào.....

Sự hối hận đó cứ như đim chặt anh xuống đáy đau khổ. Bàn tay không rõ biết bao nhiêu lần vô lực mà đập vào tường. Biết bao nhiêu lần những ngón tay rỉ máu ra mà chẳng cảm thấy đau đớn.....

”Ý anh là, em chỉ là thay thế sao?” Ngọc Chi run rẩy hỏi lại, không tin những gì mà mình nghe thấy

”Anh xin lỗi.” Lãnh Phong nhẹ nói. Thật sự anh không thấy có lỗi với Ngọc Chi.... cho dù đúng là anh làm sai nhưng cảm giác đó nhẹ tênh không hề hấn gì. Khác với cảm giác của anh với Ngạo Tuyết. Thống khổ như vậy. Đau đớn như vậy. Muốn chết nhưng anh hiểu. Anh sống là để trả nợ. Anh sống là để chịu tội vì đã khiến người mà mình yêu thương tổn thương. Anh sống để thay cô làm những gì cô muốn. Anh sống chỉ như cái xác không hồn..... Anh không đáng được yêu thương, được cảm thông. Anh không xứng đáng.

”Em..... vẫn có thể chờ anh.....” Ngọc Chi vẫn kiên quyết không buông. Cô ta hiểu, người đàn ông này sẽ không có những cô gái khác trong những năm tới. Thân cận Lãnh Phong nhất vẫn sẽ là cô. Cô hội của cô ta còn nhiều. Cô ta sẽ không buông cơ hội này. Nếu như có lòng, ông trời nhất định sẽ giúp cô.

Có lẽ Diệp Ngọc Chi quên rằng, cô ta cũng làm những điều ác. Ông trời thường rất công bằng với mọi người. Ai tốt sẽ hưởng điều tốt. Dù cho có chịu đau khổ vất vả thế nào những người tốt vẫn sẽ có được niềm vui. Kẻ xấu đó, cho dù đạt được thứ mình muốn nhưng lại chẳng bền lâu vững chắc. Rồi niềm vui ấy cũng sẽ mất đi thôi. 5 năm trời ở bên nhưng tâm lòng Lãnh Phong chẳng thay đổi. Những quán phim Ngạo Tuyết từng xem, những món ăn Ngạo Tuyết thường làm. Những tấm ảnh từng chụp cô. Tất cả đều được Lãnh Phong lưu giữ, tìm lại mỗi lần nhớ tới cô.....

Anh sống trong kí ức về cô. Để cười, để hạnh phúc cũng là để đau khổ dần vất. Trong căn nhà ấy, anh vẫn có thể nhìn thấy cô cười, cô tinh nghịch, cô trêu đùa, làm nũng với anh.....

”Xin lỗi em. Ngọc Chi. Đừng vì một kẻ như anh làm lỡ dở. Anh về đây”

Nói rồi Lãnh Phong quay đi..... lạnh lùng mà đi như chưa từng có gì với hai người cả. Kể cả việc Lãnh Phong nghĩ hai người từng có quan hệ với nhau, anh cũng có thể đứng trước mặt cô ta, vô cảm nói

” Anh không thể chịu trách nhiệm được. Nhưng anh sẽ bù đắp cho em tổn thất đó. Thật xin lỗi”

Ha.... Những lời Vũ Duy nói thật không sai. Nếu là Lãnh Phong, cho dù có cùng cô xảy ra chuyện anh ta cũng có thể phải tay đi. Vì người anh ta yêu là Ngao Tuyết. Anh có thể thừa nhận sai lầm đó với cô. Mong chờ sự tha thứ của Ngao Tuyết chứ không bao giờ dấu diếm cô chuyện gì cả..... Cũng sẽ không vì hành động đó mà bị bất cứ kẻ nào giữ chân.....

Nghĩ tới những chuyện đã qua, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống. Lãnh Phong có thể vô tình với bất cứ người nào nhưng không ngoại trừ Lâm Ngao Tuyết. Cho dù trong mắt kẻ khác, anh có thể chẳng ra gì, đốn mạt nhưng với Ngao Tuyết thì đó là sự sùng nịnh mãi mãi. Không bao giờ hết..... Cô ta thật sự hâm mộ Ngao Tuyết, những cũng căm ghét vô cùng.

Bỗng nhiên, cánh cửa mở ra, Lâm Ngao Tuyết bước ra trước mắt cô. Xách theo một túi đồ, có vẻ đang bận rộn làm chuyện gì đó. Lúc này, với Diệp Ngọc Chi, dường như có một thế lực đen tối nào đó thôi thúc cô ta. Cô ta muốn Lâm Ngao Tuyết biến mất. Muốn Lâm Ngao Tuyết chết.

Ý nghĩ biến thành hành động. Năm chặt vô lăng. Cô ta nhấn ga đi tới. Lặng lẽ đi theo Ngao Tuyết rồi tăng tốc.

Nghe thấy phía sau có tiếng động cơ xe. Ngao Tuyết, có chút giật mình quay lại. Cô tính ra ngoài mua một chút đồ thôi mà.

Nhìn thấy chiếc xe lao nhanh về phía mình. Đôi chân Ngao Tuyết dường như không kịp phản xạ. Ánh sáng từ đèn ô tô rơi vào khiến cô nhắm mắt lại. Rồi một tiếng trẻ con vang lên

” Mẹ.....”

Alex đi theo cô, trông thấy sự thất thần của mẹ mình vội vã chạy ra đôi tay bé nhỏ đẩy hông của mẹ. Chiếc xe lao tới khiến cậu nhóc văng ra, lộn vài vòng rồi ngã xuống đường. Còn Ngao Tuyết bị đẩy ngã xuống bên cạnh.

Lúc cô định thần lại thì chiếc xe đã biến mất trong màn đêm tăm tối. Alex nằm ngã ở đó, trên đầu cậu bé máu bắt đầu chảy ra.

Lâm Ngao Tuyết hoảng hốt, cô run rẩy chạy lại..... Đoạn đường này vắng nên ít người qua lại. Cô lại vì hoảng sợ mà tay chân luống cuống. Alex là bảo bối quý giá nhất của cô..... Trái tim cô đập mạnh vì sợ hãi. Mặt cô tái mét đi. Lao lại gần cậu con trai của mình.

” Mẹ.... mẹ không sao chứ?” Alex hồn hồn hỏi. Còn sót lại chút hơi tàn.....

” Mẹ không sao. Alex, con cố chịu đựng. Mẹ gọi cứu thương.”

Phải rồi, cô làm mẹ, cô phải bình tĩnh đã. Không được để bản thân bị cuốn lên. Làm loạn mọi chuyện. Rút điện thoại cô vội vã gọi cứu thương. Sau đó lại gọi cho Lãnh Phong. Giọng cô gần như òa khóc nức nở không ra tiếng

” Phong..... Alex..... Alex bị tai nạn..... Em phải làm sao đây.....”

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Có những điều không lường trước

Dương Thiên khá bất ngờ khi Diệp Ngọc Chi xuất hiện trước cửa nhà mình. Cô ta ngồi bó gối trên thềm cửa. Trông như một con cún đang run rẩy sợ hãi, và có vẻ hoảng loạn. Trên người còn vương mùi rượu nồng nặc.

Người con gái này, từ đầu anh đã biết không tốt đẹp gì rồi. Thế nhưng bản thân lại không ngăn được tình cảm nảy sinh. Rõ hơn ai hết anh biết tình cảm này chẳng có kết cục tốt gì cả. Vì thế cứ ngăn bản thân lại gần. Con người đối diện với tình cảm thường rất mềm yếu. Giờ phút này trông Diệp Ngọc Chi như vậy. anh có chút yếu lòng. Lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh

” Ngọc Chi. Cô sao vậy?”

Diệp Ngọc Chi cũng không rõ tại sao lại chạy tới đây. Lúc tai nạn xảy ra, cô ta đã giật mình. Chính xác là khi đó cô ta đã định dừng lại, nhưng phanh không còn kịp nữa rồi. Vậy mà vụ tai nạn vẫn xảy ra. Nhưng người bị đâm không phải Lâm Ngao Tuyết, mà là cậu bé trai đó. Quá sợ hãi cô ta bỏ chạy. Càng chạy càng thấy sợ. Lúc đó cô cảm thấy cần có một người bạn để trấn an. Và đã nghĩ tới Dương Thiên,

5 năm trước, mỗi lần cô tủi thân, hờn giận, buồn bã đều có Dương Thiên ở bên an ủi, khuyên giải. Chỉ có điều năm đó cô ta quá cố chấp bướng bỉnh nên đã đẩy Dương Thiên ra xa. Phải rất lâu rồi cả hai không cùng nhau nói chuyện.

Cứ nghĩ Dương Thiên không còn quan tâm mình nữa, nên khi câu hỏi ấy vang lên. Cô ta bật khóc nức nở. Cứ như một đứa trẻ nhỏ cần người ta quan tâm, cần người ta yêu thương. Cô cũng chỉ là vì quá cô độc thôi. Muốn giữ hạnh phúc cho mình, nhưng tại sao càng lúc càng lún sâu không thoát ra được. Cô ngồi khóc. Giá như tất cả chỉ là mộng thì tốt. Cô có thể trở lại làm Diệp Ngọc Chi của những năm về trước, tuy có vất vả nhưng lại được vui

về..... Còn bây giờ cô ta vẫn chẳng có gì? Còn chuẩn bị đi tù vì đã đâm xe bỏ trốn nữa. Thật hài hước, thật nực cười. Vừa khóc, cô ta vừa nói

” Em .... vừa gây tai nạn.....”

Phòng cấp cứu tại bệnh viện thành phố.

Trước nay, Lâm Ngao Tuyết vốn là người vô cùng bình tĩnh, trong chuyện gì cũng ít khi biểu lộ lo lắng. Nhưng với tư cách là bà mẹ, thì chuyện giữ bình tĩnh trong lúc này, là chuyện còn khó hơn lên trời. Cô đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu. Mỗi lần bác sĩ y tá chạy ra chạy vào là lại đứng ngồi không yên. Gương mặt hoang mang. Đôi mắt lo sợ hiện ra rõ rệt. Thấy cô như vậy, Lãnh Phong có điểm đau lòng. Anh tiến tới, ôm cô vào lòng, dịu dàng trấn an

” Bình tĩnh nào. Alex sẽ không việc gì đâu”

Hơi ấm quen thuộc bên cạnh phả vào làm thâm tâm cô có chút dịu lại, an tâm hơn. Cô vô lực tựa cả vào người Lãnh Phong. Một môi, đau đớn mà nói

” Nếu con.... con bị làm sao? Em không sống được mất.....” Nói xong lại trào nước mắt.

5 năm qua nếu không phải có hai đứa con ở bên bầu bạn an ủi, cùng mang lại niềm vui cho cô. Thì chẳng rõ 5 năm qua cô làm sao có thể sống được. Năm đó cô quyết định vứt bỏ tất cả. Vứt bỏ cái tình cảm mới chớm nở với Vũ Duy. Vứt bỏ cả người đàn ông cô yêu say đắm. Vì sự cố chấp này. Người mẹ thân yêu, thân tượng của cô mới qua đời..... Nếu không vì hai đứa nhỏ..... cô quả không biết mình sống thế nào, tồn tại ra sao?

Chúng là bảo bối mà cô yêu thương trân trọng, là món quà ông trời bù đắp cho cô. Cô nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa hai đứa con của mình không để bất kể điều gì làm tổn thương chúng. Vậy mà hôm nay do cô bất cẩn để Alex cứu mình. Cô còn làm mẹ được sao? Bà mẹ kiểu gì vậy không biết nữa. Ngao Tuyết âm thầm tự trách bản thân mình. Lãnh Phong hiểu cô nghĩ gì, anh xoa nhẹ tấm lưng cô

” Alex nó coi em là báu vật của mình. Nó rất yêu mến người mẹ là em..... nên mới có thể hy sinh như vậy. Một đứa con ngoan như thế. sẽ không có việc gì đâu. Yên tâm đi”

Ngao Tuyết ôm chặt lấy Lãnh Phong như muốn trấn an nỗi sợ hãi trong lòng mình. Đúng cô nhất định phải có lòng tin, phải lạc quan Alex của cô sẽ không sao. Đứa con này của cô nhất định sẽ được bình an.

Diệp Ngọc Chi theo chân Dương Thiên tới bệnh viện. Bản thân cô ta sợ hãi không dám đối mặt nhưng lại không thể khước từ lời khuyên của anh. Dù sao đây cũng là mạng người. Hơn nữa tính mạng của kẻ này lại vô cùng quan trọng. Nếu không khôn khéo thì người thiệt thòi nhất chính là cô ta.

Nhìn màn trước mắt, Lãnh Phong dịu dàng ôm lấy Ngao Tuyết, vỗ về cái lưng của cô. Đôi mắt có sự sùng nịnh hơn bao giờ hết. Khiến tâm Ngọc Chi đau đớn. Cô ta hiểu, mình hoàn toàn không thể chen vào hai người bọn họ. Thế nhưng có những chuyện mặc dù bản thân hiểu mình hoàn toàn không có cơ hội, nhưng vẫn không thể nào buông xuống được. Diệp Ngọc Chi là kẻ như vậy. Vì không buông được mà hận thù, vì không thể làm gì được mà mâu thuẫn, nảy sinh ghen ghét. Cứ u u mê mê không chịu tỉnh trong thế giới của mình..... Con người như thế, đáng thương mà cũng đáng trách.....

Cô tiến lại gần hai người họ, giọng điệu vô cùng ảm đạm

” Xin... xin lỗi hai người..... Lúc đó..... em say rượu không được tỉnh táo.....”

Sau vụ tai nạn, chiếc xe bỏ chạy mất. Lãnh Phong đã hạ lệnh cho người đi điều tra. Hành động gây tai nạn rồi bỏ trốn thật hèn hạ. Anh nhất định phải khiến kẻ đó đi tù mới hả dạ được. Còn giữ gìn an toàn không chỉ cho gia đình anh mà còn những người dân khác nữa. Nhưng có ngờ cũng không nghĩ được chủ nhân của chiếc xe gây tai nạn lại là Diệp Ngọc Chi. Anh có chút bất ngờ. Dù sao Lãnh Phong cũng chưa hề biết những việc cô làm ngày trước. Anh trước giờ thủy chung giữ thái độ bình thường. Có ưu ái hơn một chút chỉ đơn giản cô từng cứu mạng anh. Nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy. Có chút ngoài ý muốn. Lâm Ngao Tuyết ngừng khóc. Cô phẫn nộ nhìn Diệp Ngọc Chi trước mắt.

” Say rượu không tỉnh táo” Cô nhắc lại. Có chút hằn ý trong đôi mắt xinh đẹp. Ngọc Chi thoáng bối rối khi nhìn vào đôi mắt Ngao Tuyết, ở đó không có sự ôn nhu trong sáng. Đôi mắt có sự nhạy bén từng trải. Như đang sẫm soi lời nói của cô vậy. Một Ngao Tuyết như vậy cô chưa từng được thấy.....

Chát!!!!!! Một tiếng tát thâm thúy vang lên. Trước sự sùng sờ của Lãnh Phong, Dương Thiên và mọi người. 5 ngón tay hằn đỏ trên gương mặt Diệp Ngọc Chi. Chứng tỏ cái tát đó không hề nhẹ chút nào. Sức lực bỏ ra của người tát chắc chắn là rất mạnh, như thể dồn nén từ bao lâu nay, tích tụ thành giờ mới được bộc phát ra.

Lâm Ngao Tuyết lần đầu tiên tức giận không kiềm chế được như vậy. Cô ta còn dám nói tại say rượu sao? Vẫn có ý định nói dối sao. Tưởng rằng chỉ cần nói vậy là qua chuyện, không bị ai lên án sao. Vẫn có thể nghĩ rằng nói như vậy để lừa dối mọi người sao.

” Diệp Ngọc Chi..... Tôi không nói không phải tôi không biết những gì cô và Vũ Duy làm. Tôi không nói không phải tôi cam chịu. Chỉ đơn giản chuyện cũ không muốn nhắc tới làm gì. Cô có thể động vào tôi. Không hề gì. Nhưng nếu động tới hai đứa nhỏ, dù chúng bị thương tổn một sợi tóc. Tôi cũng không dễ yên cho cô.” Lâm Ngao Tuyết lạnh lùng nói.

Có thể bình thường cô hiền lành. Nhưng như con sư tử đang ngủ say thôi. Những chuyện liên quan tới hai đứa con cũng khiến cô trở nên vô cùng kiên quyết mãnh liệt. Có thể người khác không biết có thể tin Diệp Ngọc Chi say rượu làm bừa. Nhưng bản thân Lâm Ngao Tuyết rõ hơn ai hết. Cô ta có thể làm bừa như vậy sao? Rõ ràng là có ý. Bây giờ vẫn còn dùng bộ mặt hối lỗi ra với cô. Định giả mù sa mưa sao. Đến chết không hối cải

” Ngao Tuyết..... tôi..... sao cô.....”

Ngọc Chi có phần bất ngờ sững sốt, nắm đó chuyện của cô và Vũ Duy chẳng có ai biết cả. Chẳng lẽ Vũ Duy lại tiết lộ cho Ngao Tuyết. Không thể nào. Y sẽ không lộ ra chuyện bất lợi cho mình. Sẽ không giải thích mối hiểu lầm năm đó của Lãnh Phong và Ngao Tuyết để họ về bên nhau. Nhưng tại sao..... Lâm Ngao Tuyết lại biết được. Đọc được ý nghĩ ấy trong mắt Ngọc Chi. Ngao Tuyết lạnh nhạt nói

” Muốn người khác không biết. Trừ phi mình đừng làm. Năm đó là ai đã bỏ thuốc cho Lãnh Phong? Làm thế nào một người đàn ông có thể say rượu làm bừa..... Năm đó, vụ bắt cóc đó, là chủ ý của ai.....”

Vốn cô định chẳng bao giờ lặp lại chuyện này nữa. Nó liên quan tới Vũ Duy. Mà những gì liên quan tới người đàn ông đó, cô chỉ muốn xép nó vào ngăn hộp quá khứ. Ở đó mà quên đi hết thảy. Nhưng hôm nay người đàn bà này nếu vẫn cứ không tỉnh ra, thì cô cũng sẽ nói cho cô ta tỉnh lại.

Câu nói của Ngao Tuyết như tát thêm cái nữa vào gương mặt Ngọc Chi. Cô ta run run đôi chân lùi lại vài bước. Những chuyện này nếu để Lãnh Phong biết thì đường đi của cô ta sau này chẳng còn gì rồi.....

Dương Thiên khẽ vron tay, ngăn Ngao Tuyết lại. .... Nhìn trong mắt anh có sự khẩn khoản cầu xin. Khiến cô có chút bưng bít.

Lãnh Phong đương nhiên là vô cùng muốn biết có chuyện gì xảy ra năm đó. Anh muốn biết một cách rõ ràng chứ không phải là u u mê mê không nhớ rõ như vậy.

” Có chuyện gì? Nói rõ đi Ngao Tuyết.....” Anh nhàn nhã mở miệng. Vô hình chung cảm nhận được có những điều mà mình đã không biết. Đã bị người ta lừa dối suốt thời gian qua. Có những việc liên quan tới anh, mà anh lại chẳng nắm rõ. Còn Ngao Tuyết lại biết hết thảy. Với bản tính của mình đương nhiên anh chẳng thể nào chấp nhận được.

Giọng nói của Lãnh Phong làm cơn giận của Ngao Tuyết vơi đi chút ít. Những chuyện này nói ra chắc chắn Lãnh Phong đã kích không ít. .... Cô làm sao có thể để anh tổn thương..... Hít một hơi để lấy lại bình tĩnh, rồi lên tiếng

” Cô đi đi, chỗ này không hoan nghênh cô. Cầu mong cho Alex không việc gì không cô sẽ không được yên đâu”

Lãnh Phong kéo tay Ngao Tuyết để cô đối diện với mình

” Ngao Tuyết nói cho anh tất cả mọi chuyện đi? Nó có liên quan tới anh. Anh cần phải biết.”

Nhìn thấy sự kiên quyết trong đôi mắt Lãnh Phong. .... Ngao Tuyết có chút ngần ngại.

Lúc này cửa phòng phẫu thuật được mở ra. Bác sĩ đi tới

” Chủ tịch, phu nhân”

Ngao Tuyết gạt tay Lãnh Phong chạy tới gần, túm lấy tay bác sĩ. Cô lo lắng hỏi

” Bác sĩ, Alex thế nào rồi ạ”

” Ca phẫu thuật coi như đã thành công. Nhưng trong 48 tiếng tới này là giai đoạn quan trọng. Nếu có thể thuận lợi qua được thì sẽ không có vấn đề gì.”

” Bác sĩ, anh nhất định phải cứu nó.” Cô van nài. Quả thật nếu Alex hay Emily xảy ra chuyện gì cô chắc không thể sống nổi.

” Phu nhân yên tâm. Chúng tôi sẽ cố hết sức”

Đề nén sự khó chịu trong lòng. Anh đi tới cạnh Ngao Tuyết, khẽ ôm cô vỗ về

” Alex sẽ không sao đâu. Em cũng thức cả đêm rồi. Mau về nghỉ đi.....”

” Em muốn ở lại trông con. Biết đâu nó tỉnh.....”

” Ngoan nghe lời anh..... Alex tỉnh mà em ốm thì sao. Về ngủ một chút đi. Gọi chị Trần tới là được. Còn Emily đang ngủ ở nhà nữa. Sáng dậy không thấy ai ở nhà, sao được”

Nghe Lãnh Phong nói vậy, cô khẽ gật đầu. ” Vậy mai em lại vào”

Anh quay lại nhìn Dương Thiên

” Cậu đưa cô ấy về hộ mình”

Nhìn bóng dáng Ngao Tuyết đã khuất. Anh tiến tới bên Ngọc Chi.

” Ngày mai, em xuống cơ sở đi. .... Không cần tới Tổng công ty nữa”

Lãnh Phong không đến nỗi ngu ngốc. Anh cảm giác được lời nói của Ngao Tuyết. Diệp Ngọc Chi chắc chắn đã làm điều gì đó. Thiên cảm cuối cùng mà

Lãnh Phong dành cho Ngọc Chi đã hết sạch rồi. Nếu như năm xưa cô gái này cũng là một trong những nguyên nhân thúc đẩy anh và Ngao Tuyết xa nhau. Tuyệt đối anh không thể dễ yên được.

” Anh sa thải em. ....” Ngọc Chi ngỡ ngàng nhìn Lãnh Phong

” Em đã từng có ơn với anh. Anh rất cảm kích. Nhưng ngày hôm nay, Alex bị tai nạn có thể anh và Ngao Tuyết không truy cứu nữa. Giữa chúng ta không nên còn quan hệ dây dưa gì cả. Em xuống cơ sở làm đi. Em cũng về đi. Chỗ này là nơi em không nên lui tới”

Anh lạnh lùng nói, quyết định từ nay phân rõ ranh giới với người này.

Ngọc Chi nặng nề quay lưng đi. Cô ta nhìn thấy sự chán ghét trong mắt của Lãnh Phong rồi. 5 năm nay chưa lần nào Lãnh Phong dùng ánh mắt đó nhìn cô. Tất cả là tại Lâm Ngao Tuyết. Tại người đàn bà đó. Vậy là từ nay cô và Lãnh Phong không còn một chút quan hệ nào nữa rồi.

Tựa đôi tay vào tường bước đi từng bước. Cô ta không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Đã nhúng chàm rồi. Cô ta đi tới đường cùng rồi. Không thể quay lại được nữa. .... Nếu như không thể có được, thì phải hủy hoại.

Yêu thành hận. Không có được thì phá hủy. ....

Trong trí nhớ của Dương Thiên, Lâm Ngao Tuyết lúc nào cũng vui vẻ. Gương mặt vui vẻ, đôi mắt biết cười. Thật sự cô gái này vô cùng rạng rỡ, xinh đẹp. Là bảo bối của Lâm gia, cũng là viên minh châu trong tay Lãnh Phong. Được chăm sóc, bảo vệ kỹ lưỡng. Giống như một thiên thần trong sáng vậy. Chỉ tiếc là bây giờ. .... cô thiên thần ấy đã trưởng thành hơn.

Bây giờ đã có dáng dấp của người phụ nữ thành đạt sắc sảo, không ai có thể bắt nạt được. Một Ngao Tuyết mới nhưng vẫn không hề mất đi nét đẹp của mình

” Anh đang nghĩ gì vậy?”

” Anh nhớ Ngao Tuyết trước đây. ....”

Cô thả lỏng người, tựa vào ghế, giọng mông lung

” Tiếc thật, cô gái của trước đây không còn nữa. ....”

” Không phải” Dương Thiên khẽ cười. ” Chỉ là cô ấy đã trưởng thành hơn, trải đời hơn thôi. Những nét đáng yêu vẫn không hề thay đổi”

” Em rất vui vì anh không còn tình cảm với Ngọc Chi nữa”

” Có những người, họ biết tiến lui. Anh cũng vậy thôi. Chứ không cố chấp như Lãnh Phong, Ngọc Chi. .... Hai người họ đúng là điên vì tình. ....” Câu nói này vô tình khiến Ngao Tuyết bật cười. Lãnh Phong. ... cũng có lúc điên vì tình sao? Cô thật sự tò mò muốn biết quá nha.

Với Dương Thiên mà nói, mối quan hệ của anh và Ngao Tuyết giống như bạn bè, bằng hữu. Nhưng với anh lại là sự ngưỡng mộ sùng bái.

Có lẽ bình thường, anh tươi cười, dịu dàng. Làm biết bao cô gái si mê. Đây là họ chưa từng chứng kiến bộ mặt khác của anh lúc đánh nhau. Khi đó anh bỗng nhiên thay đổi biến thành người khác. Cả người toát lên sát khí, sự hung hãn tàn bạo khi đánh nhau. Nếu ai đó chứng kiến cảnh đó. Chi e chạy không kịp. Đây là người con gái đầu tiên, chứng kiến anh đánh nhau mà không hề e ngại, lo sợ. Cô chỉ nhẹ nhàng tiến tới. Cầm tay anh. Dùng đôi mắt sáng long lanh lương thiện của mình, ngăn anh lại. Dịu dàng can trọng tí mỉm lau vết thương cho anh và băng bó. Khi đó vô tình anh đã hỏi

“ Em không sợ sao?”

“ Có a” Cô trả lời rất chân thành. “ Nhưng mà trông cũng thật ngầu, thật đẹp” Lúc anh đánh nhau cứ như là biểu diễn võ nghệ vậy. Cô âm thầm than.

“ Nhưng mà bộ dáng này, không nên thường xuyên có. Không sau này anh không lấy được vợ đâu. Các cô gái chỉ thích bạn trai dịu dàng hiền lành thôi a” Cô mỉm cười chọc anh.

” Thế nên em thích Lãnh Phong hả?” Dương Thiên cũng chẳng kém cạnh đùa cô. Cô nhóc này lúc nhắc tới Lãnh Phong, bèn bẽn lẽn cúi đầu. Hai tai ửng đỏ. Đủ biết là ngại ngùng rồi.

” Hôm nay cảm ơn anh. Không có anh chắc là em tiêu rồi.”

” Lần sau ra đường thì nên đi cùng vệ sĩ. Em biết địa vị của Lãnh Phong rồi đấy. Em là người bên cạnh cậu ấy. Tốt nhất cẩn thận một chút. “

” Vậy chuyện hôm nay anh đừng nói cho Phong biết nha. Không anh ấy lại nhốt em ở nhà. Buồn chết đi được.”

Dương Thiên nhìn biểu hiện ủy khuất trong tương lai của cô mà phát sinh nụ cười. Anh nói

” Chi e là không được.”

” Tại sao chứ. Dương Thiên năn nỉ mà” Ngao Tuyết nũng nịu lay nhẹ cánh tay Dương Thiên.

”Năn nĩ cái gì” Một giọng nói khá lạnh vang lên. Làm cho cô rét lạnh lại. Nụ cười trên môi cứng ngắc lại. Cô xoay người nhìn cái kẻ bộ mặt băng giá trước mắt mình. Đôi mắt thoáng tia sát khí nha. Ôi lại đang nổi giận rồi

” Phong. ... Không có gì đâu a”

Lãnh Phong khoanh tay trước ngực. Tựa tiểu phi tiểu nhìn tiểu nữ nhân này. Diệc không biết sợ sùng. Anh đã dặn dò là không được đi ra ngoài lúc anh không có ở nhà. Hoặc đi đâu cũng phải có xe đưa đi, có vệ sĩ đi kèm. Dạ dạ vâng vâng rồi nhân lúc anh không chú ý đi ra ngoài. Suýt nữa bị người ta bắt cóc lần nữa. Bây giờ lại còn ngồi đây coi như chẳng có chuyện gì. ... Thật không rõ cô nghĩ cái gì trong đầu nữa. Lại còn bắt tay bắt chân con trai khác trước mặt anh.

Đôi mắt có chút lửa của anh nhìn vào đôi tay đang nắm tay Dương Thiên. .... Theo bản năng cô buông tay ra ngay lập tức. Sau đó nhanh miệng giải thích

” Nha. .... anh Dương Thiên bị thương. Em chỉ băng giúp thôi”

Ngay lập tức cô rút đứng dậy tới gần anh. Khoác lấy tay Lãnh Phong

” Về thôi, em mệt rồi. Chẳng phải anh hứa đưa em đi ăn sao? Đi thôi a”

Lãnh Phong cũng bó tay đầu hàng với cô nhóc này rồi. Ai biết anh cưng chiều cô như vậy. Muốn mắng cô lắm nhưng lời nói lên tới cửa miệng nhìn thấy cô lại nuốt trôi trở lại. Ai. .... đúng là khắc tinh của anh mà.

Ngao Tuyết mỉm cười khi Dương Thiên kể lại câu chuyện đó. Có lẽ là vì sự kiện năm đó Dương Thiên có vẻ thân với cô hơn. Trong bốn người, tuy nói bề ngoài Dương Thiên sôi nổi hoạt bát nhưng thực tế lại xa cách nhất. Có lẽ vì anh mang theo hai bộ mặt nên không muốn ai quá thân với mình trừ bốn người bọn họ.

Sự đòi thường khó lường, chẳng ai ngờ, Dương Thiên lại thích Diệp Ngọc Chi. Chỉ tiếc cô ta lại quá u mê không chịu tỉnh ra. Tình yêu liệu có thể mù quáng như vậy sao? Lâm Ngao Tuyết lắc đầu cho qua. Chuyện của cô ta cô thật sự không muốn quan tâm. Đầu phải ai cũng mù quáng như vậy đâu. Con người phải biết tiến biết lui. Cầm lên được thì phải có gan buông xuống được. Dù có khó khăn đến đâu nhưng nếu đã là của mình thì sẽ là của mình không cần tranh giành. Cũng giống như anh Dương Thiên mang thứ tình cảm ấy trong im lặng rồi cuối cùng cũng đã tìm thấy một nửa khác hạnh phúc của mình. ....

” Hôm nào, cho em gặp cô ấy nhé” Cô băng quơ nói

” Ừ. .... cô ấy khá trầm tính. Ít nói. Nhưng là cô gái tốt, biết quan tâm mọi người” Dương Thiên giọng sùng sịnh khi nhắc tới người phụ nữ hiện tại của mình.

Xem ra, tất cả mọi người thân của cô, ai ai cũng đã có cho mình một hạnh phúc trọn vẹn. Bây giờ chỉ cần tác hợp nốt Thu Phong với anh An Lương thôi. Hai người họ, bên trong đã tỏ bên ngoài còn e. ....

Ngao Tuyết trở về tới nhà, thấy trong nhà vẫn còn ánh điện. Chị Trần có về bận rộn chạy ra chạy vào.

” Chị Trần. Sao vậy?” Ngao Tuyết có chút lo lắng hỏi.

” Báo Bối từ lúc Báo Báo vào viện là sốt cao. Tôi phải chăm suốt cả đêm.” Chị Trần có chút mệt mỏi nói. Dù sao cũng đã già, sức khỏe đâu được như thời còn trẻ đâu. Nhìn người phụ nữ trung niên này, tuy không xinh đẹp như mẫu thân của cô. Nhưng đối xử với cô rất tốt. Cứ như mẹ ruột vậy. Tâm tư cô có chút áy náy.

” Cô đi nghỉ ngơi đi. Emily để cháu chăm sóc cho.”

” Cô vất vả ở viện rồi. Cần phải nghỉ ngơi”

” Không sao đâu. Cháu còn trẻ còn có sức khỏe. Bác già rồi. Phải giữ gìn sức khỏe thì mới ở lâu chăm sóc tụi cháu được chứ.” Cô dịu dàng nói. Với chị Trần cô coi như người thân trong nhà chứ không phải kẻ dưới. Đối nhân xử thế của cô với người hầu trong nhà này luôn như vậy. Coi họ như chính người trong gia đình. Vì thế được lòng mọi người rất nhiều. Cô tâm niệm, mình đối với người ta tốt thì tự khắc người kia cũng sẽ vậy. Quan hệ giữa người với người là vậy. Có qua có lại. Có cho có nhận. ....

” Cô chủ. .... cô chê tôi già rồi sao?”

” Không phải vậy. Cháu muốn bác giữ sức khỏe để còn tiếp tục ở trong nhà này tới khi nhìn thấy hai bé con trưởng thành. Chung hưởng tuổi già với tụi cháu. Bác đi nghỉ ngơi đi. Sáng phải phiền bác vào viện chăm sóc cho Alex nữa”

Chị Trần nghe có lý cũng không nói nhiều, vội trở về phòng. Đúng là năm xưa bà đã không đánh giá nhầm Ngao Tuyết. Nhìn một lần rồi sinh thiện cảm yêu quý luôn. ....

Thở dài một hơi. Ngao Tuyết đi vào phòng Emily. Cô không quên chúng là sinh đôi. tâm ý khá tương thông. Tuy rằng không cùng giới tính nhưng vẫn là cặp sinh đôi vô cùng hiểu nhau. Khi ôm thì cùng ôm. 5 năm qua, tuy rằng chúng trộm vía. Ít đau ít ốm, nhưng lần nào ốm cũng là cả hai cùng bị, cùng nằm viện cùng khỏi. Khiến cô mỗi lần chúng ốm rất vất vả.

Alex vào viện, thì Emily ốm. Bây giờ con nguy kịch của Alex đã qua thì Emily sẽ hết sốt thôi. Đặt nhẹ bàn tay lên trán con. Quả nhiên đã mát hơn nhiều. Cô bé cũng đang say ngủ như vậy. Lòng Ngao Tuyết có chút thanh thản. Cô nằm bên con mình, ôm cô bé vào lòng.

”Con yêu, hy vọng ngày mai, anh trai con tỉnh lại. Mẹ con mình sẽ được vào thăm.”

Nói rồi, cô cũng từ từ thiếp đi. .... Hôm nay cô đã khá mệt mỏi rồi.

Trong bệnh viện. Giữa không gian yên tĩnh, tràn ngập mùi thuốc sát trùng. Lãnh Phong vẫn ngồi bàn thần ở đó. Anh vẫn không sao quên được những lời Ngao Tuyết nói. Quay trở lại những sự kiện năm đó. Bắt đầu hình thành hệ thống trong đầu Lãnh Phong, những bức rèm bí mật trong năm đó, từ từ hé mở.

Tối hôm đó, anh uống không nhiều. Chỉ ở cạnh Diệp Ngọc Chi. Rồi sau đó cảm thấy đầu óc quay cuồng. Cả người nóng rực rất khó chịu. Cảm giác như bị say rượu vậy nên đã không chú ý, vô tình quên lãng. Từ lượng của anh không hề kém. Vậy mà tại sao lại có thể say dễ dàng như vậy được.

Đêm hôm đó, trong bóng tối. Tuy không nhìn rõ mặt nhưng anh đã gọi tên cô gái là Tiểu Tuyết nhi, mùi hương ấy vẫn dịu dàng quen thuộc không nhầm lẫn được. Nhưng tại sao kịch tính qua đi, anh ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại là thấy Ngọc Chi nằm bên cạnh. .... Rồi Ngao Tuyết bỗng nhiên xuất hiện, bắt gian tại trận. Khiến tâm trí anh đặt hoàn toàn trên thân ảnh kia. Lo lắng và cảm giác hồi lỗi tràn ngập. .... Đúng lúc đó anh không hề để ý Diệp Ngọc Chi ở bên cạnh mình. .... Không phát giác ra sơ hở. Hoặc có lẽ anh cũng muốn quên sự kiện hôm đó đi. Sự kiện đã khiến anh và Ngao Tuyết phải chia tay. Sự kiện đã khiến Ngao Tuyết dứt khoát từ hôn với anh. .... đến bên Vũ Duy. ....

Rồi còn vụ bắt cóc Ngọc Chi. ... Ngọc Chi và Vũ Duy rốt cuộc đã làm những gì. .... Anh nhất định phải biết được sự thật này.

Lãnh Phong rút điện thoại ra, lần này anh đã quyết tâm rồi. Nhất định phải tra ra được thân thế của Vũ Duy

”Tôi muốn các anh đi Châu Âu một chuyến. Điều tra về Vũ Duy”

Trải qua một đêm thức trắng, rốt cuộc Alex cũng từ từ tỉnh lại. Nhìn thấy ba ba đang nằm gục ngủ trên giường bệnh. Cậu khá hài lòng. Từ nhỏ cậu nhóc cũng vô số lần tưởng tượng nghĩ tới ba mình là người như thế nào. Nhưng cũng không dám nghĩ quá nhiều. Sợ rằng hy vọng quá cao sẽ thất vọng càng nhiều.

Thật may mắn rằng ông trời đã cho cậu và em gái một người ba tuyệt vời như vậy. Cũng là đủ bù đắp cho hai đứa bé 5 năm không có ba ở bên cạnh. Hôm qua nhìn thấy mẹ sắp bị đâm. Cậu không ngần ngại mà lao ra.

Mẫu thân là người cậu yêu quý nhất, hy sinh rất nhiều thứ, chịu rất nhiều đau khổ để hai anh em cậu có thể được hưởng vui vẻ nhất. Vì vậy cậu cũng phải bảo vệ mẫu thân.

Năm xưa, chỉ có 3 mẹ con. Cậu là đàn ông duy nhất trong nhà. Nên thường bị mẫu thân đùa là làm cây cột trụ cho cả nhà. Lúc đó cậu nhóc tuy chẳng nói gì, nhưng trong lòng vốn đã quyết tâm sẽ trở thành người đàn ông lớn mạnh. Để bảo vệ mẹ cũng em gái rồi. Ngày hôm qua cậu đã có thể làm được điều đó. Cậu vô cùng vui vẻ và hạnh diện. Gia đình họ thật sự rất hạnh phúc. Alex với suy nghĩ non nớt của mình cảm thấy, mình đã lớn rất nhiều. Dù có trưởng thành hơn so với cái tuổi này nhưng cậu không hề lấy làm buồn phiền. Cậu vui và hạnh phúc với điều đó. Nhẹ vươn tay chạm tới đôi tay vững chắc của Lãnh Phong. Sau này cậu cũng sẽ trở thành một người đàn ông như ba, có thể bảo vệ gia đình của chính mình.

”Ba... con tỉnh rồi....”

Cậu cất tiếng gọi yếu ớt của mình đánh thức anh dậy

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tản mạn của kí ức

Cuộc đời mỗi người, làm một chuyện gì đều có cái giá phải trả của nó. Không ai có thể thoát khỏi quy luật này. Cho dù thế nào, có biện luận điều gì thì trong thâm tâm, Lâm Ngao Tuyết vẫn cảm thấy mình đang phải trả giá. Cô không phải người tốt. Trước đây cô nghĩ mình là người tốt, nhưng sau những chuyện của Vũ Duy thì bản thân mặc cảm cho rằng mình là người xấu xa, dâm dăng, lẳng lơ. Có lẽ vì thế mà cuộc sống của cô không thể được yên bình như cô mong muốn nữa. Họa chăng đây chính là cái giá mà cô phải trả. Cho cô một bề ngoài xinh đẹp, một cuộc sống tuổi thơ đầy đủ sung túc không lo nghĩ thì những tai ương này chính là những gì cô cần trả cho đủ cho đời. Người ta thường vẫn nói hồng nhan bạc phận. ....

Nếu có ai biết được cô yêu cùng một lúc hai người đàn ông thì sẽ nghĩ như thế nào về cô. Cô không biện luận cho mình vì điều đó. Trong cuộc sống này có mấy ai không có lúc xao lòng vì người khác. Đặc biệt là hoàn cảnh của cô năm đó.

Bản thân cô biết chắc rằng nếu năm đó không mang thai thì việc cô ngã vào vòng tay của Vũ Duy là sẽ xảy ra. Nhưng cuộc đời này vốn là như vậy. Rất công bằng, Vũ Duy dùng thủ đoạn ép cô, thì y cũng không thể có được cô hoàn toàn. Cô mang thai, tình mẫu tử ấy còn lớn hơn bất cứ điều gì, hơn cả

tình yêu cô dành cho Lãnh Phong hay sự rung động của cô trước Vũ Duy. Vì thế cho dù biết là làm tổn thương y nhưng năm đó cô cũng quyết định diễn một vở kịch hoàn hảo mà bỏ đi. Vở kịch đó cô diễn đúng với tình cảm của mình dành cho Vũ Duy nên đã chẳng làm y mây may nghi ngờ. Có lúc chính cô cũng từng nghi ngờ mình rằng cô đang diễn hay là sự thật. Càng đến ngày bay lại càng suy nghĩ nhưng rồi cũng quyết định ra đi.

Vũ Duy từ sau lưng ôm chầm lấy người mình yêu, y càng ngày càng cảm giác tình cảm của Ngao Tuyết dành cho mình mỗi lúc một nhiều lên. Trong lòng không thoát khỏi cảm giác ảm áp lạ lùng, thứ cảm giác của rất lâu rồi y chưa từng trải qua. Càng lúc Ngao Tuyết càng khiến y trầm luân vào tình yêu. Một thứ đối với một kẻ trong xã hội đen như y kiên đề nhất. Một thứ mà một kẻ tàn bạo như y không nên có nhất.

Cuối cùng y cũng chỉ như một nam nhân hết sức bình thường không trốn thoát khỏi cái lưới lồng lộng này, thừa nhưng khó lọt. Cứ nghĩ sẽ chẳng có ai khiến trái tim y rung động nhưng cuối cùng là tha thiết khát khao cô gái này.

Đứa bé gái sơ sinh của 20 năm về trước được y ôm trên tay. Đứa nhỏ này khi sinh ra là vào mùa đông tiết trời lạnh lẽo, tuyết rơi dày đặc, cô cũng rất không ngoan, cứ khóc suốt, tới khi y bế lên tay, lại nhoeo miệng cười tươi, đôi mắt long lanh nhỏ nhắn nhìn y.....

Lúc đó y từng rất ôn nhu. Y cũng đáng yêu như bao đứa trẻ con khác. Y cũng rất thích cô bé sơ sinh đó. Chỉ tiếc thời gian trôi đã lâu, qua bao nhiêu năm tháng sinh tồn, bao năm vấy máu bàn tay, chà đạp lên mọi kẻ yếu khác, y đã chẳng còn nhớ tới nó nữa. Những năm tháng tuổi thơ kia, vào cái ngày y tự tay bắn chết mẹ ruột của mình đã theo người đàn bà ấy mà chôn chặt trong tim. Khi đó y mới chỉ 5 tuổi. Y đã được người đàn ông mình gọi bằng ba dạy cho bài học đầu đời đầu tiên của mình. Những thứ mình yêu thích, nếu không có được thì phải tự tay hủy đi. Không để kẻ nào có được nó. Thời gian qua đi, y quên, những gì được gọi là hạnh phúc niềm vui y đã quên, quên sạch nó trôi vào dĩ vãng như chưa từng có đứa trẻ nào tên Vũ Duy là y quấn quanh bên mẹ, chưa từng có cậu bé nào ngồi sậy sậy những lọn tóc ướt của mẹ, rúc vào lòng mẹ nghe bà kể chuyện. Khi đó cuộc sống dù cơ cực những y vẫn cảm thấy hạnh phúc. Quá khứ y tưởng chừng sẽ quên sạch sành sanh không bao giờ nghĩ tới nữa lại có lúc lùa về mạnh mẽ khi y biết được tên của Ngao Tuyết.

Lâm Ngao Tuyết..... Hình tượng những bông tuyết trắng rơi rơi phủ kín mọi nơi, thật tinh khiết cũng thật cao lãnh..... Lúc đó y còn nhỏ, ở châu Âu mùa đông tuyết rơi dày đặc, nhìn cả thành phố ngập tràn trong khung cảnh tuyết rơi, y rất thích.....

Cái tên đó là do y đặt, chẳng ngờ mẹ của cô rất thích đã lấy cái tên đó cho cô con gái bé nhỏ của mình. Có lẽ là từ khi đó duyên số định sẵn cô và y sẽ dây dưa không dứt như vậy. Có lẽ là từ khi đó cuộc sống của Lâm Ngao Tuyết đã định trước rằng cô sẽ phải trải qua những biến cô không lường được.

Liệu rằng có kẻ nào lại yêu thích chính người đã hủy hoại hạnh phúc của mình không? Sự đời là vậy, biến hóa khôn lường. Con người cũng chỉ là những kẻ chịu sự sắp đặt của số phận thôi. Chỉ có điều họ được quyền định đoạt những gì mình làm do số phận đó đặt ra.....

Có lẽ là từ lúc biết được tên của cô, biết được cô chính là cô gái nhỏ năm nào nên y đã thích cô. Từ hứng thú sang thích rồi thành yêu, cứ như thế tình cảm cứ lúc lớn dần lên....

Là y tự tin y có thể lấy được trái tim, tình cảm của cô nên y mới làm như vậy. Y biết nếu phụ nữ đã yêu, có thể bỏ qua mọi sai lầm... Phụ nữ là thế, khi yêu thương mù quáng. Nhưng không phải mù quáng một cách ngốc nghếch giống mẹ của y. Thứ tha mọi lỗi lầm. Không! Ngao Tuyết không phải người đàn bà như vậy. Có thể nếu biết được những gì y làm để có được cô, cô sẽ chỉ cầu gặt thất vọng thôi rồi sẽ tha thứ cho y.....

Đúng, Ngao Tuyết quả thật tha thứ cho Vũ Duy, nhưng trời xanh khéo đùa lòng người cho cô mang thai. Cái thai chính là điều mà Ngao Tuyết mỗi lần nghĩ tới chúng lại không thể tha thứ Vũ Duy được.

Nếu không tại y, thì giờ này cô có một gia đình hạnh phúc, nếu không tại y, cô cũng sẽ không mang thai vào thời gian này. Không tại y, Lãnh Phong đâu phải dính hôn với Ngọc Chi mà có lẽ đã trở lại bên cô. Không tại y thì hai đứa nhỏ ra đời đâu thiếu cha của chúng, bản thân mình dù có sao cô cũng chẳng quan tâm, nhưng cô hiểu trẻ con lớn lên thiếu cha hay mẹ đều là những mất mát to lớn, gây ảnh hưởng rất lớn tâm lý con trẻ.....

Kẻ làm mẹ như cô sao có thể chấp nhận được đây

Cái ôm siết nhẹ nhàng của y..... Y cứ lặng lẽ ôm cô không nói được lời nào..... Hôm nay là ngày giỗ của mẹ y.....

Hai mươi năm nay y đã không nhớ đến nữa. Nhưng có lúc ở cạnh Ngao Tuyết, y lại nhớ tới những năm tháng đó..... Và nghĩ tới mình bây giờ.

Y biết rằng nếu không muốn bị dẫn vật thì đừng ở cạnh cô. Bên người đàn bà này chính là con dao hai lưỡi đưa y lên hạnh phúc thì cũng có thể đâm y một nhát chí mạng.

Nhưng là không làm được. Dính vào cái thứ thuốc độc gọi là tình yêu này rồi, liệu rằng ai còn sáng suốt tỉnh táo nữa đây.... Y không làm được. Chỉ có điều y không bộc lộ nó ra mà thôi. 20 năm luyện rèn, ý chí cảnh giác cao độ của y không cho phép y làm điều đó.

Lúc y cầm khẩu súng ấy trên tay.... Mẹ đã hiện từ nhìn y, đôi mắt bà ưu tư lắm, cầu khẩn lắm, muốn xin y một phát bắn bà chết đi.... Y đã từng như thế nào nhỉ, phần nộ ư, căm ghét ư? Không rõ lắm.....

Lần đầu tiên giết người. Cảm giác như thế nào chẳng còn nhớ nữa. Giết một người, hai người hay vài chục vài trăm người..... 20 năm qua để leo lên được vị trí này có bao nhiêu kẻ đã chết trong tay y rồi.... Y giết mẹ, y giết cả người đàn ông mình gọi bằng ba để trở thành ông trùm mới của châu Âu..... Cuộc đời y, người ta nói y tàn nhẫn bất lương, bất hiếu kèm theo dã man..... Mấy ai hiểu được y nghĩ gì đâu..... Chẳng một ai hiểu được cả.....

Đôi tay non nớt run run, cầm khẩu súng nặng trĩu. Khẩu súng giống hệt những khẩu đồ chơi khác. Không có gì sai biệt. Chỉ khác rằng khi bóp cò, đạn nổ và máu văng ra. Có người sẽ chết.....

Người phụ nữ ấy đã chết. .... Nhưng vron trên gương mặt bà vẫn có nụ cười. Vì người đàn ông gọi là cha ruột của y, bà dành hẳn tâm mặc kệ y như vậy. Bà đã bỏ rơi y cũng như chính năm đó đẩy y đi con đường này. .... Ác ma tàn bạo. Bà chết, y run run, đôi tay lướt nhẹ nhàng trên gương mặt bà. Sao bà vẫn có thể cười được như vậy. Còn y, tâm y, thiện lương của y lúc đó đã chết rồi. Không còn cậu bé yêu hội họa nữa. Đôi tay vấy máu này còn có thể vẽ vôi gì cho đời nữa đây. Bên tay y lúc nào cũng văng vẳng câu nói của bà

“Vời thứ gì mình yêu thích, dù có phải hủy hoại nó cũng không được để nó lọt vào tay kẻ khác.....”

Bài học đầu đời ấy, y khắc cốt ghi tâm, y ghi nhớ. Y sống trở nên lạnh lùng hơn bất cứ ai. Tàn bạo bất lương hơn mọi kẻ. Chỉ có điều y là một kẻ sáng suốt rất biết lãnh đạo, rất biết lấy được nhân tâm của đám đàn em đi theo mình.

15 tuổi tự tay bắn chết người mình vẫn gọi là cha. Ông ta không bắt ngờ, không sùng sốt, lại càng không tỏ vẻ gì sợ hãi nao núng. Hình như ông ta đã đoán được có một ngày như vậy. Ông ta hiểu được mình đang nuôi một con hồ con. Khi trưởng thành nó sẵn sàng cắn chết mình mà bước tới đài vinh quang huy hoàng. ... Đài cao ấy, cô độc, lạnh lẽo không người thân. Đài cao ấy không có chỗ cho cái gọi là tình yêu, tình thân. Chỉ có chỗ của sự tàn bạo độc tài, sự tàn ác tới mức hoặc....

Trong đôi mắt y, không có sự nao núng, càng không còn cái vẻ gì là sợ hãi run rẩy non nớt của 10 năm trước nữa. .... Nét toát ra là sự uy nghiêm, cường hãn bức người. Là sự rét lạnh tới đáng sợ. 15 tuổi, mấy ai có thể làm được như vậy. Khi người ta lúc đó chỉ là cậu bé thiếu niên đang học còn ham vui ham chơi, nhưng Vũ Duy lúc này trở thành cái tên khét tiếng tiếp bước cha mình làm đại ca xã hội đen. Thủ Lĩnh tối cao của thế giới hắc đạo Châu Âu. ... Vị trí ấy ai chẳng thèm khát mong muốn đâu. Nhưng tất cả phải chịu thua một kẻ thiếu niên trẻ tuổi ấy. Và rồi từ đó đàn bà đến với y nhiều. Đơn giản là thỏa mãn nhu cầu thôi. Có cung có cầu, hai bên qua lại toại lòng nhau. Y có tiền, y cần đàn bà để thỏa mãn mình. Còn những người phụ nữ kia, chẳng qua yêu tiền của y, yêu cái địa vị hơn người mà y có thể mang lại. ....

Càng ngày y càng ôn nhu, càng ngày càng là loi buông thả, nhưng động vào công việc thì lại biến thành kẻ khác. Con người y vốn dĩ đã như vậy rồi. Bề ngoài hào hoa che đi quỷ dữ bên trong. Chẳng bao giờ y thấy hối hận vì điều đó cả. Họa chẳng không cho phép bản thân mình được hối hận. Y không bao giờ nghĩ tới tháng ngày đã qua, những gì y làm chỉ đơn giản là tồn tại, sinh tồn. Nếu không thì có lẽ từ 20 năm trước y đã chết rồi.

Y yêu thích Ngao Tuyết khát khao cô ở bên mình. Và y chiếm lấy, đơn giản là giữ chặt trong lòng bàn tay mình. Dù dùng thủ đoạn hiểm độc bao nhiêu, dù dè tiện dòn mạt bao nhiêu, cũng chẳng làm y nao núng hay do dự chần chừ. Cũng giống như lời người đàn ông đó nói. Không có được thì hủy hoại, thứ mình không có được người khác cũng đừng hòng. Chỉ có điều, y tự tin. Cái thứ tự tin này đã khiến y không đi theo con đường của người đàn ông đó. Hủy hoại người phụ nữ mình yêu, hủy hoại một cái gia đình đang yên ả. Hủy hoại một đứa nhỏ mà mình từng yêu thương, dù cho sau này khi biết nó không là con ruột của mình. ... Trong sâu thẳm tâm tư, vẫn có yêu, vẫn có hận thù. ....

Con người ta đôi khi vẫn vậy, biết trước rằng mình vừa yêu vừa hận, biết trước rằng bản thân sẽ đau đớn, những vẫn kiên quyết đi theo con đường mình đã chọn. Không chút chần chừ lùi bước. Biết là sai nhưng vẫn đi, vì có lúc chẳng thể nào kiềm chế nổi nỗi đau đớn muốn hành hạ chính bản thân mình. ....

Tình yêu thật là lạ, nó có thể trong một giây làm người ta trở nên thanh thản, hiền lành. Cảm giác như đây chính là thiên đường, bọn họ sẽ mãi mãi được vui vẻ hạnh phúc. Nhưng rất nhanh thôi từ thiên đường biến thành địa ngục. Đau đớn phẫn nộ là cảm thù. Ái, ó, nộ, hi. .... Mọi cung bậc tình yêu cũng có thể mang lại được. ....

Y chỉ đắm chìm vào suy nghĩ của mình. .... Phải rồi, ở cạnh Ngao Tuyết y mới như vậy. Ở cạnh cô vui vẻ thật ảm áp thật nhưng nhiều khi cũng vô cùng đau đớn. Suy cho cùng y cũng là con người. Chỉ có điều y chẳng muốn để lộ yếu ớt của mình cho ai thấy được.

“Vũ Duy sao vậy?” Ngao Tuyết có chút cảm giác không được ổn trong tâm tư của Vũ Duy. Cô vừa lo vừa chột dạ.

“Không có gì? Thích ôm em như vậy” Y mỉm cười nhẹ nhàng nói.

“Nóng lắm. ....” Cô bấu môi muốn đẩy y ra.

“Ngao Tuyết người em rất thơm, làm thế nào vậy?”

“Sữa tắm, nước hoa, mỹ phẩm” Cô đơn giản trả lời. Không lẽ Vũ Duy lại ngốc đến thế. Y mà ngốc thì cả thế giới này chẳng có ai thông minh cả.

“Không mùi hương thảo mộc này cơ” Y vui mặt vào gáy cô, khiến cả người Ngao Tuyết khẽ run lên nhẹ nhẹ. Đôi môi y ở thượng gáy mà hôn nhẹ nhàng kèm theo những cảm giác nâng niu chiều chuộng tới khó tả

“Em đi Ý 1 tháng, anh sẽ rất nhớ em. .... và mùi hương này. ....” Ừ mỗi lần ôm cô vào lòng, thoang thoảng hương thơm làm y có chút gì đó thanh thản rũ bỏ được gánh nặng bên vai. Nhưng y biết đó chỉ là tạm thời. Bây giờ cho dù y dừng lại cũng có kẻ sẽ giết y mà lên ngôi. Khi người ta đã nhúng chàm rồi thì chẳng thể nào quay đầu. Xã hội đen này là vậy. Thật ngu ngốc cho những tay anh chị nào nhúng chàm rồi còn đòi rửa tay gác kiếm. Có thể người tốt sẽ cho họ cơ hội làm lại nhưng những kẻ xấu kia, thì không? Không bao giờ có thể để họ sống sót. Xã hội đen là vậy, quy luật cá lớn nuốt cá bé vốn không thể thoát khỏi.

Và y chính là con cá lớn mà bất cứ kẻ nào cũng có nhắm vào. 1 năm qua tuy ở đây nhưng y vẫn điều hành tổ chức của mình, phát triển thế lực ở châu Âu hùng mạnh. Y nắm rõ hết những đám nào đã lớn mạnh gây ảnh hưởng tới quyền uy của y. Tất cả đều đã được xử lý từ trong trứng nước.

Ở bên cô gái này, làm tâm hồn toan tính của y được thả lỏng dễ chịu không ngờ. Thói quen này thật đáng sợ. Y chính là không muốn như vậy. Thói quen là do con người tạo nên nhưng một khi con người đã quen với thói quen đó, lúc mất đi rồi lại thấy khó chịu mất mát. ....

“Nếu anh thích em có thể làm cho anh.....” Cô biết y mất ngủ. Thường giấc ngủ của y không sâu. Dù một tiếng động nhỏ thôi cũng khiến y choàng tỉnh rồi. Làm cô có chút đau đầu. Dù thoáng biết được y là gì nhưng cô..... quả có chút gì đó mềm lòng đi..... Nếu như có thể khiến y ngủ ngon hơn, cô nhất định sẽ làm. Sau này cô không ở cạnh y, liệu y thể nào nhỉ.....

Vũ Duy cười. Nếu có thể giúp y không có thói quen ở cạnh cô nữa, y cũng sẵn lòng. Một khi dính quá sâu đậm vào tình yêu. Y biết ngày tử của y cũng sẽ đến càng gần hơn thôi. Nhưng đi quá sâu rồi. Y biết, y chỉ còn có thể tàn bạo càng tàn bạo, hung ác càng hung ác hơn để bảo vệ nó. Chỉ có điều nguyện vọng của y mãi mãi không thể thành thực được..... Vào cái ngày người con gái này bay.... Rồi chuyến bay tử nạn toàn bộ hành khách đều thiệt mạng.....

Cô đưa y đi mua rất nhiều nhiên liệu từ tự nhiên. Về sau phơi nắng hong khô. Rồi tự tay cô khâu cho y một cái túi xinh xinh để đựng được liệu đó vào. Cô khâu không khéo đâu. 10 đầu ngón tay đều bị băng lại, chứng tỏ bị kim đâm nhiều lần. Y xót lắm nhưng cô chỉ mỉm cười. Vì cô biết đây chính là món quà từ biệt Vũ Duy. Sau đó cô làm thêm vài cái túi nữa lớn hơn để trong tủ quần áo. Hương thơm sẽ lưu lại nhẹ nhàng trên quần áo của y, giúp y thư giãn tốt hơn.

Ngày tiễn cô ra sân bay, trời đầy nắng nhẹ nhàng. Nhưng trong lòng y càng ngày càng thấy bất an. Liệu cô có nhân cơ hội này rồi bỏ y không? Có lúc y đã nghĩ tới, nhưng y biết cô không biết nói dối, cô sẽ không làm tổn thương y. Nếu không có tình cảm thật với y, với tính tình của cô, cô sẽ không làm như vậy. Đôi mắt trong veo tựa hồ thu của cô không biết nói dối. Rất chân thật. Và y trong chừng giây lát đã vô tình tin tưởng. Chỉ tiếc là cô lại lừa dối y.....

Ôm cô vào lòng lần nữa tận hưởng sự ấm áp của cô. Lần đầu tiên y biết thế nào là tiếc nuối. Lần đầu tiên y mong thời gian có thể ngưng lại. Lần đầu tiên y muốn bỏ hết công việc mà đi cùng cô. Không muốn xa cô. Ra yêu nhau, lúc xa cách lại khổ sở như vậy. 1 ngày tựa ba thu. Y cũng hiểu được ý nghĩa của câu nói này rồi.

Bàn tay Lâm Ngao Tuyệt chủ động choàng qua thắt lưng, ôm siết lấy y..... Chỉ vài giờ nữa thôi. Y sẽ biết cô bỏ đi. Vài giờ nữa sau khi máy bay hạ cánh, y sẽ biết cô không yêu y. Vài giờ nữa..... cô có thể tưởng tượng được gương mặt nhô nhả này tuy không bộc lộ tức giận nhưng nội tâm sẽ thế nào..... Cô hiểu được nhưng cô vẫn không thể ở cạnh y được.

Hai tiểu sinh linh trong bụng cô, cần cô. Chúng không có cha rồi, nếu giờ cả cô cũng bỏ chúng cho người khác. Ai có thể đảm bảo cuộc sống của chúng sau này không bị người ta bắt nạt, không chịu cay đắng tủi nhục. Không bị người ta coi thường dè bĩu ăn hiếp. Cô không muốn thấy chúng như vậy. Thà theo cô, có chút vất vả, có chút ủy khuất không có ba, nhưng cô sẽ dồn toàn lực, toàn tâm toàn ý mà chăm sóc yêu thương chúng. Cho chúng một mái ấm của tình mẫu tử ấm cúng. Phải rồi cô sẽ làm tất cả để cho chúng một cuộc sống tốt đẹp nhất có thể.

Cô khác người phụ nữ ấy..... Cô không bị tình yêu làm gục ngã. Cô có con cô có trách nhiệm của một người mẹ..... Nếu như năm đó, mẹ của y cũng đối y như vậy thì liệu bây giờ y có trở nên như vậy không?

Nếu như.... Nếu như.... Nếu như. Cuộc đời này vốn làm gì có hai từ nếu như đây. Không xảy ra. Nếu như chỉ là trong trí óc con người, chỉ là trong mong muốn tưởng tượng của con người. Là những gì con người ta tiếc nuối, nuối hận mong muốn nó đến mà thôi.

Y không khát khao hạnh phúc vì kẻ như y làm gì mà được hạnh phúc, nhưng y khát khao được ở bên cô gái này. Có thể giúp y giảm đi căng thẳng có thể giúp y được vui vẻ hơn. Cuộc sống của y có chút thi vị và ý nghĩa hơn.

Nhận thấy ngực có chút ướt. Cô khóc..... Y hơi hơi đau thương.

“Ngoan 1 tháng sau, anh sẽ ở cạnh em. Chúng ta sẽ kết hôn. Anh hứa sau này không xa em...”

Y không cho Ngao Tuyệt sinh đứa bé trong bụng, muốn cô sinh xong mà cho chúng đi. Có lẽ là tốt nhất. Liệu y có thể giống như người đàn ông kia không? Trong phút giây nào đó không kiểm chế được mà hành sự như vậy. Y tốt nhất nên ngăn chặn chúng có thể xảy ra. Trẻ con chúng rất nhạy cảm. Chỉ cần một thay đổi nhỏ của người lớn, chúng có thể cảm nhận được. Như y năm đó. Nên tốt nhất, cho chúng đi. Sẽ có một gia đình khác đơn thuần hơn nuôi chúng. Sống cùng y chỉ là bất hạnh cho hai đứa nhỏ thôi. Y chỉ đơn giản nghĩ như vậy..... Dù sao cũng là con của kẻ thù không đội trời chung. Y làm sao có đủ rộng lượng mà chấp nhận đây, trong khi chính y là kẻ hung tàn ác ôn.....

“Vũ Duy, không có em anh phải sống tốt nhé”

Khẽ xoa đầu cô. Phụ nữ có thai có thể nào tâm trạng thất thường như vậy

“Ngoan, em nói như kiểu chúng ta không gặp lại vậy”

Cô khịt khịt cái mũi. Che đi biểu hiện của mình

“Em biết rồi. 1 tháng sau gặp lại”

“Ừ.” Nhẹ nhàng điểm một nụ hôn lên trán cô. Thật sự là rất khác so với những gì y làm trước đây. Rất khác với bản chất 20 năm qua của y. Y là một đứa trẻ. Cậu bé con mới lớn trước mặt người mình yêu thương mà thôi.

“E hèm, hai đứa nếu như vậy không kịp chuyến bay nha” Lâm mẫu lên tiếng.

Ngao Tuyệt ngượng ngịu buông Vũ Duy, đi tới khoác tay mẹ. Mỉm cười hướng Vũ Duy vẫy tay

“Tạm biệt.....”

Y cũng khẽ vẫy tay mỉm cười nhìn cô. Chỉ thêm 1 tháng nữa thôi. Y sẽ mãi có được cô. Giữ chặt cô trong vòng tay của mình. Y tin tưởng khả năng của mình. Y tin y sẽ làm được.

Chỉ tiếc rằng, cơ hội đó, không bao giờ tới lượt của y.

Phút chốc 5 năm qua đi, con người ta đã thêm nhiều bài học hơn, cũng thêm suy ngẫm nhiều hơn. Hiểu biết cũng nhiều hơn. Trưởng thành và chín chắn cũng theo đà đó mà đi lên.

Ngạo Tuyết không ngờ trong phút nóng giận, có thể khiến Vũ Duy tới tìm mình ở cửa bệnh viện như vậy. Thấy y, cô chưa kịp phản ứng đã bị y kéo tới một góc khuất. May mà cô chỉ đi một mình không dẫn theo Emily không nếu con bé bắt gặp cảnh này sẽ bị hoảng sợ mất. Sức lực của cô so với Vũ Duy làm sao so sánh được. Cứ kệ để y lôi đi. Ở đây cũng khá đông người cô biết y không thể làm gì được.

Kéo cô đến một góc, y ép sát cô vào tường. Mặt đối mặt với cô.

“Em biết hết đúng không?”

Nhìn vào đôi mắt y, cô hiểu y đang muốn hỏi điều gì. Không ngờ y lại nhanh tìm cô như vậy. Nếu đã như thế thì việc gì cô phải trốn tránh nữa. Cô gật đầu

“Đúng vậy? Ngọc Chi đã tới nói với anh rồi sao?”

Y nhún mày rồi hé nụ cười lạnh lẽo.

“Nhất cử nhất động của em. Từng lời từng lời em nói. Tất cả làm sao có thể thoát khỏi anh”

“Anh dám theo dõi tôi sao?” Ngạo Tuyết lạnh lùng.

Vươn bàn tay nâng cằm cô. Khẽ bóp nhẹ

“Ngạo Tuyết, chẳng có gì anh không dám làm cả.” Gã cười.

Có một số điều gã cần làm rõ ràng. Có một số thứ sau khi biết khiến người ta sợ hãi.

“Năm đó, em lừa anh.....”

Nhìn thật sâu đôi mắt anh. Cả hai đối mặt, trong ánh mắt anh có chút phần nộ bị thương. Tâm cô đau nhưng vẫn lạnh giọng nói

“Đúng vậy”

“Em biết từ khi nào?”

“Trong lễ đính hôn năm đó. Khi anh cùng Ngọc Chi nói chuyện.”

Gã khẽ buông lỏng tay mình.

“Ra là vậy. Từ lúc đó cô đã lừa tôi sao?”

“Chỉ là ăn miếng trả miếng thôi.” Cô lạnh lùng hiện giờ cô phải làm như thế. Nếu như Lâm Ngạo Tuyết đã dứt khoát sẽ cắt đứt liên quan tới Vũ Duy thì cô nếu phải tuyệt tình cần tuyệt tình, nếu cần tàn nhẫn phải tàn nhẫn. Kiên quyết và thật dứt khoát. Nếu như hôm đó tại Tuyết hiện cô chưa nói rõ ràng thì hôm nay cần phải nói. Nếu cô đã chọn Lãnh Phong rồi thì cần phải dứt khoát với Vũ Duy.

Khác với dự đoán của cô, Vũ Duy nhẹ nhàng cười. Nụ cười này chứa tia bất đắc dĩ bằng quơ câu hỏi không rõ chủ vị

“Chưa bao giờ thật tâm với tôi sao?”

Đôi mắt đăm đăm nhìn anh rồi nói

“Chưa bao giờ. Vũ Duy, dùng thủ đoạn để ép một người ở bên mình, dù có đạt được ý nguyện nhưng đâu phải thật tâm muốn ở bên. Dùng điều kiện trao đổi, đe dọa, chèn ép bức người ta vào đường cùng rồi bắt không có phương pháp lựa chọn. Vũ Duy như vậy đâu phải thật tâm, đâu có thể thật lòng mà đối đãi. Ở cạnh nhau chỉ vì mục đích riêng của mình thôi”

Cô cười nhạt, mà đối y lãnh đạm

“Vũ Duy nếu không vì hai đứa bé tôi sẽ không ở bên anh. Tôi vốn dĩ chỉ yêu một mình Lãnh Phong. Ngay từ đầu anh cũng biết rồi. Việc gì cần cố chấp nữa. Việc gì phải tự lừa mình lừa người”

“Nếu anh nói, kẻ tự lừa mình lừa người là em thì sao?” Y vẫn lại, Ngao Tuyết, y hiểu rõ cô như lòng bàn tay rồi. Nói dối y, làm sao cô qua được.

Ấy vậy nhưng y đã từng bị cô lừa rồi. Cảm giác đốn đau đó làm sao có thể diễn tả được đây. Lúc này bản thân y cũng đang hoang mang lắm. ....

“Lừa mình lừa người. Vũ Duy anh đừng tự tin như vậy. Đừng cố chấp nữa. Hiện tại cuộc sống của tôi rất vui vẻ hạnh phúc. Lần này anh không thể chen vào được đâu. Đừng cố chấp chỉ khiến bản thân mình trở nên đáng thương thôi”

Ép sát cô vào tường, y có chút bất lực nói

“Như vậy sao? Có phải cả đời này không thể có chỗ cho anh”

Cô nhìn một hồi lâu, chậm rãi gật đầu. Tâm cô lại đau. Cô biết trong lòng cô có một vị trí của Vũ Duy. Nhưng cô không thể làm gì được nữa rồi. Vốn bọn họ có duyên nhưng vô phận. Chỉ có thể gặp mặt rồi như một điểm gặp bất chợt lại lướt qua nhau như chưa từng quen. Cả đời này chỉ có thể là như vậy thôi. Không thể làm gì hơn được nữa. Không thể vượt quá cái ranh giới ấy. Cô đã quyết tâm rồi.

Thà đau một lần rồi thôi. Còn hơn đau dài, đau lâu, đau âm ỉ không dứt. Vũ Duy như thế là tốt cho cả hai chúng ta. Anh sẽ gặp được một cô gái khác tốt hơn em.

Cô đẩy anh ra. Thật nhẹ nhàng nói

“Cái gì đã qua, hay để nó trôi qua như chưa từng xảy ra. Cái gì cần quên thì nên quên đi. Cái gì cần buông thì phải buông tay cho mọi người được yên ổn nhẹ nhàng sống. Cái gì không là của mình dù có cố gắng đến đâu cũng không thể là của mình. Cứ u mê không tỉnh ngộ, đến cuối cùng chính mình lại là người bị thương. Vũ Duy từ bỏ đi”

Nói rồi cô khẽ xoay bước, nhanh chóng rời khỏi đây. Cô không muốn để Vũ Duy thấy mình đỏ mắt. Thấy y bộ dáng như vậy. Cô có cảm giác tội lỗi đầy mình. Dù cô biết đây là kết quả tốt nhất cho cả cô và y nhưng lại có chút tiếc nuối. Nếu y có người khác cô cũng không biết sẽ thấy thế nào. Nhưng chắc sẽ rất vui vẻ mà chúc y được hạnh phúc. Cô không xứng đáng. Đến bước này rồi, quyết tâm ra đi là phải vững vàng mà đi. Đừng cảm mà đi. Lạnh lùng mà đi. Tuyệt tình mà đi. Đừng cho người ta ảo tưởng hy vọng. Như vậy là tàn nhẫn. Tuyệt đối không thể làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đối đầu

Nếu như so sánh tình yêu của Vũ Duy là ích kỉ chiếm hữu, không từ thủ đoạn nào, còn tình yêu của Lãnh Phong lại dịu dàng nhu mì, ảm áp như dòng suối mát. Khiến người ta rơi vào rồi chẳng muốn thoát ra. Tình yêu đó khiến Lâm Ngao Tuyết lúc nào cũng cảm thấy mình được cưng chiều yêu mến. Lúc nào cô cũng cảm giác an toàn bình yên và hạnh phúc.

Cô đơn giản mong muốn có một tình yêu như vậy. Không sóng gió quá, hai người cùng nhau vượt qua mọi trở ngại cuộc sống, ở bên nhau, chăm lo cho nhau. Chứ không đầy đau đớn như lúc ở bên Vũ Duy.

Bước đi mỗi lúc một nhanh dần, Ngao Tuyết biết cô nói những lời đó thật cay độc, tàn nhẫn. Cô cũng không nghĩ được có lúc sẽ vô tình như thế với Vũ Duy. Nhưng đó là tất yếu, là sự đúng đắn. Chỉ có điều nói xong, sao chính cô cũng cảm thấy đau đớn đây. Cô rất sợ nhìn vào đôi mắt của Vũ Duy, nó có sự si mê, nhiệt lửa nồng nàn vô cùng, cũng rất bi thương cô quạnh. Đôi mắt ấy làm cô đau đớn.

Cô biết cô tàn nhẫn, cô đang ích kỉ vì hạnh phúc của cô. Nhưng đó mới chính là hạnh phúc thật sự của cô. Ai mà chẳng có lúc ích kỉ, hơn nữa đó là sự ích kỉ đúng đắn. Ở bên Vũ Duy là một sai lầm. Từ đầu vốn dĩ đã bị sắp đặt để ở bên cạnh nhau. Tình yêu ấy nào phải xuất phát từ chân tâm. Có thể là của 5 năm trước, nếu cô không có con với Lãnh Phong, cô sẽ yêu, sẽ thử một lần giống như con thiêu thân lao vào vòng tay của Vũ Duy. Sẽ cháy trong cái tình yêu nồng nàn mãnh liệt đầy ngọn lửa ấy.

Sẽ là của 5 năm trước cô đặt tình yêu vào y, những năm tháng tuổi trẻ đầy sức sống của mình dành hết mình một lần.

Nhưng cô đã có thai. Cái thai làm người ta trở nên chín chắn hơn, biết suy nghĩ hơn, sống có trách nhiệm với cuộc đời này hơn. Khi đó là một sinh linh bé bỏng, cô cảm thấy thật kì diệu. ....

Có hai đứa con rồi, bây giờ tình yêu ấy trở lại với cô. Cô có được Lãnh Phong ở bên thương yêu chăm sóc, suy nghĩ lo lắng hết thảy. Cô lại thấy mình bé nhỏ đi, lại thấy cần được dựa dẫm hơn. Lãnh Phong là bờ vai vững chắc của cô.

Cô đã từng rất muốn quên anh đi. Muốn ở cạnh vui vẻ với Vũ Duy. Khi tình yêu cũ đi qua, tức là nó không thể ở bên mình, hay mỉm cười và chờ đón một tình yêu mới. Ngao Tuyết là vậy chuyện gì cũng có thể lạc quan, chuyện gì cũng có hai mặt của nó, tích cực và tiêu cực. Chỉ là con người ta suy nghĩ theo chiều hướng nào thôi. Đa phần họ toàn nghĩ tới chiều hướng xấu mà quên mất rằng, sự đời nổi trôi thay đổi luân phiên, tiêu cực cũng có khi là tích cực. Vì thế cô cũng sẵn lòng mở rộng đón người khác. Đừng nghĩ rằng như vậy là vì cô yêu không đủ sâu đậm, khi người ta yêu rồi, thì chỉ biết người

mình yêu. Toàn tâm toàn ý làm cho kẻ đó được hạnh phúc. Nhưng khi tình yêu đó không còn là của mình thì cô cũng sẵn lòng buông tay tìm kiếm thứ thật sự thuộc về mình. Tan vỡ là chuyện chẳng ai mong muốn nhưng có cuộc tình nào có thể đi tới tận cùng nên duyên vợ chồng được đây. Khi tan vỡ rồi, thì sẽ có cuộc tình ái khác tới. Và thời gian sẽ giúp họ vượt qua nỗi đau.

Có những tình cảm, con người chỉ có thể để trong lòng. Chỉ có thể giấu kín vào một góc bí mật nào đó không cho người khác biết. Vậy nên đối với tình cảm dành cho Vũ Duy, cứ phủ nhận nó, cứ khước từ nó như thể nó chưa tồn tại. Bởi vì sự tồn tại của nó vốn là một sự sai lầm. Nên cần phải sửa sai. Cho dù có đau, có tiếc, có tổn thương nhưng cô vẫn phải làm. Cô đi nhanh, không muốn mình có thể khóc. Cô biết Vũ Duy ở sau lưng nhìn cô. Chẳng rõ tại sao cô luôn hiểu được Vũ Duy như thế. Thà cứ như trước đây y hòa nhã cô cũng không muốn tìm hiểu. Còn bây giờ dù có cố gắng không tìm hiểu nữa cũng không được. Nhìn vào mắt y, là có thể thấy tất cả tình cảm y dành cho cô. Đôi mắt cô cũng rất tha thiết nhìn lại y, nhưng từ cử chỉ lời nói hành động thì lại vô tình đứng đưng lạnh nhạt. Khi quay đi rồi. Cô chỉ có thể một mình lặng lẽ rơi nước mắt. Đó là cho y, cho cái tình cảm năm xưa bị cô lừa lấy đi. Cô biết cô còn yêu thích Vũ Duy nhưng nó không đủ mạnh không đủ lớn để khiến cô gạt đi tất cả. Lãnh Phong và hai đứa nhỏ chính là tình yêu lớn của cô.

Có lẽ vì vội vã không muốn để Vũ Duy thấy được sơ hở của mình, cô đi rất nhanh, mà chẳng chú ý tới Lãnh Phong đang đứng ở gần đó. Anh nhìn thấy hết biểu lộ trên gương mặt cô. Thoảng tia bi thương trong gương mặt lạnh lùng. Đôi mắt khẽ đỏ, nhưng lại được cô kiềm chế lại. Anh từ lâu đã biết, trong thâm tâm của cô, có Vũ Duy. Nhưng cô đã lựa chọn anh rồi. Anh tin tưởng Ngao Tuyết nên chẳng làm những việc ngốc nghếch. Anh không muốn làm điều gì khiến cô cảm thấy có áp lực. Anh là vậy luôn tôn trọng và bảo vệ cô. Anh hiểu rõ, nếu cô gặp Vũ Duy cô vẫn sẽ cư xử lạnh nhạt với y nhưng chính bản thân cũng sẽ đau lòng. Mà bản thân Lãnh Phong không hề muốn như vậy. Tuy rằng không ưa Vũ Duy nhưng anh không hề muốn Ngao Tuyết phải tổn thương. Không một kẻ nào được phép khiến cô đau lòng. Cả anh cũng không được.

Đôi chân bước ra, tiến lại gần Vũ Duy. Anh cũng rất nhẹ nhàng, dù cho những gì y làm là không thể chấp nhận được nhưng anh hiểu cảm giác của y, không có được người mình yêu tâm trạng thế nào. Lãnh Phong đều trải qua, anh hiểu cảm giác đó.

“Tôi đã cảnh cáo anh không nên lại gần cô ấy” Anh đối Vũ Duy mà nói. Trong thâm tâm anh không hề muốn để cô ở gần Vũ Duy.

“Cảnh cáo vô hiệu” Vũ Duy lộ ra tia sát khí. Ngao Tuyết nói vậy thì sao nào. Dù sao nếu buông tay hiện tại y làm không được.

Dù cô có nói gì, bản thân anh biết. Anh không thể làm được. Nếu có thể buông thì là từ cái chết của cô 5 năm trước, nếu có thể quên đã là quên từ 5 năm trước rồi đâu cần cho tới bây giờ.

5 năm qua anh làm không được. Thì làm sao có thể một câu nói vô tình của cô khiến anh buông tay đây. Không làm nổi. Thật sự không thể làm được. Quá khó khăn, quá mệt mỏi bất lực nhưng lại chẳng thể nào thoát ra.

“Tôi nói rồi. Đừng lại gần cô ấy, anh chỉ khiến cô ấy thêm đau khổ thôi” Lãnh Phong nhàn nhả nói. Anh đọc được trong mắt Vũ Duy một sự quyết tâm, sự ngoan cố tới bước bình chấp nhất, cũng giống như anh. Quét ánh mắt tới chỗ Lãnh Phong, nỗi đau trong lòng Vũ Duy giống như thêm một tầng.

Đó là lần đầu tiên, y hiểu thế nào là có chung một dòng máu. Cái tính chấp nhất này, cả y và Lãnh Phong đều có, đều rất bước bình cố chấp. Không dễ dàng mà từ bỏ đâu.

“Nếu hiện giờ cô ấy là của tôi. Ở cạnh tôi, cậu cũng sẽ làm vậy thôi” Y mỉa mai mỉm cười. Y thua Lãnh Phong bởi hai đứa nhóc. Nếu năm xưa không có chúng, Ngao Tuyết sớm đã thuộc về y rồi.

Lãnh Phong chau mày rồi lạnh lùng nói

“Đúng, cho dù có là cướp tôi cũng sẽ mang cô ấy về bên tôi. Là anh dùng thủ đoạn chia rẽ chúng tôi. Vậy nên cho dù bằng bất cứ giá nào. Tôi cũng sẽ đưa Ngao Tuyết về bên mình. Chúng tôi là của nhau. Không ai chia cắt được”

Anh chỉ muốn cảnh cáo Vũ Duy đừng lại gần Ngao Tuyết nữa. Nếu y không nghe thì dù bất cứ giá nào, làm chuyện gì anh cũng sẽ khiến y quay lại nơi y đã tới, tránh xa cô ấy, càng xa càng tốt. Từ lúc Vũ Duy quay lại, lần nào gặp y, Ngao Tuyết cũng đau lòng. Tuy cô không nói, biểu hiện rất tốt nhưng anh biết, cô ăn năn. Thà rằng đừng gặp nhau, đừng tìm nhau, đừng xuất hiện trước mặt nhau, sẽ nghĩ rằng họ sống rất tốt còn hơn là cứ thường xuyên đụng độ, day dứt lắm.....

Dù anh có ở bên cô, có yêu thương cô. Cô vẫn sẽ vui vẻ nhưng lúc gặp Vũ Duy lại nhớ tới những chuyện liên quan tới y..... thử hỏi sao có thể hạnh phúc được đây. Y chính là bóng ma mà Ngao Tuyết cất giấu sâu kín trong lòng không muốn ai biết.

“Lãnh Phong, có phải dù mất tất cả cậu cũng phải có được Ngao Tuyết đúng không?” Bỗng nhiên Vũ Duy nói. Giọng y lạnh nhạt mà đầy nguy hiểm, không biết trong đầu Vũ Duy đang toan tính chuyện gì nữa.

“Đúng vậy” Anh không do dự trả lời y. Cho dù mất tất cả anh cũng phải giữ được Ngao Tuyết ở cạnh bên. 5 năm không có cô anh tưởng như mình sắp chết rồi. Nếu cô không xuất hiện thì anh chắc chắn sẽ chết sớm. Thật may mắn cô vẫn còn sống, anh còn có thể gặp lại cô, còn có thể yêu thương cô như trước đây. Ông trời có lẽ không tuyệt tình với anh cho anh thêm hai đứa con đáng yêu nữa. Họa chẳng là cảm thấy cái giá anh phải trả cho việc làm tổn thương cô trước đây là đủ rồi. 5 năm đau đớn tuyệt vọng đã đủ rồi, cho anh thêm một cơ hội để làm lại lần nữa. Con người ta sai lầm chỉ có thể phạm một lần thôi. Không thể cứ mãi lặp lại một sai lầm đó được. Có thể sai thêm nhiều lần nhưng mỗi một chuyện chỉ được phép sai một lần thôi. Nếu sai nhiều lần thì không phải vô tình nữa mà là cố tình rồi. Vậy nên dù bây giờ anh mất tất cả không còn gì nhưng không thể mất Ngao Tuyết được.

“Được.” Y buông một câu, nếu đã như vậy thì giữa họ sẽ có một cuộc chiến một mất một còn. Có lẽ y phải mất tất cả, thân tàn ma dại sống chết vật vờ may ra mới có thể buông Ngao Tuyết ra. Nhưng nếu y thắng có hay không có được cô đây..... Y chẳng dám nghĩ tới nữa. Nhưng cuộc chiến từ nay đã bắt đầu rồi.

“Lãnh Phong, tôi và cậu cá cược đi. Nếu tôi thắng tôi sẽ đưa Ngao Tuyết đi. Dù dùng phương thức nào tôi sẽ đưa cô ấy đi. Nếu tôi thua, tôi sẽ buông tha Ngao Tuyết” Y hững hờ nói

“Ngao Tuyết là con người. Nếu cô ấy chọn lựa đi cùng anh, tôi sẽ để yên. Nhưng nếu anh dùng phương thức như năm xưa ép buộc cô ấy. Tôi sẽ không để yên cho anh đâu. Dù mất tất cả không còn gì, tôi cũng sẽ để cô ấy hạnh phúc bên cạnh tôi”

Nói lời này, Lãnh Phong rất tự tin. Anh tin tưởng bản thân mình có thể làm được những gì. Những gì Vũ Duy không ngờ tới. Còn nhiều lắm. Những chuyện liên quan tới Ngao Tuyết sẽ khiến anh trở thành người khác. Anh có thể làm tất cả mọi thứ.

“Một lời đã định” Vũ Duy tiều dung nói.

“Một lời đã định” Nói xong Lãnh Phong quay người đi ngay. Từ giờ khắc này cuộc chiến của họ đã thật sự bắt đầu.

Ngao Tuyết vui nước lạnh lên mặt. Những giọt nước lạnh lẽo khiến cô tỉnh táo hơn. Nhìn bản thân trước gương, cô thật sự không rõ mình đang nhìn thấy gì nữa. Một cô gái liệu có thể yêu hai người đàn ông sao. Sao trên đời này chuyện hoang đường vô lý như vậy lại rơi vào cô. Nếu được lựa chọn, cô cả đời này không muốn dính líu tới họ. Nếu như có thể chỉ có cô cùng hai đứa con sống một cuộc sống hoạt khoáng vui vẻ tự do tự tại bình yên thì tốt biết bao. Không nghĩ tới họ là điều cô cảm thấy vui vẻ nhất trong 5 năm qua. Ấy vậy mà.....

Ép bản thân tỉnh táo lại. Cô nếu như đã lựa chọn rồi thì phải tươi tỉnh lên, vui vẻ lên mà tiếp nhận số phận của mình. Rồi cô sẽ vượt qua tất cả thôi. Hít một hơi nhẹ nhàng cô trở ra rồi đi tới phòng bệnh của Alex. Sau khi tỉnh lại, kiểm tra thấy không vấn đề gì, cậu bé đã được chuyển qua phòng bệnh thường rồi.

Đẩy cửa đi vào, thấy con trai đang ngồi đó, được chị Trần cho ăn. Cô có chút xúc động nhìn đứa trai yêu quý của mình. Sắc mặt có chút khá hơn nhưng vẫn còn tiều tụy lắm. Nhìn vết thương trên đầu được băng bó lại cô lại xót xa hơn. Cảm giác sống mũi cay cay, phút chốc ứa khướt lúc này bị cô đè nén xuống lại trôi chảy. Cô tiến lại gần, Alex nhìn biểu hiện của cô, cậu bé biết cô sẽ thế nào.

Quả nhiên là tiến tới bên, ôm cậu vào lòng, khẽ khóc. Cô nghẹn ngào

“Lần sau không được như vậy. Biết chưa”

Cậu nhóc xoa đôi tay bé xíu của mình trên lưng mẹ. Rồi dừng dừng nói

“Vậy lần sau mẹ đi đứng cẩn thận chút. Lớn rồi mà qua đường còn suýt bị người ta tông xe phải”

Cô vốn định cốc đầu con, nhưng nhìn vết thương lại xót, chỉ nhéo nhéo mặt con trai mình

“Đã biết, lần sau sẽ chú ý”

Rồi lại ôm con vào lòng, cô nhẹ nhàng

“Nếu con làm sao, mẹ sao sống nổi. Sau này đừng làm như vậy.”

“Mẹ, mẹ cũng là người con yêu nhất. Alex cũng rất lo lắng nếu mẹ bị làm sao?” Cậu nói. Có chút nũng nịu của trẻ con. Cậu rất thích mẹ ôm vào lòng như vậy. Rất ấm áp, rất hạnh phúc. Từ khi có ý thức tuy rằng thấy bạn bè trang lứa đều có ba có mẹ còn cậu và Emily lại không tuy cho chút buồn nhưng với tình yêu mà mẹ dành cho hai đứa đủ lớn để bù đắp lại tất cả những ám ức thiệt thòi. .... Vì thế xét cho cùng mẹ cũng chính là tất cả của cậu

Có đứa con như vậy, ngoan ngoãn thông minh biết nghe lời. Với Lâm Ngao Tuyết mà nói, những gì năm đó cô vứt bỏ hoàn toàn xứng đáng. Dù có hy sinh lớn hơn, chịu nhiều thiệt thòi hơn nhưng nếu được làm lại cô vẫn giữ nguyên ý nguyện ban đầu là sinh chúng ra, một mình nuôi dạy chúng khôn lớn trưởng thành. Đầu phải không có những bà mẹ độc thân nuôi con đầu. Người ta làm được thì cô cũng có thể làm được. Nuôi dạy chúng ngoan ngoãn xinh đẹp như vậy là một thành công của cô. Là sự hãnh diện tự hào đầy kiêu hãnh của một bà mẹ.

Lãnh Phong đẩy cửa đi vào, thấy một màn như vậy, quả nhiên con giận của anh đã dịu lại. Hai mẹ con họ chính là niềm vui hạnh phúc của anh. Dù có bức mình đến đâu nhưng nhìn cảnh đầm ấm sum vầy này, mọi sự bức dọc tức giận bay biến. Đây chính gọi là gia đình sao?

Đôi mắt Lãnh Phong nhu hòa nhìn hai mẹ con. Cảm thấy cuộc sống lúc này thật sự đã có ý nghĩa hơn rất nhiều lần. Nếu có thể anh mong muốn cái khoảnh khắc này mãi mãi tồn tại, mãi mãi theo anh, theo họ đi tới ngày lìa đời. Mãi mãi không bao giờ mất đi, chia xa nữa.

Anh hiểu chẳng một điều gì là mãi mãi cả đâu. Nhưng anh hứa sẽ yêu thương cô khi anh còn có thể. Sẽ dang rộng đôi tay bao bọc lấy cô khi cô còn muốn ở bên anh. Sẽ chờ che làm chỗ dựa tinh thần vững chắc cho cô. Cho người con gái mà anh đã yêu.

” Ba đứng ngoài cửa làm gì vậy? Vào đi chứ” Alex chọt lên tiếng trêu chọc.

Đôi chân anh từ tốn tiến lại nhưng con đầu đầu chọt tới, nhói lên một cách khó chịu. Trong lòng âm thầm tự trách mình quên uống thuốc. Anh khẽ ôm lấy đầu

” Anh ra ngoài có chút việc”

Rồi chưa đợi cô phản ứng đã đi ra ngoài cửa. Lãnh Phong không muốn để cô biết anh có căn bệnh đau đầu này, chắc chắn cô sẽ lo lắng. Anh không muốn như vậy. Chỉ mong cô có thể cười vui vẻ thôi.

Mà Ngao Tuyết có vẻ rất chú ý, trên gương mặt anh có chút đỏ mề hôi lạnh. Cô không rõ có chuyện gì, nhưng để ý mấy lần, tối nào anh cũng uống thuốc. Cô có hỏi qua, Lãnh Phong chỉ nói là vitamin. Nhưng nhìn biểu hiện hôm nay cô có chút lo lắng. Vội theo bước chân anh ra ngoài. Thấy Lãnh Phong ôm đầu ngồi trên ghế, một tay còn lại luồn vào túi chắc định lấy thuốc. Ngao Tuyết chạy lại gần

” Anh sao vậy? Đau đầu sao?”

” Em... anh không sao?”

” Không sao là thế nào. Sắc mặt anh trắng bệch ra này.”

Vừa nói cô luồn tay vào vạt áo, tìm kiếm thuốc. Lãnh Phong biết anh không giấu nổi cô gái này rồi. Bình thường một số việc cô có chút lơ đãng vô tâm, nhưng nếu đã chú ý rồi thì sẽ hỏi đến cùng, biết tới tận cùng mới thôi.

Cô mang thuốc kèm nước đưa tới trước mặt anh. Thấy anh uống thuốc sắc mặt khá hơn mới có chút yên tâm. Trí nhớ của cô quay về thời điểm trước đây, khi còn yêu nhau anh không bị bệnh này, những cơn đau đầu bắt đầu xuất hiện khi anh mất trí nhớ. Phải chăng là di chứng cũ.

“ Anh có hay đau đầu như vậy không?” Cô bặm môi rồi hỏi.

“ Không thì thoảng thôi. Yên tâm anh không sao?”

Lãnh Phong trấn an cô, đôi môi cô khẽ cười dịu dàng rồi cô ôm lấy anh thật nhẹ nhàng mà trân trọng.

“ Phong, em mong chúng ta có thể bên nhau tới khi nào mình già đi, có cháu chắt rồi. Vậy nên anh phải giữ gìn, cùng sống bên em.”

Anh âu yếm siết lấy cô.

“ Anh biết. Yên tâm đi”

“ Anh về ngủ đi. Cả đêm ở bệnh viện rồi. Em sẽ ở lại đây” Cô hôn nhẹ lên trán anh. Vô cùng sùng nịnh.

Lãnh Phong tươi cười. Hiếm khi cô chủ động thân thiết cùng anh như vậy. Dem cô lại gần rồi hôn lên môi cô, từ nhẹ nhàng sang sâu lắng, nồng nhiệt.

Thời gian như ngừng trôi, hết thấy mọi thứ buồn ưu theo nụ hôn ngọt ngào đó mà đi xuống tan biến hết.

Cho tới khi một tiếng chuông điện thoại reo vang lên, phá hủy không khí đầy tình yêu đó.

Ngao Tuyết khẽ buông Lãnh Phong, cô có chút ngượng ngịu. Đây là bệnh viện nha, thế mà cô lại cùng anh hôn nhau ở đây. Lại còn không biết cái gì nữa. Nhìn bộ dạng tiêu cô nương thẹn thùng. Phong mỉm cười trong lòng. Cô vẫn giống trước đây chẳng thay đổi gì cả. Anh khẽ xoa nhẹ đầu cô.

“ Anh về nghỉ trước đây.”

Cô nhẹ nhàng hôn lên má anh, mỉm cười

“ Ân, có gì gặp sau. Anh về nhớ ăn tạm gì rồi đi ngủ đi. Thức cả đêm là rất mệt”

Nhìn cuộc gọi lơ là của bạn thân Thu Phong, lại thấy Lãnh Phong đã đi khuất. Cô bấm máy

“ Thu Phong”

“ Ngao Tuyết, Alex sao rồi? Sao cậu không báo cho mình”

“ Ừ không sao nữa rồi. Alex đã tỉnh lại rồi” Cô nhẹ nhàng trấn an bạn thân.

“ May quá, thế bắt được thủ phạm chưa vậy? Cái thế loại lái xe gây tai nạn rồi bỏ chạy thật đáng khinh. Điều tra được kẻ nào cho nó đi tù một gong” Thu Phong bực mình lên tiếng.

“ Mình biết, cậu cũng đừng lo lắng nữa. Anh An Lương báo cho cậu sao?” Cô mỉm cười có chút châm chọc. Quả nhiên đầu bên kia có chút lúng túng

“ Sao.... Sao cậu biết vậy?”

“ Tôi đi guốc trong bụng cô mà”

“ Ngao Tuyết.....” Đầu bên kia điện thoại khẽ gắt lên. Cô dường như có thể thấy Thu Phong đang mắc cỡ gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Ra đã tiến triển tới mức đó rồi. Cô cũng chẳng cần lo lắng nữa. Rồi cô chợt nhớ tới Lãnh Phong, thờ dãi một lượt

“Thu Phong, cậu có rảnh không?”

Căn bệnh của Lãnh Phong từ đâu mà có, cô thật sự muốn biết. Cô rất tò mò khi nghe Dương Thiên nói Lãnh Phong điên vì tình. Trong trí nhớ của cô, anh là người rất sáng suốt, thấu tình đạt lý, tuy lãnh đạm nhưng không phải là kẻ dễ dàng mất bình tĩnh, điên vì tình. .... Cô quả thật có một chút tò mò muốn biết.

5 năm qua cô đã chẳng hề cố gắng tìm hiểu tình hình của anh ở đây. Cứ như vậy mà sống. Nhưng hiện tại cô đã trở về, cũng sắp lấy anh rồi. Thì một số thứ cô cần phải được biết nếu như nó có liên quan tới cô.

Cô chỉ có thể hỏi Thu Phong, vì những người khác họ sẽ không nói đâu. Lãnh Phong chắc chắn sẽ không cho phép ai được nói cho cô biết. Anh là như vậy, nhiều khi việc gì cũng ôm vào mình, một mình mà chịu đựng đau khổ thôi. Rất ít khi dựa dẫm vào ai. ....

Buổi tối hôm ấy, trong biệt thự nhà họ Tiêu, An Lương nóng giận mà xông vào người anh có chút men rượu. Hôm nay Ngao Tuyết đã gọi điện thông báo ngày giờ bay. Ngày mai cô sẽ đi. Vốn dĩ An Lương chỉ cảm thấy buồn bã ở lòng. Anh cũng rất thích cô. Rất muốn nếu cô có tình cảm với mình sẵn sàng che chở bảo vệ cô. Chỉ tiếc trước giờ một mình chỉ coi anh là anh trai, vì vậy anh cũng hy sinh tình yêu mà đón lấy tình thân. Được có cô làm người thân của mình. .... Anh biết Vũ Duy không hẳn là người tốt nhưng y cũng rất yêu Ngao Tuyết, cô nhóc này cũng có chút gì đó thích cậu ta. Nhưng nếu nghĩ cô đi nước ngoài sống, cũng ít có thời gian gặp nhau. .... Tâm có chút không nở. Uống vài ly rượu vào, anh lại nhớ tới Lãnh Phong, cái kẻ cứ u u mê mê kia, kẻ đang mất trí nhớ kia. Nếu bỏ lỡ có khi nào hối hận tiếc nuối cả đời không? Nếu cậu ta nhớ lại, e rằng sẽ hối hận mà chết, thống khổ mà chết thôi. Vì vậy anh cần nói, có những chuyện anh cần khiến cho cái kẻ ngốc ấy hiểu.

Phòng khách lúc đó chỉ có Diệp Ngọc Chi cùng Tiêu Lãnh Phong. Mang tiếng là coi phim nhưng quả thật tâm trí Lãnh Phong khi đó chẳng còn đặt lên bộ phim ấy. Tinh thần anh càng lúc càng xấu đi, một vài hình ảnh của quá khứ thì thoáng văng vẳng bên tai anh, đôi lúc xuất hiện trong những giấc ngủ của anh, khiến anh chẳng thể nào yên ổn nổi. Đau đầu cứ liên tiếp tìm tới anh.

Trong căn nhà rộng này, đôi khi không còn nghe được tiếng nói của cô, nụ cười của cô. Chiếc dương cầm đặt ở kia, luôn phủ khăn trắng, đã lâu rồi không còn ai dạo đàn, không còn những phút giây yên ả ấy. Anh cảm thấy trống trải, căn nhà rộng này càng thêm vắng vẻ, heo hút. Không có chút sức sống nào. Tất cả đều tiều tuỵ, vương vãi những hoài niệm níu kéo. ....

Mọi người trong nhà chẳng ai nói gì, vì họ là kẻ dưới nhưng anh có cảm giác họ thật sự yêu quý Ngao Tuyết và tiếc nuối cho anh và cô. ....

Lần trước biết cô sắp bay, sang đó là sẽ kết hôn, trong lòng anh, trong trái tim anh có chút khẩn trương hoảng sợ mà không tài nào lý giải được. Con đau đón cứ càng nhiều, càng dồn dập hơn. Lúc đầu anh còn cố gắng chịu đựng, nhưng bây giờ thì phải dùng thuốc mà kìm chế, xoa dịu nỗi đau.

Anh cố gắng kìm chế bản thân, không quan tâm, không suy nghĩ, không nhớ cô nữa nhưng chẳng tài nào làm được.

Đang trong tâm trí mông lung, An Lương bỗng nhiên xuất hiện, người anh nồng nặc men rượu. Không làm chủ được bản thân. Ngọc Chi có chút khó chịu, cô khẽ cau mày

“Anh làm gì vậy. Say rượu thì về nhà mà ngủ đi. Còn chạy tới đây làm gì?”

“Cô tránh ra” An Lương dùng chút lực đẩy ngã Ngọc Chi lên sofa. Tiến đến trước mặt Lãnh Phong, khẽ chỉ tay vào mặt anh

“Lãnh Phong, cậu là tên ngốc. Dù mất trí nhớ nhưng sao có thể trở thành ngu xuẩn như vậy. Cậu có yêu Ngao Tuyết không, có muốn ở bên cô ấy không, có cần cô ấy không? Sao lại đi đính hôn với người này. Cậu là tên ngốc đó à. Cậu mau tỉnh lại cho tôi. Nếu Ngao Tuyết ra đi cậu sẽ hối hận cả đời đấy.”

Diệp Ngọc Chi có chút phẫn uất, ai ai cũng bảo vệ Ngao Tuyết là sao? Cô ta sắp đi rồi bên cạnh cô ta có một người đàn ông hào hoa bảo vệ. Cô ta đã không cần Lãnh Phong nữa rồi. Giờ còn nói tới cô ta làm gì.

“An Lương, tôi biết anh không ưa tôi. Nhưng sao có thể nói như vậy. Lãnh Phong cùng tôi. ....”

“Ngủ với nhau. ....” An Lương không đợi Ngọc Chi nói hết đã cướp lời, mỉa mai nói

“Thời đại bây giờ là lúc nào rồi, còn lấy việc đó là kiểm chế nhau. Chẳng phải cô sẽ nói là không cần chịu trách nhiệm sao? Hai người đều là người lớn, đó là việc ngoài ý muốn. Nhưng nếu cô không đồng ý thì sao Lãnh Phong dám làm. Hai bên tự nguyện thì cần gì chịu trách nhiệm nữa. Cô cũng nói không cần. Hay đó chỉ là ngụy biện thôi. Nếu hai người yêu nhau thì không hề. Nhưng người Lãnh Phong yêu là Ngao Tuyết, chỉ là cậu ấy không nhớ ra thôi. ....”

“Anh. ....” Ngọc Chi tái mét mặt rồi mất bình tĩnh

“An Lương, anh về cho tôi, anh về đi. ....” Vừa nói cô ta vừa đẩy An Lương đi. Cô sợ hãi nếu Lãnh Phong nghe mà thay đổi ý định thì cô ta thất bại hoàn toàn, chính mình cái gì cũng không có được.

Chỉ tiếc, điều cô ta không muốn nhất đã xảy ra. Lãnh Phong từ đầu tới cuối không có lên tiếng nhưng từng lời từng lời của bạn mình nói như đang mở đường khiến anh thông suốt, đầu óc trở nên minh mẫn khác thường. Anh cảm thấy An Lương nói đúng, rất đúng, rất rất có lý

Gương mặt Ngao Tuyết, nụ cười của cô, bờ môi, ánh mắt nụ cười cứ như thể in vào trong tâm trí anh. Dù không gặp cô, anh vẫn có thể tưởng tượng thấy rõ được chúng, không một chi tiết nào anh không nhớ. Như thân thiết, như rõ ràng yêu thương lắm. Tất cả anh đều chẳng quên. Ở cạnh cô, sao thấy

thanh thân lạ lẫm, những gì cô làm, của cô yêu thương quan tâm săn sóc. Nếu không phải yêu, thì liệu có thể như thế không? Nếu không phải yêu thì liệu anh có để cho cô ở cạnh bên mình lâu như vậy không? Thấy cô tìm anh cũng có chút loạn lên. Từ bao giờ anh lặng lẽ ngắm nhìn cô từ xa. Từ bao giờ tuy không nhớ lại điều gì nhưng trong lòng anh đã có hình ảnh của cô. Nhưng tại sao, tại sao anh lại cứ u mê không chịu tỉnh ra như vậy. Anh đúng là kẻ ngu, kẻ đáng chết bao nhiêu lần.

Nếu vứt mắt cô, anh sợ anh sẽ hối hận. Từ ngày cô rời khỏi anh, từ ngày ánh mắt của cô, nụ cười của cô, yêu thương của cô không còn dành cho anh mà dành cho người đàn ông khác. Anh thấy mọi thứ thật vô vị nhàm chán. Anh mất trí nhớ, mọi thứ trống rỗng và bây giờ mà cảm giác mất mát.

Lâm Ngao Tuyết không còn là của anh. Không còn ở bên anh. Không còn yêu anh nữa.

Không, sao thấy đau đớn như vậy. Mỗi lúc một đau hơn. Anh khẽ ôm đầu thống khổ kêu nhẹ

Tình yêu ấy lẽ nào quá lớn, đủ để cho một kẻ không nhớ gì như anh vẫn cảm thấy thân quen, thấy thổn thức, thấy đau đớn khi để cô đi, để cô bên vòng tay kẻ khác.

Anh thật sự không muốn. Đúng nếu không muốn thì đi đi, đi giữ cô lại, nói cho cô biết anh cần cô. Anh không muốn mất cô.....

Để yên cho Ngọc Chi đẩy An Lương ra ngoài, anh dăm dăm nhìn cô, có lẽ lòng anh đã có sự quyết định của mình. Dù có muộn nhưng đó là những gì anh muốn. Và anh cần làm theo nó. Theo lương tâm tình cảm của mình. Dù có thương tổn Ngọc Chi nhưng anh sẽ dùng phương thức khác bù đắp cho cô. Anh không thể không có Ngao Tuyết được.....

“Ngọc Chi à.....” Anh khẽ lên tiếng. Ngọc Chi bất an đáp lại vì giọng nói này khá kiên quyết giống như Lãnh Phong đã có sự quyết định của riêng mình. Mà quyết định này làm cô ta lo sợ.

“Chúng ta hủy hôn đi”

Cô ta khẽ lắp bắp

“Hủy.... hủy hôn.....”

Lãnh Phong khẽ chớp mắt nhẹ, dường như thêm phần quyết tâm

“Đúng vậy....”

“Tại sao chúng ta đính hôn chưa được vài ngày.....”

Nhìn thẳng vào mắt Ngọc Chi, Lãnh Phong nhẹ nhàng nói, để cho cô có mức tổn thương ít nhất.

“Anh cần cô ấy.... Anh yêu cô ấy..... Anh không thể mất cô ấy được. Ngọc Chi xin lỗi em....”

Diệp Ngọc Chi phát hoảng, cô vội vã chạy lại gần Lãnh Phong

“Còn em thì sao? Chẳng lẽ em chẳng là gì với anh sao? Sao anh lại như vậy, lại thay đổi như vậy.”

“Anh xin lỗi, tình cảm không thể bảo cố gắng là cố gắng được.”

“Sau những gì cô ta gây ra cho em... Anh vẫn có thể yêu cô ta ư?”

Lãnh Phong khẽ thở dài, có chút cười khổ. Vì tới bây giờ bản thân anh mới nhận ra điều này. Liệu có muộn rồi không?

“Có lẽ cô ấy không phải người chủ mưu, chắc chỉ là ngoài ý muốn thôi. Cô ấy không thể nào là người hiểm ác như thế..... Nếu em hận, thì hãy hận anh đi, cô ấy làm vậy là vì anh thôi. Tại anh không rõ ràng mọi chuyện. Ngọc Chi xin lỗi, dù cho cô ấy làm gì xấu xa..... anh cũng không thể ghét cô ấy được. Vì vậy nếu em có hận, có ghét thì hãy ghét anh. Tất cả mọi chuyện là từ lỗi của anh”

“Nhưng anh không thấy cô ấy đã hạnh phúc rồi sao. Cô ấy đang ở cạnh Vũ Duy, cũng sắp cùng anh ta kết hôn rồi”

“Chỉ cần một ngày cô ấy vẫn chưa kết hôn, thì anh vẫn còn cơ hội” Lãnh Phong dịu dàng lên tiếng. Thì ra nói ra những điều mình muốn lại nhẹ nhàng thanh thản như vậy. Anh có chút không ngờ tới....

“Ngọc Chi, xin lỗi em... Nếu trước đây là cô ấy nhẫn nại theo đuổi anh, thì giờ anh cũng sẵn lòng dành toàn bộ thời gian đoạt lại trái tim Ngao Tuyết. Anh sẽ bù đắp cho em thật xứng đáng” Lãnh Phong nói.

“Em không cần tiền, không cần nhà, không cần anh bù đắp. Em chỉ cần anh thôi. Anh không biết là em yêu anh sao? Tình yêu ấy cũng nhiều như Ngao Tuyết yêu anh vậy? Lãnh Phong, sao anh không thể giống Thiên Vũ trước đây, yêu thương em. Tại sao vậy?” Ngọc Chi hốt hoảng nói, những giọt nước mắt đau thương đã rơi xuống.

“Tình cảm không thể miễn cưỡng được..... Anh biết làm em đau khổ. Nhưng em sẽ gặp được kẻ tốt hơn anh..... Miễn cưỡng chỉ khiến cả anh và em đau khổ thôi”

“Không” Cô hét lên. Làm gì còn người đàn ông nào tốt hơn anh nữa. Nếu nói anh không phải đàn ông tốt. Thì trên đời này không có kẻ nào nhận mình là người tốt nữa. Cô không thể vứt mất anh được. Đau đớn lắm, phẫn uất lắm...

Yêu là ích kỉ như vậy đấy. Cô không thể đánh mất được. Nếu không cô sẽ hối hận cả đời. Chỉ tiếc rằng Lãnh Phong lại rất kiên quyết, giống như kẻ đi lạc đường trong u mê, được người ta chỉ đường vạch ra lối đi. Như có một điểm sáng soi, cứ kiên quyết đi theo nó. Không chần chừ không quay đầu. Anh đã nghĩ thông suốt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tai nạn bất ngờ

Nhìn gương mặt Vũ Duy, hiền hòa, mỉm cười vẫy tay chào cô. Trong lòng Ngao Tuyết có chút gì đó nghẹn lại. Tuy rằng bề ngoài cô vẫn tỏ ra mỉm cười. Đi được vài bước ngoái lại nhìn Vũ Duy. Cô hy vọng có thể ghi nhớ cái khoảnh khắc này mãi mãi. Để rồi chỉ vài giờ nữa thôi. Tất cả sẽ biến mất. Như chưa từng tồn tại, chưa từng ở cạnh nhau.

Cô sẽ quên mảnh đất đau thương này. Những gì đã trải qua ở đây, 2 năm này qua đi, sẽ coi như chưa từng xảy ra. Hai năm chỉ như một cái chớp mắt ngắn ngủi, như mơ như mộng trong cuộc sống bề bộn này.

Cùng mẹ đi vào sân bay. Nhìn bầu trời hôm nay, có chút âm u, không hiểu sao cô lại thấy bồn chồn bất an. Điều này chỉ thoáng qua thôi, hơn nữa hiện tại tâm trí cô còn đang suy nghĩ sao có thể thoát khỏi hai vệ sĩ mà Vũ Duy cử đi cùng cô.

Tới bây giờ cô có thể xác định được, y tin cô rồi. Hai vệ sĩ này không còn giám sát cô mà là đi theo bảo vệ. Tuy không quen nhưng cô cũng không muốn làm khó bọn họ. Nhắc tới Vũ Duy, ở họ có sự sợ hãi cũng như tôn kính một lòng đi theo. Cô chắc y phải đối xử rất tốt với họ thì mới có thể một lòng một dạ đi theo như vậy.

Cô không rõ liệu sau khi biết cô biến mất y có nổi điên lên mà làm gì bọn họ không? Họ chỉ là người vô tội thôi a. Không thể để họ gặp bất trắc gì vì mình được.

Lãnh Phong không ngờ Ngọc Chi lại dám hành xử như vậy. Cô dám bỏ thuốc ngủ cho anh.

Anh đã ngủ mê man không biết gì, khi lơ đãng tỉnh giấc, nhìn lên đồng hồ đã chỉ 12 h, đầu óc u mê của anh bỗng thanh tỉnh hẳn, còn một tiếng nữa là chuyến bay của Ngao Tuyết cất cánh. Không còn nghĩ ngợi gì nhiều nữa, ah vội vã mặc quần áo đi xuống lầu. Trông thấy Diệp Ngọc Chi ngồi trong phòng khách rồi. Thấy anh cô khẽ ngăn cản.

“Lãnh Phong, đừng đi. Không kịp đâu?”

“Tránh ra đi” Anh gắt nhẹ. Cơ hồ bản thân không thể bình tĩnh được.

“Không được. Giờ anh có đến nơi thì máy bay cũng cất cánh rồi. Anh quên cô ấy đi?”

Ngọc Chi nắm lấy cổ tay anh mà nói. Lãnh Phong phút chốc cảm thấy vô cùng bức mình.

“Ngọc Chi em đừng quá đáng nữa”

Anh khẽ đẩy cô ra, bản thân không cho phép mình để lỡ cơ hội này được, anh bỏ lơ bộ dạng đáng thương của Ngọc Chi mà vội vã chạy đi. Tự mình lái chiếc BMW phóng thục mạng tới sân bay.

Diệp Ngọc Chi bị xô ngã trên ghế sa long, tay cô ta siết chặt ga trải. Cố gắng ngăn cho nước mắt không rơi xuống. Tại sao lại có thể đối xử với cô như vậy. Trong khi cô đã hết lòng với Lãnh Phong.... Ông trời tại sao luôn giúp đỡ Ngao Tuyết như vậy khi mà cô ta đã có tất cả mọi thứ, danh dự, địa vị tiền tài.... Còn cô lại chẳng có được gì bằng 1/10 của cô ta.

Ngao Tuyết lúc này đã cùng mẹ đã an vị ngồi trên máy bay. Bộ dạng cô tuy bình tĩnh nhưng trong lòng cũng không tránh được có chút khản trương. Máy bay sắp cất cánh rồi. Cô đang đứng trước hai sự lựa chọn, một là mau chóng tìm cách chuẩn khỏi máy bay, trốn thoát khỏi Vũ Duy. Sống như mình mong muốn. Hoặc là ngồi yên ở đây, cùng mẹ sang Ý và kết hôn với y.

Nhẹ nhàng đặt tay lên bụng mình. Cô có thể cảm thấy hai tiểu sinh linh này đang sống, đang tồn tại trong bụng của cô. Cô không chỉ một mình, hiện giờ cô còn hai đứa nhỏ nữa. Không thể cam chịu như vậy được. Phải rời khỏi đây thôi. Nhìn hai kẻ vệ sĩ, Vũ Duy hạ lệnh đi theo bảo vệ cô. Cô khẽ bặm môi tìm cách đánh lạc hướng họ.

Lâm mẫu nhìn sắc mặt trắng bệch của con gái. Trông có vẻ khổ sở giống như đang bị bệnh. Bà có chút lo lắng hỏi

“Con mệt ở đâu sao?”

Cô ngược đời mắt nhìn người mẹ xinh đẹp hiền từ của mình. Trong phút chốc đã nghĩ ra phương pháp. Có lẽ cô đành nhờ tới mẹ giúp đỡ mình vậy.

“Con hơi đau đầu. Mẹ đưa con xuống phòng y tế đi.” Cô kéo cánh tay khéo làm nũng. Gương mặt đầy sự ủy khuất mệt mỏi. Lâm mẫu mỉm cười khoác lấy túi xách

“Đi thôi”

“Hai chị cứ ngồi đây chờ mẹ con tôi quay lại. Nhanh thôi” Ngao Tuyết hướng hai vệ sĩ mà nói.

Nhìn thấy vẻ mặt họ có chút ngại. Lâm mẫu vui vẻ

“Các cô đừng lo lắng. Ngao Tuyết sẽ không việc gì. Chúng tôi đi nhanh rồi quay lại” Bà vốn là người không thích phiền phức, đi đâu cũng mang theo vệ sĩ thế này thì chẳng còn cái gì là quyền riêng tư, thoải mái tự do cá nhân nữa.

Nói rồi, bà kéo cánh tay lôi Ngao Tuyết đi về phía đầu máy bay. May thay phòng y tế lại được đặt ở đầu, nơi có cánh cửa đi xuống. Nhìn mẹ đi phía trước. Cô bặm môi rồi lên tiếng

“Mẹ.....”

“Sao vậy con”

“Con không thể sang Ý cùng mẹ được”

Trái lại với suy nghĩ của cô. Bà chẳng có chút gì là bất ngờ cả. Chỉ khẽ hỏi

“Con quyết định rồi sao?”

Đọc được trong mắt cô có sự ngỡ ngàng, bà cười dịu dàng. Trên đời này, người hiểu con mình nhất chẳng ai khác ngoài bậc làm cha, làm mẹ. Bà ở bên cô từ nhỏ. Nhìn cô trưởng thành lớn lên. Tính tình như thế nào làm sao có thể qua nổi mắt bà. Huống chi nhìn cơ thể cô bây giờ. Chẳng cần nói, bụng đã có chút nhô ra thể kia, tuy còn bé không rõ nhưng với một người đã hai lần mang thai, chỉ cần nhìn sơ qua đã biết rồi.

Lúc đầu nghe Vũ Duy nói cưới Ngao Tuyết, bà đã tưởng cái thai đó là của cậu. Nhưng càng nghĩ càng không phải. Nếu là của Vũ Duy, ắt hẳn Ngao Tuyết sẽ rất vui mừng mà thông báo cho bà biết. Trong chuyện nam nữ tư tưởng của bà rất thoáng. Sẽ không đến nỗi mà mắng nhiếc chê bai cô. Việc gì cần phải dấu diếm cho tới giờ. Nếu là con của Vũ Duy thì cần gì bây giờ lại có thái độ trốn chạy này.

Cái thai chắc chắn là của Lãnh Phong. Chúng đã đính hôn, cũng ở cạnh nhau lâu vậy rồi, nếu có quan hệ cũng là thường tình, ảy thế nhưng cậu ta vẫn có thể đính hôn với kẻ khác được. Có thể nói bà vô cùng tức giận chỉ muốn xông tới hỏi rõ Lãnh Phong cho ra nhẽ phải trái trắng đen. Nhưng nghĩ tới thể diện con gái mình. Nó đã không cần nín kéo cậu ta bằng việc mang thai thì việc gì bà phải hạ thấp vị trí của con gái mình. Vũ Duy yêu Ngao Tuyết, cưng chiều con bé hết mức.

Hơn nữa nếu Ngao Tuyết đã dấu diếm mọi người chuyện này, ắt hẳn có ẩn tình của nó. Cuộc sống đâu tránh khỏi có những lúc khó xử đây. Bà cứ đợi cô nhóc này một lúc nào đó sẽ òa vào lòng bà mà khóc lóc kể lể. Chỉ tiếc rằng sự việc này cô vẫn im lặng như thóc. Không chịu mở miệng. Khiến người làm mẹ như bà có chút thất vọng

“Mẹ biết hết rồi sao?” Cô nhỏ giọng không dám nhìn mặt mẫu thân của mình.

“Có thai rồi, là của ai” Bà tra vấn. Dù biết đáp án nhưng vẫn phải vờ như không rõ mà hỏi.

“.....” Cô không trả lời

“Của Vũ Duy thì yên tâm đi, chẳng phải cậu ấy sẽ kết hôn với con khi sang Ý sao”

Ngao Tuyết hơi run run, cô nhìn mẹ hít một hơi lấy lại bình tĩnh rồi nói

“Mẹ, giúp con. Sau khi tới nơi an toàn con nhất định sẽ kể lại cho mẹ. Lúc này có thể đừng hỏi con chuyện gì được không?” Mẹ vốn là người hay ủng hộ mọi quyết định của cô. Hôm nay lại có thái độ tra vấn này, chỉ e đang tức giận vì cô không nói cho bà sự thật thôi.

“Con muốn thế nào” Bà khẽ thở dài. Thủy chung bà vẫn vì hạnh phúc của con gái mình. Không mong thấy nó đau khổ. Tôn trọng và giúp đỡ cho mọi quyết định của cô. Với bà cô cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi. Có lớn thế nào thì trong mắt bà cô cũng là một đứa bé cần người ta yêu thương bao bọc.

“Chỉ cần mẹ quay lại Ý như bình thường. Tìm cách giữ chân hai vệ sĩ kia tới khi máy bay cất cánh là được.” Cô khẽ nói. “Lúc đó dù họ có biết con không còn trên máy bay cũng không kịp rồi”

Bà tiến tới đưa túi xách của mình cho Ngao Tuyết, chỉ nhẹ nhàng nói

“Được rồi. Nhưng sau khi chuyện này xong, phải kể cho mẹ biết toàn bộ sự thật. Nếu không mẹ sẽ tới tìm Lãnh Phong bắt bồi thường, làm cho ra nhẽ

đấy”

“Mẹ,.....” Cô khẽ cắn môi.

“Trong này có giấy tờ tùy thân, ít tiền mặt, cùng tài khoản ngân hàng mấy sổ tiết kiệm của con. Mẹ đều chuẩn bị hết rồi đấy. Máy tháng nữa bụng to ra, con ở một mình không ai chăm lo, rất cần tiền đấy”

Cô khẽ ôm lấy mẹ, cảm thấy thật có lỗi với bà. Cô đã lớn từng này rồi mà vẫn khiến bà phải lo lắng cho mình như vậy. Thật sự cảm thấy rất áy náy,....

“Mẹ.....” Cô nghẹn lời nói. Bà đúng là người mẹ tuyệt vời nhất mà cô may mắn có được. Sau này cô cũng sẽ noi theo bà, trở thành người mẹ tuyệt vời của hai đứa nhỏ, sẽ khiến chúng cảm thấy hạnh phúc hạnh diện vì có người mẹ là cô. Cũng như lúc này, cô cảm thấy thật sự là phúc khí lớn khi được làm con của bà.

“Được rồi, đi mau đi không lại không kịp bây giờ” Bà có chút thúc giục.

Con gái vẫn chỉ là đứa nhỏ trong mắt bà thôi. Ở đây vài ngày, tình hình bà nắm sơ sơ rồi, nên không hỏi nhiều không muốn làm khó cô. Bà rất tôn trọng quyết định của cô, không mắng nhiếc làm gì. Ai trong cuộc sống chẳng có lúc có chuyện khó xử. Đứa con gái nhỏ dại này của bà, số thật khổ. Bà chỉ còn biết hết lòng giúp đỡ nó thôi.

Cô gật đầu đi tới cửa máy bay thì bị một nhân viên chặn lại

“Thưa cô máy bay chuẩn bị cất cánh rồi, không thể ra ngoài được”

Cô khẽ tóm lấy tay tiếp viên, giọng cầu xin thành khẩn

“Làm ơn, giúp tôi. Tôi có việc rất gấp không thể đi được. Chị giúp tôi”

“Chuyện này.....” Nữ tiếp viên khó xử.

“Tôi nhất định phải xuống có chuyện rất khẩn cấp. Làm ơn đó” Lâm Ngao Tuyết nài nỉ, bộ dáng thiếu chút nữa là có thể quỳ xuống để cầu xin rồi.

Nhìn Ngao Tuyết bộ dáng này, cô tiếp viên có chút áy náy rồi gật đầu.

“Thôi được rồi, chị xuống nhanh đi, chúng tôi sắp đóng cửa lại rồi”

Nói rồi cô lui sang một bên, nhường chỗ cho Ngao Tuyết đi xuống.

Vừa đặt chân xuống mặt đất, chiếc thang từ từ dịch chuyển được thu lại... Máy bay đã được đóng lại..... Bánh xe bắt đầu quay, nó từ từ chuyển động chạy dài trên đường băng rồi chệch hướng lao lên bầu trời cao phía trên.....

Ngao Tuyết tần ngần một lát đứng nhìn chiếc máy bay nhỏ dần nhỏ dần như một điểm chấm ở chân trời xa, cô mới quay trở vào....

Lúc nhìn bóng Ngao Tuyết khuất sau cánh cửa. Vũ Duy lúc bấy giờ mới quay lại. Ngao Tuyết đã vô tình giúp Lãnh Phong, nhà họ Tiêu một tai ương. Có lẽ với Vũ Duy, có được Ngao Tuyết đã là sự trả thù tốt nhất. Anh chẳng cần gì nữa. Hiện tại anh cần bay sang Anh để hoàn thành nốt một số công việc của mình. Tiếp đó sẽ sang Ý mà kết hôn cùng Ngao Tuyết, tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị kỹ lưỡng rồi

Lâm Ngao Tuyết đã vô tình ngăn cản được một cuộc chiến gia tộc vào lúc đó mà chính cô không hề hay biết.

Y khẽ xoa người, thì hình ảnh Lãnh Phong hiện ra trước mặt y. Bộ dáng có vẻ rất vội vàng, đầu tóc có chút phờ phạc, quần áo cũng nhăn nhúm. Chẳng ai ngờ có lúc Tiêu Lãnh Phong của Tiêu gia lại có lúc trông thế thảm như vậy.

Lãnh Phong nhìn thấy Vũ Duy, cảm giác vẫn như trước đây, không hề ưa thích. Rất khó chịu. Bỏ qua cái nhìn đầy khiêu khích, nụ cười đầy mỉa mai đó. Anh lướt qua.

“Muộn rồi, máy bay đã cất cánh” Vũ Duy lên tiếng nhắc nhở. Nhìn Lãnh Phong là y biết anh muốn tìm Ngao Tuyết, rất may mà anh đã đến chậm một bước. Xem ra hôm nay là trời giúp y rồi.

Lãnh Phong có chút hốt hoảng, từ đây có thể nhìn thấy chiếc máy bay đang chuyển động trên sân băng dài đó, rồi bay trên bầu trời....

Khi đó anh chẳng còn nhớ được mình cảm thấy thế nào..... Hụt hẫng tan nát, cảm giác mất mát này tựa như một con sóng ngầm dấy lên mạnh mẽ khiến người ta chao đảo không vững, chỉ cần một cái xô đẩy cũng khiến nó ngã xuống. Khi đó là tuyệt vọng.... là mất mát.... Là tiếc nuối.....

“Tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn. Khi đó nếu muốn, tôi sẽ gửi thiệp mời cho cậu” Vũ Duy nhàn nhã nói rồi cất bước đi. Y khá hài lòng với biểu hiện bây giờ của Lãnh Phong. Đôi mắt ngây ngốc nhìn theo chiếc máy bay đã biến mất ở chân trời. Có sự hối tiếc bất lực chút thống khổ....

Nhưng rồi anh rất nhanh phục hồi, gọi một cú điện thoại

“Lâm Hà, nhà bên Ý của mẹ cậu chỗ nào.”

“Tôi sẽ đi Ý, ngay bây giờ”

Hai câu đó khiến Vũ Duy ngẩng người lại, chẳng rõ tại sao Lãnh Phong bỗng dưng trở nên sáng suốt kiên quyết như vậy. Cứ như y đã lấy lại được trí nhớ.

Nếu không có những lời nói của An Lương ngày hôm qua, có lẽ Lãnh Phong sẽ cứ u u mê mê như người không tỉnh táo, sẽ không nhận ra điều gì mình cần, điều gì thật sự quan trọng với anh. Để có được thứ mình thật sự cần, bản thân phải tự cố gắng. Nếu anh đến chậm một bước không thể níu kéo cô lại, thì chính đôi chân của anh sẽ chạy tới với cô.

Trước mặt cô, anh sẽ nhận lỗi, anh sẽ cầu cô tha thứ, sẽ dùng tình cảm chân thành này mà đeo đuổi cô lần nữa. ....

Anh không tin Ngao Tuyết hết tình với anh. Nếu không tại sao trong lễ đính hôn. Khi mà cô đang ở bên Vũ Duy vẫn còn anh nồng nàn với nụ hôn đó như thế.

Từ hôm đó đến nay, anh luôn nhớ tới đôi môi cô, hương vị ngon ngào mát lạnh đó. Nhớ cảm giác tim đập khi đang thân mật cùng cô. Tuy cảm giác đó không nói thành lời, nhưng anh hiểu mình rất thích điều đó. Ai chẳng muốn cùng cô gái mình yêu thân cận. ....

Cô si mê anh, anh có thể thấy điều đó mỗi lần bắt gặp ánh mắt ấy nhìn mình. Dù là trước hay sau khi cô ở cạnh Vũ Duy thì thái độ của cô dành cho anh thùy chung không thay đổi.

Trước đây là anh làm tổn thương cô, vậy sau này cho dù có bị như thế nào cũng là do anh sai trước tự làm tự chịu, nhưng dù vậy anh cũng sẽ theo đuổi cô lại từ đầu. Cô đã từng yêu anh như vậy, anh tự tin rằng lại một lần nữa có thể khiến cô yêu mình. .... Tuy rằng anh giờ mất trí nhớ nhưng anh không sợ. Quá khứ có thể quên đi, nhưng con người ta sống là cho hiện tại và tương lai. Anh sẽ cùng cô gây dựng lại kỉ niệm để chúng thành kí ức mới quá khứ mới của anh. ....

Dù có thể đã muộn, nhưng muộn còn hơn không. Muộn nhưng bản thân có thể nhận ra lỗi lầm để sửa sai còn hơn u mê không nhận ra để rồi phải hối hận về sau này.

Vũ Duy xoay người lại nhìn Lãnh Phong một lần, biểu hiện này y hiểu, Lãnh Phong đã nghĩ thông suốt rồi. .... Nhưng rất tiếc, đó là quá muộn, trong giây lát Vũ Duy chân chừ nghĩ rằng Ngao Tuyết sẽ ở quay lại với Lãnh Phong, nhưng ý nghĩ ấy thoáng qua thôi. Ngao Tuyết sẽ không làm như vậy. Tâm tư tiêu nhá đầu ấy sẽ nghĩ bản thân không còn xứng với Lãnh Phong nữa. Cô đã cùng y triền miên trên giường rồi, cả con người cô đều đã thuộc về y. Cho dù Lãnh Phong có xuất hiện. .... Y sẽ kiên quyết không để điều đó xảy ra. Chỉ cần Ngao Tuyết xuống sân bay bên Ý sẽ có người đưa cô đi. ....

Ngao Tuyết đã quay vào nhưng vẫn không dám trở ra ngoài. Cô sợ Vũ Duy và người của y vẫn ở ngoài đó. Cô trong phút này đã trốn tới ra đây được rồi, thì cần gì gấp gáp, phải từ từ bình tĩnh. Cần suy nghĩ xem, bước tiếp theo cô sẽ đi đâu. Nếu máy bay hạ cánh, chắc chắn Vũ Duy sẽ biết cô không hề đi Ý mà bỏ trốn. Vì vậy ở trong nước lúc này chính là không an toàn. Nếu đi máy bay có thể tra ra được cô đi đâu. Lâm Ngao Tuyết lúc này suy nghĩ muốn tới một nơi heo lánh cách xa thành phố, một vùng quê nào đó ít người, sống tạm một thời gian rồi đi đâu hay không sẽ tính sau. Tạm thời cô chỉ có thể lo liệu được sự việc trước mắt.

Cô biết chắc chắn rằng nếu đã trốn đi thì phải đảm bảo tìm một nơi Vũ Duy không tìm ra cô. Nếu bị tìm được, cô chắc chắn sẽ rất thê thảm. Có thể cô không sao nhưng hai đứa bé. .... Cô không dám nói trước chuyện gì, chỉ có thể tự mình cố gắng và chờ mong chút ít may mắn từ ông trời thôi. Thế lực của Vũ Duy chắc chắn lớn mạnh để tìm kiếm một người không hề khó chút nào cả.

Mua vé máy bay xong, Lãnh Phong tuy có chút không vui nhưng đành phải chấp nhận. Chuyến bay mà Ngao Tuyết đi, là chuyến cuối cùng sang Ý trong ngày. Có nóng vội cùng không thể đuổi theo cô ngay lập tức được. Tình hình thời tiết có chút xấu. Vậy nên Lãnh Phong quyết định trở về, phân phó nốt công việc trong L rồi sẽ bay sang Ý, sẽ có thêm chút thời gian ở bên cô.

Vũ Duy cũng rời khỏi sân bay, anh đã hạ lệnh cho người bên đó rồi. Chỉ cần Ngao Tuyết xuống máy bay, sẽ có người đưa cô cùng Lâm mẫu đi. Kế hoạch của anh đã sắp đến ngày thành công rồi. Làm sao có thể đến phút cuối bị bể do sự thay đổi này từ Lãnh Phong được. Vũ Duy không cho phép bản thân mình thua cuộc. Hai mươi năm nay, y chưa lần nào thua cuộc cả. Chỉ có y nhìn người ta bại, kết cục bị thảm chứ không để kẻ nào có thể chà đạp lên mình được nữa. Y không thể thua ở tay Lãnh Phong được. Không thể được.

Thế nhưng ba người, Lãnh Phong, Vũ Duy và Lâm Ngao Tuyết lại không lường trước được sự cố ấy xảy ra. Chiếc máy bay bỗng dưng gặp trục trặc, bị rơi từ trên trời cao xuống một ngọn núi và bốc cháy, khiến toàn bộ hành khách đều thiệt mạng.

Lúc này, Lãnh Phong đang trong văn phòng làm việc, cùng thảo luận sắp xếp các công việc với Lâm Hà, An Lương cùng Dương Thiên. Anh dự định sang Ý theo đuổi lại Ngao Tuyết đến khi thành công mới về. Vậy nên hầu hết công việc trước mắt là do Lâm Hà điều hành. Việc gì quan trọng cần có sự có mặt của anh thì có thể liên lạc qua điện thoại hay máy tính.

Hôm nay Thu Phong đã dừng cảm hận An Lương đi ăn cơm. Sau khi hôm qua nghe giọng người ta say rượu là nhờ qua điện thoại. Có chút bất ngờ, không nghĩ khi say An Lương lại tìm cô nói chuyện như vậy. Cô đã đến L để tạo một bất ngờ cho An Lương. Trước đây Ngao Tuyết lúc thay thế vị trí của Lãnh Phong khi anh mất trí, cô cũng đã tới đây giúp đỡ một thời gian, nên mọi người vẫn còn nhớ được cô nên không mất thời gian để nhân viên gọi xin phép. Không mấy khó khăn khi đi lên tầng 20. Phòng làm việc của Tổng giám đốc đang rất bận rộn. Hai cô thư kí riêng đang miệt mài làm việc. Ngồi ở đó chờ đợi khá lâu, cô liền mở ti vi, chuyển kênh qua lại.

Lâm Thu Phong có chút buồn phiền. Hôm nay Ngao Tuyết bay đi, thế nhưng cô bạn mình không muốn cô tới tiễn. Chỉ gọi một cuộc điện thoại, thông báo kèm theo lời hứa mua quà cho cô. Cô hiểu chắc Ngao Tuyết không muốn thấy mình khóc. Cô rất yêu quý Ngao Tuyết như người thân của mình. Tiễn người thân ai chẳng lưu luyến đấy. Vậy nên cô mới hẹn An Lương đi ăn cơm. .... Có thể giết thời gian, cũng có thể lấp chỗ trống. Ngao Tuyết đi rồi

cô sẽ buồn và cô quanh lăm đấy. Không có người thân là vậy đấy. Thu Phong thở dài một lượt.

Lúc này qua kênh tin tức, một bản tin đặc biệt được phát sóng

“Theo tin tức mới nhận của chúng tôi. Chuyến bay X- C2..... đi Ý chiều hôm nay, đã gặp nạn. Chiếc máy bay rơi xuống rất nhanh, đâm vào sườn núi bốc cháy hoàn toàn. Toàn bộ hành khách đều thiệt mạng.....”

Lâm Thu Phong run rẩy làm rơi chiếc điều khiển. Đó đó chẳng phải là chuyến bay của Ngao Tuyết sao? Nhìn căn phòng họp kia. Cô vội vã chạy vào

Rầm!!!! Cánh cửa bị người ta dùng một lực thật mạnh đẩy ra, khiến việc bàn luận bị gián đoạn. Lãnh Phong, cùng mọi người quay ra nhìn. Anh có chút không hài lòng vì bị người ta quấy rối như thế. Cô thư kí thì chạy vội theo lên tiếng ngăn cả

“Thu Phong chủ tịch đang họp, không thể vào”

An Lương nhìn sắc mặt trắng bệch của Thu Phong, có chút sững sờ cùng lo lắng. Anh tiến tới

“Thu Phong, chưa tới giờ hẹn đi ăn mà.....”

Thu Phong nhấp máy môi, cơ miệng dường như cứng đờ cả lại, cố gắng mãi mới nói thành lời. Cô tóm lấy ống tay áo của anh, bám thật chặt như tìm cho mình một chỗ dựa

“Anh.... Ngao.... Ngao Tuyết có chuyện rồi.....”

An Lương ngây người, Lâm Hà cùng Dương Thiên khẽ nhìn nhau không hiểu. Lãnh Phong là vội vã nhất. Dường như cái tên Ngao Tuyết này có ảnh hưởng không hề nhỏ tới anh. Tiến tới gần kéo tay Thu Phong, anh vội vã hỏi

“Có chuyện gì vậy.....? Ngao Tuyết bị làm sao? Giờ này cô ấy vẫn ở trên máy bay cơ mà”

“Máy bay.... Máy bay.....” Thu Phong cơ hồ bị bộ dạng đáng sợ này của Lãnh Phong làm sợ hãi, có chút lắp bắp run rẩy mà trả lời

“Máy bay bị tai nạn.... toàn bộ hành khách.... Toàn bộ đều thiệt mạng” Nói xong Lâm Thu Phong bật khóc nức nở

Tách cả phê trên tay Lâm Hà bỗng đổ xuống, tuy bề ngoài anh đang bình thản nhưng những ngón tay có chút run run.... Dương Thiên là bình tĩnh nhất, rút giấy ăn lau nước cả phê. An Lương khẽ lắc đầu, như không tin. Vội vã rút điện thoại gọi điện cho sân bay tìm hiểu tin tức.

Bàn tay đang nắm chặt cổ tay của Thu Phong bỗng buông lỏng, tựa như bị rút hết sức lực.

Chết! Lâm Ngao Tuyết chết ư?

Không, tại sao tìm anh lại đau đớn như vậy. Sao lại khó thở như vậy, Lâm Ngao Tuyết chết rồi.... chết ư? Không.... Không thể nào. Cô vẫn còn sống, mới hôm qua vẫn còn cười đùa vui vẻ cơ mà.... Sao bảo chết là chết dễ dàng và nhanh như vậy được.

“Thu Phong, em đùa đúng không?” Lãnh Phong yếu ớt hỏi lại.

Đôi mắt ngấn nước của Thu Phong nhìn anh.... Rồi nghẹn ngào

“Em cũng mong nó là đùa” Cô khóc lớn hơn. “Ngao Tuyết, Ngao Tuyết... cũng đi chuyến bay đó mà.... Người ta nói khi đến gần máy bay thì thấy toàn bộ hành khách đã thiệt mạng. Hu hu Ngao Tuyết” Cô ngồi thụp xuống bật khóc nức nở, cứ như một đứa trẻ nhỏ. Cô xót lắm chứ, thương tiếc lắm chứ. Ngao Tuyết là người bạn thân duy nhất của cô, tình cảm còn tốt hơn chị em ruột nữa.

An Lương buông thõng tay, chiếc điện thoại cũng vì vậy mà rớt xuống. Anh thở dài một lượt, rồi nói

“Toàn bộ đều thiệt mạng, cả bác gái cả..... Ngao Tuyết” Nhắc tới hai chữ Ngao Tuyết anh có chút chần chừ..... tìm ẩn ẩn chút đau đớn xót xa.

Lãnh Phong sau phút choáng váng, cả người anh cảm giác giống như bị ai đó dùng kim đâm vào. Gai góc khó chịu, bực bội kèm theo vô lực. Đầu anh đau một cách kinh khủng, từng tế bào một từng tế bào một như căng ra hết cỡ, đang giãn ra, giống như một quả bóng bị thổi hơi quá căng, chỉ thiếu điều là nổ nữa thôi. Cảm giác bức bách như vậy, cả người đau đớn như bị dao cắt ra từng mảnh từng mảnh vậy.

“Ngao Tuyết không chết đâu?” Anh nói, cố gắng trấn an chính bản thân mình

“Cô ấy không thể.... Không thể được..... Mọi người nói xem.... sao có thể đúng không?” Anh nói dường như sắp khóc. Cảm giác đau đớn quá, khiến anh không thể chịu nổi rồi.

“Không thể? Không thể được. Cô ấy không thể chết được” Anh vẫn lăm bắm một câu nói đó để tự an ủi chính mình. Cả người Lãnh Phong lúc này vô lực mà mơ hồ, cơn đau mỗi lúc một nhiều hơn, đầu óc anh quay cuồng, choáng váng, rồi cả thế giới xung quanh chìm vào đêm tối. Lãnh Phong ngất đi trong sự choáng váng bất ngờ của tất cả mọi người. Một giọt lệ vô thức chảy xuống. Rất nhỏ bé khiến chẳng ai nhận ra được.....

Lâm Ngao Tuyết ngồi chờ người ra, tại sân bay. Chuyến bay khởi hành đã được mấy tiếng rồi. Chắc hẳn giờ này Vũ Duy và người của y cũng đã rời đi.

Cô nên đi được rồi. Nếu máy bay hạ cánh. Biết cô trốn thoát thể nào y cũng sẽ quay lại sân bay này tìm cô. Lúc này đi là thích hợp nhất rồi. Quay trở ra bên ngoài. Ngạo Tuyết phát hiện sân bay có điểm lạ. Có rất nhiều người đang hốt hoảng. Nhân viên trực điện thoại liên hồi, ai cũng bận rộn nhưng không phải vì công việc mà là vì một chuyện gì đó. Sắc mặt họ, ai cũng như ai trắng bệch ra, kèm theo hoang mang. Cũng phải thôi, đây là chuyến bay từ nạn đầu tiên của ngành hàng không trong thời gian qua, lại là chuyến bay có nhiều người chết nhất. Tất cả hành khách cùng phi hành đoàn đều thiệt mạng. Có thể nói tai nạn này gây ảnh hưởng uy tín và thiệt hại rất lớn đến tiền bạc.

Cô nhận ra một vài người thân của người đi cùng chuyến bay của mình. Có chút bất ngờ nhưng vẫn thông dong đi. Đột nhiên, có một tiếng gọi lớn, có tiếng nước nỏ của một người phụ nữ xa lạ hỏi một nhân viên nhà đài

“Có phải thật không? Chuyến bay X- C2 đi Ý gặp nạn, toàn bộ hành khách đều chết....”

Bước chân Lâm Ngạo Tuyết dừng lại..... Cả người cứng đờ ra, giống như toàn bộ các mạch máu trong cơ thể bị vỡ ra, cảm giác nghẹn thở khó chịu xông lên lồng ngực. Cô có thể cảm nhận được đôi chân mình run rẩy đứng không vững. Khẽ xoay người lại, xác định sự việc kia, là đúng không? Cô chỉ thấy các nhân viên trực điện thoại vô cùng khẩn trương, cũng có một vài nhà báo, phóng viên đang ở gần đây để đưa tin. Nhìn thấy cảnh nhà báo, lo sợ sẽ bị chụp phải hình của mình. Cô hốt hoảng tránh đi. Chuyện gì thì phải tìm hiểu sau. Nhưng bước chân chẳng đủ sức lực vững vàng nữa. Cô lao đảo rồi ngồi xuống, khẽ ôm lấy cơ thể mình.

“Mẹ.....” Cô run rẩy gọi tên.....

“Mẹ.....”

Nước mắt khẽ chảy ra khi cô nghĩ rằng, bà đã chết. Mẹ cô đã chết ư? Không thể nào.....

Tiếng một người phụ nữ khóc lóc vang vọng bên tai cô

“Mấy tiếng trước con gái tôi vẫn còn vẫy tay chào tạm biệt, nói sang Ý sẽ mua quà cho tôi. Sao bây giờ lại thành thế này?”

Trái tim của cô khẽ nhói đau. Ai bảo chỉ có lúc tình yêu tan vỡ, trái tim mới đau. Không hề, tình thân chia cắt cũng như vậy. Mẹ không còn nữa. Bà đã chết..... Suy nghĩ ấy như con dao đâm vào tim cô. Vài giờ trước bà vẫn còn dịu dàng, sủng nịnh cô như vậy. Vài giờ trước vẫn còn chăm lo cho cô. Sợ cô mang thai, chỉ có một mình vất vả. Làm sao chỉ sau vài giờ liền kẻ âm người dương. Mỗi người một nơi như vậy? Làm sao có thể như vậy được,

Mẹ, mẹ, mẹ ơi..... Trong lòng Lâm Ngạo Tuyết khẽ gọi, khẽ kêu gào. Cô ngồi vô lực ở đó, mặc kệ người qua kẻ lại, mặc kệ sân bay đang huyền ảo.....

Lúc này may mắn có một nhân viên chú ý tới cô. Anh khá tốt bụng tiến lại gần

“Quý khách không sao chứ.....?”

Lời nói ấy cứ như đưa cô từ cõi mộng du trở về thực tại.

“Tôi... tôi hơi mệt một chút. Cảm phiền anh đưa tôi tới phòng bệnh của sân bay được không? Cả người tôi không còn chút sức lực nào nữa” Cô khẽ nói. Bây giờ cả đi, cô cũng chẳng thể đi nổi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hỗn loạn cảm xúc

Như một chu kỳ của tự nhiên, con người ta được sinh ra, lớn lên, trải qua bao nhiêu biến cố thăng trầm rồi lại trở về với cát bụi.

Nhân sinh vốn dĩ là một điều kì diệu của tự nhiên. Mỗi một con người, là sự kết tinh kì diệu của tạo hóa. Thế nhưng sinh mệnh ấy, cũng rất nhỏ bé, yếu ớt, mong manh trước mẹ tự nhiên, trước sinh lão bệnh tử, trước những tai nạn biến cố không ngờ tới.

Vụ tai nạn máy bay thảm khốc năm đó. Đã bao trùm một bầu không khí ngột ngạt lên toàn thành phố. Đây là lần đầu tiên, ngành hàng không xảy ra một vụ tai nạn thảm khốc như vậy. Khiến toàn bộ phi cơ cùng hành khách thiệt mạng. Thân nhân của những người bị nạn cũng như toàn thành phố, đều dấy lên sự u buồn, trầm mặc tới lạ lùng. Bầu trời âm u như lòng người vậy. Hoạt động của con người cũng chậm chạp lại.

Hoặc có lẽ, chỉ là những người tức cảnh sinh tình, mới cảm thấy guồng quay xã hội kia chậm lại. Cuộc sống hiện đại ngày nay, tình cảm giữa người với người cũng vì thế phai nhạt dần. Có lẽ với những người xa lạ, những người chết kia, không là gì. Không cần thiết phải vì họ mà đau lòng. Nhưng đối với những người thân thiết. Người chết là hết, chỉ là với người đang sống, lại là day dứt vô cùng

Một người ra đi, để lại trong lòng ai đó nỗi đau đón khôn nguôi.

Khi nghe tin Lâm Ngao Tuyết chết, cảm giác lúc đó, rất nhiều năm sau này, Tiêu Lãnh Phong vẫn không thể nào quên được. Cảm giác đầu óc mơ hồ trống rỗng, chân tay tê dại cứng nhắc, các mạch máu trong cơ thể cơ hồ như muốn vỡ tung ra. Dù trí nhớ năm đó có mơ hồ, nhưng anh biết, cái chết của Lâm Ngao Tuyết, đã mang cả thế giới của anh đi. Mọi thứ tê liệt đến mức chỉ biết lịm đi, hôn mê bất tỉnh.

Đó cũng là lần đầu tiên, ở L, đã xảy ra một tình huống hi hữu. Họ được chứng kiến vị chủ tịch cao cao thượng tại của mình nằm miên man trên xe cứu thương. Được đưa đi bệnh viện trong tình trạng khẩn cấp nhất. Bộ dáng của những vị lãnh đạo chủ chốt cũng thập phần hoang mang lo lắng, buồn đau.

Với nhân viên của L, Tiêu Lãnh Phong là chủ tịch suất sắc, trong công việc thập phần nghiêm túc. Xử lý mọi việc vô cùng tốt. Hướng một L non trẻ trở nên vững mạnh. Xây dựng một tập đoàn L không chỉ hắc đạo, mà ngay cả những người làm ăn chân chính cũng phải kính nể. Với họ, anh là một người đáng ngưỡng mộ. Vì thế dù không rõ nguyên nhân nhưng thấy anh như vậy. Mọi người hết sức lo lắng.

Trước đây, ai cũng biết bên cạnh người đàn ông trẻ tuổi, điển trai lịch lãm đó, có một bông hoa rực rỡ như ánh mai ấm áp.

Lâm Ngao Tuyết.

Đó là một cô gái trẻ trung xinh đẹp. Tuy rằng là tiểu thư đài các, nhưng rất giản dị, thân thiện. Không hách dịch, đối xử với người khác rất tốt, rất nhiệt tình.

Hai người họ, kim đồng ngọc nữ, xứng đôi vừa lứa. Nhìn kiểu gì cũng thành một cặp khiến người ta ngưỡng mộ không thôi. Trong lòng mọi người sớm coi cô là phu nhân của L rồi. Nếu không có sự việc chủ rể mất tích trong đám cưới, thì có lẽ cô đã chân chính trở thành phu nhân chủ tịch rồi.

Chỉ đáng tiếc, cuộc đời, lại thường không bình lặng như những gì người ta mong muốn.

Tiêu Lãnh Phong mất tích. L bỗng nhiên rơi vào tình trạng khủng hoảng. Cổ phiếu liên tục rớt giá. Tiền quay vòng vốn không thể nào luân chuyển được. Thế mới biết, lòng người như thế nào vô tình. Khi thấy còn lợi lộc thì hết sức giúp đỡ không tiếc gì. Nhưng thấy khó khăn có nguy cơ thì bản chất thật bộc lộ. Khi đó thiếu người lãnh đạo, quả thật L rất khó khăn.

Ấy thế nhưng, người con gái rất chán ghét kinh doanh như Lâm Ngao Tuyết lại kiên cường trụ vững. Cô xuất hiện ở công ty, trong bộ dạng nghiêm túc nhất. Đã từng cúi đầu trước mọi người, cầu mong mọi người tin tưởng cô, sẽ cùng L vượt qua khó khăn gian khó trước mắt. Cô cần mẫn lao vào công việc làm ngày làm đêm. Đi khắp nơi kêu gọi đối tác tin tưởng cho cô cơ hội. sự chịu khó làm việc đó, đáng để người ta tin tưởng. Cuối cùng cô cũng đã đưa L vượt qua gian khó. Một cô gái như vậy, đáng để được yêu thương trân trọng.

Chỉ tiếc, sau này khi Lãnh Phong trở về, anh bị mất trí nhớ. Bên cạnh xuất hiện người phụ nữ khác. Hai người họ sẽ dần tan gánh, mỗi người một con đường. Lãnh Phong đính hôn với người khác. Cô cũng chuẩn bị kết hôn. Một lương duyên này, đến cuối cùng lại tan vỡ, ai mà không thương tiếc. Vốn nghĩ một câu chuyện tình đẹp tựa cổ tích, cuối cùng vẫn chỉ là cổ tích không thành hiện thực. họ không nói ra, vì dù sao cũng chỉ là nhân viên, còn phải lo miếng cơm manh áo. Lo cho vị trí của mình mà không dám tùy tiện xuất ngôn. Thủy chung tiếc cũng chỉ là tiếc mà thôi. Những gì đã xảy ra, làm sao có thể làm lại được đây.

Trong kí ức miên man, mơ hồ của Tiêu Lãnh Phong, những kí ức ngắn đoạn, không rõ ràng cứ vô tình mà quay trở lại. Vào một thời gian nào đó, có lẽ là khi hai người hạnh phúc nhất.

Ngày đó Lãnh Phong đang ở phòng khách đọc tài liệu. Trông anh vô cùng nghiêm túc chăm chú. Bỗng một đôi bàn tay mềm mại vòng qua che đi đôi mắt anh. Lâm Ngao Tuyết hắng giọng

“Đoán xem. Là ai?”

“Ngao Tuyết, em nhảm chán vậy sao? Trò con nít cũng chơi”

Lâm Ngao Tuyết bất mãn, không thú vị đúng là cô đang buồn, buồn chán đến chết đây. Người dưới thì ai cũng bận việc chẳng ai thêm chú ý tới kẻ nhảm chán như cô. Lãnh Phong cũng vui đầu vào việc, cô rất muốn phá phách anh, nên vẫn cố tình giả vờ

“Sai rồi. Đoán lại đi”

“Nếu không phải của Ngao Tuyết thì chắc là của...” Anh ngập ngừng nổi hứng muốn chọc cô

“Là ai...” Ngao Tuyết hỏi. Cô thập phần cao hứng

“Của mẹ” Anh nhẹ nhàng phun ra. Lâm Ngao Tuyết nhảy dựng lên. Bộ dáng su tử hà đông của cô vẫn vô cùng đáng yêu

“Tiêu Lãnh Phong, anh muốn chết hả?”

Lãnh Phong mỉm cười, nắm lấy cánh tay rồi kéo cô ngã vào ngồi vào lòng mình. Ôm lấy tiểu nữ nhân của mình mà dịu dàng

“Sao vậy, em có chuyện gì không vui hả” Mỗi lúc không vui cô lại bày trò như vậy, tính nết của cô, anh đã quá hiểu rồi.

Ngao Tuyết lặng im nép trong lòng của anh. Rất ấm áp, cô có thể nghe thấy tiếng nhịp tim của Lãnh Phong. Châm rãi mà bình yên. Tình yêu của Lãnh Phong, là thứ mà cô hằng mong ước. Không quá khoa trương, nhưng ở bên nhau, bình yên, ấm áp.....

Người con trai này, hiểu cô, yêu cô, chiều chuộng cô. Tất cả về anh giống như dòng nước mát lành vỗ về tâm hồn của cô. Ngao Tuyết khẽ hỏi

“Lãnh Phong, nếu có một ngày em chết, anh sẽ thế nào?”

Lãnh Phong khi đó chau mày gạt đi.

“Linh tinh, chết là chết thế nào. Chúng ta sẽ sống tới già, tới lúc có con, có cháu.”

Cả người to lớn của anh, bao lấy thân thể nhỏ bé của cô, dịu dàng mà nói. Phải, khi đó anh đã từng nghĩ, sẽ nắm tay cô, đi tới ngày cuối cùng của cuộc đời sẽ mãi không rời xa. Chỉ tiếc rằng.....

Lâm Ngao Tuyết, tỉnh tỉnh lúc này khá trẻ con, cô vẫn nhẹ nhàng nói

“Sống chết là việc mà ai cũng phải trải qua. Chỉ có điều, với mỗi người nó đến sớm hay muộn mà thôi. Lãnh Phong nếu một ngày nào đó, em chết trước anh. Em không mong anh buồn đau. Hy vọng anh có thể mỉm cười tiến tới tương lai. Nếu có thể hãy vì em mà buồn một tháng thôi. Sau đó hãy sống thật tốt nhé....”

“Hôm nay em sao vậy.... Sao tự dưng nhắc tới chuyện sống chết này” Cô nhóc này, lại đa sầu đa cảm chuyện gì rồi.

Quả nhiên anh đoán không sai. Lâm Ngao Tuyết bắt đầu chia sẻ chuyện sách ở góc bàn.

“Đều tại cái quán tiêu thuyết này.”

Sẽ có thiên thần thay anh yêu em

“Anh không biết đâu. Em chẳng thích nữ chính chút nào. Cứ kiên quyết ở bên người mang trái tim của Bùi Dục, cứ nghĩ đó là Bùi Dục. Dù em biết quan điểm của mỗi người không giống nhau nhưng em không thích như vậy. Dù cuối cùng cô gái cũng yêu Đoàn Đường Diệu nhưng... Thủy chung em vẫn cảm thấy không thích. Có phải em khó tính lắm đúng không?”

Lãnh Phong tựa cằm lên đỉnh đầu cô. Khẽ cười, ôn nhu

“Được rồi, ngốc. Dù sao cũng chỉ là tiểu thuyết thôi. Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau.”

Cô gật đầu mỉm cười. Thật ra sống chết là thứ người ta rất khó nói. Nhưng họ còn trẻ, cũng không nên đề cập tới chuyện này.

Nhưng có lẽ Lâm Ngao Tuyết lại không hề ngờ được. Tiểu Lãnh Phong lại có thể vì cô mà đau đớn cố chấp từng ấy năm. Anh thà tự sống trong quá khứ hạnh phúc của hai người mà giữ mãi không quên. Lưu luyến mãi với chấp niệm của chính mình. Có lẽ khi đã thật sự yêu sâu sắc một ai đó, có thể vì người ta mà nhớ mãi không quên. Vì người đó, dù có trải qua bao lâu, cũng sẽ ghi nhớ khắc khoải. Thà rằng vì điều đó làm mình đau đớn nhưng cố chấp mà giữ lấy.

Có thể yêu một người trong bao lâu. Một ngày, hai ngày, ba ngày.... 1 tháng 1 năm, thậm chí là dùng cả đời để yêu....

Lâm Ngao Tuyết.

Xoàng!!!!

Ly rượu vang đỏ, trên tay Vũ Duy rơi xuống đất. Tên thủ hạ của y, nhẹ nhàng cúi đầu lo sợ. Không dám lên tiếng, bình thường Vũ Duy là kẻ dịu dàng nhưng chỉ khi y tức giận lên, hậu quả không thể nói trước được. Vũ Duy sau một vài giây sững sờ. Chỉ nhận nhặt hỏi

“Thấy xác hay sao?”

“Không có... Nhưng tin tức thì toàn bộ hành khách tử nạn không ai sống sót”

Ba.... Một tiếng. Trong phòng tĩnh lặng như tờ. Không một tiếng động.

“Ra ngoài, xác mình lại một lần nữa”

Tiếng cửa đóng lại, căn phòng lớn đó chỉ còn lại Vũ Duy. Tiếng hít thở không thông, một tiếng thở dài nhẹ nhàng mệt mỏi.

Cảm giác lúc này của hắn là gì? Vũ Duy chỉ cảm thấy trống trải.

Ngao Tuyết chết sao? Làm sao có thể như vậy được.

Y trầm nghĩ trong lòng. Một kẻ như Vũ Duy, không bao giờ để ý tới sự sống chết của kẻ khác. Cũng như y chưa một lần để ý tới sự sống chết của mình. Ấy vậy nhưng hôm nay, lại vì một cô gái chưa rõ sống chết mà giết mình trắng thốt.

Đến giờ phút này, Vũ Duy chợt phát hiện ra, Lâm Ngao Tuyết từ lúc nào đã trở nên vô cùng quan trọng với anh. Có thể là yêu, nhưng Vũ Duy không bao giờ muốn đặt ai vào tâm của mình quá nhiều kẻ cả đó là người mà hắn yêu. Không có người quan trọng, sẽ không có điểm yếu. Mỗi một người đều

có một từ huyết chết người. Nhưng Vũ Duy thì không. Đó chính là lý do tại sao. Hắn có thể một tay che cả bầu trời châu Âu như vậy.

Nhân từ nhưng tàn nhẫn, quân tử lẫn thủ đoạn. Không một kẻ nào dám đắc tội với hắn. Sinh mạng chết trong tay hắn, hoặc vì hắn mà chết cũng rất nhiều, rất vô số. Y chưa từng bao giờ nghĩ tới một câu. Nhân quả. Thế nhưng giờ phút này, y bắt đầu nghĩ tới luật nhân quả, gieo nhân nào gặt quả ấy

Bắt đầu từ lúc 5 tuổi, tự tay giết chết mẹ mình, sau đó được nuôi dưỡng, trong môi trường khắc nghiệt tàn nhẫn toàn sai lang hổ báo. Y không bao giờ để cho mình có một chút nhược điểm nào cả. Lúc nào cũng mang dáng vẻ hào hoa phong nhã che đi cái bản chất con quỷ đáng sợ của mình.

Y cũng không tin vào luật nhân quả.

Thế nhưng vào phút này, y chợt cười giễu bản thân mình. Y đã nghĩ tới nhân quả. Có lẽ y đã gây nhiều tội ác. Nên ông trời đã bắt mất người con gái mà y yêu. Người vô cùng quan trọng. Lâm Ngạo Tuyết cứ như một liều thuốc, ngấm dần dần, ngấm từ từ vào xương tủy y. Cho tới khi phát hiện ra, thì đã quá muộn không thể cứu chữa được nữa. Y cho rằng y đã đủ vô tình, nhưng cuối cùng, vẫn rung động, vẫn yêu cô gái ấy.

Có lẽ ông trời trừng phạt y. Nhưng tại sao lại là Ngạo Tuyết. Cô không có tội tình gì. Chỉ là tại y, y đã lỗi cô tới bên mình, không từ thủ đoạn. Lẽ nào vì thế mà mất đi cô.

Cảm giác lúc này, là gì đây. Có lẽ chính là đau lòng. Y lại cảm thấy mình yếu ớt, yếu ớt như hơn 20 năm về trước chỉ là một đứa trẻ 5 tuổi bị ăn hiếp. Không đủ sức lực để làm bất cứ việc gì cả.

Có lẽ là yêu, đến si mê. Rồi cuối cùng đánh mất. Cảm giác này.... thống khổ vô cùng.

Đây có lẽ là sự trừng phạt dành cho kẻ như y. Vũ Duy khẽ nở nụ cười. Buồn và chua chát.

Đọc bài báo khẳng định hành khách trên chuyến bay đi Ý đó, không còn ai sống sót. Diệp Ngọc Chi quả nhiên vô cùng kinh hi. Dù đã đoán chắc như vậy nhưng khi có sự khẳng định cô ta mới cảm thấy vui mừng thật sự. Thống khoái vô cùng, ngày hôm qua vì Ngạo Tuyết cô ta đã chịu dả kích không ít. Không có Lâm Ngạo Tuyết, là đúng ý của cô ta nhất. Chi cần không có Lâm Ngạo Tuyết, Diệp Ngọc Chi mới cảm thấy thế giới này tươi đẹp. Tuy rằng bản thân cũng thấy mình quá trơ trên tàn nhẫn. Nhưng không thể trách cô được. Một khi cái gì đã trở thành cái gai chướng mắt mình, căm ghét đến tận xương tủy. Lúc nó biến mất, thử hỏi làm sao cô ta có thể không cao hứng được đây. Con người là vậy. Có những kẻ đã trở nên mù quáng thì có lẽ tới khi mất tất cả không còn gì nữa mới có thể tỉnh ngộ ra. U mê cổ chấp. Có lẽ chỉ làm hại chính mình và chính người khác.

Cô ta biết, nhưng vẫn không thể ngăn nổi mình. Ngày hôm qua, bị Lãnh Phong một đường xô ngã, tuyệt tình bỏ đi, phóng như điên tới sân bay. Cô ta thật sự bất an lo lắng, tuyệt vọng vô cùng. Vốn nghĩ sẽ chuẩn bị hành lý dọn về nhà. Người như Diệp Ngọc Chi không tài nào cao thủ được như Ngạo Tuyết có thể chịu đựng cảnh họ tình cảm với nhau.

Lâm Ngạo Tuyết không hề hiền lành chút nào đâu. Có người phụ nữ nào có thể chịu được cảnh người mình yêu thân mật với người phụ nữ khác trước mặt mình mà vẫn tỏ vẻ dịu hiền, không đau khổ đâu. Thế nhưng Ngạo Tuyết làm được. Đúng là cao thủ. Phải khó khăn lắm cô ta mới tách Ngạo Tuyết rời đi ngôi nhà này. Nhưng cuối cùng, trái tim Lãnh Phong vẫn hướng về phía Lâm Ngạo Tuyết. Nếu anh đuổi kịp giữ cô ta ở lại, Diệp Ngọc Chi cô chi còn cách từ bỏ thôi.

Không phải cô ta không nghĩ tới từ bỏ. Đúng, lúc này cô ta cảm thấy nên từ bỏ. Lãnh Phong là kẻ nếu đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Nếu như vậy, cô đành phải chấp nhận. Cô ta không dám làm việc gì đó, khiến Lãnh Phong căm ghét mình. Nhưng liệu Vũ Duy có để Ngạo Tuyết quay lại cạnh Lãnh Phong không? Câu trả lời đương nhiên là không? Vũ Duy là loại người thế nào? Diệp Ngọc Chi thấu hiểu hơn Lãnh Phong. Nếu như Ngạo Tuyết có thể quay lại với Lãnh Phong, cô ta đương nhiên, chỉ còn cách cam chịu từ bỏ mà thôi.

Khi đang bản thân với những chuyện đã xảy ra, thì bản tin tivi đưa tin vụ tai nạn của chiếc máy bay đi Ý. Cô ta bỗng nhiên từ sững sốt, chuyển sang kinh hi. Nếu Lâm Ngạo Tuyết chết.... Nếu không có Lâm Ngạo Tuyết... Thì... Lãnh Phong sẽ là của Diệp Ngọc Chi cô. Không ai có thể thay đổi được.

Mặc dù đã chuẩn bị từ trước, sẽ thấy những cảnh không vừa mắt, nhưng đúng là chẳng có chút nào cao hứng được. Nghe tin Lãnh Phong hôn mê, cô đã vội vàng chạy vào bệnh viện. Thấy đám người Lâm Hà, gương mặt ai nấy cũng mang dáng vẻ đau buồn.... Cô tặc lưỡi cho qua. Dù sao cô với Lâm Ngạo Tuyết mà nói, chỉ là người qua đường dừng dừng, không cần quan tâm.

Ngồi lặng lẽ bên Lãnh Phong. Anh hiện giờ vẫn hôn mê không tỉnh, trong mê man, anh cứ liên tục gọi tên Lâm Ngạo Tuyết, mỗi một lần, mỗi một câu lại như xát muối vào Ngọc Chi, càng khiến cô thêm tức tối, nhưng người đã chết rồi. Cô ta cũng không nên tiếp tục ghen tỵ với người chết.

Lúc này Diệp Ngọc Chi nghĩ người chết là hết, chỉ tiếc rằng sau này suốt 5 năm, cô ta cũng đã phải ghen tỵ với kẻ mà mọi người đã nghĩ là chết kia. 1 người sống sờ sờ như cô ta, lại chẳng bằng người đã chết.

Ngọc Chi khẽ vuốt ve gương mặt Lãnh Phong. Cô thầm nghĩ, anh sẽ là của cô, từ nay về sau. Lúc này, Lãnh Phong khẽ mở mắt. Trong đôi mắt của anh, có cái gì đó trống rỗng vô hồn, không biểu cảm. Diệp Ngọc Chi sững sốt, sau đó là lo lắng hốt hoảng mà gọi cho bác sĩ. Trong giây phút nhìn vào đôi mắt vô hồn của Lãnh Phong, cô có cảm giác anh không phải đang sống, đôi mắt ấy thiếu sức sống thiếu ánh sáng. Không còn ánh ngời sự mình mẫn nữa, thần thờ vô cùng.

Trong khi những người thân đang hỗn loạn cảm xúc như vậy, Lâm Ngạo Tuyết lại đang nằm trong một bệnh viện. Cô bị động thai khi. Dù sao đây cũng là một chuyện lớn, rất ảnh hưởng tới tinh thần của cô. Cô từ nhỏ đã sống với mẹ, tình cảm hai mẹ con vô cùng thân thiết. Hiếm có cặp mẹ con nào lại tình cảm như vậy. Cô rất yêu thương mẹ của mình. Chẳng thể ngờ được, mẹ lại mất như vậy. Với cô bà còn rất trẻ, rất đẹp, rất tài giỏi, sao có thể lại ra đi như vậy.

Từ nhỏ Lâm Ngao Tuyết đã có thói quen khi làm việc gì, dù đúng hay sai, cô chọn cách không bao giờ hối hận với những quyết định của mình. Dù hoàn cảnh và kết quả ra sao, cô cũng luôn tích cực đón nhận. Nhưng giờ phút này, tinh thần suy sụp cô cảm thấy thật sự hối hận. Nếu không phải tại cô kiên quyết đi Ý, muốn nhanh chóng rời khỏi đây, mẹ của cô cũng không vội vàng đi đi chuyến bay này. Cũng sẽ không bị làm sao?

Nếu không tại cô muốn chạy trốn khỏi đây. Mẹ sẽ không làm sao hết. Hoặc là, nếu có thể cô nghĩ, cô sẽ không xuống máy bay, mà ra đi cùng mẹ. Ít ra như vậy, Lâm Ngao Tuyết cô sẽ thấy thanh thản hơn. Mẫu thân là người quan trọng nhất của cô. Nhưng lại vì cô mà chết. Tâm hồn cô lúc này cũng đau đớn vô cùng, suy sụp tới cực điểm. Nằm trên giường bệnh, nước mắt cứ trực trào. Cô cuộn mình trong chăn, lặng lẽ mà rơi nước mắt. Lặng lẽ liếm vết thương trong lòng mình. Mẹ cô không còn. Cô sẽ không thể rúc vào lòng bà, được bà âu yếm được bà yêu thương nữa. Làm sao mà không đau lòng được đây.

Nằm bên cạnh cô, có một bác gái. Nhìn thấy cô như vậy, cũng có chút mũi lòng. Chỉ nhẹ nhàng nói

” Cô gái, cô còn trẻ, có chuyện gì cũng có thể từ từ giải quyết. ... Nghĩ thoáng lên, trong bụng cô còn có đứa nhỏ đấy”

Nghe vậy, Ngao Tuyết nhẹ nhàng đặt tay lên bụng. Trong cơ thể cô có hai sinh linh đang sống. Chúng đang rất cần cô. Cô không thể vì chuyện này mà bỏ rơi chúng được.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Một đám tang

Có rất nhiều điều, nếu đã mất đi, thì sẽ không trở lại. Hàng ngày, con người, ai ai cũng tất bật với bận bịu cuộc sống. Họa chăng chỉ trong một phút giây nào đó, con người, mới dành cho mình giây phút chạnh lòng mà sống chậm lại. Nghĩ ngợi một chút.

Có rất nhiều điều ở xung quanh đều thay đổi hàng ngày, thay đổi trong âm thầm mà mỗi chúng ta đều không thể cảm nhận được. Một thứ hàng ngày trôi đi không bao giờ quay lại, đó là thời gian. Đó là ngày hôm qua, là những gì đã trải qua. Không thể nào làm lại được nữa.

Và có lẽ vì thế, con người thường nuối tiếc về quá khứ hơn, là sống trong hiện tại.

Họ cứ sống, và rồi bất chợt một người thân xung quanh ra đi. Mới chợt nhận ra mình đã bỏ lỡ rất nhiều điều, với người đã khuất.

Đó là một đám tang lớn. Có rất nhiều người tới viếng thăm.

Thế lực của Lâm gia, tuy kém với Tiêu gia, nhưng cũng được rất nhiều người kính nể.

Huống hồ, hai người đã khuất này, cũng có liên quan mật thiết với Tiêu gia. Một người là con gái nuôi. Một người từng là vị hôn thê cũ của Tiêu gia.

Sự việc ngoài ý muốn này, cũng là nỗi mất mát lớn với Tiêu gia, vì thế chẳng có gì lạ, đám tang của hai người họ, được Tiêu gia đứng ra lo liệu, phụ trách.

Một điều lạ là, Lâm Hà, cùng Lãnh Phong lại thay mặt người nhà đáp lễ khách nhân. Điều này vô tình cũng thể hiện rõ cho dù hai nhà họ không còn quan hệ thông gia nhưng tình nghĩa vẫn bền vững không có gì bị lung lay hay có mẫu thuẫn, tất cả đều vẫn như cũ. Huống chi, Lãnh Phong lại đang lấy tư cách hôn phu giúp Lâm Ngao Tuyết những công việc cuối cùng này.

Trông thần sắc anh, cả con người toát lên sự lạnh lẽo, khí thế đủ khiến người ta đông lạnh. Đôi mắt vô hồn trống rỗng. Gương mặt trắng bệch một mõi thần thờ. Không ai dám mở lời nói chuyện cùng anh. Tất cả đều bị dọa tới sợ hãi.

Người tới, chỉ dám thờ dài một hơi, lặng lẽ từ xa quan sát. Khẽ lắc đầu nhẹ. Cách đây một thời gian thôi, họ vẫn còn xúng đòi cạnh nhau. Vậy mà giờ đã một người một nơi như vậy rồi.

Sinh lý từ biệt, vốn là những điều con người phải nếm trải. Nhưng đúng là không nên kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Chiếc taxi ấy từ từ đỗ lại ở một góc khuất. Ngồi trên xe Lâm Ngao Tuyết đôi mắt thủy chung vẫn dõi theo lượt người vào viếng. Tuy chỉ ngồi ở xa, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được, không khí u buồn, trầm lắng ở bên trong. Thời gian qua, cô vẫn nằm trong bệnh viện dưỡng thai. Tinh thần không tốt, cũng quên không liên lạc với người nhà.

Vừa xuất viện, cô vội vã, tới đám tang này. ... Là một người con, cô muốn có thể làm tròn đạo hiếu với người đã khuất.

Người ta nói nghĩa tử là nghĩa tận mà. Người chết là hết rồi. Sau này nếu muốn có báo hiếu, chỉ e chẳng còn có cơ hội nào nữa. Nhưng khi tới đây, cô thấy rất bất ngờ. Khi thấy cả tên mình cũng trong phần người đã khuất. Lúc này, Lâm Ngao Tuyết mới giật mình, cô chợt nhớ tới, lúc lên máy bay. Có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ, cô đã chết rồi. Cô không muốn là những người xung quanh của mình đau lòng. Rất muốn tới nói với họ cô còn sống. Nghĩ vậy Lâm Ngao Tuyết mở cửa xe, bước xuống. Cô tiến từng bước thật chậm lại gần. Nhưng rồi, bước chân cô dừng lại.

Khi nhìn thấy chiếc xe đen sang trọng kia, người đàn ông lịch lãm ấy bước xuống. Khiến cô như chết lặng đi.

Vũ Duy. Y xuất hiện trong đám tang của hai mẹ con cô. Mặc một chiếc áo sơ mi đen. Quần âu đen. Cả người toát lên vẻ lạnh lùng, mà lần đầu tiên, trong suốt thời gian quen biết cô nhìn thấy. Nó khiến cô dừng bước chân lại. Cô đã quên lý do tại sao lại phải đi Ý, lý do tại sao, cô xuống máy bay. Tất cả là vì muốn chạy trốn khỏi con người này. Nếu bây giờ cô xuất hiện, hóa ra tất cả là vô nghĩa sao? Nếu bây giờ cô xuất hiện, thì mẫu thân chết chẳng phải là vô ích sao?

Cô biết cô nghĩ như vậy là điều không nên. Nhưng nhìn thấy Vũ Duy, lý trí của cô như tỉnh táo lại. Đầu óc con tim trở nên lạnh buốt. Dù cho cô có thể nhìn trong mắt y sau đau đớn. Nhưng cô không muốn quan tâm. Không cần quan tâm.

Nhẹ nhàng xoa bụng của mình. Cô hít một hơi thật sâu. Quay trở lại xe taxi. Cô đưa tiền cho tài xế

“Cả ngày hôm nay, đi cùng tôi. Từng này đủ chưa”

“Đủ rồi thưa cô.”

Tuy rằng Lâm Ngao Tuyết cô, không thể vào trong. Nhưng cô sẽ ở ngoài này đợi. Đợi cho tới khi, người được đưa về nơi an nghỉ cuối cùng. Thì nhất định sẽ ra đi. Rồi xa nơi này.

Sự xuất hiện của Vũ Duy, khiến cho không khí đã trầm buồn nghiêm trang, lúc này lại có chút căng thẳng nữa. Tuy rằng ít người biết thân phận của y. Nhưng hơn 1 năm ở đây. Danh tiếng của y cũng được người ta biết tới. Hơn nữa, trong lễ đính hôn của Tiêu gia, y cùng Lâm Ngao Tuyết tay trong tay xuất hiện. Chứng tỏ mối quan hệ của họ vô cùng tốt. Là đề tài cho báo chí viết khá nhiều.

Vũ Duy lặng nhìn bức ảnh của Ngao Tuyết. Anh khẽ đặt một bông hồng trắng lên.

Hóa ra, em không còn trên đời này nữa là sự thật. Nhìn đám tang này, có lẽ Vũ Duy cũng đành chấp nhận một sự thật đau lòng như vậy. Lâm Ngao Tuyết thật sự đã không còn nữa rồi. Sự cô đơn của anh... Từ nay thật sự bắt đầu.

Khẽ chau mày nhìn Tiêu Lãnh Phong canh giữ linh vị. Vũ Duy lại có chút tức giận. Nỗi đau đớn này, dồn vào trong lòng, chưa biết xả đi đâu, lại thấy một cảnh không nên thấy. Con lừa giận của Vũ Duy trào dâng.

“Lẽ ra người nên canh giữ linh vị của cô ấy, phải là tôi.” Anh nhàn nhạt lên tiếng, đánh tan sự trầm mặc tại đây. Cũng khiến nhiều người đang thối nấc cũng vênh tai lên nghe ngóng.

Lãnh Phong nhìn Vũ Duy. Không có tâm trạng đôi co.

“Nếu anh muốn thì có thể làm như vậy?”

“Xin hỏi, Tiêu Chủ tịch. Anh lấy tư cách gì mà canh giữ linh vị của Ngao Tuyết”

Lãnh Phong ngậy người sừng sốt.

Đúng, anh lấy tư cách gì? Vậy mà khi tình dậy, việc đầu tiên làm là chạy tới đây. Ngồi bên linh vị, bên bức ảnh của cô, không chịu rời đi. Còn nói là vị hôn phu của cô. Anh là gì? Anh đâu có tư cách gì? Nhưng nếu không làm vậy, anh sẽ không chịu nổi cơn đau đớn này. Anh sẽ không thể chịu được. Sẽ chết mất.

Trái tim đau đớn, cực khổ quá. Cô vẫn cứ hiện lên trong trí nhớ anh. Từ lần đầu tiên, khi cùng Diệp Ngọc Chi gặp cô trên đường. Bộ dáng lúc cô nhận lỗi thật sự khiến người ta không sao có thể giận được. Đôi mắt kính hi của cô, sự rục rở trên gương mặt khi trông thấy anh. Anh vẫn nhớ đôi mắt cô khi cười, sáng long lanh dường như có thể thu hết cả mọi người. Nụ cười tươi trong nắng, và những giọt nước mắt đau đớn, tủi hờn bất lực mà anh gây ra cho cô.

“Vũ Duy, dù sao chúng tôi cũng từng đính ước. Bây giờ cô ấy không còn nữa. Đây là điều cuối cùng tôi có thể làm cho Ngao Tuyết”

Vũ Duy khóe môi cười lên trào phúng.

“Tiêu Chủ tịch, có lẽ anh đã quên. Lâm Ngao Tuyết đã có một vị hôn phu mới, là tôi. Đây là công việc mà tôi nên làm. Không nhọc anh phải quan tâm”

“Vũ Duy. Anh nên nhớ chỗ này là chỗ của tôi. Đừng quá kiêu ngạo”

“Không nghĩ anh lại là kẻ không hiểu lý lẽ như vậy.” Vũ Duy khoanh tay trước ngực. Giọng điệu vẫn như trước đây, khiêu khích vô cùng. Không nể nang hay kiêng kị ai cả. Dù cho trước mặt, là Tiêu gia, dù cho đây không phải địa bàn của mình.

Lãnh Phong khẽ nắm chặt hai bàn tay. Anh là người không thích bị kẻ khác uy hiếp.

“Vũ Duy. Hôm nay là tang lễ của Ngao Tuyết. Anh có thể quyền giữ im lặng, đừng thối nấc nhiều lời. Đừng gây náo loạn tang lễ của cô ấy. nếu không tôi buộc phải mời anh ra khỏi đây”

“Chỉ e, người nên rời khỏi đây, phải là anh. Một kẻ từng khiến cô ấy tổn thương mà vẫn còn dám đứng ở đây sao”

Nói rồi Vũ Duy mỉm cười, quay sang một vị lão nhân đang ngồi gần đó. Rất lễ phép nói

“Đúng không, Tiêu lão gia?”

Vị lão nhân đó, khẽ liếc nhìn Vũ Duy một hồi. Gương mặt tức giận tới trắng bệch ra, rồi khẽ nói

“Tuy rằng Lãnh Phong với Ngao Tuyết hôn ước không còn. Nhưng hai nhà Tiêu gia với Lâm gia vốn dĩ đã như người thân rồi. Lãnh Phong có thể coi như anh trai của Ngao Tuyết, cháu trai của Thục Phần. Điều này không thể thay đổi được. Cậu Vũ Duy. Nếu cậu là vị hôn phu của Ngao Tuyết. Thì mời cậu ở lại canh giữ linh vị của cô bé. Đừng làm loạn nữa. Ngao Tuyết đã không còn. Đừng để ngay cả đám tang mà cũng không được yên”

Người ta nói, gừng càng già càng cay, quả nhiên, mấy lời nói của Tiêu lão gia, đã khiến hai người họ im bất không nói được câu nào. Vũ Duy tuy rằng có tức giận, nhưng vì có lẽ đây là Ngao Tuyết. Cái người đã liên tiếp khiến anh phá bỏ những nguyên tắc của mình. Thì có lẽ, thêm một lần nữa cũng không vấn đề gì.

Lãnh Phong, tuy rằng rất khó chịu Vũ Duy. Từ trước tới nay, cảm giác của anh về Vũ Duy đã không được tốt đẹp rồi. Làm sao có thể ở cùng một chỗ được... Nhưng có lẽ vì đây là đám tang của cô. Anh không dám làm náo loạn. Cũng không nên vì sự ích kỉ của mình mà khiến cô ra đi không được thanh thản. Anh đã gây ra nhiều đau khổ cho cô. Liệu nếu làm chuyện này rùm beng lên, Lâm Ngao Tuyết có thể tha thứ cho anh không? Lãnh Phong không muốn nghĩ tới nữa.

Khi những lượt người ở nghĩa trang lần lượt ra về. Trả lời cho nghĩa trang bầu không khí yên tĩnh, vắng vẻ vốn có của nó. Cô liêu tiếu tới kì dị. Những cơn gió lạnh lẽo thổi vì vu vì vu...

Lâm Ngao Tuyết vẫn lặng lẽ ngồi trên xa taxi, cô chưa dám bước xuống. Vì sợ có người nhận ra. Ngồi ở đây, những người muốn nhìn thấy, đều đã nhìn.

Lúc nhìn thấy Lãnh Phong, trái tim cô khẽ co thắt lại. Nhìn anh bộ dáng như vậy. Cô thật sự đau lòng. Cả đám người Lâm Hà, An Lương cùng Thu Phong. Cô thật sự không dám nhìn họ, chỉ sợ không kìm nén được mà chạy ra chỗ đó. Hậu quả về sau thật khó lường. Với tính cách của Vũ Duy, biết cô lừa anh. Anh nhất định sẽ khiến cô phải hối hận. Cô không thể xuất hiện được. Nếu như mọi người nghĩ rằng cô đã chết. Thì cô cũng chấp nhận điều đó. Nếu như thế, có thể đổi được sự bình yên cho ba mẹ con cô, được ở bên nhau. Thì xin duy nhất lần này, cô là kẻ ích kỉ đi.

Thật ra, còn một điều nữa, khiến bản thân Lâm Ngao Tuyết quyết định như vậy. Giữa Lãnh Phong, và Vũ Duy. Cô thật sự không biết chọn ai nữa rồi. Vì thế cô lựa chọn cách rời xa cả hai người đàn ông này. Cho mình, cho họ, cho cả hai đứa bé, một cuộc sống bình yên không sóng gió. Lâm Ngao Tuyết muốn có thể có được một cuộc sống thật bình an thôi. Hy vọng đó của cô, không quá là cao sang đi.

Cuối cùng khi cô nhìn thấy hai người cuối cùng ra về. Lâm Ngao Tuyết mới có dũng khí bước xuống. Cô đeo lên cho mình cặp mắt kính đen. Có lẽ là không muốn ai nhận ra cô. Nhận ra cô đang đau buồn....

Đặt lên mộ một bó bách hợp, cô trầm ngâm một hồi, rồi mới mấp máy môi lên tiếng

“Mẹ....”

“Con xin lỗi... Vì đã không thể làm quang minh chính đại đưa người đi... Chỉ có thể lén lút như vậy. Thật sự con rất xin lỗi....”

“Mẹ... con biết mẹ sẽ không trách con đâu đúng không? Hai đứa cháu của mẹ rất tốt, rất ổn. Con sẽ tự lo cho mình và hai đứa nhóc. Mẹ yên tâm đi. Sau này con không thể tới thăm mẹ thường xuyên được. Mẹ đừng buồn nhé. Nếu có cơ hội trở lại đây. Con nhất định sẽ tới thăm mẹ.”

Cô khẽ rơi nước mắt. Cô vốn không thích khóc. Nhưng dạo gần đây. Lại khóc quá nhiều lần. Thật sự Lâm Ngao Tuyết không muốn trông thấy bản thân mình yếu đuối như vậy. Cô cảm giác như, chỉ có thể rời khỏi nơi này, rời khỏi mảnh đất đau thương này. Cô mới có thể sống thật tốt. Cô muốn tới một nơi, không ai biết cô là ai, để có thể bắt đầu cuộc sống lại từ đầu cùng hai đứa nhỏ.

Sau đám tang, tuy rằng mọi thứ đều như cũ, nhưng bao trùm lên Tiêu gia và Lâm gia vẫn là một mảnh xám xịt tang thương. Không tiếng nói cười. Người trên kẻ dưới đều bặt tiếng, không ai nói ra, nhưng trong lòng họ là sự tiếc thương vô hạn.

Lâm Hà bưng một bát cháo tiến vào phòng. Cha của anh từ lúc biết tin bèn đổ bệnh không nói được một tiếng nào.

Thật ra anh biết, ông còn yêu thương vợ mình. Ly hôn năm đó là do mẹ của anh kiên quyết. Bà là người phụ nữ độc lập mạnh mẽ, không chấp nhận được chồng mình một phút chốc phản bội. Dù cho là bị kẻ khác tính kế. Hôn nữa, vốn dĩ mâu thuẫn của họ là khi ba muốn Ngao Tuyết trở thành người của Tiêu gia, còn mẹ lại không đồng ý. Bà kiên quyết ly hôn, mang theo Ngao Tuyết. ba tuy rằng rất đau buồn nhưng cũng không làm trái ý bà. Hơn 10 năm nay hai người họ vẫn là bạn bè tốt. Nhưng thật ra, tình cảm vẫn còn nhiều với nhau. Nhưng không ai chịu mở lời nói với nhau. ... thời gian trôi đi, cứ thế rồi bỏ lỡ mất.....

“Ba ăn chút gì đi?”

Ông khẽ xua tay.

“Thôi không cần. Lâm Hà, từ giờ, Lâm gia giao lại cho con. Ba chỉ muốn được nghỉ ngơi”

Anh khẽ gật đầu. Cũng coi như là đồng ý với ông. Trong chuyện này, có rất nhiều người đau lòng, suy sụp. Không chỉ riêng ba của anh, mà còn một

người nữa. Có lẽ cũng sẽ đau đớn không thôi.

Lãnh Phong vẫn như vậy, lặng lẽ giam mình trong phòng. Sau đám tang quay về, không nói được một lời, tự nhốt mình trong phòng của Ngao Tuyết. Chỉ thật im lặng mà nhìn căn phòng của cô. Dù sau khi mất trí nhớ, căn phòng này anh đã ít khi lui tới nhưng không hiểu sao vẫn cảm giác thật sự thân quen, vẫn còn tưởng cảm giác cô đang ở đây. Trong không khí vẫn còn cảm nhận được, hơi thở của Lâm Ngao Tuyết.

Thật sự, là đã quá muộn rồi. Cho dù bây giờ anh có làm gì, có tiếc nuối bao nhiêu, có đau khổ tới không thể sống được như thế nào, cô cũng không quay trở lại được nữa. Nỗi mất mát lớn này, dường như chính là sự trừng phạt giành cho anh. Thì ra, Lâm Ngao Tuyết quan trọng như vậy.

Thì ra cô lại có sức ảnh hưởng lớn tới anh đến như vậy.

Hóa ra Lâm Ngao Tuyết.... lại chính là một phần của cuộc đời anh. Một mảnh ghép quan trọng không thể thiếu được. Cho tới ngày hôm nay, rốt cuộc Lãnh Phong cũng đã phát hiện ra điều đó. Nhưng tất cả đã quá muộn không kịp được nữa rồi. Không còn có cơ hội cho anh làm lại được nữa,

Có lẽ người ta nói, những thứ là của mình, quý giá hay không? Chỉ tới khi mất đi mới biết được, nó ảnh hưởng lớn như thế nào. Hơn nữa những kí ức mơ hồ về cô, cứ xuất hiện hàng đêm trong những giấc mơ của anh, ngọt ngào nhưng tới khi thức giấc, lại chính là đau khổ vô biên. Cảm giác lại không thể nào diễn tả thành lời. Đau đớn tận xương tủy. Thống khổ vô cùng. Kí ức, như những mảnh ghép vỡ vụn hỗn độn xuất hiện trong đầu. Như một con dao hai lưỡi, có thể khiến người ta cảm thấy thật hạnh phúc ngọt ngào, nhưng rồi khi đối mặt với hiện thực tàn khốc lại là một nhát chí mạng vào tim.

Không ai có thể nói trước được điều gì? Nhưng hiện tại, Lãnh Phong có cảm giác của một kẻ bất lực, muốn nắm giữ nhưng chỉ là vô vọng. Người đã không còn nữa, anh tìm ai để bù đắp yêu thương. Anh phải làm sao với những kí ức mơ hồ về cô đây.... Âm áp như vậy, hạnh phúc như vậy, nhưng lại bị chính tay anh hủy hoại đi.

Hối hận. Thật sự là hối hận muốn chết.

Diệp Ngọc Chi đẩy cửa đi vào, nhìn cảnh tượng trong căn phòng mà thật sự đau đớn. Một người tình anh như Lãnh Phong, ấy vậy lại có lúc chặt vật như vậy. Gương mặt phờ phạc, râu ria xuất hiện dường như khiến anh già đi mấy tuổi. Căn phòng ngập tràn mùi rượu, từ sau lúc ở đám tang về. Lãnh Phong cứ như vậy, một cái xác không hồn, giam mình trong phòng, chỉ lặng lẽ uống rượu, hết chai này tới chai khác. Không một ai dám đứng ra khuyên ngăn. Vì sợ con thịnh nộ như trời giáng của anh....

Đến cả Diệp Ngọc Chi, cũng sợ hãi trước sự thay đổi mấy ngày nay của Lãnh Phong. Đặc biệt là trong đám tang trở về. Cô không rõ có chuyện gì xảy ra, lại khiến Lãnh Phong có thái độ như vậy. Lúc Lâm Ngao Tuyết chết. Tuy rằng Lãnh Phong có đau buồn nhưng cũng không tới mức hành hạ mình như vậy. Cô ta bậm môi một lúc rồi khẽ lên tiếng

”Lãnh Phong.....”

”Đi ra ngoài...”

”Lãnh Phong, anh mấy ngày nay không ăn gì rồi. Như vậy không tốt đâu”

”Ra ngoài” Lãnh Phong lạnh nhạt lên tiếng. Dùng một thái độ lạnh như băng mà đối với Diệp Ngọc Chi. Với cô gái này, không hiểu sao, Lãnh Phong mỗi lúc một cảm thấy không được thuần khiết như lúc trước nữa.

”Lãnh Phong, cô ấy chết rồi. Dù anh có như vậy, Lâm Ngao Tuyết cũng đâu có thể sống lại được nữa. Hơn nữa, nếu Ngao Tuyết còn sống, sẽ không muốn nhìn thấy anh như vậy đâu?” Cô to tiếng quát lên.

Lời nói như tát thẳng vào mặt Lãnh Phong này, làm anh sững sờ. Dù vốn biết là như vậy, nhưng bản thân lại không muốn chấp nhận. Cứ giam mình trong căn phòng này. Chịu đựng tất cả mọi nỗi đau vô, đau đớn.

”Ngọc Chi, em đi ra ngoài đi. Đừng nói gì nữa.” Anh vô lực nói, không muốn đôi co với cô.

”Em để đồ ăn ở đây. Anh ăn chút gì đi” Nói xong, cô quay người ra khỏi đây,

”Ngọc Chi.... em nên dọn về nhà đi...” Lãnh Phong nhắm mắt lại. Lời nói không nhanh không chậm, trong lòng anh vốn quyết định từ lúc vội vàng chạy ra sân bay ngăn Ngao Tuyết lại.

Nếu như anh đến sớm hơn. Nếu như anh đến kịp. Có thể cô đã không chết. Cô sẽ ở lại với anh. Sẽ không đi chuyển bay từ thần ấy.

Đau khổ, buồn bã là một chuyện. Nhưng nói hối hận, luyến tiếc này, anh biết có lẽ không bao giờ lấp đầy.

Người đã không còn. Dù anh có thế nào, làm sao cô biết được. Làm sao có thể cảm nhận được đây.

Ngao Tuyết. Em sẽ tha thứ anh chứ.

Diệp Ngọc Chi bất động khi nghe lời tuyên bố của Lãnh Phong. Cô ta làm sao có thể chấp nhận điều đó được. Lâm Ngao Tuyết đã chết rồi. Sau một thời gian, Lãnh Phong sẽ quên cô ta thôi. Diệp Ngọc Chi đinh ninh chắc chắn điều này.

Nhưng có lẽ là cô ta vô duyên, hoặc trời xanh không phụ lòng người. Khiến Lãnh Phong không thể nào quên đi Lâm Ngao Tuyết, mà khiến trí nhớ của

anh từ từ quay lại, rồi vĩnh viễn là yêu thương quyền luyến đến mức nhớ mãi không quên.

Trong căn phòng, Lãnh Phong lặng lẽ nhắm mắt lại. Bên tai anh văng vẳng lên tiếng nói cười của Lâm Ngao Tuyết.

“Lãnh Phong... Lãnh Phong... Không nên như vậy. Trông anh thật xấu a...”

Lãnh Phong bừng tỉnh mở mắt ra. Căn phòng vẫn trống rỗng như vậy. Không có dấu vết của việc cô đã từng ở đây. Anh bỗng nhiên cảm thấy nhớ, thấy cồn cào khao khát vô cùng. Anh muốn được nhìn thấy cô, một con người bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mặt anh. Lúc đó sẽ chẳng ngần ngại gì, ôm thật chặt, siết cô vào lòng.

Đáng tiếc, bây giờ, những gì anh muốn làm, chỉ có thể thực hiện trong mơ mà thôi.....

Nhìn thật lâu vào không khí trước mắt. Sao càng lúc càng thấy ngọt ngào khó chịu thế này. Anh cảm thấy bản thân không thể thờ nổi. Vội vã ra khỏi phòng mình, một đường thẳng đi tới căn phòng của Lâm Ngao Tuyết.

Mở cửa phòng, mùi xạ hương từ đó bay ra, khiến Lãnh Phong cảm thấy thoải mái.

Nó vẫn được đóng chặt, được anh cất giữ, giấu kín như bảo vật của mình. Từ không khí tới hương thơm trong căn phòng. Dường như chưa bao giờ mất đi.

Mùi thảo mộc dịu mát, như chính con người cô vậy. Anh cứ ngỡ người ở trong đó. Gian phòng chẳng có gì thay đổi. Duy nhất có điểm không còn.

Đó là cảnh còn người mất.....

Cả người từ từ trượt ngồi ngã nằm xuống sàn. Cố gắng tận hưởng cái cảm giác duy nhất lúc này còn an ủi được anh.

Đúng chỉ có thứ không khí duy nhất còn vương vãi hơi thở của Lâm Ngao Tuyết mới khiến anh thấy thanh thản một chút.....

Anh đã sai. Phạm một sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Một sai lầm không thể nào cứu vãn hay sửa chữa được.

Mà có muốn sửa chữa, cũng không còn kịp nữa. Từ lúc tay Vũ Duy kia, giáng cho anh một nhát chí mạng như vậy. Lãnh Phong đã chẳng còn sức mà chống đỡ được nữa. Đám tang của hai mẹ con Ngao Tuyết, cũng chính là đám tang trong lòng của mỗi người. Đặc biệt là với người từng có tình cảm sâu nặng với cô, cũng là người tận tay mình làm cô tổn thương tới không gì bù đắp được. Nói cho cùng, dù biện luận thế nào. Lãnh Phong cũng không thể tha thứ cho chính bản thân mình. Kể từ lúc anh bắt đầu nhớ lại, kể từ lúc Vũ Duy tới tìm anh, nói cho anh một sự thật. Khiến anh càng căm hận bản thân mình hơn.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Sai lầm

Thời gian liệu thật sự có thể chữa lành vết thương không?

Thời gian vốn dĩ rất đặc biệt, là chiếc đồng hồ luôn đứng giờ không bị sai một nhịp nào. Một khi nó qua đi, thường không trở lại nữa.

Có những sự việc theo thời gian cũng sẽ bị con người quên lãng, những vết thương có lẽ cũng vì thế dần dần phai nhạt...

Khi con người được hạnh phúc, họ thường hay lãng quên những tháng ngày đau khổ, không vui vẻ.

Tình yêu cũng vậy, một cuộc tình đã tan vỡ, thì sẽ có một cuộc tình khác đến, sẽ chữa lành những vết thương lòng của ngày xưa.

Nhưng có những người, sẽ cả đời chỉ yêu một người duy nhất. Không ai có thể tiến vào ngự trị trong lòng họ được.

Năm tháng dù có đổi thay thế nào, và cho dù bây giờ hạnh phúc đã mỉm cười với Tiêu Lãnh Phong, nhưng anh không thể quên những tháng ngày không có Lâm Ngao Tuyết ở bên cạnh

Có lẽ vì không thể quên, vì từng ấy đau khổ mất mát mà khó có thể buông tay với hạnh phúc đang có. Hơn nữa chính bản thân anh cũng khó có thể chấp nhận buông tay khi mà họ đã có với nhau 2 đứa con.

Thời gian khó khăn nhất với anh, không phải là khoảng thời gian bị mất trí nhớ mà chính là sau khi Lâm Ngao Tuyết mất đi.

Sai lầm là điều mà mỗi người đều phải mắc trong đời. Có những lỗi lầm, có thể làm lại, nhưng có sự việc một khi đã phạm sai lầm, thì nó đánh đổi bằng những tháng năm ăn năn dần vật day dứt không yên.

Năm đó việc anh đối xử tàn nhẫn với Lâm Ngao Tuyết là việc khiến Lãnh Phong ăn năn nhất, hối hận nhất.

Nhớ năm đó, Lâm Ngao Tuyết từng hỏi anh rằng, nếu một ngày nhớ lại toàn bộ mọi việc, anh có hối hận không? Có lẽ lúc đó cô gái ấy sớm thấy được sự hối hận của anh trong tương lai rồi.

Dù có bao biện thế nào, có cố gắng để cảm thông nhưng anh biết, sai lầm đó đã xảy ra, không thể làm lại.

Sai vẫn cứ là sai mà thôi. Làm tổn thương người con gái mà anh yêu thương nhất là điều Tiêu Lãnh Phong không bao giờ cho phép mình phạm phải. Nhưng cuối cùng, một kẻ như anh vẫn chỉ như những kẻ khác.....

Khoảng thời gian sau đám tang, tất cả mọi người hầu như đều đã quay về nếp sống thường nhật của mình. Dù cho có tiếc thương đau buồn đến đâu, nhưng cuộc sống này vẫn tiếp tục, chẳng ai có thể nhìn mãi về quá khứ đau thương được.

Nhưng có người vẫn không thể thoát khỏi những ám ảnh của một người.

Lãnh Phong năm đó là một ví dụ.

Cả ngôi biệt thự dường như có chút ảm đạm thế lương, không khí mọi người cũng có phần buồn bã. Dường như lâu lắm rồi, biệt thự Tiêu gia mới lạnh lẽo thiếu sức sống như vậy. Một màu xám xịt vô hình chung, bao phủ lên tất cả mọi người

Diệp Ngọc Chi không hiểu được, tại sao Lâm Ngao Tuyết chết rồi, mà cô vẫn còn ảnh hưởng lớn tới mọi người như vậy. Trước đây, nếu cô ta còn sống là tiểu thư của một gia đình danh giả thì kẻ dưới phải nịnh bợ là đúng. Nhưng giờ cô ta đã chết rồi, có cần tới mức đau buồn như thế không? Diệp Ngọc Chi không hiểu, cô ta có lẽ mãi mãi không thể hiểu được, bản thân cô ta đã sai lầm ở đâu.

Lãnh Phong trở về, cô ta nhận ra anh đã rất mệt mỏi, từ gương mặt, ánh mắt, cử chỉ đều thể hiện rõ điều này. Tâm cô ta cũng đau đớn, Lãnh Phong trước kia là Thiên Vũ là người cô yêu, bây giờ vẫn vậy. Cô không thể từ bỏ được, cô ta dường như muốn thay thế vị trí của Ngao Tuyết trong biệt thự này.

“Lãnh Phong.....”

Tiêu Lãnh Phong dường như không nghe thấy tiếng cô ta gọi, anh đi lướt qua người cô.

Nụ cười trên môi Ngọc Chi trở nên cứng ngắc.....

Chưa bao giờ Lãnh Phong lại đối với cô như vậy cả..... Điều này khiến cô ta có chút choáng váng, ngay lập tức cô quay lại, như muốn xác nhận sự việc vừa xảy ra.

Thế nhưng Lãnh Phong đã dừng lại, anh đứng đó bất động đứng một chỗ ở đó rồi đột nhiên cất tiếng

“Cây đàn đâu?”

Khoảng không trước mắt Lãnh Phong trống vắng, anh nhớ trước đây, chỗ đó đặt chiếc piano của Ngao Tuyết, theo thói quen ngày nào cô cũng đàn khoảng 30 phút.

Dường như khi đó, kẻ trên người dưới trong nhà đều dừng công việc của mình lắng nghe, khúc đàn của cô giống như một liều thuốc tinh thần, khiến người ta được thả lỏng thư giãn. Nhìn về mặt say sưa chú tâm như nhập hồn xác vào giai điệu, giống như có ma lực vô cùng lớn, thu hút mọi người. Lúc đó dù mắt trí nhớ, nhưng anh vẫn cảm nhận được sự tinh tế, làm rung động lòng người của cô có thể khiến bất cứ kẻ nào say mê. Nhưng anh khi ấy chỉ nghĩ tới Ngọc Chi, không hề muốn tổn thương cô ta mà đã lãng quên nhưng cảm giác âm thầm len lỏi vào lòng của mình.

Nhìn theo ánh mắt Lãnh Phong vào khoảng trống trước mắt, Ngọc Chi bậm môi

“Em bảo người ta vứt đi rồi”

“Vứt rồi?”

“Vứt....”

Lãnh Phong vô thức nhắc lại, anh nhớ tài chiếc xe tải trước cửa nhà vừa chạy đi lúc này..... Cảm giác vô cùng kích động

“Sao em lại tự tiện động vào đồ ở đây?”

Ngọc Chi ngó người trước câu hỏi này của anh, từ lúc chuyển tới đây, cô đã coi nơi đây là nhà của mình, trước giờ muốn làm gì, muốn có gì đều được, Lãnh Phong không hề ngăn cản, mà Lâm Ngao Tuyết cũng nhún nhường vài phần, có lẽ vì thế cô ta cũng đã trở nên quá ngạo mạn. Hơn nữa lúc này, cô ta đang danh chính ngôn thuận là vợ chưa cưới của Lãnh Phong, nữ chủ nhân tương lai của nơi này

“Lãnh Phong, cô ấy đã không còn nữa, cũng không còn gì liên quan tới anh và em. Hơn nữa đồ của người đã chết không nên giữ lại”

“Diệp Ngọc Chi, sao em có thể ích kỉ như vậy”

“Em ích kỉ, em vì ai chứ, em biết cô ấy chết rồi, anh sẽ không vui, em không muốn để lại những thứ liên quan tới cô ta nữa, chúng ta phải bắt đầu lại cuộc sống chứ, không thể để một người đã chết chen vào được.”

Lãnh Phong tâm lạnh, anh biết lời của Ngọc Chi nói là có lý, nhưng thủy chung vẫn không hiểu tại sao lại thấy lạnh đi trong lòng, dường như càng ngày anh càng không hiểu nổi cô nữa

“Ngọc Chi, anh không muốn nói nhiều nữa, em bảo người ta mang cây đàn về đây”

“Không được, em không đồng ý”

Vừa nói cô ta nắm lấy hai cánh tay Lãnh Phong, giọng có chút van nài

“Em xin anh, Ngao Tuyết chết rồi, những gì liên quan tới cô ấy, anh hãy vứt hết đi”

Lãnh Phong gạt tay, thật sự anh đã bị mất kiên nhẫn khi ai cứ nói rằng Ngao Tuyết đã chết, không anh vẫn nghĩ cô còn sống. Anh không thể chịu được khi nghe thấy người ta nói rằng cô đã chết.

“Ngọc Chi, em phải mang cây đàn về đây, đồ đạc trong gia đình này, nếu không có sự đồng ý của anh thì không được vứt hết cái gì đi cả?”

“Tại sao chứ, em là vợ chưa cưới của anh, tương lai cũng là chủ nhân của nơi này, em chỉ muốn nơi này là kỉ niệm của anh và em, chẳng lẽ điều đó không đúng sao. Mấy ngày nay nhìn anh tức tặc linh cửu cô ấy, em thấy đau lòng, anh không biết sao?”

“Ngọc Chi. .... Nơi này vốn là ngôi nhà hạnh phúc của anh và Ngao Tuyết, cho dù em có cố gắng thế nào, thì nơi này cũng không thể thành nơi hạnh phúc của anh và em được”

Có lẽ Lãnh Phong đã hiểu được tại sao Lâm Ngao Tuyết cứ nài ni anh chuyển về đây, không ở nhà của Ngọc Chi nữa, nơi này là hạnh phúc của hai người, là kỉ ức ngọt ngào vui vẻ của anh và Ngao Tuyết. Lúc đó cô tin rằng, chỉ cần anh trở về nhà, thì anh sẽ nhớ ra cô, nhớ ra nơi này in dấu biết bao kỉ niệm hạnh phúc của hai người.

Chỉ tiếc hiện giờ trí nhớ của anh vẫn như một mảnh tranh tối tranh sáng lung tung, những kỉ niệm chấp vá, những hồi ức vụn vặt. Nhưng tuy chỉ có từng đó kỉ ức, anh cũng cảm nhận được, anh yêu người con gái đó bao nhiêu. Sự tồn tại của cô đối với anh quan trọng như thế nào, từng kỉ vật của cô đáng trân trọng bao nhiêu. Đột nhiên cảm thấy, dường như Diệp Ngọc Chi thật sự không nên ở đây.

Diệp Ngọc Chi thần thờ ngồi xuống ghế, dường như lời nói của Lãnh Phong đã tước đi toàn bộ khí lực của cô ta. Ngược nhìn con người đang đứng đó cô lắp bắp

“Anh... Anh nhớ lại rồi sao?”

Lãnh Phong khẽ lắc đầu, nhớ lại ư, thật sự trí nhớ của anh chưa rõ ràng. Trong những giấc mơ của mình, vẫn có một người con gái đứng đợi anh nơi ánh sáng cuối con đường, chỉ tiếc gương mặt của cô ấy vẫn chưa rõ ràng. Chỉ thấy bàn tay cô gái nhỏ nhắn kia, đưa ra trước mắt chờ anh đi tới để nắm chặt tay cô.....

“Cho dù trước kia anh thế nào, bây giờ ra sao, cho dù có mất trí nhớ. .... Thì cuối cùng người anh yêu vẫn là cô ấy.....”

Những lời này, cuối cùng có thể nói ra rồi, Lãnh Phong tự nhủ. Đúng kể từ khi anh và Ngọc Chi xảy ra việc ngoài ý muốn, nhìn thấy Ngao Tuyết đau đớn như vậy, nhưng vẫn ngẩng cao đầu ra đi, anh hiểu, trái tim của anh đã bị rung động.

Anh lựa chọn trách nhiệm, chứ không phải cảm tính của con tim. Nhưng cuối cùng, tình cảm vẫn luôn luôn chiến thắng lí trí.

Buông một tiếng thở dài. .... Anh bước lên lầu. ....

Cạch. ....

Căn phòng từ từ mở ra. ....

Không khí bao ngày bị đè nén ủa ra, mang theo hương vị mát lạnh của ai đó. .... Người đã từ lâu không còn ở đây nữa, và có lẽ mãi mãi không trở về nữa. ....

Phải chăng vì vậy, mùi vị người đó cũng dần dần phai nhạt sao. Loãng rồi, mùi hương mát lạnh này không còn nhiều nữa, anh cảm nhận được, nó chỉ còn vương vít đâu đây, phải cố gắng lắm mới có thể cảm nhận thấy hương vị của Lâm Ngao Tuyết.

Cô thật sự rất thơm, không biết dùng nước hoa gì, nhưng thật sự mùi vị ấy thật quyến rũ, có thể nam nhân ngả ngà say mê. Cho dù là chính nhân quân tử cũng không thể thoát được. ....

Căn phòng vẫn sạch sẽ như cũ, đồ đạc cũng không dịch chuyển. Tại sao cảnh còn, người lại mất như vậy. Lãnh Phong cúi xuống nhìn hai bàn tay mình, tại sao lúc anh quyết định nắm lấy cô thì cô lại đi như vậy.

Cho dù cô có sang Ý thì đã sao, dù cô có đi từ tận cùng trời cuối đất anh cũng sẽ đuổi theo mang cô về bên anh. Nhưng tại sao kẻ mang cô đi thật sự không phải là Vũ Duy mà là từ thần, là sự sống và cái chết như vậy.

Nơi cô tới, mãi mãi anh cũng không thể đuổi theo. Mãi mãi anh cũng không thể mang cô về cùng anh được nữa. Nơi cô tới chỉ là cát bụi. ....

Tại sao ông trời lại đối xử tàn nhẫn như vậy với cô. Cô còn rất trẻ, còn nhiều điều tốt đẹp đang chờ đón trong tương lai. ....

Chuông điện thoại vang lên, giai điệu quen thuộc này khiến Lãnh Phong bừng tỉnh, nhạc chuông đặc biệt chỉ cài đặt số duy nhất của một người- Lâm Ngao Tuyết. ....

Trong lòng dâng lên cảm giác kinh hi vô cùng, phải chăng cô còn sống. .... Anh có chút run rẩy khi bắt máy

“Ngao Tuyết..... là em đúng không. Em chưa chết.....”

“Thật xin lỗi làm hỏng hi vọng của cậu. ....” Vũ Duy nhàn nhạt lên tiếng “Điện thoại của cô ấy tôi cầm”

Nhận ra giọng điệu khiêu khích châm chọc của Vũ Duy, nếu nói anh không thất vọng thì là nói sai, nhưng anh không hiểu nổi, Vũ Duy y gọi cho anh vì chuyện gì? Lãnh Phong kể cả là trước kia hay hiện tại mất trí nhớ đều cảm thấy Vũ Duy rất đáng ngờ, không thể tin tưởng. Nhưng cho dù anh đã phòng ngừa bao nhiêu, nhưng nếu đối phương từ đầu đã có thiện ý không tốt, thì cho dù có tránh cũng sẽ có lúc sơ sót, và sơ sót đó lại chính trong ngày cưới của hai người.

“Anh muốn gì?”

Diệp Ngọc Chi rầu rĩ ngồi ở phòng khách, cô ta nhìn cây đàn đã đặt lại chỗ cũ, lòng không vui.

Nơi này vốn dĩ là ngôi nhà cô ta đã mơ ước từ khi còn bé. Nếu có thể ở đây, cô ta sẵn sàng trả bằng mọi giá, nhưng nơi này lại toàn hình ảnh người cô ta căm ghét. Đã có lúc cô ta tham vọng sẽ xóa sạch mọi thứ liên quan tới Lâm Ngao Tuyết nhưng đó có lẽ là việc làm quá sức.

Nhưng Ngao Tuyết chết rồi, không còn gì có thể làm ảnh hưởng tới cô và Lãnh Phong nữa, không có Ngao Tuyết thì người phụ nữ duy nhất có thể tiếp cận với Lãnh Phong là cô ta. Rồi sau một thời gian nữa, khi mọi thứ lắng xuống, Lãnh Phong sẽ quên Lâm Ngao Tuyết và trở về bên cạnh cô ta thôi.

Diệp Ngọc Chi cứ nghĩ vậy và hy vọng. Thế nhưng cuộc sống này rất công bằng, có những hi vọng chỉ khiến con người thất vọng, có những hi vọng chỉ giết chết những năm tháng tuổi trẻ, có những hi vọng chỉ có thể là hi vọng không bao giờ thành sự thật.

Cũng giống như tình yêu, một khi mọi thứ đã không còn nguyên vẹn nữa, thì có cố gắng như thế nào, nó cũng sẽ kết thúc, cho dù người ta cố gắng cũng không phải vì một tình yêu đẹp nữa, mà là luyến tiếc tình yêu đẹp ấy. ....

Diệp Ngọc Chi từng có quãng thời gian hạnh phúc bên cạnh Thiên Vũ nhưng anh chỉ là Thiên Vũ mất trí nhớ không có người thân, cũng chẳng có chút ràng buộc nào với ai cả, nhưng giờ đây anh có tất cả mọi thứ, tiền tài địa vị danh vọng, nhưng anh lại đã có một vị hôn thê. ....

Nếu cô ta không tham vọng, không ích kỉ thì có lẽ kết cục của cô ta đã tốt đẹp.

Lãnh Phong vội vàng từ trên lầu đi xuống, trở ra ngoài. Không biết Vũ Duy đã nói điều gì, nhưng trông anh có chút vội vã. Diệp Ngọc Chi cũng cảm nhận được sự vội vã đó nên lo lắng chạy theo, nhưng bước chân chẳng kịp, Lãnh Phong đã ngồi trên xe đi rồi.

Cô mau chóng bắt ta xi đuổi theo anh.

Chỉ đến khi nhìn thấy Lãnh Phong bước vào JulietBar, Ngọc Chi có chút giật mình thảng thốt không tin. Nơi này làm cô liên tưởng tới Vũ Duy, một kẻ rất đáng sợ. ....

Một kẻ điển trai như Lãnh Phong bước vào nơi này, quả nhiên được rất nhiều các quý cô để mắt. Vừa cao to đẹp trai, ăn mặc lại sang trọng lịch sự thu hút không ít những cái liếc mắt đưa tình.

Lãnh Phong khẽ chau mày, trước không khí ám muội nơi này, anh thật sự là không chịu nổi tiếng nhạc xập xình, vũ nữ đang thoát y với những tiếng reo hò nổi loạn của lũ đàn ông.

Lướt một vòng cũng thấy Vũ Duy, cũng chau mày lần thứ hai.

Bên trái ôm một cô, bên phải cũng một cô dựa vào vào ngực y, đang nũng nịu tiếp rượu cũng, đám con gái vây quanh y kẻ nào ăn mặc cũng hở hang gợi cảm

Một cơn giận căm tức bùng lên trong lòng anh, y là kẻ sắp lấy Ngao Tuyết, vậy mà khi cô mới mất không lâu, nắm mồ cũng chưa xanh cỏ, y đã có thể tại nơi này mua vui rồi. Nếu Ngao Tuyết thật sự lấy y, có lẽ sẽ phải chịu ảm ức cả đời.

Anh ngồi xuống đối diện Vũ Duy, lạnh nhạt

“Xem ra anh đúng là rất có nhã hứng”

Vũ Duy cười nhạt, nâng chén rượu, uống cạn một hơi. Lâm Ngao Tuyết không còn nữa, y sao có thể còn nhả hứng đây. Một việc cũng không thiết làm, Lâm Ngao Tuyết ra đi, mang theo phần trái tim y đi rồi.

Trước y không có trái tim, gặp Lâm Ngao Tuyết, cô đã cho anh trái tim, nhưng khi cô chết đi, cũng đã mang trái tim anh đi theo. Vũ Duy vẫn vậy, tiếp tục làm kẻ mất nhân tính. Y đã đau khổ rồi, nhưng y sẽ khiến Tiêu Lãnh Phong đau đớn hơn mình.

Vũ Duy không nói, y cúi xuống dùng môi hôn lên hõm áo trước ngực của một cô gái, ở đó ẩn nấp một hồi, dù có tiếng nhạc nhưng Lãnh Phong cũng nghe được tiếng cô gái kia rên rỉ vì dục vọng. ...

Anh chau mày tức giận

“Nếu anh gọi tôi đến chỉ để nhìn thấy việc này, nhìn cũng nhìn đủ rồi, đừng làm lãng phí thời gian của tôi.”

Vũ Duy bắt ngờ đẩy cô ta ra

“Cút hết”

Đám con gái thấy hấn biến đổi, cũng sợ hãi vô cùng, dường như mấy hôm nay tâm tình y không tốt, không rõ ai đã chọc tức y, khiến Vũ Duy hi vọng vô thường không ai dám chọc vào hấn, vì thế chỉ còn cách lánh đi chỗ khác.

Vũ Duy rót cho Lãnh Phong ly rượu, đây có lẽ là ly rượu đầu tiên hai người họ uống cùng nhau, trên thương trường và tình yêu họ là kẻ thù đối nghịch, mà ly rượu này vốn cũng chẳng mang theo chút thiện ý nào cả

Vũ Duy thì dừng dừng không vội vã nhưng Lãnh Phong thì khác, anh rất muốn biết Vũ Duy muốn nói điều gì

“Anh bảo có chuyện liên quan tới Ngao Tuyết muốn nói cho tôi, nói nhanh đi”

“Xem ra cậu rất vội vàng muốn biết”

“Vũ Duy tôi không có thời gian ngồi chơi trò vờn nhau với anh. Ngao Tuyết cô ấy là.....”

“Hình như cậu quên, giờ Ngao Tuyết là vợ sắp cưới của tôi” Vũ Duy y vẫn vậy, cười cợt nói.

Lãnh Phong tuy rằng tính cách giống hấn, đều là con của người đàn ông kia, nhưng có điểm chết người mắc phải, những chuyện liên quan tới Lâm Ngao Tuyết, cho dù có cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhưng nếu biết cách chọc sẽ làm lộ rõ sự mất bình tĩnh bất an của Lãnh Phong.

“Anh không xứng đáng với cô ấy” Lãnh Phong tức giận

“Vậy cậu nghĩ rằng mình xứng đáng sao?”

Lãnh Phong biết, anh không xứng đáng với Ngao Tuyết, anh đã phản bội cô, đã từng tàn nhẫn đối xử với cô, còn khiến cô bị thương cho dù cô đã làm sai nhưng anh cũng không nên làm như vậy.....

“Diệp Ngọc Chi bị bắt cóc là kế hoạch của tôi, Ngao Tuyết bị tôi ép buộc.” Vũ Duy rất坦然 kể lại việc tốt mình đã làm, với y không có chuyện gì là không dám làm cả, đối lại y nhìn thấy biểu hiện của Lãnh Phong, sự sùng sờ kia, mới là thứ y cần.

“Cô ấy diễn kịch khá đấy chứ, cuối cùng còn bị một viên đạn của cậu. Chắc hẳn lúc đó cô ấy cũng rất đau đớn đi. Bị chính người mình yêu muốn giết chết mình.....”

Vũ Duy vẫn nhàn nhạt kể, tưởng chừng như y đang nói tới một người nào khác không liên quan tới y, và y chỉ là người kể lại

Rắc....

Ly rượu trên tay Lãnh Phong bị bóp nát, những mảnh vỡ đâm vào lòng bàn tay anh rồi chảy máu.

Vũ Duy rất hài lòng khi thấy Lãnh Phong bị tổn thương như vậy, chứng kiến ngày đó Lãnh Phong đuổi theo ra sân bay muốn giữ Ngao Tuyết ở lại, anh biết Lãnh Phong đã yêu lại Ngao Tuyết rồi. .... Giờ Ngao Tuyết chết rồi, y lại tiếp tục tàn nhẫn vô tâm thôi. Nhất là với Lãnh Phong, hấn càng tổn thương bao nhiêu, y càng thấy thỏa mãn. Trong cuộc tình này, Ngao Tuyết đã ra đi, y đau khổ, nhưng y muốn kẻ kia phải đau khổ hơn mình

Vũ Duy cũng không nói nhiều nữa, hấn cạn ly rượu của mình rồi đứng lên lúc đi tới bên người Lãnh Phong, hấn bồi thêm câu cuối cùng

“Cậu biết không, trong chuyện nam nữ, không nghĩ Ngao Tuyết lại có thể quyến rũ như vậy, cho dù bị tôi ép buộc nhưng cô ấy thật tuyệt vời. Chắc cậu không thể biết được cảm giác có Lâm Ngao Tuyết ở dưới thân là thế nào đâu nhỉ”

Y tính cất bước rời đi, lúc này Lãnh Phong mới cất tiếng

“Vũ Duy”

Khi y quay lại, đã nhận lấy một cái đấm thật lực từ Lãnh Phong vào mặt, máu từ trong rỉ ra ngoài khóe miệng.

“Đồ tồi”

Vũ Duy lau vệt máu khẽ cười rồi cũng đáp trả lại Lãnh Phong một đòn.

Không ai nhường ai cuối cùng lao vào đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hối hận

Cảm giác của hối hận, nó khó chịu như thế nào nhỉ?

Giống như một nỗi uất ức, giữ trong lòng quá lâu, nó bùng phát rồi bị nghẹn ở cổ, nhổ ra không được mà nuốt xuống cũng chẳng xong.

Tâm can bị đè nén không chịu nổi mà thổ ra huyết.

Lãnh Phong ngồi thật yên lặng, để cho bác sĩ trị liệu vết thương của anh. Con đau do đánh nhau cũng không thể làm dịu nỗi đau đớn này trong lòng anh.

Có đôi khi một sự việc không thể chỉ nhìn vào bề ngoài của nó mà đánh giá được. Có những thứ nó diễn ra chân thật ngay trước mắt mình, nhưng đôi khi cũng chỉ là một vở kịch bị người ta dàn xếp từ trước.

Những lời Vũ Duy nói vẫn in đậm trong đầu anh từng câu, từng chữ một không quên được lời nói nào.

Anh đã sai ở đâu, sai từ lúc nào.

Nhìn lại nửa năm qua, kể từ khi mất trí nhớ, mọi thứ dường như càng lúc càng đi chệch quỹ đạo thông thường của nó. Lâm Ngao Tuyết xuất hiện, vừa xa lạ, vừa thân quen, có chút gần gũi nhưng tại sao bản thân anh lại không nhận ra.

Không thể phủ nhận một phần là do Diệp Ngọc Chi, khi anh đã tự cho rằng cô chính là người con gái mà mình cần, không chịu nghe không chịu tiếp nhận ai khác.

Chính sự cố chấp này đã khiến dẫn tới những sai lầm khác to lớn hơn.

Cứ nghĩ rằng mình làm đúng, nhưng khi sự thật phơi bày, lại là một lỗi lầm to lớn chết người.

Không phải anh cố ý muốn bán cô, nhưng thật sự lúc đó đạn đã nổ, cô đã bị thương, máu chảy ra trên cánh tay cô.

Nhắm mắt lại, vẫn là câu hỏi của Lâm Ngao Tuyết lúc đó, “Anh có hối hận không?”

Nếu thời gian thật sự có thể quay lại, anh sẽ không làm như vậy. Nếu thời gian quay trở lại anh sẽ đối xử tốt với cô.

Nếu thời gian quay lại, anh tình nguyện đánh đổi tất cả, cho dù thế nào cũng không làm điều gì tổn hại Lâm Ngao Tuyết.

Nhưng tất cả chỉ là nếu thôi, thời gian làm sao có thể quay lại được nữa đây.

Bàn tay Lãnh Phong khẽ siết lại, đau đớn lại đến, vết thương chưa kịp xử lý lại rỉ máu, dù cho vết đâm không sâu, nhưng cuối cùng miệng vết thương lại lớn.

Ngọc Chi nắm lấy bàn tay anh, cô bật khóc

“Lãnh Phong, em xin anh, đừng như vậy”

Lúc đó cho dù có phân vân Vũ Duy ở trong đó, nhưng cuối cùng cô ta cũng đi vào.

Nhìn cảnh lộn xộn trước mắt dường như không tin nổi hai người đàn ông trước mắt mình lại có lúc hành xử thiếu suy nghĩ như vậy.

Lãnh Phong vốn thâm trầm chẳng bao giờ cô nghĩ anh cũng sẽ đánh lộn, còn Vũ Duy, bề ngoài y mảnh mai như vậy, hào hoa phong nhã, không ngờ khi đánh nhau lại không sợ hãi gì như vậy.

Bàn ghế xung quanh bị họ xô đẩy, hỗn loạn. Mặt sàn là những mảnh vỡ thủy tinh của chai và ly.

Nhạc đã tắt từ bao giờ, xung quanh mọi người chỉ dám đứng nhìn, không một kẻ nào dám động vào. Vai vế của Vũ Duy thì họ đã biết, nhưng nhìn Lãnh Phong như vậy, cũng biết là kẻ có quyền thế. Chẳng ai đại diện đứng ra can thiệp, cứ thế Bar Juliet bị đập phá mà không ai dám kêu ca một câu nào.

Thật ra Lãnh Phong và Vũ Duy, hai kẻ này đều có chung một nỗi đau, họ đau lòng vì người con gái họ yêu không còn nữa, nỗi bức bối ấy đè ở trong lòng giống như một ngọn lửa âm ỉ cháy vậy khi gặp một mối lửa là sẵn sàng bùng cháy dữ dội.

Ngọn lửa một khi nó đã cháy lớn, cháy dữ dội, thì làm sao có thể dập tắt được đây.

Diệp Ngọc Chi chỉ biết đứng chết lặng ở đó không biết phải làm thế nào, hai người đàn ông kia, cô ta cảm nhận được họ đang phát tiết nỗi đau của mình.

Người duy nhất có thể ngăn cản họ, đáng tiếc lại không còn nữa.

Có đôi khi con người rất buồn cười, họ lại ghen tỵ với người đã chết.

Dù cho cô ấy đã chết, nhưng sức ảnh hưởng của cô với người khác vẫn còn rất lớn, hai người đàn ông ấy yêu cô như vậy, Diệp Ngọc Chi vừa ao ước, vừa khát khao, nhưng cũng ghen tỵ không thôi.

Có lẽ khi cả hai đã thấm mệt, sức lực không còn nữa, mới chịu thôi. Vũ Duy loạng choạng lùi lại vài bước, y lâu lắm rồi mới được đánh một trận đã đời như vậy, thống khoái như vậy. Có lẽ sự khó chịu trong lòng đã bớt đi phần nào. Y rút ví, để lại một tấm thẻ rồi rời đi.

Lâm Ngạo Tuyết, có lẽ y phải đi rồi. Nơi này, sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Diệp Ngọc Chi đỡ lấy Lãnh Phong, cố gắng dùng sức dìu anh ra khỏi đây rồi chở tới bệnh viện.

Nhớ lại lúc đó, Diệp Ngọc Chi vẫn không sao ngăn được cảm giác đau lòng và ghen tị ấy.

Lãnh Phong khẽ mỉm cười

“Anh làm sao?”

Ngọc Chi hốt hoảng

“Anh nhìn anh như vậy, còn nói làm sao ư, nếu mọi người trông thấy thì sẽ thành đề tài cho báo chí đó. Sao anh có thể đánh lộn ra vậy được?”

“Ngọc Chi .... anh đau ....”

Lãnh Phong đâm liên tiếp vào ngực mình, sao cú đánh của tên Vũ Duy ấy không mạnh thêm nữa, sao không đánh anh tới suy nghĩ tê liệt đi.

Lâm Ngạo Tuyết, rốt cuộc là tại sao?

“Anh đau ở đây” Lãnh Phong chỉ vào ngực mình, nỗi đau tê tái này, anh không thể lí giải nổi, cũng không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả, chỉ biết là đau, rất đau, đau muốn khóc mà sao nước mắt lại không chảy ra

“Cô ấy có lẽ rất đau ....”

“Ngạo Tuyết, lúc anh bắn cô ấy, cô ấy có lẽ rất đau, đau như anh đau lúc này”

“Ngọc Chi em nói coi, anh đã làm những gì?”

Nước mắt của Diệp Ngọc Chi lại chảy, ra vậy, anh đau nhưng lại vì người con gái khác.

“Lãnh Phong, còn em ... Anh còn em mà .... Ngạo Tuyết sẽ tha thứ cho anh. Anh làm thế là vì em mà ....”

“Nếu ai đó đáng chết ở đây thì đó là em ....”

Không phải giả tạo, cô ta nói thật, là sự thật mà chính bản thân mình mới biết.

Cô ta đã sắp đặt, đã làm những việc lén lút nào sau lưng Lãnh Phong để chia rẽ hai người họ. Lãnh Phong đau lòng như vậy, tâm can cô ta cũng đau đớn theo. Cô ta yêu Lãnh Phong là thật, anh là Thiên Vũ của cô, chỉ là của cô thôi, cô không buông được, mà cũng không thể để cho người khác.

Căn phòng ấy, chỉ vang lên những tiếng thờ dài, với tiếng khóc than.

Sáng sớm, khi bình minh lên, Lãnh Phong cũng bừng tỉnh. Đêm qua anh cũng đã mơ, một giấc mơ vẫn như ngày đó, một người con gái không thể nhìn rõ mặt.

Là đau lòng, tiếc nuối, mất mát ....

Là tiếc, là hận, là khát khao...

Bàn tay được băng bó chứng tỏ những việc xảy ra đêm qua không là mơ.

Cho dù không muốn nghĩ tới, cũng không thể dừng việc nghĩ lại được.

Phải chăng, đây chính là sự trừng phạt vì anh đã làm tổn thương cô, vì anh đã không tin cô, đối xử không tốt với cô.

Anh dần vật, anh ăn năn, anh cứ sống trong cảm giác luyến tiếc, đau đớn.

Cốc cốc cốc

Chị Trần từ bên ngoài, nói vọng vào

“Cậu chủ là tôi, tôi vào nhé”

Nói xong cô đẩy cửa đi vào, không đợi Lãnh Phong kịp lên tiếng, cô mang theo chút đồ ăn cho anh, từ qua tới giờ, anh chưa ăn một chút gì cả.

Sự kiệt sức của Lãnh Phong khiến người chăm bẵm anh từ bé tới giờ vô cùng đau lòng, dù bà cũng rất tiếc trước cái chết của Ngao Tuyết, nhưng bà lại càng không muốn có thêm một người nữa phải ra đi. Chỉ có thể trách duyên phận của hai người không tốt, để hai người âm dương cách trở như vậy.

“Cậu ăn chút gì lót dạ đi”

Lãnh Phong khẽ gật đầu, dù sao anh vẫn đủ tỉnh táo để có thể không làm người khác lo lắng cho mình

Bà Trần đặt khay thức ăn ở đó, rồi rút từ người một chiếc đĩa, đưa cho Lãnh Phong

“Lúc dọn phòng cô Ngao Tuyết, tôi tìm được cái này, chắc là của cô ấy.”

Lãnh Phong hơi ngạc nhiên, anh cầm lấy cái đĩa từ tay chị Trần, lòng không giấu nổi sự tò mò và thắc mắc.

Anh nhớ lúc đó, khi nhận được chiếc đĩa này ai đó gửi cho, cô đã không giấu được niềm vui là sự kinh hỉ, nụ cười trên môi cô rạng rỡ, chân thành và trong sáng. Dường như một vật bé nhỏ này thôi nhưng lại mang cho cô niềm hạnh phúc vô cùng lớn.

Điều gì làm cô trông hạnh phúc như vậy? Anh thật sự muốn biết, muốn tìm hiểu.

Dù bây giờ, tìm hiểu là quá muộn, nhưng bản thân không ngăn được sự thôi thúc của trái tim, muốn hiểu về cô, biết nhiều điều về cô.

Cô đã lại khiến anh rung động, nhưng nếu trước kia, anh chịu mở lòng mình, chịu ở bên cô, nhìn cô quan sát cô, tìm hiểu cô thì có lẽ kết cục của chuyện này đã khác đi rất nhiều lần.

Tất cả lại do anh đã quá ương bướng và cố chấp.

Trước đây, Lãnh Phong là người khá bận rộn, ít có thời gian dành cho Ngao Tuyết. Cô hiểu được gánh nặng trên vai anh, vì thế rất ủng hộ anh, không có chuyện giận dỗi kiểu trẻ con. Tình cảm của anh và cô, có thể nói là êm đềm bình yên như dòng nước.

Có người sẽ cho rằng tình yêu như vậy là nhàm chán thiếu lãng mạn. Nhưng có những người khi ở bên nhau, họ không cần như ngọn lửa bùng cháy dữ dội vì lửa tình, họ chọn cách âm thầm ở bên, ngày ngày ở bên, trong lòng luôn nghĩ tới đối phương, vì đối phương mà hi sinh hết thảy. Bình lặng mà thấm thấu vào tận tim gan, cho dù có muốn quên muốn thay lòng đổi dạ cũng không thể.

Đám cưới, chính là một điều thiêng liêng, gắn kết hai con người, hai tâm hồn trái tim lại thành một.

Và đám cưới chính là kết quả của một tình yêu viên mãn của hai người.

Lâm Ngao Tuyết đã đẹp, khi khoác lên mình chiếc váy trắng tinh, thì thần thái càng trở nên quyến rũ, cuốn hút người khác.

Cô đứng giữa khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, nở một nụ cười của hạnh phúc.

Nụ cười thanh thuần, không nhiễm tạp chất, giống như những tia nắng rực rỡ trong ngày xuân vậy.

Đó là ngày cưới của Lãnh Phong và Ngao Tuyết.

5 năm trước, đó được coi là đám cưới của đình đám nhất, rất đông khách khứa tham dự.

Một đám cưới ngoài trời, hòa mình vào thiên nhiên.

Cô dâu tựa như một thiên thần vậy

Kì thật, Lành Phong lúc đó đã bối rối, dù anh dự định được ngày này nhất định sẽ đến, nhưng khi nó gần kề trước mặt mình rồi, lại có chút thấp thỏm không yên.

Lâm Ngao Tuyết- Người con gái anh yêu cùng anh kết hôn. Chuyện này đương nhiên trong lòng anh vui nhất, hoan hỉ nhất.

Nhìn nụ cười rạng rỡ ấy, anh thầm hứa nhất định sẽ bảo vệ cô, chỉ mong cô có thể mãi mãi cười trong hạnh phúc.

“Lành Phong, sao anh lại ở đây” Ngao Tuyết kinh ngạc nhìn chú rể, bộ vest trắng này hợp với anh quá, mắt thâm mĩ của cô cũng khá đầy chữ.

“Qua coi vệt con xấu xí hóa thiên nga”

Cái miệng nhỏ nhắn chu lên, toàn vậy, lúc cô đang hứng thú nhất thì anh lại cắt một cái, suốt ngày chọc cô

“Cô dâu chú rể không được gặp nhau trước ngày cưới không sẽ xui xẻo đó”

Anh hôn nhẹ lên trán cô, không dấu nổi sự tình của mình

“Hôm nay là ngày cưới, không xui xẻo được đâu”

Cô nhìn anh, ánh mắt tràn đầy yêu thương.

“Ngày hai người kia, đang ở trước ống kính máy quay nhé, đừng làm cái trò tình cảm thân mật....”

Thu Phong mặt đen hắc tuyến la làng, cô còn chưa hưởng thụ hết tháng ngày tự do cùng Ngao Tuyết thì đã bị cái tay cáo già nào đó cướp đi mất rồi, lòng không nở nhưng vì hạnh phúc của bạn mà lấy làm niềm vui của mình.

Lúc này một người bên tổ chức lễ cưới đi vào, có chút hốt hoảng

“Nhấn cưới có chút vấn đề”

“Có chuyện gì vậy” Lành Phong là người bình tĩnh nhất, anh hỏi

“Người chúng tôi nhờ đi lấy nhẫn cưới trên đường đi gặp tai nạn. Thời gian không còn sớm mà vẫn chưa tìm được ai đi lấy dùm”

Lành Phong khẽ nhìn đồng hồ, nếu một mình anh đi chắc sẽ kịp được thời gian

“Đề tôi đi lấy”

Anh âu yếm nhìn Ngao Tuyết, thật ra việc lấy nhẫn nên tự tay anh đi lấy, vì cô anh cũng nên bỏ ra chút công sức.

“Chờ anh quay lại”

Cô mỉm cười gật đầu mà chẳng hay biết, Lành Phong không về kịp trong ngày cưới của hai người.

Có lẽ là vì quá hạnh phúc, nên Lành Phong đã mất cảnh giác, nếu anh chú ý hơn, thì sẽ thấy sự vô lý lấp lửng từ người báo tin. Nếu anh lúc đó anh không mất cảnh giác, không tự mình lái xe đi lấy thì có lẽ cũng sẽ không có sự việc ngày hôm ấy xảy ra

Khi anh trở lại với Ngao Tuyết, thì lại quên mất cô, bên cạnh anh lúc này lại có thêm một cô gái nữa.

Đoạn phim đã hết từ lâu, nhưng bên bàn làm việc vẫn còn người thần thờ ngồi đó. Dường như Lành Phong đã có thể thấy rõ ràng người con gái vẫn đứng chờ anh trong giấc mơ hàng ngày là ai.

Bởi vì cô gái đó vận chiếc váy cưới giống hệt của Ngao Tuyết trong đoạn phim này

Đau

Đầu của anh lúc này lại đau, giống như có hàng trăm cái búa giáng xuống vậy.

Lành Phong ôm lấy đầu. ... Con đau nhức khủng khiếp này kéo tới, anh cố gắng xoa bóp nhẹ nhàng nhưng cơn đau này chẳng thuyên giảm, mà còn có chiều hướng gia tăng.

Có thể cảm nhận được từng mạch máu trong đầu rung lên bần bật, cứ mỗi lần rung, là lại đau, giống như có ai đó đang mổ đầu ra vậy.

Anh cố gắng lần mò lọ thuốc trong túi, bàn tay run run đổ những viên thuốc ra. Một cơn đau kinh hoàng kéo tới, khiến anh ôm chặt lấy đầu mình. Cảm giác đau đớn đến đáng sợ. Thật sự lúc đó Lành Phong chỉ muốn cầm cái gì đó đập vào đầu cho giảm bớt sự đau đớn của mình

Thế rồi Lành Phong cũng bất tỉnh

Không có ai có thể lường được, sau cái chết của Ngao Tuyết, trí nhớ lại trở lại với Lãnh Phong.

Cũng chẳng ai ngờ, con đau như muốn giết người ấy, lại có thể khiến anh nhớ lại mọi chuyện.

Có lẽ Lãnh Phong đã mơ, một giấc mơ thật dài từ bé tới lúc anh gặp sự cố, để rồi lúc tỉnh lại, mở mắt ra là một khoảng đen u ám tăm tối.

“Lâm Ngao Tuyết”

Trong vô thức vẫn luôn là gọi tên cô, gọi cô bằng sự tha thiết, chân thành nhưng cũng tràn đầy tuyệt vọng tiếc nuối.

Một giấc mơ khiến anh bừng tỉnh, bàn tay vô thức đưa ra phía trước, Lãnh Phong biết chỉ có trong giấc mơ của mình, anh mới có cô.

Lâm Ngao Tuyết xinh đẹp đứng đó mỉm cười với anh, cô đưa tay ra, đợi chờ anh tới, nhưng vĩnh viễn anh không có cách nào tới gần cô được. Cứ tiến một bước, cô lại lùi một bước xa xăm. Khoảng cách của hai người vĩnh viễn không thể dùng bước chân mà đếm được.

Xa nhau thật rồi, vĩnh viễn và mãi mãi.

Lãnh Phong sợ.

Hai mươi mấy năm trong đời anh chưa thấy sợ hãi như vậy bao giờ, anh sợ hiện tại tàn khốc này, sợ với ý nghĩ Lâm Ngao Tuyết đã chết, anh không bao giờ có thể trông thấy cô được nữa.

Khi chưa nhớ lại, cảm giác đó là tiếc nuối, hối hận, thì giờ trí nhớ trở về, đó là sự tuyệt vọng, sự đổ vỡ tan nát của bản thân.

Là nỗi đau khi anh đã nói mà không thể thực hiện, anh đã từng nói sẽ không quên cô, cho dù có mất trí nhớ cũng sẽ nhận ra cô, và cho dù chuyện gì xảy ra cô cũng chính là người phụ nữ mà anh yêu nhất.

Những gì anh nói với cô, anh không thể giữ được lời, cũng không còn có cơ hội mà thực hiện lời nói đó nữa.

Thật mỉa mai làm sao, đau đớn làm sao. Lãnh Phong thậm chí nghi ngờ khả năng của chính bản thân anh. Lúc đó anh đã mất niềm tin vào mình, vào tất cả mọi điều.

Đến cả lời hứa nhỏ với người con gái mà anh yêu, anh cũng không thể làm nổi, thì những việc khác liệu anh có thể làm được không?

Một người đàn ông khi đã đánh mất sự kiêu hãnh của mình, sự tự tin của bản thân đó cũng là lúc người ấy sụp đổ.

Căn phòng trước đây gọn gàng sạch sẽ, bỗng dung trở nên bừa bãi, chằng đệm lung tung không người dọn dẹp.

Trên sàn ngổn ngang những chai rượu trống không.

Không ai nghĩ, không một ai có thể nghĩ được, Tiêu Lãnh Phong lại có lúc thảm hại như vậy, chỉ biết đắm chìm trong men say của rượu.

Sự bê tha này, cho dù có can ngăn cũng chẳng ai khuyên bảo được, vì anh không còn là cậu chủ bị mất trí nữa. Khi trí nhớ được khôi phục, mọi người đã nghĩ anh sẽ chuyên tâm vào công việc, quay trở lại nếp sinh hoạt thường ngày. Cuối cùng Lãnh Phong lại chọn rượu làm bạn.

Anh muốn say, không muốn tỉnh, không muốn đối mặt với hết thảy mọi thứ. Anh không muốn, cũng không đủ sức lực bắt đầu lại nữa.

Anh yêu Lâm Ngao Tuyết hơn hết thảy mọi thứ, kể từ lần đầu tiên trông thấy cô, chưa bao giờ tình cảm ấy nhạt nhòa. Thời gian qua đi tình cảm ấy không hề giảm đi mà càng trở nên sâu sắc, nó giống như một phần máu thịt của anh.

Anh không dám nghĩ lại những gì anh đã đối xử với cô nên lựa chọn cách say, tự hủy hoại bản thân.

Thu Phong năm đó nếu không được tận mắt chứng kiến, cô sẽ không tin có lúc Lãnh Phong lại lụy tình như vậy.

Không ăn uống, lúc nào cũng chỉ biết có rượu, không điều gì có thể giúp anh thoát ra.

Lâm Hà, có lẽ cũng sẽ giấu cái bị mật về sự tồn tại Ngao Tuyết, nhưng chứng kiến Lãnh Phong đau khổ như vậy, anh thật sự không nhẫn tâm.

Tuy rằng đã từng tức giận anh đối xử với Ngao Tuyết không tốt, nhưng lỗi lầm này đâu hẳn là do Lãnh Phong cố ý. Chỉ là anh không nhớ ra.

Đến khi có thể nhớ lại, cũng đã muộn màng.

Cạch...

Cửa phòng bị người ta đá văng ra.

Lâm Hà cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh nữa, tất cả mọi người đều không muốn chứng kiến Lãnh Phong tự hủy hoại bản thân, hủy hoại tiền đồ

tương lai của bản thân.

Mùi rượu nồng nặc bốc ra, chai lọ thì lung tung ngổn ngang khắp nơi. Lãnh Phong ở tư thế nửa nằm nửa dựa vào sa long nằm trên mặt đất.

Có mấy ngày không gặp, chẳng ai có thể nhận ra Lãnh Phong nữa, gương mặt tiều tụy đi vài phần, râu ria xuất hiện càng khiến anh thêm già đi vài tuổi. Ánh mắt trống rỗng vô hồn, thêm quần áo thì xộc xệch càng khiến người ta cảm giác thương tiếc, không đành lòng.

“Đi ra ngoài”

Lãnh Phong quát lên, cái giọng nửa tỉnh nửa say, anh cũng chẳng buồn nhìn ai đứng ở đó nữa.

Lâm Hà vốn là người điềm đạm, kĩ tính, anh cũng là người rất hiểu tâm trạng lúc này của Lãnh Phong.

Anh đóng cửa rồi nói

“Cậu buồn, tôi cũng buồn, tôi cùng uống với cậu. Còn rất nhiều rượu ở đây”

Anh lấy chai rượu, tiến tới ngồi xuống cùng Lãnh Phong.

Có thể thấy rất rõ bức hình chụp Ngao Tuyết được kẻ nào đó đang cầm trên tay.

Buông một tiếng thở dài.

“Cậu....”

“Nếu cậu tới khuyên tôi, thì tốt nhất là rời khỏi đây đi” Lãnh Phong nhàn nhạt nói.

Anh không say, rượu chỉ khiến người ta, những kẻ đang đau khổ càng thêm tỉnh táo mà thôi. Càng uống càng tỉnh, càng uống lại càng nhớ, rồi lại uống tiếp và rồi lại giả thành một kẻ say hồ đồ.

Lãnh Phong tỉnh, tỉnh trong cơn say của mình.

“Cậu nhất định phải như vậy sao?” Anh bất đắc dĩ nhìn Lãnh Phong rồi hỏi.

Anh đặt tay che lên đôi mắt mình, ngăn thứ ánh sáng mờ hồ chiếu vào mặt mình. Thật nhẹ thôi, một dòng nước mắt chảy xuống.

Giọt lệ ấy, đủ khiến cho người ta rung động

“Cô ấy thật sự đã không còn nữa rồi”

Lâm Hà tu một hơi thật dài

Giọng anh khá bình tĩnh

“Có thể Ngao Tuyết còn sống”

Im lặng

“Cậu đùa tôi phải không?” Cuối cùng Lãnh Phong vẫn lên tiếng. Lâm Hà anh quen bao nhiêu năm, không phải kẻ hay giỡn. Hoặc là lúc đó, sâu thẳm trong thâm tâm, Lãnh Phong cũng mong muốn điều này.

Anh không muốn thừa nhận cái chết của Ngao Tuyết.

“Tôi nhận được email lạ, một người nói mình là Ngao Tuyết, cô ấy nói cô không lên chuyến bay đó nên thoát chết.”

Lần này Lãnh Phong đã quay sang nhìn Lâm Hà. .... Anh nghi ngại, nửa tin nửa ngờ, trong ánh mắt Lâm Hà không có sự bối rối nào, chắc không phải lừa anh

“Vậy... vậy cô ấy đâu?”

Thở dài, Lâm Hà lắc đầu

“Nó nói, quá sốc trước cái chết của mẹ. Không muốn ở lại đây nữa nên đã đi tới một nơi thật xa. Khi nào có thể bình tĩnh được, sẽ quay lại....”

Nhìn thái độ của Lãnh Phong, anh cũng chỉ biết buông tay, đây là việc duy nhất anh có thể làm, hi vọng cậu bạn này sẽ không cố chấp nữa. Đừng chấp nhất với quá khứ nữa, sẽ chỉ khiến bản thân thêm dày vò đau khổ mà thôi.

“Tôi cũng đã điều tra, phía sân bay cũng xác nhận, trước khi máy bay cất cánh có một cô gái đã rời khỏi máy bay, nhưng lại không thể xác nhận được

đanh tính của hành khách đó”

“Ý cậu là.....”

“Lãnh Phong, cậu nghĩ rằng cậu như vậy, có thể chuộc lại những gì gây ra cho Ngao Tuyết sao? Cậu cho rằng cậu như vậy, nếu Ngao Tuyết biết, con bé sẽ vui sao? Hy vọng cậu sẽ nghĩ thoáng một chút. Coi như là vì Ngao Tuyết mà sống thật tốt. Nếu nó còn sống, một ngày nó đó quay lại, trông thấy cậu như vậy, tôi thật không biết Ngao Tuyết sẽ nghĩ gì nữa.”

Lâm Hà rời đi, trả lại cho căn phòng sự tĩnh mịch tới đáng sợ. Đèn cũng không bật, tất cả chỉ là một màu đen tăm tối.

Lãnh Phong vẫn uống, uống và uống. Nhưng dường như cảm giác đã khác những lần trước đây. Anh không biết Lâm Hà nói thật hay chỉ là lời nói dối cho anh tia hi vọng.

Nhưng có lẽ Lãnh Phong thà lựa chọn tin tưởng lời nói đó, cho anh một tia hy vọng mong manh.

“Lãnh Phong, Lãnh Phong.....”

Lâm Ngao Tuyết mỉm cười dịu dàng với anh, bàn tay cô vuốt ve gương mặt tiều tụy kia

“Lãnh Phong anh thật xấu”

“Là em sao?”

Cô gạt đầu âu yếm nhìn, ánh mắt vẫn triu mến như vậy

“Lãnh Phong, mặt anh đầy râu này, trông xấu quá”

Khi cô định rời tay khỏi mặt anh, bàn tay Lãnh Phong chợt nắm chặt lấy tay cô. Lần này thì anh nắm được rồi, cô không còn biến mất nữa, vẫn ngồi bên cạnh cười thật tươi với anh, nụ cười trong sáng và rực rỡ.

“Ngao Tuyết.....”

Lãnh Phong siết chặt cô vào lòng, đã bao lâu rồi không được như thế này, bao lâu rồi không còn cảm nhận được hương vị của cô, bao lâu rồi không có cô ở bên.

Những tháng ngày đó sao mà dài bất tận như vậy.....

“Lãnh Phong, anh phải sống thật tốt, em mới có thể yên tâm....”

“Chỉ cần có em, anh nhất định sẽ sống tốt”

Cô nhẹ nhàng vòng tay ôm anh

“Lãnh Phong, phải sống thật tốt, coi như là vì em, anh hãy sống thật tốt.... Có như vậy, em mới có thể sống tốt được”

“Ngao Tuyết....”

“Hứa với em đi....”

“Em....”

“Anh hứa với em đi Phong” Cô tiếp tục nài nỉ “Lời hứa này anh sẽ làm được đúng không? Sẽ không thất hứa nữa”

“Anh hứa....”

Đêm nay, Lãnh Phong đã có một giấc mơ, thật bình yên mà hạnh phúc. Cho dù chỉ là một giấc mơ, nhưng nó đã giúp Lãnh Phong có thể bắt đầu lại.

Sau đó Ngao Tuyết không còn xuất hiện nữa, thời gian qua đi, khi tỉnh táo trở lại tuy rằng không dám tin tưởng, nhưng anh cũng không dám cho rằng Ngao Tuyết còn sống, anh vẫn nghĩ, Lâm Hà là vì muốn tốt cho anh, cho anh hi vọng nên đã nói như vậy.

Nhưng Lãnh Phong đã nghĩ thông suốt, anh đang sống, vẫn sống, anh sống là vì Ngao Tuyết, vì lời đã hứa với cô. Dù cuộc sống của anh không có cô, nhưng anh vẫn vững vàng mà sống. Chỉ cần cô luôn tồn tại trong tim của anh vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Vô đề

Có những chuyện, giả như không biết hết sự thật, thì có lẽ sẽ hạnh phúc hơn khi đã biết chuyện.

Giống Lâm Phong năm xưa, nếu trí nhớ không quay trở lại, có thể anh sẽ dần dần quên đi tình cảm mới nảy sinh cùng Ngao Tuyết, cũng có thể giờ đã tìm được một hạnh phúc khác. Nhưng khi trí nhớ quay lại, anh yêu Ngao Tuyết ra sao, yêu cô nhiều như thế nào, anh không nói nhưng trong lòng anh hiểu.

Tiêu Lãnh Phong sẽ không thể quên đi Lâm Ngao Tuyết, càng vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính bản thân mình. Vì thế, từ lúc quyết định sẽ đối mặt với sự thật Lâm Ngao Tuyết không còn bên cạnh mình nữa, anh chỉ biết tới công việc, lao đầu vào làm việc như một kẻ điên để quên đi tháng ngày trôi qua.

Cảm giác thời gian trôi đi thật lâu, thật lâu rồi. .... Những kí ức hạnh phúc đọng lại dường như đã qua thật lâu rồi.

Kì tích có bao giờ sẽ xuất hiện không, Lâm Ngao Tuyết cũng từng hỏi anh như vậy, cô luôn lạc quan, và câu trả lời sẽ là có.

Ngao Tuyết cho rằng, con người ta, chỉ cần có hi vọng, có quyết tâm, có ước mơ thì sẽ có một kì tích xuất hiện.

Lâm Phong cảm chiếc nhẫn, thật sự đã không biết bao lần, lúc rảnh rỗi hay nhớ cô, anh đã lòi nó ra ngắm nhìn.

5 năm trước không có cơ hội để trực tiếp đeo vào tay cô, có lẽ bây giờ đã tới lúc rồi.

Anh đã tin vào kì tích, kì tích của anh chính là cô.

Thu Phong có chút cẩn thận quan sát, nửa e dè, nửa lo lắng, chăm chú theo dõi biểu hiện của Ngao Tuyết lúc này. Cô lo sợ sẽ làm tổn thương Ngao Tuyết.

Ngao Tuyết rất yêu thương Lâm Phong, trước đây mọi chuyện liên quan tới anh cũng khiến cô gái nhỏ lo lắng. Hơn nữa cô rất thiện lương, tính tình tốt bụng hay thương người, chỉ sợ nếu biết được, Lâm Phong vì cô là thương tổn chính bản thân mình như vậy, lòng Ngao Tuyết sẽ không yên.

Nhưng Ngao Tuyết vẫn một vẻ ung dung bình tĩnh tự tại. Cô lặng lẽ nguẩy nguẩy ly ca phê, và ngắm nhìn thiên nhiên xung quanh mình. Đôi mắt cô pha chút trầm tư, nghĩ ngợi. ....

“Ngao Tuyết cậu không sao chứ?”

“Mình không sao, yên tâm”

Thu Phong khẽ lắc đầu nhẹ

“Ngao Tuyết cậu thật sự thay đổi rất nhiều”

“Thu Phong, con người mà, ai chẳng phải thay đổi. Mình đã trưởng thành hơn, không thể như trước đây vô tư đa cảm được nữa. .... Không phải chuyện gì cũng có thể chỉ nhìn mặt là đoán ra tâm tư được nữa”

“Nói vậy. ....” Thu Phong nghi hoặc nhìn Ngao Tuyết, dù không biết 5 năm qua bạn thân mình sống ra sao, những cũng có đoán được sự vất vả của cô khi phải nuôi hai đứa con.

Ngày xưa Lâm Ngao Tuyết ngây thơ đơn giản, cô vui vẻ, hay buồn bã tức giận, tất cả đều thể hiện trên nét mặt, vui thì cười, buồn thì khóc chộc người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, muốn bao bọc cô, để cô luôn luôn được vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng có lẽ phải trải qua khoảng thời gian không vui, vất vả, giờ Lâm Ngao Tuyết trở nên âm trầm hơn, chững chạc và ổn định hơn. Đôi mắt lúc nào cũng tĩnh tại, dường như không một việc nào có thể ảnh hưởng xấu tới cô gái này.

“Ngao Tuyết, mình nghe nói Vũ Duy đã về nước”

Nâng chén ca phê nhấp một ngụm nhỏ, hương thơm nồng nàn, hít một hơi thật sáng khoái. ... Cô từ tốn nói

“Ừ mình đã gặp qua”

“Hắn về là tìm cậu sao? Hai người chuyện lúc đó. ....”

“Thu Phong, mình sẽ không gặp lại con người đó nữa đâu, yên tâm đi. Mình sẽ được hạnh phúc”

“Ngao Tuyết, dù thế nào, cũng vì bản thân mình. ....”

“Minh biết rồi”

Thu Phong khẽ thở dài, cô là người ngoài cuộc, vốn cuộc tình tay ba thường rất khó phân trắng đen, đúng sai. Chỉ mong cuộc tình này, sẽ có một cái kết viên mãn cho tất cả. Với đứa trẻ mồ côi như Thu Phong, từ lâu cô đã coi Ngao Tuyết như một cô em gái bé bỏng để bảo vệ, cô thật sự mong muốn hạnh phúc có thể tới với Ngao Tuyết.

“Thu Phong cậu coi nơi này được không?” Bỗng nhiên Ngao Tuyết nhìn khung cảnh thiên nhiên xung quanh quán cà phê rồi hỏi.

“Nơi này rất đẹp, rất yên tĩnh an bình, thư giãn vô cùng tốt”

Thu Phong gật đầu tán thưởng.

“Chủ quán sắp đi định cư nước ngoài, đang muốn nhượng lại. Minh thấy nơi này rất tốt cho mình”

“Sao tính kinh doanh”

Cô khẽ mỉm cười

“Không hẳn, mình muốn kiếm một công việc an nhàn một chút, có thể có nhiều thời gian cho tụi trẻ. Mấy năm nay vất vả kiếm tiền, giờ an nhàn được rồi”

Quả thật, 5 năm qua, Lâm Ngao Tuyết vất vả không ít, cuộc sống tại nơi không có người thân thích, không bạn bè, chuyện gì cũng do chính mình tự lo liệu, nếu không gồng mình lên, chỉ sợ cô và hai đứa nhỏ mấy năm nay không thể vui vẻ như vậy.

Dù vấn đề tiền bạc không hẳn quá khó khăn nhưng nếu chỉ biết tiêu xài thì sẽ cạn kiệt thôi. Hơn nữa thâm tâm Ngao Tuyết luôn muốn dành những gì tốt nhất cho hai nhóc Bảo Bảo và Bảo Bối, vì vậy cô luôn cố gắng nỗ lực, làm việc hết mình quên ngày tháng. Vừa đi làm, vừa nuôi con, có thể Ngao Tuyết đã quá cầu toàn khi muốn hoàn thành vai trò của một bà mẹ tốt.

Khi con người đã quá bận rộn lo lắng cuộc sống, bỗng nhiên một điểm tựa vững chắc xuất hiện, cảm giác mỗi một lúc đó mới rõ ràng. Cô thật sự đã vô cùng mệt mỏi, muốn được nghỉ ngơi, có thêm thật nhiều thời gian hạnh phúc cho hai đứa con.

Những lời mà Thu Phong kể, không phải Ngao Tuyết không bị ảnh hưởng, dù sao cô cũng biết đau lòng thương xót khi có người vì mình mà tự hủy hoại bản thân, đặc biệt kẻ đó lại là người cô yêu thương.

Chỉ có điều, nó đã qua rồi, tất cả chỉ là quá khứ, không nên bói móc lại. Quá khứ chỉ là điểm tựa cho hiện tại và tương lai tốt đẹp.

Lâm Ngao Tuyết thật sự mong muốn như vậy

Nếu hỏi rằng cô có từng oán hận không? Oán hận Lãnh Phong bạc tình bạc nghĩa, oán hận Vũ Duy tàn ác nhẫn tâm ép buộc cô.

Có lúc cô cũng oán, cũng hận tất cả, nhưng cuộc sống này quá bộn bề, từ lúc rời xa Lãnh Phong, chung sống cùng Vũ Duy, vì hai đứa nhỏ, cô đã phải gồng mình lên. Rồi khi sang nước Mỹ, lo lắng cho tương lai của 3 mẹ con, thời gian đi làm rồi chăm sóc cho hai đứa trẻ đã tốn hết thời gian của Ngao Tuyết rồi, có lúc rảnh cô để có thể nghỉ ngơi tới oán hận.

Hơn nữa, nếu nói oán hận cô biết oán hận thế nào? Lãnh Phong mất trí nhớ, không phải là do anh cố ý, anh không nhận ra cô... Hơn nữa, anh là bị người ta tính kế. Cô thật sự không biết nên trách anh như thế nào nữa...

Còn Vũ Duy, con người của y, cô không hiểu, thậm chí không muốn tìm hiểu hay nhắc tới, y là nỗi đau của cô kẻ đã phá hủy tất cả những gì quan trọng nhất của cô. Cũng suýt nữa khiến cô mất đi hai đứa nhỏ. Có lúc cô nghĩ rằng mình oán hận y nếu nói rằng cô không có chút vui vẻ nào thì là nói dối, nhưng phần lớn là niềm đau và lo lắng cho tương lai của cô và hai nhóc.

Thật bình tâm mà ngẫm nghĩ lại, cô đã lựa chọn Lãnh Phong, lựa chọn điểm tựa vững chắc, người mà có thể bao dung mọi lỗi lầm của cô.

Lang thang trên đường, Lâm Ngao Tuyết cứ thế đi, cô đi mãi đi mãi vô định, chỉ là có những lúc cần yên tĩnh, cần thanh thản, cần được suy nghĩ...

Không phải những lời nói của Thu Phong không ảnh hưởng tới cô, chỉ có điều cô đã trưởng thành hơn, bình tĩnh hơn trong mọi việc. Ít nhiều cô cũng không còn dễ dàng biểu lộ cảm xúc của mình cho người ta nắm bắt nữa. Cô không còn là Lâm Ngao Tuyết của 5 năm trước đây đơn giản thuần khiết nữa. Trải qua những nỗi đau, những vấp ngã cô bây giờ có lẽ đã kiên cường mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đi mãi, rồi khi dừng chân, cô không ngờ mình đã dừng trước L

Đã bao lâu rồi Ngao Tuyết không tới đây, nơi này vẫn thế, sang trọng lộng lẫy. Tòa nhà cao sừng sững đứng đó, dường như thời gian không hề làm nó thay đổi.

Nhìn đồng hồ sắp tới giờ ăn trưa, cô thật sự muốn nhìn thấy Lãnh Phong. Người đàn ông ngốc nghếch nào, cô cho rằng anh tài giỏi, anh sẽ không tầm thường như những người khác, sẽ không si tình tới như vậy.

Nhưng cuối cùng, anh cũng là con người, cũng có những điểm yếu, giới hạn của mình. Cô biết, cô chính là điểm yếu của anh.

Đột nhiên tâm mềm nhũn.

Trước đây, Ngao Tuyết nghĩ rằng cô yêu anh nhiều hơn anh yêu cô. Nhưng cô sai rồi, anh đã yêu cô nhiều hơn cô yêu anh. Thật sự nếu Ngao Tuyết là anh, cô sẽ không làm như vậy. Đợi chờ vô vọng 5 năm cho một người đã chết.

Nếu là cô, cô sẽ tiếp tục bước tiếp tìm cho mình một người khác thích hợp và sống hạnh phúc.

Ngao Tuyết cô không hi vọng ai đó vì mình mà đau khổ như thế, cô biết Lãnh Phong là vì cô, nhưng cô không muốn thấy anh hành hạ bản thân, thật sự cô không thể tưởng tượng được, nếu cô không xuất hiện, chẳng nhẽ anh định cô đơn sống trong quá khứ cả đời.

Thật cố chấp bướng bỉnh.

Bước vào trong, vẫn theo trí nhớ cũ cô tới nơi thang máy đặc biệt dành cho Chủ tịch và nhân viên cao cấp. Nói là nhân viên cao cấp nhưng chủ yếu nơi này dành cho bộ tứ của L và cô. Ngày trước khi thay Lãnh Phong đảm nhiệm công việc, cô cũng từng làm chủ tịch rồi.

Bỗng nhiên cô bị chặn lại

“Thưa cô, cô không thể đi thang máy đó”

Ngao Tuyết quay lại, nhìn cô nhân viên quây lể tân.

“Tại sao vậy?”

“Đây là thang máy đặc biệt chỉ có nhân viên cấp cao mới được sử dụng, không dành cho khách”

“Cô làm ở đây lâu chưa?” Ngao Tuyết mỉm cười rồi hỏi

“Cũng mới ....., xin hỏi cô là...”

“Tôi họ Lâm”

“Lâm tiểu thư cô muốn gặp ai”

“Tiêu Chủ tịch”

“Phải có hẹn mới được gặp sao?” Cô hỏi.

“Đúng vậy, chủ tịch rất nghiêm khắc, nếu cô có hẹn trước thì tôi mới có thể cho cô lên...”

Ngao Tuyết thật sự thấy cô gái này rất đáng yêu, cũng nghiêm túc trong công việc, nhân viên của L ai cũng như thế này thì L phát triển mạnh mẽ là chuyện đương nhiên.

“Ngao Tuyết...” Thang máy vừa mở, An Lương đã thấy Ngao Tuyết, anh có chút ngạc nhiên nhìn cô.

Cô gái kia thấy An Lương khẽ cúi đầu lễ phép. An Lương không mấy may để ý, anh tới gần cô

“Tôi tìm Lãnh Phong sao?”

Cô khẽ gạt đầu

Cô gái trẻ kia chắc cũng đã được mọi người trong công ty kể chuyện, khi nghe An Lương gọi cô là Ngao Tuyết, cô biết đây chính là vị phu nhân trong truyền thuyết. Có chút lo lắng, cô khẽ xin lỗi

“Phu nhân, tôi thật sự không biết...”

“Không sao, cô đã là đứng bốn phận của mình. Cố gắng làm tốt” Ngao Tuyết mỉm cười

“Thôi em lên chỗ Lãnh Phong”

An Lương khẽ xoa đầu

“Anh cũng có hẹn”

An Lương thấy Ngao Tuyết cười tới sáng lạn, quá chói mắt có chút áy náy, khiến anh không được tự nhiên.

“Vậy được rồi, anh đi gặp Thu Phong của anh đi”

Cộc cộc cộc

Lãnh Phong đang mãi mê xem tài liệu công văn, tuy rằng thời gian gần đây anh quyết định dành nhiều thời gian hơn cho Ngao Tuyết, nhưng anh biết sắp có một cuộc chiến diễn ra, anh không thể quá chủ quan được.

Thấy bên trong không có động tĩnh gì, cô đoán chắc anh đang chuyên tâm làm điều gì đó. Khi Lãnh Phong làm việc, thường quên mất những việc đang diễn ra xung quanh mình.

Cô đẩy cửa đi vào, quả nhiên thấy anh vẫn đang tập trung nghiên cứu giấy tờ. Cô đi tới salon rồi ngồi xuống, lặng lẽ quan sát Lãnh Phong.

Ngắm nhìn anh một cách lặng lẽ, trong quá khứ dường như là một thói quen sở thích của Ngao Tuyết. Và dường như, trải qua nhiều năm, nó không hề thay đổi.

Một tách cà phê nhẹ nhàng đặt bên bàn làm việc.

Lãnh Phong cũng không chú ý ai đã pha, anh bùng lên nhấp một ngụm. Chợt khẽ dừng lại, anh ngược nhìn người đang đứng bên cạnh mình.

Vị cà phê này chỉ có một mình Lâm Ngao Tuyết pha được, anh vẫn nhớ không hề quên.

Ngao Tuyết mỉm cười nhìn anh

“Cứ nghĩ anh sẽ làm việc tới chiều đó”

“Sao em lại đến đây?” Anh có chút ngạc nhiên, cô không ở bệnh viện cùng Alex

“Chẳng nhẽ phải có việc, mới được tìm anh sao?”

“Anh không có ý đó...”

“Đột nhiên muốn đi ăn trưa với anh”

Kéo cô ngồi vào lòng mình, đôi tay bao quanh cơ thể cô, ôm cô vào lòng

“Có chuyện gì vậy Ngao Tuyết”

Cô hôn nhẹ lên môi anh, đôi tay vuốt hai bên má Lãnh Phong, nhẹ nhàng triu mến

“Em phát hiện, thì ra anh thật sự rất ngốc, Lãnh Phong”

“Ừ anh ngốc, vốn anh là một tên tiểu tử ngốc. Cứ nghĩ rằng mình thông minh tài giỏi, thật ra chỉ kẻ ngu ngốc”

Lãnh Phong cũng không giấu diếm tình cảm của mình. Anh kìm nén nó rất lâu ở trong lòng rồi.

Cô khẽ nhìn anh, có chút ưu thương

“Em không có trách anh”

“Anh biết.”

“Vậy sao còn làm như vậy?”

“Vì anh yêu em, anh không muốn quên em. Anh đã từng quên em rồi, tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân mình quên em lần nữa. Cho dù anh mất tất cả, cũng không thể buông em ra được.”

Cô khẽ lặng người đi.

Yêu.

Thật sự tình yêu làm con người trở nên ngốc nghếch một cách kì lạ, dù biết trước kết quả, dù biết sẽ không thể được vui vẻ, hạnh phúc nhưng vẫn lựa chọn cách đó, thả sống trong kí ức hạnh phúc không muốn thoát ra còn hơn đối mặt với hiện tại.

Anh chờ cô 5 năm... Nếu cô không xuất hiện, thì có lẽ phải chờ vô vọng tới cuối đời, anh cũng sẽ chờ....

Ngao Tuyết khẽ ôm lấy anh

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Một đêm lạnh

Có những thứ không phải ta nghĩ rằng nó qua, là nó thật sự qua, chẳng qua vì bản thân không chịu tiếp nhận cùng đối mặt. Khi đó nó chỉ tạm lắng xuống, rồi tới lúc thích hợp nào đó, nó quay lại, bắt ép bản thân phải lựa chọn, đối đầu.

Lâm Ngạo Tuyết cứ đơn giản cho rằng, nếu cứ né tránh mãi chuyện khó xử giữa cô, Lãnh Phong và Vũ Duy, thì mọi thứ sẽ được an an ổn ổn trôi qua, cô sẽ lại có những tháng ngày bình yên bên hai đứa con của mình.

Đơn giản nghĩ như vậy, nhưng cuộc sống vốn khó lường, mọi chuyện chẳng bao giờ có thể được như mong muốn của mình.

Vũ Duy tìm cô.

Vũ Duy trong trí nhớ của Ngạo Tuyết là người mặt dày, bất cần đời, phong lưu, sau tiếp xúc lâu, bộ mặt thật của anh lại thật sự là ti bi... Chỉ có điều thật sự đối xử tốt với cô. Chỉ một điều đó thôi, có lẽ đó là lí do duy nhất níu kéo lại tình cảm của Ngạo Tuyết dành cho Vũ Duy. Cô cứ nghĩ, nghĩ mãi rồi chẳng thể phân biệt được, cô với Vũ Duy cảm tình này là gì?

Hoặc vốn dĩ cô cũng không muốn nghĩ nhiều, yêu và hận hình như từ lâu không còn tồn tại trong lòng cô nữa. Thứ cô mong muốn, một cuộc sống bình yên, đơn giản cùng Bảo Bảo và Bảo Bối.

Lúc đầu anh gọi điện thoại, cô không nghĩ nghe máy

1 lần

2 lần

3 lần

...

Điện thoại đổ lần thứ 3 dừng lại, buong ra chén cà phê, cô thờ dãi.

Lâm Ngạo Tuyết cô đã nói những lời tuyệt tình nhất rồi, Vũ Duy lẽ nào còn không chịu từ bỏ.

Cô là thật sự quan tâm anh, mong anh buông hết thầy chuyện cũ, quên cô đi, như thế nào anh còn muốn dây dưa như vậy.

Thời gian qua 3 mẹ con cô ở cũng Lãnh Phong thật sự tốt lắm, cùng dĩ vãng giống nhau, bình yên, êm đềm, đầy tiếng cười. Cuộc sống này, cô tuyệt đối không cho phép bản thân mình làm tan vỡ bất hạnh.

Chân chính tình cảm của cô chính là đây, chứ không phải ở bên Vũ Duy.

Cho dù có ngược dòng thời gian quay lại điểm 5 năm trước, cô vẫn lựa chọn như vậy.

Lòng của cô tham lam tiếp nhận hai người đàn ông, nhưng cuối cùng cũng chỉ có hai người ấy thôi. Có đôi khi thật sự muốn thoát ra, muốn quên hẳn đi, nhưng lại không làm được.

Tình yêu ba người vốn dĩ rất khó lựa chọn, cô biết, và khi đã dứt lòng lựa chọn rồi, thì sẽ không thể quay đầu dây dưa không rõ ràng với người còn lại.

Chẳng lẽ cô chưa đủ tuyệt tình tàn nhẫn sao?

Vũ Duy sao không có buông tha cho cô.

Lại một hồi chuông nữa vang lên. ...

Ánh mắt khẽ trầm xuống.

Có đôi khi không thể nào tránh né mãi được, cô biết nhưng lại nhu nhược muốn cách xa, thậm chí chạy trốn.

Nhưng trốn liệu có trốn được cả đời sao?

Mở điện thoại, bấm nút rồi chậm rãi áp lên tai

“A lô”

“ Xin lỗi tiểu thư”

Không phải tiếng Vũ Duy, bắt giác lòng thờ phào nhưng rồi khẽ căng thẳng cùng khăn trương

“ Anh là ai? Vũ. ... Chủ nhân điện thoại này đâu” Cô khẽ hỏi

“ Xin lỗi, vị tiên sinh uống say, gọi thế nào cũng không chịu tỉnh. Cô có thể tới đưa anh ta về không”

Ngao Tuyết khẽ nắm chặt bàn tay, là cái cố, vốn dĩ từ lượng Vũ Duy rất cao, không thể uống tới không biết gì được.

Đúng chỉ là cái cố mà thôi. Ngao Tuyết nội tâm vì chính mình mà bao biện, cô lựa chọn không tin Vũ Duy, vĩnh viễn không tin vào anh.

“ Xin lỗi, tôi không quen người này.” Cô bình thản nói.

“ Không quen. ...”

Giọng nói trầm ảm khăn khăn quen thuộc rơi vào tai cô

“ Ha. ... Ngao Tuyết, em cũng thật tàn nhẫn đi, không quen tôi sao?”

Cô vẫn làm không được, nội tâm vẫn là do người này, từ thanh thân mà dấy sóng.

Cô lựa chọn im lặng, anh vẫn tỉnh táo, biết vậy, lòng lại trùng xuống, thêm chút kiên định.

Cô không nói, anh cũng không nói. Hồi lâu sau, Ngao Tuyết nghe được thanh âm đồ vờ. Còn chưa kịp xác định xem thanh âm đó là gì, tiếng Vũ Duy lại vang lên, tựa như ní non

“ Tôi hận em. ... Thật sự rất hận. Tôi rất muốn hủy hoại hết thầy”

“ Anh. ... Say rồi” Ngập ngừng rồi cuối cùng vẫn nói

“ A. ... tôi say. ...” Vũ Duy gần như ngạc nhiên, vết cứa đó găm càng thêm sâu, máu chảy ròng ròng xuống, đỏ tươi, mĩ lệ. Lòng đau quá. Thật sự đau tới mức không sao thở được. Còn đau lòng hơn cả lúc nghĩ rằng cô đã chết.

“ Nhớ em. ...”

Cuối cùng, bản thân không cưỡng nổi mà muốn nói 1 lời thật tâm, phải từ lúc trở về đây, anh không biết đối diện cô như thế nào?

Ừ có lẽ là tức giận, là cay nghiệt, là trừng phạt cô lừa dối.

Nhưng thấy cô, bản thân lại nói không nên lời. Rõ ràng là muốn nói một câu nhưng lại ép mình không được nói ra.

Thua rồi, ván cờ này, anh thua thảm hại trên tay cô.

Ngao Tuyết, anh hàng rồi, nhưng cô. ...

“ Anh thật sự rất nhớ em”

Ní non như tiếng than, da diết như tiếng ai oán, lọt vào tai cô, khiến bản thân khẽ run rẩy, trái tim quặn chút đập mạnh hơn.

Cô không biết nó khác thế nào, khác ở đâu, nhưng bản thân cảm thấy run run sợ.

Vũ Duy. ....

Rất cuộc cô vẫn là cắt điện thoại, không tiếp tục muốn nghe nữa, cô không muốn bản thân thêm rối loạn.

Nhìn lên đồng hồ, cũng đã muộn rồi, mà Lãnh Phong vẫn chưa trở về, cô không rõ dạo này công ty có gì bận bịu cùng bất thường mà khiến anh lại bận như vậy. Đêm nay có khi lại về trễ.

Ngao Tuyết buông xuống tâm tình, lên lầu đi tới phòng ngủ của hai nhóc.

Nhìn hai đứa bé đang yêu, đang say ngủ, lòng cô lại thanh thản như trước.

Cô kéo thêm chăn cho chúng, trời vào đông rồi, ban đêm thường rất lạnh. ...

Ôn nhu vuốt ve gương mặt con, ánh mắt tràn đầy yêu thương. Năm đó nếu không mang thai, có phải hay không có thể cũng Vũ Duy hạnh phúc. ....?

Giật mình, không tin nổi bản thân lại nghĩ như vậy? Cô rốt cuộc là bị sao?

Tại sao lại thành ra như vậy?

Gió lạnh lùa vào, cô thêm chút rùng mình. Các con cô ngủ lại quên đóng cửa sổ rồi...

Đi tới bên đó, kéo cửa nhẹ nhàng không gây tiếng động, kéo lại rèm, bản thân lại tần ngần, cứng ngắc.

Đối diện nhà, một thân ảnh đứng tựa vào xe, đôi mắt dường như ngược lên phòng cô.

Mùa đông rất lạnh, càng về đêm càng thêm rét, trời có chút mưa bụi, lạnh càng thêm lạnh.

Mà người kia, thân áo mỏng manh đứng đó. Có cần phải ngốc như vậy không?

Vũ Duy không ngốc nhưng sao lại làm như vậy. Cô mềm lòng, tâm mềm nhũn ra, sinh ra chút không nỡ cùng không muốn.

Vũ Duy có lẽ thấy cô, bốn mắt từ xa giao nhau nhưng vờ như chẳng thấy.

Cô cuối cùng kéo hẳn rèm lại, muốn mặc kệ nhưng có thể mặc kệ coi như không thấy sao.

Nhấn tâm, vẫn là thứ cô không bao giờ có thể thực hiện trọn vẹn được. Lòng đầy áy náy, tâm vẫn thật sự không yên.

Chuông tin nhắn báo tới.

Ngạo Tuyết mở ra đọc, ngừng ngủ hai chữ

“Xuống gặp anh”

“Anh về đi” Cô đơn giản từ chối. Từ trước tới giờ, dù bất cứ yêu cầu nào của Vũ Duy cô cũng từ chối, đơn giản cứ nghĩ khước từ anh, anh sẽ từ bỏ. Nhưng nào đâu có thể một câu nói từ bỏ là bỏ được đâu, nói bao giờ mà chẳng dễ hơn làm.

“Anh bấm chuông cửa”

Khế thờ dài, Ngạo Tuyết không muốn ảnh hưởng tới thời gian nghỉ ngơi của người khác. Cô biết với Vũ Duy, cô cố lẽ nên thuận theo, chính là bản thân không cách nào có thể thuận được. Vĩnh viễn không thể cùng anh được.

Cô không có nhấn lại, mặc thêm áo ấm, đi ra ngoài.

Cổng mở.

Dưới ánh đèn đường vàng nhạt, Vũ Duy nhìn về phía cô, trông anh thoát nhìn đầy cô độc, và bi thương.

Cô làm anh thương tổn.

Cô đứng đó, không hiểu sao chân chùn lại không biết nên tiến lên, hay là lui lại. Khoảng cách không xa, nhưng làm lòng người khế bối rối.

Vũ Duy chợt mỉm cười nhìn cô, chậm rãi bước tới. Anh ngày càng gần, hơi thở mỗi lúc một chòn vồn, lòng cô lại chậm rãi nổi sóng.

Lúc cảm thấy một thứ gì lạnh như băng chạm vào mặt, cô mới thật sự giật mình, tựa như từ trong mộng tỉnh lại, cái gì cũng mơ hồ, hốt hoảng

Tay anh, lạnh lẽo quá, cô nhìn Vũ Duy, biết là nên lui lại không được gần anh. Nhưng chân cô chẳng nghe lời, cứ đứng đó không nhúc nhích.

Vũ Duy...

Cô mặc để anh mon trón gương mặt. Những ngón tay thật nhẹ nhàng chạm giống như đang cầm một bảo bối trong tay.

Không ai nói gì, đêm tối giống như thuộc về hai người.

Vũ Duy ôm cô vào lòng.

Anh có chút run rẩy, cô cảm nhận được. Nhưng khác là, cô lại đau lòng.

Cô đối Vũ Duy như vậy, rốt cuộc, đúng hay sai, đây lòng cô tự hỏi.

Đây là áy náy, tội nghiệp thương hại sao?

Cô không hề thương anh. Còn có một người nữa, cũng vì cô chịu nhiều đau khổ, cô cũng đã có con với người ấy, đã muốn quay về làm một gia đình hạnh phúc. Vậy nên Vũ Duy... Thực xin lỗi.

“Về đi, trời rất lạnh”

Cái ôm có chút siết chặt. Ngao Tuyết khẽ lắc đầu, hơi thở dài.

Khẽ đẩy anh ra, cô nhẹ nhàng nói

“Vũ Duy, thật sự không được. Em không yêu anh.”

Ngón tay chỉ về phía sau ngói nhà của mình

“Nơi đó mới là hạnh phúc của em. Có hai đứa con của em và một người rất yêu em. Em cũng rất yêu thương bọn họ. Đừng cố chấp nữa”

Vũ Duy im lặng không nói, lại cười. Chút nhẹ nhàng mà tang thương, hồi lâu chột hỏi

“Anh không yêu em sao?”

Hai tay anh tóm lấy vai cô

“Ngao Tuyết, anh không phải cũng rất yêu em sao?”

Cô nhìn anh, khẽ cắn môi rồi nói

“Chúng ta... không được. Nên anh vẫn là quên em đi. Vũ Duy nếu cứ thế này chỉ anh là bị tổn thương thôi....”

“Em có thể chặt đứt tay em không?”

Cô im lặng không nói, trong gió vang lên giọng anh

“Cũng giống như anh không thể từ bỏ em. Cho dù thế nào anh cũng bỏ không được”

Cô ngược mắt nhìn Vũ Duy, thâm tình cùng đau đớn, cô thấy rõ.

“Em không còn là Lâm Ngao Tuyết trước đây nữa, mặc sức để anh điều khiển. Vũ Duy, mỗi người đều đã đi một con đường, em cũng không muốn làm anh thương tổn. Nhưng thật sự em tiếp nhận không nổi anh đâu. Đừng khiến em thêm khó xử nữa. Anh tồn tại, chỉ khiến em khó xử và đau lòng thôi.”

Nếu như tuyệt tình không thể khiến anh buông, cô hi vọng, dùng những lời thật lòng này, anh sẽ thông suốt, sẽ buông tay đi tìm hạnh phúc của mình.

“Vũ Duy, em thật sự mong muốn, sau này nếu một ngày chúng ta tình cờ gặp lại, có thể đối nhau thanh thản mỉm cười lướt qua nhau. Đừng khiến đối phương phải khó xử”

Ngao Tuyết xoay người nhưng lại rơi vào cái ôm của Vũ Duy

“Anh không muốn, không muốn”

Có lẽ anh say thật, giờ phút này, giống một đứa trẻ nhỏ cò kè mặc cả, bất giác làm người khác thật sự không nỡ cùng xiêu lòng

“Ngao Tuyết, anh không muốn....”

Lãnh Phong chứng kiến màn này, thật sự vô cùng tức giận, khẩu khí lúc này khá lạnh lùng cùng cảnh cáo

“Buông cô ấy ra”

Cô quay sang, chợt thấy Lãnh Phong.... Anh tức giận, nhưng tại vì cô nên kìm nén, cô thấy rõ, cũng nhanh chóng đẩy Vũ Duy ra.

Nhưng đẩy ra rồi, lại không biết bước tiếp theo nên làm thế nào.

Lãnh Phong tiến tới cầm tay Ngao Tuyết

“Chúng ta vào nhà thôi”

Anh kéo cô đi, nhưng Vũ Duy lại nắm lấy tay còn lại của Ngao Tuyết, tuyệt nhiên không có ý định buông ra.

Lãnh Phong quay đầu khẽ chau mày một chút. Anh tưởng cũng không muốn đứng đây dây dưa. Vốn anh biết trong lòng Ngao Tuyết có một vị trí sâu cùng cho Vũ Duy mà cô không muốn thừa nhận, anh cũng vì điều đó cũng không chịu thừa nhận.

Năm xưa anh sai nên mới đẩy cô tới gần Vũ Duy, chuyện của cô với Vũ Duy anh cũng nên gánh lấy phần trách nhiệm của mình, cũng không có tức giận. Anh chỉ không muốn Vũ Duy làm ảnh hưởng tới tâm trạng của Ngao Tuyết, không muốn hấn khiến cô buồn bã mà tự trách bản thân mình.

“ Buông tay” Lãnh Phong không kiên nhẫn lên tiếng

Vũ Duy nắm tay cô thật chặt, cô thật có chút đau. Nhưng điềm nhiên không bộc lộ ra ngoài.

“ Vũ Duy, buông tay đi”

1 câu nói mang hai ý nghĩa, hi vọng anh hiểu được.

Nhưng chính là Vũ Duy vẫn không chịu buông.

Cuối cùng Lãnh Phong tức giận, quay lại một quyền đánh xuống, khiến Vũ Duy ngã xuống đất, mới khiến tay anh rời khỏi cô.

Ngao Tuyết vốn định chạy tới nhưng Lãnh Phong nắm tay cô, đưa cô về.

Cái nắm tay của anh, khiến cô dừng lại, cô muốn Vũ Duy chết tâm với cô, khẽ quay đầu đi

Vũ Duy lau vết máu, nói

“ Anh mất tất cả, anh sẽ buông tay em, Ngao Tuyết”

Lời này, nói cho cô nghe, cho Lãnh Phong nghe, và cho chính bản thân Vũ Duy....

Ngao Tuyết chính là quay đầu về phía Vũ Duy không nhìn ra trong mắt anh có tia quang mang, lại càng không thể nhìn ra, trong mắt Lãnh Phong một chút dứt khoát, tàn nhẫn

Nếu mất đi tất cả mới chịu buông tay....

Cuộc chiến chính thức bắt đầu rồi.

Chỉ có điều, nguyên nhân của cuộc chiến, Ngao Tuyết vẫn chưa biết tới.

Hai người trở vào, không khí có chút im ắng lạ thường.

Ngao Tuyết khẽ cúi đầu, có chút áy náy

Lãnh Phong nhìn thấy cổ tay cô có chút máu, anh hơi giật mình cầm lên, hốt hoảng

“ Tay em bị thương. ...”

Cô cúi nhìn vết máu trên tay

“ Không, em không sao cả?”

Nhưng vết máu này ở đâu ra....

Cô chợt nhớ tới gương mặt tái nhợt của Vũ Duy, lại nhớ tới tiếng đổ vỡ trong điện thoại lúc nãy. Mặt trắng bệch ra, Vũ Duy bị thương...

Ngao Tuyết vội vã chạy ra cửa.

Nhưng tiếc rằng, khi cô mở cửa ra, người và xe cũng đã không còn tại đó nữa.

Cô quay trở vào.

Lãnh Phong vẫn đứng đó nhìn cô, vẫn dùng ánh mắt ôn nhu sùng nịnh, điều gì cũng không nói, chính là tiến tới, đem cô tựa vào ngực mình, tay vòng quanh bao lấy người cô, muốn đem hơi thở người con trai kia vương trên người cô, hoàn toàn biến mất.

Anh biết, anh ích kỉ, nhưng anh cũng là người thường không thể như thánh nhân, không thể không ghen tuông.

Ngao Tuyết tựa vào lồng ngực anh, nghe tiếng trái tim ấy hỗn loạn và bất an.

Có phải đêm nay tựa hồ phát sinh nhiều việc khiến cô cứ như du hồn mộng du không? Cảm xúc cứ tới không rõ ràng.... Nên mới khiến sự việc thêm rối loạn không?

Cô vòng tay ôm lấy Lãnh Phong, nhẹ giọng

“ Thật xin lỗi”

Lại là lỗi từ cô, khiến hai người họ đối địch thêm sâu sắc như vậy,

Lãnh Phong khẽ thờ dài, thương tiếc cô, anh nói

“Ngạo Tuyết đáp ứng anh, chúng ta kết hôn đi”

Họ ở cùng nhau đã lâu rồi, nhưng vẫn là danh bất chính ngôn bất thuận. Anh chính là muốn tìm cơ hội cầu hôn cô, một màn cầu hôn thật lãng mạn. Trước đây chẳng phải cô thích như vậy sao?

Nhưng chẳng ngờ lại cầu hôn trong một hoàn cảnh như thế này. Tuy vậy, bản thân vẫn có chút khấn trương cùng căng thẳng.

Cô có lẽ là nhận ra, khẽ mỉm cười đáp ứng

“Vâng”

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Sóng gió

Sau đêm ấy, Vũ Duy không còn chen vào cuộc sống của Lâm Ngạo Tuyết nữa, mọi tin tức về anh đều là con số 0 tròn trĩnh

Sâu trong lòng mình, Lâm Ngạo Tuyết có để ý, hoặc có thể cô che giấu rất tốt, vẫn luôn vui vẻ cùng Lãnh Phong và hai đứa nhỏ, nên chẳng ai thấy được nỗi sầu muộn trong lòng cô.

Từ đêm đó, những lúc thất thần, cô lại nhớ tới dáng vẻ Vũ Duy hôm ấy.

Thật sự màn đêm khiến anh thêm phần cô độc, bi thương. Cô không muốn nói, có lẽ anh thuộc về bầu trời đêm kia, đầy bí ẩn, cô đã bước chân vào rồi, thì bị lạc trong mê cung đó không thể nào thoát ra được.

Có đôi lúc đứng bên cửa sổ, lại không thể kìm lòng nhìn vào khoảng xa xăm trước mặt, nơi Vũ Duy từng đứng.

Vũ Duy thật sự là người xấu.

Cô biết, cô đã từng tìm cách rời khỏi anh không một chút do dự, thế nhưng hiện tại, những cảm xúc này là sao, cô thật sự vẫn không thể bình tâm lại được.

Có thứ gì đó thật khác len lỏi vào lòng cô, gặm nhấm dần dần lòng cô.

Lâm Ngạo Tuyết cũng biết, đó là những cảm xúc không nên có, khi mà bản thân đã quyết định không chấp nhận Vũ Duy rồi.

Có lẽ, anh không xuất hiện, vì đã nghĩ thông suốt rồi, những gì nên làm cô đã làm rồi, vì thế hi vọng Vũ Duy có thể buông tay.

Những cảm xúc không nên có này, chỉ có thể một mình cô biết, một mình cô âm thầm chịu đựng thôi.

Giờ tan tầm bao giờ đường phố cũng đông hơn một chút, ai ai cũng tất bật trở về nhà. Lâm Ngạo Tuyết đỗ xe trước cổng trường tiểu học, xung quanh có rất nhiều phụ huynh cũng tới đón con. Vừa xuống xe đã thấy hai nhóc Alex và Emily, cô khẽ mỉm cười vẫy tay

Hai nhóc nhìn thấy mẹ, như con chim non vội chạy ủa tới, Emily lúc nào cũng rất thích dựa dẫm vào cô, Alex tuy rằng bộ dáng ông cụ non nhưng chỉ cần có cô, vẫn chỉ là con nít mà thôi.

“Mẹ...”

“Ngoan” Cô dang tay đón hai nhóc vào lòng, khẽ xoa đầu chúng, âu yếm

“Hôm nay đi học có vui không?”

“Có, mami hôm nay con được cô giáo khen” Emily khoe thành tích của mình

“Con giỏi thật. Còn Alex đâu”

Emily xụ mặt xuống than vãn

“Anh ấy thì giỏi rồi, cái gì cũng được khen”

Alex khẽ nhìn em gái, có chút tự kiêu tự đại của người làm anh.

Ngao Tuyết nhìn một màn này không phải dở khóc dở cười.

Cô mở cửa xe cho hai nhóc vào, bản thân cũng ngồi vào tay lái rồi khởi động xe, hôm nay cô hẹn đưa hai nhóc đi chơi. Thật sự từ lúc về nước tới nay, cô cũng chưa có dịp đưa hai con đi tham quan thành phố. Có lẽ vì mới có được ba nên chúng bám Lân Phong suốt, muốn bù đắp lại tình cảm cha con thiếu hụt bao lâu này.

Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, vẫn cần lớn lên trong tình yêu thương của cả cha và mẹ. Chúng thương cô, chưa bao giờ làm ồn ào với cô về việc ba của mình là ai, nhưng cô biết chúng rất muốn có ba. Nhìn hai đứa nhỏ vui vẻ như vậy, cô biết, quyết định ở lại đây là đúng.

Nhưng vì tội nhỏ bám Lân Phong quá mức, khiến người làm mẹ như cô đây cảm thấy bị văng vể, dù sao 5 năm qua chuyện gì cũng tự tay cô làm, chuyện gì chúng cũng tìm cô, giờ lại chuyển qua Lân Phong.

Tuy rằng bản thân được nghỉ ngơi nhưng cũng có chút không quen thuộc.

Ngao Tuyết mở phone, gọi điện thoại cho Lân Phong

Tiếng tút tút kéo dài 3 hồi mới có người bắt máy

“Alo, Ngao Tuyết...”

Giọng Lân Phong có chút gì đó mệt mỏi

“Em và con định đi ăn, em qua công ty rồi cùng đi nhé”

“Xin lỗi, công ty vẫn còn việc cần giải quyết”

Thời gian trước, Lân Phong đã xin nghỉ phép ở nhà bồi dưỡng tình cảm cùng Alex và Emily, Lâm Ngao Tuyết thật sự không hiểu gần đây công ty có việc gì khiến anh bận rộn như vậy. Cô quan tâm hỏi

“Lân Phong công việc bận quá sao? Hay công ty có vấn đề gì?”

“Không có gì, tình hình đều ổn, có một dự án quan trọng anh không thể bỏ được.”

“Nghỉ ngơi một chút đi, tới giờ ăn rồi, anh đừng bỏ bữa”

“Ừ... thôi anh treo máy đây, em và con đi ăn vui vẻ.”

“Hẹn gặp ở nhà”

Nói rồi cô cúp máy.

Đèn đỏ, Ngao Tuyết đỗ xe lại, tiện tay chỉnh radio nghe đài, muốn nghe một bản nhạc du dương nào đó.

Chợt nhìn vào gương chiếu hậu, cô thấy Lân Phong từ trong nhà hàng đi ra cùng với một người đàn ông, cô nhìn ông ta có chút quen mắt nhưng nhất thời lại không nhớ ra kẻ đó là ai?

Lâm Ngao Tuyết định xuống gọi Lân Phong nhưng nhất thời lại đắn đo, cô sợ làm ảnh hưởng tới công việc của anh. Việc tiếp khách ra ngoài ăn cơm là chuyện thường xuyên phải gặp đặc biệt là với lãnh đạo cao cấp như Lân Phong, hơn nữa nhìn sắc mặt của Lân Phong có chút không tốt. Ngao Tuyết linh cảm như anh có điều gì đó muốn giấu cô, trong lòng ngổn ngang cảm xúc bất an khó nói

Khi Lân Phong trở về nhà cũng là lúc trời đã rất khuya, tất cả mọi người đều đã ngủ, anh cũng không muốn làm ảnh hưởng tới người khác. Mở cửa đi vào phòng khách ánh đèn vẫn sáng trưng, chợt nhìn trên sofa, Lâm Ngao Tuyết đang ngủ ở đó. Thật sự anh có chút không lường được, trời mùa đông lạnh như thế này, cô còn ngủ ở đây, dù trong phòng có lò sưởi nhưng cũng không thể chủ quan như vậy được. Lân Phong vội áo khoác phủ lên cô.

Nhìn vẻ mặt yên lành ấy, thật sâu thật sâu trong lòng anh mong muốn có thể có thấy cô như vậy mãi mãi.

Bàn tay nhẹ mơn trớn gương mặt xinh đẹp kia, không nỡ rời xa cô, khẽ thở dài. Thêm một thời gian nữa thôi, cả anh và cô cùng hai con sẽ có thể yên tâm sống hạnh phúc. Nhưng nếu Ngao Tuyết biết, anh sẽ ra tay với Vũ Duy.... Không biết cô sẽ phản ứng như thế nào nữa.

Bản thân anh không tự tin, cũng không dám chắc, cô không còn giống 5 năm trước tựa vào lòng anh nữa. Thứ duy nhất anh có thể làm chính là ở cạnh cô khi cô chưa buông tay.

Bồng cô lên, Ngao Tuyết cảm nhận được một loại ấm áp bao trùm, cô đương nhiên sẽ theo bản năng tiến lại gần, cọ cọ vào ngực Lân Phong, khiến tâm trạng anh tốt hơn hẳn. Cúi đầu hôn nhẹ lên trán Ngao Tuyết.

Lâm Ngao Tuyết trong cơn mơ màng, thấy có người đang bế mình lên, cô tựa mình tìm một chỗ ngủ thật tốt nhưng lại bị ai đó thòm lên trán đánh thức.

Cô không lên tiếng, vui mặt càng thêm sâu vào trong lòng của anh, tay cũng vòng lên ôm cổ Lãnh Phong. Thật sâu sắc cảm nhận nhịp tim chậm rãi bình ổn của Lãnh Phong.

“Làm em thức giấc sao” Anh nhẹ nhàng nói, thanh âm trầm ấm dụ hoặc

“Anh về muộn” Cô khẽ lên tiếng.

“Ừ, một thời gian nữa sẽ về sớm với em”

“Công việc bận lắm sao?” Cô hỏi, trong lòng vẫn cảm thấy bất an vô cùng.

Thời gian này Lãnh Phong thường xuyên đi sớm về khuya. .... Không rõ có chuyện gì khiến anh có thể dễ tâm quá mức như vậy. Nhưng nếu anh không muốn nói, cô cũng không hỏi.

“Không hẳn, nhưng anh có việc cần làm, mới có thể an tâm cưới em” Anh cười dịu dàng. Cũng không có giống 5 năm trước đậm đặc như nước. Dòng nước mắt ấy không được mưa cung cấp nước, nó bốc hơi dần dần, khô héo cạn kiệt. Bỗng một cơn mưa lớn giáng xuống, nó không thể lãnh đạm mà chảy, sự phấn khích ấy khiến anh không thể che giấu tình cảm của mình được nữa.

Ngao Tuyết cũng nhận ra sự thay đổi đó của Lãnh Phong, cô vui vẻ hưởng thụ, cảm giác vẫn như trước không hề thay đổi, chỉ cần ở bên Lãnh Phong cô sẽ luôn cảm thấy bình yên.

Nhưng sự bình yên không kéo dài được lâu. Sáng sớm đã có điện thoại khẩn tới cho Lãnh Phong, đánh thức kẻ bị hành cả đêm như Ngao Tuyết tỉnh giấc.

Cô không biết ai gọi cho anh, chỉ thấy sắc mặt Lãnh Phong thay đổi, khá ngưng trọng, có chút sắc bén. Lúc đó cô cảm thấy cổ lãnh khí của Lãnh Phong thật sự rất giống Vũ Duy.

Cảm xúc nói không nên lời.

Thấy anh cúp máy, quay lại nhìn cô khẽ mỉm cười tà ý.

Lâm Ngao Tuyết theo bản năng kéo chăn che kín ngực mình, hơi đỏ mặt nhìn anh, Lãnh Phong thật dồi dào sức lực, không ngờ đêm qua cô bị người ta quấy ác liệt như vậy. ....

“Có chuyện gì làm phiền anh lúc sáng sớm vậy?”

Anh hôn lên môi cô, ôn nhu nói

“Không có gì đâu. Có chút chuyện ngoài ý muốn ở công trường. Anh phải đi một lát”

“Um. Đi đường cẩn thận” Cô quan tâm

Đưa Alex và Emily đi học xong, cô rảnh rang làm việc mình muốn, khi là đi dạo, khi đi shopping, là tiểu thư nhà giàu cũng rất biết hưởng thụ cuộc sống. Thật ra nếu khi đó giả cho Lãnh Phong, có lẽ cô sẽ thật sự thành sâu gạo cho Lãnh Phong nuôi, chỉ tiếc không được như ý muốn của mình, cô không thể làm sâu gạo được. Nhưng bây giờ, thì có thể rồi.

Điện thoại đánh tới, là của Thu Phong, cô với Thu Phong thật sự như chị em một nhà, mọi thông tin biến cố gì, Thu Phong sẽ luôn thông báo cho kẻ không hay xem tí vì như cô.

Cũng đang lúc buồn chán, cô định rủ Thu Phong đi ăn rồi ghé qua tiệm cà phê mà cô định mua lại ấy, thương lượng giá cả chút coi sao, hợp lý thì sẽ mua nó. Quán cà phê đó, Lâm Ngao Tuyết thật sự yêu thích, không khí rất hài hòa phù hợp với gia đình.

“Thu Phong. ....”

“Ngao Tuyết. .... L xảy ra chuyện rồi, cậu biết chứ”

Sau 3s xác định, Ngao Tuyết mới xác định mình không có nghe nhầm. Trong lòng sinh ra chút hốt hoảng, vội hỏi

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Coi tivi đi. .... “Thu Phong không chắc chắn lắm, cô cũng chỉ biết tin này qua tivi thôi. ....”

Nghe vậy, cô đi vội vào một nhà hàng, lúc này trên tivi đang phát tin tức nóng hổi thường nhật, một dòng title vô cùng bắt mắt

“Hạng mục X của L bất ngờ bị đổ, khiến chục công nhân bị thương, có một trường hợp dẫn tới tử vong. Hiện tại Hạng mục X bị niêm phong chờ thanh tra tới kiểm nghiệm chất lượng. Nghe nói giám đốc dự án này ôm tiền bỏ trốn, cổ phiếu của L tụt dốc một cách nhanh chóng. ....”

Tin còn chưa hết, cô đã vội vã chạy đi, cũng may nơi này gần L.

Qua vài dãy phố, con đường, Lâm Ngao Tuyết đã đứng trước L. Nhưng lúc này, ngoài cửa công ty có rất nhiều phóng viên, nhà báo tới phỏng vấn đưa tin.

Hạng mục X này cô từng nghe Lãnh Phong nói qua, là hạng mục quan trọng nhất của L trong năm nay, bao nhiêu tiền đều đầu tư vào hạng mục này. Nếu thành công, đảm bảo L sẽ được lợi nhuận vô cùng lớn.

Lúc này Lâm Hà anh trai cô từ trong đi ra, trên gương mặt cũng không có gì vui vẻ cả, khá âm trầm, dù anh luôn điềm đạm nhưng thái độ biểu hiện rõ lo âu ấy, khiến Ngao Tuyết chợt hiểu được, việc này không phải chuyện nhỏ, mà là rất lớn, rất rất lớn. ....

Thấy Lâm Hà, có rất nhiều phóng viên đổ xô tới, hàng loạt các câu hỏi được đặt ra

“Tổng tài, ngài nghĩ thế nào về việc hạng mục X bị đổ, có phải các ngài bớt xen nguyên vật liệu, hay trong quá trình thi công không đúng như quy hoạch ban đầu.”

“Tổng tài... ta nghe nói giám đốc phụ trách hạng mục này đã ôm một số tiền lớn bỏ trốn... L chỉ là cái vỏ trống...”

“Tổng tài...”

Lâm Hà duy trì hình tượng tao nhã ung dung, đứng trước phóng viên nói

“Các vị, hạng mục X xảy ra sự cố, công ty ta vô cùng khẩn trương, sẽ nhanh chóng điều tra cho mọi người câu trả lời thỏa đáng... Xin các vị về cho, công ty còn làm việc”

“Tổng tài ngài như vậy lấp liếm, có phải hay không L thật sự có vấn đề gì?” Một thanh âm lên tiếng

Lâm Hà chính là mỉm cười

“Chúng ta L thực lực như thế nào, ắt hẳn mọi người đều hiểu, hạng mục này có vấn đề vì có liên quan tới mạng người. L sẽ cho mọi người câu trả lời xác đáng. Hơn nữa, ta tin tưởng có thể vượt qua được tai nạn này, chúng ta công ty L còn chưa có lo lắng, các vị đã lo hộ, chân thành cảm ơn....”

Phóng viên đương nhiên biết không thể mọi được tin tức cũng đành ra về.

Lâm Ngao Tuyết đứng một bên nhìn thấy hết, nghe thấy hết, cũng hình tượng ra được tính huống của L lúc này, quả là một nhát dao trí mạng, nếu không xử lý tốt sẽ rất vục được.

Tuy Lâm Hà nói vậy, nhưng anh đang lo lắng, làm em gái đương nhiên có thể nhận ra những điều khác thường của anh.

Xem ra lần này thật sự lớn chuyện rồi.

Cô tiến tới

“Anh...”

Lâm Hà khẽ gật đầu

“Em nhìn thấy hết rồi sao? Lãnh Phong còn dặn dò mọi người đừng để em biết... Thật là...”

“L có chuyện em cũng có quyền được biết.... sao lại giấu em...”

Lâm Ngao Tuyết thật có chút không vui...

“Sợ em lo lắng nghĩ nhiều thôi... Yên tâm đi việc này bọn anh xử lý được”

“Đây là việc lớn...” Cô nghiêm túc. “Nơi cho em biết toàn bộ mọi chuyện đi”

Lâm Hà bất đắc dĩ thở dài, không phải anh nói, là cô tự biết tới hỏi, Lãnh Phong không thể trách anh được.

“Kiếm chỗ nào nói chuyện đã”

Ngao Tuyết khẽ gật đầu, không thể để Tổng tài và phu nhân chủ tịch đứng trước công ty nói chuyện được. Sẽ dễ bị người khác chú ý.

Cả hai đi vào quán cà phê đối diện.

Nhấp một ngụm cà phê cho tỉnh táo, Lâm Hà bắt đầu vào chuyện, anh nói thẳng thắn chứ không vòng vèo như đối phó với lũ phóng viên ban nãy nữa.

“Hạng mục X lần này bị sập”

“Em biết, em đã nghe tin... em muốn hỏi tình hình tài chính của L bây giờ... Có phải giám đốc phụ trách ô nhiễm bỏ trốn” Cô nghi ngại hỏi, vấn đề đó mới thật sự là lớn.

Anh thờ dài cho ý kiến

“Sắp đáo nợ ngân hàng, nếu không có tiền chỉ sợ bị siết nợ. Hạng mục X đã tiêu tốn rất nhiều tiền rồi....”

Anh cẩn thận nhìn Ngao Tuyết rồi nói

“Vụ tai nạn đó, chỉ sợ là có người thiết kế... tên giám đốc sợ tội ô nhiễm bỏ trốn... cổ phiếu của L đang bị bán tháo rớt điểm liên tục nhưng lại có kẻ đang âm thầm thu mua. Ngao Tuyết em có cảm thấy tình tiết này rất có vấn đề không?”

Tình huống này, sự cố này là cái kịch bản có thể dễ dàng nghĩ ra nhất, đơn giản nhất nhưng nếu rơi vào loại này rồi thì lại chặt vật thoát ra nếu xử lý không khéo. Cũng không thể là ngẫu nhiên được, có người đang thu mua cổ phiếu của L.....

Người không có mấy chuyên môn như Ngao Tuyết cũng cảm nhận được có gì mờ ám ở đây, xâu chuỗi các sự việc vào với nhau sẽ có thể cảm thấy điều đó...

Nhưng là kẻ nào đang hãm hại L?

Lâm Ngao Tuyết nghi hoặc, khẽ suy nghĩ.

Trong đầu chỉ duy nhất hiện lên một người, tay cô run run, ngón tay nắm chặt lại với nhau, dường như nghĩ tới hấn, cô không thể bình tâm được.

Vũ Duy từng nói, sẽ tuyệt đối không buông tay, với tính cách quyết tuyệt của anh lẽ ra cô không nên nghĩ rằng anh đã nghĩ thông suốt.

Thứ gì Vũ Duy muốn nhất định phải có cho bằng được, cho dù là ngọc nát cũng phải lấy về.

Cô mím môi, phải chăng vì vậy Lãnh Phong không muốn cho cô biết...

Lâm Ngao Tuyết cứ như vậy mang tâm trạng bất an ồn ã đợi Lãnh Phong trở về, khi anh về nhà đã quá nửa đêm rồi. Không ngờ vẫn thấy Ngao Tuyết ngồi tại đó chờ anh.

Thấy bộ dáng cô, anh nhẹ nhàng tới bên

“Chưa ngủ, còn chờ anh...”

Cô cầm cánh tay Lãnh Phong, tinh thần cũng khôi phục lại một chút. Ngao Tuyết biết, đối phó với Vũ Duy thật sự không dễ đâu.

Cô lo lắng, cả hai người cô không muốn họ đấu đá nhau.

“Lãnh Phong...”

“Anh biết em đã tới công ty... Không sao” Lãnh Phong vỗ vỗ nhẹ bàn tay Ngao Tuyết

“Tin tưởng anh... anh có thể giải quyết được việc này...”

“Lãnh Phong... Vũ Duy thật sự rất...”

Anh đặt tay lên môi cô, ngăn cô nói tiếp, ôm Ngao Tuyết vào lòng dỗ dành

“Anh tự tin mình có thể giải quyết tốt chuyện này... Ngao Tuyết đừng lo lắng...”

Ngao Tuyết im lặng, cô không nghe thấy Lãnh Phong có chút gì lo lắng cả, dường như việc L xảy ra chuyện không tác động tới anh, rốt cuộc là có chuyện gì mà cô cảm thấy không ổn như vậy...

“Lãnh Phong... anh định làm gì” Cô an ủi trong lòng anh khẽ hỏi.

Lãnh Phong hơi khựng lại không muốn nói, anh không rõ cô nghe xong sẽ cảm nhận như thế nào, nhưng anh không muốn nói dối Ngao Tuyết, nên im lặng chỉ còn cách im lặng là tốt nhất.

Ngao Tuyết cũng thật thông minh, anh không muốn trả lời là vì khó xử, quả nhiên liên quan tới Vũ Duy...

Cô cắn môi khẽ thờ dài, Ngao Tuyết muốn ngăn cản cuộc chiến của hai người. Nếu nó xảy ra, cả hai người này đều bị thương. Cô không thể bàng quang đứng ngoài nhìn được.

Hít một hơi, cô nhẹ nói

“Lãnh Phong đề em đi gặp Vũ Duy... để xem có thể...”

Lãnh Phong siết chặt cô, đôi môi nuốt trọn lấy những lời định nói tiếp Ngao Tuyết, cứ như vậy, Ngao Tuyết ban đầu có chút kinh ngạc nhưng bị anh hôn tới đầu óc mơ hồ, cả người mềm nhũn nằm gọn trong lòng Lãnh Phong.

“Ngao Tuyết...” Thanh âm Lãnh Phong khàn khàn

“Dạ.”

“Cho anh thời gian 1 tuần thôi... Tin tưởng anh, anh sẽ giải quyết toàn bộ chuyện này. Không cho Vũ Duy còn có cơ hội quấy nhiễu cuộc sống của chúng ta nữa”

“Phong...”

“Ngao Tuyết em yên tâm, dù có mất tất cả, táng gia bại sản anh cũng sẽ không buông tay em. Có thể cho em cuộc sống bình yên như em mong muốn”

Càng nghe, Lâm Ngao Tuyết càng thấy có gì không đúng lắm, những lời nói đầy kiên định chắc chắn này... Dường như anh rất quyết tâm muốn làm việc gì đó...

Bỗng dung hình ảnh người đàn ông hôm qua đi cùng với Lãnh Phong khiến cô bừng tỉnh. Cô thấy ông ta quen mắt, không rõ đã gặp ở đâu... Nhưng có lẽ những chuyện cô gặp hôm nay Vũ Duy được nhắc tới quá nhiều, chợt nghĩ tới...

Người đàn ông trung niên đó chính là cha của Mary, người thân cận của Vũ Duy... Mary trước đây hăm hại cô bị Vũ Duy phát giác đã khiến cô ta thân tàn ma dại...

Lẽ nào

Cô vội ngẩng đầu lên, đôi mắt mờ lung nhìn Lãnh Phong

“Anh muốn đối phó Vũ Duy...”

Lãnh Phong không cho ý kiến. Ngao Tuyết càng thêm nôn nóng. Cô muốn ngăn cản việc hai người họ đầu đá nhau như vậy. Chỉ khiến bản thân bị thương tổn, khiến cô cảm giác tội lỗi. Họ làm vậy là vì cô, không tiếc hủy đi tất cả mọi thứ của mình.

Ngao Tuyết bật dậy, khễ lui lại vài bước. Lãnh Phong vẫn ôn nhu nhìn cô. Nhưng không hiểu sao Ngao Tuyết lại cảm thấy sợ hãi.

Cô lắp bắp

“Phong... em... mai em đi gặp Vũ Duy. Đề em thuyết phục anh ấy dừng tay.”

Lãnh Phong nắm lấy cánh tay cô, lãnh đạm nói

“Không cho phép em gặp hắn”

Đây là lần đầu tiên anh bộc lộ cảm xúc ghen tuông của mình. Anh định đối phó Vũ Duy không nghĩ y lại nhanh tay nhanh chân như vậy. Nếu đánh mất tất cả mọi khiên Vũ Duy buông tay thì anh sẽ nhanh chóng cho hắn mất đi tất cả, để hắn đừng làm phiền Ngao Tuyết, đừng làm ảnh hưởng tới tâm trạng của cô nữa. Ngao Tuyết hơi im lặng nhìn anh, khễ cúi đầu không nói

“Ngao Tuyết... hiện giờ em đang lo lắng à” Lãnh Phong khễ hỏi, có chút mất mát.

“Em.... em không muốn hai người đầu đá nhau...”

Cô lí nhí nói. Thật sự làm khó cô lắm, cả hai người cô không muốn thấy họ đánh mất tất cả....

Đặc biệt là Vũ Duy... thà rằng cô ở cạnh Lãnh Phong cũng có thể yên tâm Vũ Duy sống tốt, nếu anh mất tất cả...

Cô chưa bao giờ nghĩ tới điều đó cả. Với cô, nếu người mất tất cả là Lãnh Phong cô cũng không ngăn ngại, vẫn kiên trì ở bên anh. Nhưng Vũ Duy...

Cô thật sự không thể thấy Vũ Duy mất đi tất cả được.

Cô khễ ngẩng đầu, ánh mắt như cầu khẩn Lãnh Phong

“Phong... Tạm thời giao việc đó cho em đi... Đừng làm gì cả.... Em sẽ tới gặp Vũ Duy...”

“Gặp rồi em định làm gì, có khiến hắn ngừng tay, buông tha cho em không?”

Anh sắc bén hỏi, Nếu để Ngao Tuyết gặp Vũ Duy.. chỉ e càng khiến cô khó xử thôi. Có những việc chỉ đàn ông với nhau mới có thể tự giải quyết. Cô xen vào cũng chẳng được.

Cô cắn môi, cam chịu trước câu hỏi của Lãnh Phong. ....

Cuối cùng vẫn là lắc đầu, Ngao Tuyết cố chấp nói

“ Dù sao em cũng sẽ đi gặp Vũ Duy thử thuyết phục anh ta dừng tay lại”

Lãnh Phong tức giận thật sự, cả người anh toát ra cỗ lãnh đạm giận dữ tới đáng sợ, khiến Ngao Tuyết sợ hãi lui lại vào bước nhưng không thoát được cánh tay anh vươn tới, thành công đem cô áp lại gần mình.

“ Ngao Tuyết xin lỗi, lần này không thể nghe theo em được”

Vừa nói, vừa kéo tay cô rời đi.

“ Phong anh muốn làm gì, bỏ em ra” Cô nói theo

“ Dù em có giận anh anh cũng không để em đi gặp Vũ Duy. ....” Lãnh Phong nói

“ Ngao Tuyết em phải hiểu, có một số chuyện bắt buộc anh và Vũ Duy phải làm mới có thể cam tâm tình nguyện buông em ra. Nếu Vũ Duy mất tất cả, em sẽ được sống bình yên. Chuyện gì cũng không thể né tránh được đâu, chẳng qua là chưa tới lúc thôi. Hiện giờ... là đúng lúc rồi”

Nói xong anh cũng đã đưa được Ngao Tuyết vào phòng, khóa trái lại.

“ Ngao Tuyết tạm thời 1 tuần nay em đừng đi đâu, ở yên trong nhà cho anh.”

Hai tay anh đặt lên bờ vai cô, giọng rất trầm áp kiên quyết

“ Ngao Tuyết, anh yêu em. Nhưng anh không thể để kẻ như Vũ Duy ở quanh quẩn cạnh em được. 5 năm trước, nếu không phải hắn dở trò, thì anh cũng không mất tích, bị mất trí nhớ. 5 năm trước, nếu không phải Vũ Duy anh và em cũng sẽ không chia cắt 5 năm như vậy. Ngao Tuyết chuyện của anh và Vũ Duy không thể dừng lại. Em hiểu chứ”

“ Anh nói... tại Vũ Duy... anh mới mất... mất tích”

Ngao Tuyết lắp bắp hỏi lại, không giấu nổi kinh hoàng trong ánh mắt.

Lãnh Phong khẽ gật đầu.

Chân cô bần rần, run rẩy toàn thân khí lực tan biến, vô lực nằm trong lòng Lãnh Phong.

Chuyện này quá bất ngờ, kinh hoàng, cô thật sự không bao giờ nghĩ, Vũ Duy từ lúc đó đã ra tay hãm hại Lãnh Phong rồi. Không còn là chuyện riêng tư của cô nữa. Chuyện đó cũng là của Lãnh Phong.

Nhưng cô không muốn thấy Vũ Duy. .... Và Lãnh Phong...

Cô rút cuộc nên làm cái gì bây giờ.?

Ai có thể nói cho Lâm Ngao Tuyết cô biết, cô nên làm điều gì cho đúng đây.

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Yêu cầu

Lâm Ngao Tuyết cuối cùng vẫn quyết định tới gặp Vũ Duy.

Cô biết, cô sẽ làm Lãnh Phong đau khổ, nhưng bản thân cô không thể bỏ mặc Vũ Duy được. Ít nhất cô cũng không muốn hai người đối đầu với nhau như vậy, ít ra cô cũng muốn thử ngăn nó lại, để bản thân không phải hối hận vì chưa từng cố gắng.

Đó cũng là lần thứ hai, Lâm Ngao Tuyết trở lại Tuyết hiên.

Cô đứng ở cửa rất lâu, rất lâu. Rất nhiều năm trước chuyện này cũng từng xảy ra, cô tới tìm Vũ Duy, nhưng khi đó là bị bắt buộc tới, còn lần này, là tự

nguyện tới tìm.

Hôm nay là một ngày mưa phùn, bầu trời âm đạm và xám xịt. Một mùa đông với cái lạnh khác nghiệt hơn mọi năm.

Đợi mãi, cô cũng có thể gặp được Vũ Duy.

Chiếc xe của Vũ Duy từ từ xuất hiện rồi dừng lại. Ngồi trên xe anh đã nhìn thấy Ngao Tuyết, cũng không có bất ngờ. Với cá tính của cô, chuyện gì cũng muốn tốt đẹp nhất dành cho tất cả mọi người, chuyện gì cũng hướng tới giải quyết trong hòa bình, thì cô sẽ tới tìm anh.

Đôi mắt Ngao Tuyết dừng lại ở chiếc xe ấy, trong lòng thoáng bối rối, không biết nên nói gì với Vũ Duy.

Anh bước xuống xe, cô có vẻ gầy đi, đặc biệt là đứng trong thời tiết lạnh như vậy, anh nhìn thấy rõ bờ vai cô run rẩy. Lẽ ra cô không nên bắt chiếc anh như vậy.

Vũ Duy tiến lại gần, điềm đạm hỏi

“Tới đây làm gì?”

Cô cup mắt, khẽ cắn môi, rõ ràng là đứng như những gì cô muốn nhưng sao lại thấy ảm ức.

“Có chuyện em muốn hỏi...” Cô trả lời.

Vũ Duy nâng cằm Ngao Tuyết để cô nhìn mình, anh cười nhạt

“Như thế này không phải em muốn sao, sao lại như có người bắt nạt em vậy?”

Lâm Ngao Tuyết có chút hít thở không thông, cô biết đây là tốt, nhưng sâu trong lòng cô không thể thừa nhận có tư vị khổ sở. Thở dài một hơi, cô cũng lấy lại bình tĩnh. Nhẹ nhàng gạt tay Vũ Duy, bình thản hỏi

“L gặp chuyện... Là anh làm phải không?”

Anh khẽ nheo mày, cũng không thừa nhận, chính là xoay người mở cửa.

“Vào nhà rồi nói”

Nói cho cùng, là không đành lòng để cô ở ngoài này chịu lạnh, cũng không đành lòng nhìn cái bộ dáng không có chuyện gì to lớn xảy ra cả của cô.

Vũ Duy đặt lên bàn ly sữa nóng cho Ngao Tuyết, thái độ vẫn là lạnh nhạt

“Uống đi”

Bản thân anh tiến tới tủ, lấy cho mình một ly rượu vang, cũng không có ý định trả lời câu hỏi của Ngao Tuyết.

Cô nhìn bóng lưng anh, nhấp ngụm sữa, cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Vũ Duy....”

“Chuyện gì?”

“Dừng lại đi”

Anh xoay lại nhìn cô, đôi mắt hoa đào khẽ nheo lại

“Dừng lại cái gì?”

Cô đặt ly sữa xuống bàn, tiến tới trước mặt anh

“Chuyện của L chắc chắn có liên quan tới anh.”

“Liên quan tới anh, thì sao?”

“Tại sao làm vậy?” Cô nắm chặt bàn tay. Thật sự cô muốn hỏi tại sao Vũ Duy không chịu buông tay, nhưng thái độ này của anh, khiến cô không dám, cô không muốn nghĩ linh tinh rồi nói, nếu không phải thì chính cô là tự mình đa tình.

“Không có lý do, chính là L là tập đoàn lớn, nếu có thể thâm tóm cũng tốt chứ sao?”

Vũ Duy cười sáng lạn, vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh đạm, dù cho nụ cười có tươi sáng thế nào nhưng vẫn có chút lạnh lẽo. Khiến Lâm Ngao Tuyết không quen thuộc cùng khó chịu.

“Chỉ vậy thôi sao? Không có lý do gì khác chứ?”

“Nếu có lý do khác, em nghĩ là gì?” Anh khoanh tay nhìn cô tựa tiếu phi tiếu.

“Liên quan tới em không?” Cô hỏi.

“Ngạo Tuyết... em nghĩ em có thể khiến tôi làm như vậy sao? Hình như em đã đánh giá quá cao bản thân mình rồi. Phụ nữ đã có con như em, có gì đáng để tôi làm như vậy”

Anh cay nghiệt nói.

Lâm Ngạo Tuyết thấy sống mũi cay xè, trong lòng như có tảng đá đè nặng xuống, không sao thấy thoải mái được.

Cô xoay người tiến tới bên cửa sổ, khẽ một giọt nước mắt chảy ra, dù cô biết là không nên, chẳng có gì đáng tủi thân ở đây cả, nếu cô khóc, thật sự là rất trơ trẽn, không có liêm sỉ...

Tự bản thân cô còn thấy như vậy huống chi là người khác.

“Em biết là không nên khi nói như thế này, nhưng nể tình em anh có thể dừng lại được không?... Em cầu xin anh...”

“Anh là kẻ làm kinh doanh... Điều gì có lợi cho anh thì anh làm, em có thể mang lợi lộc gì cho anh...”

Vũ Duy nói, mắt vẫn đắm đắm nhìn vào bóng lưng Ngạo Tuyết...

“Anh muốn gì?”

“Anh không thiếu tiền, không thiếu nhà, không thiếu xe cũng chẳng thiếu cái gì cả... Em còn cái gì có thể cho anh sao?”

“Vũ Duy... Nói thẳng ra đi” Cô vẫn nhìn ra ngoài kia, Tuyết hiện chẳng thay đổi mấy. Mọi vật vẫn còn nguyên, kể cả chiếc đàn ngoài kia... Vẫn có người lau dọn hàng ngày cho nó, trông vẫn còn mới.

“Lâm Ngạo Tuyết, kẻ nên thành thật là em. Em hiểu anh muốn nói gì mà”

Vừa nói Vũ Duy đã tiến tới gần Ngạo Tuyết, bàn tay đặt lên vai Ngạo Tuyết rồi trượt một đường dài sau lưng cô rồi vòng qua eo siết lấy Ngạo Tuyết.

“Làm cho anh vui vẻ... anh sẽ thử nghĩ lại”

Rất giống, thật sự là giống như 5 năm trước, anh luôn trói buộc ép buộc cô làm theo ý mình...

“Nếu Lãnh Phong mất tất cả, em cũng không rời bỏ anh ấy”

Vũ Duy khựng lại, khẽ cười

“Nếu Lãnh Phong không còn gì. Em sẽ không thể thoát khỏi bàn tay anh đâu. Lâm Ngạo Tuyết, anh là người như thế nào, em cũng biết khá rõ. Anh đã nói không buông là sẽ phải giành cho bằng được. Em nghĩ muốn thoát khỏi anh, anh tuyệt đối không buông ra cho tới khi anh chết hoặc không còn gì cả...”

Cô thoát khỏi vòng tay anh.

“Vũ Duy, em không thể ở cạnh anh. Cho dù có chuyện gì xảy ra người em yêu là Lãnh Phong... Em cũng đã có con rồi. Không thể và không được”

Vũ Duy tức giận ép sát Ngạo Tuyết vào cửa sổ. Ánh mắt âm trầm.

“Nói cho em biết, em không muốn cũng không được, dù phải làm thế nào, trả giá lớn như thế nào, cho dù có hủy diệt tay Lãnh Phong và hai đứa nhỏ đó, anh cũng sẽ đưa em về bên anh”

“Em không yêu anh, mãi mãi không thể yêu. Vì thế em chỉ cầu xin anh để em và gia đình em được yên. Anh muốn em làm gì cũng được, chỉ cần để mọi người được yên.”

“Làm gì cũng được phải không?”

“Đúng vậy...” Cô không kịp suy nghĩ gật đầu.

“Lên giường với anh, chiều chuộng anh, làm cho anh vui”

Lâm Ngạo Tuyết im bật. Cô vốn biết là không có gì tốt đẹp được, chỉ là do bản thân đã hi vọng có thể khiến Vũ Duy dừng tay...

“Lâm Ngao Tuyết, không phải 5 năm trước, em cũng đã rất quen thuộc việc này rồi sao?”

“Rốt cuộc việc anh đối phó Lãnh Phong là vì em đúng không?”

“Biết vậy rồi còn tới tìm anh làm gì? Nếu chỉ là muốn biết việc này có liên quan tới anh hay không thì giờ em có câu trả lời rồi đấy”

Ngao Tuyết khẽ nắm lấy hai cánh tay Vũ Duy, cô thật sự chân thành nói

“Vũ Duy nếu thật sự là vì em, anh hãy dừng lại đi, em không muốn cả hai người đầu đá lẫn nhau. ... Thật sự không muốn. ...”

“Anh nói rồi, nếu em khiến anh vui vẻ, anh sẽ dừng lại”

Cô khẽ thờ dài cúi đầu, hồi lâu mới lên tiếng

“Vũ Duy. ...”

“Chuyện gì?”

“Anh yêu em thật sao? Yêu em mà khiến em đau khổ, yêu em mà bắt ép em như vậy sao? Anh yêu em thật sao? Hay anh chỉ coi em như một món đồ chơi của anh, không có được thì tiếc nuối nhưng nếu có được rồi anh sẽ mau chóng vứt bỏ em như rất nhiều người phụ nữ ở cạnh anh. Anh yêu em sao? Hay anh chỉ yêu thân xác này thôi. Em chẳng có cái gì cho anh ngoài việc trên giường đúng không. ... Nếu chơi chán em anh sẽ...”

Ban đầu cô còn nhỏ nhẹ nói, nhưng càng nói càng gay gắt, càng nói càng thể hiện rõ lòng mình. ... Nhưng cô lại không thấy được ánh mắt Vũ Duy tối đen lại, tức giận

Chát!!!!

Một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt Ngao Tuyết, nó mang theo lực đạo khiến cả người cô ngã dài trên mặt đất.

Vũ Duy tức giận lên tiếng

“Lâm Ngao Tuyết, ai cũng có thể nói như vậy, muốn nói gì thì nói anh mặc kệ, nhưng em thì không được. Anh yêu hay không, em là người biết rõ ràng. ... Em có thể tàn nhẫn nói như vậy đúng không? Anh không yêu em, nếu anh không yêu em, em đã chết từ lâu rồi, nếu anh không yêu em, em còn có thể đứng trước mặt anh muốn nói gì thì nói không? Anh yêu em hay không em lẽ nào không biết. Hay em muốn nghe anh nói anh không yêu em. Anh không yêu em, anh không yêu em, em vừa lòng chưa”

Cái tát này thật sự rất đau rất. Cô thấy xây xẩm mặt mày, dù sao Ngao Tuyết yếu mềm đâu có thể chịu được cái tát dùng đầy lực này của anh. Từ khoe miệng, máu rỉ ra. ...

Mà Vũ Duy sau khi phát giận xong, cũng đứng ngây tại chỗ. ... Anh không nghĩ được mình có thể đánh Ngao Tuyết. ...

Bàn tay cứng ngắc lại vẫn lơ lửng trong không trung.

Từng lời nói của Vũ Duy đâm vào lòng Ngao Tuyết. Không rõ cái tát đau hay lòng cô đau, nước mắt không kìm lại mà chảy ra. Nước mắt vô thức mà rơi, càng lau lại càng rơi không sao ngừng lại được.

Cuối cùng Lâm Ngao Tuyết òa khóc.

Vũ Duy thấy vậy anh vội lại đỡ cô, chân tay luống cuống

“Ngao Tuyết... anh ... anh không có ý... Xin lỗi...”

“Anh đánh em. ...” Cô nức nở

Cô cúi đầu, nắm bàn tay đập vào ngực Vũ Duy, vừa nói vừa khóc

“Anh đánh em. ... anh dám đánh em. ... Đau quá...”

“Anh xin lỗi”

“Anh là kẻ tồi tệ, xấu xa...” Cô nức nở, không chịu ngừng khóc.

Vũ Duy vươn tay ôm cô vào lòng, dỗ dành

“Ừ lỗi của anh, anh là kẻ xấu xa đáng chết. ... Dừng khóc nữa”

Nhưng là Vũ Duy càng dỗ, Ngao Tuyết khóc càng lúc càng hăng. Cô úp mặt vào ngực anh, nước mắt thấm ướt cả áo.

“Vũ Duy... anh dọa em phải không... Em sợ rồi... anh đừng nằm như vậy, mau tỉnh lại....”

“Vũ Duy...em xin anh... Tỉnh lại đi”

Lãnh Phong đau lòng, anh nắm lấy hai vai của Ngao Tuyết, mong cô có thể đối mặt với sự thật

“Ngao Tuyết.... nghe anh... Vũ Duy thật sự đi rồi....”

Ngao Tuyết im lặng, cô nhìn Lãnh Phong rồi lại cúi xuống nhìn Vũ Duy đang nằm trong lòng mình. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt lấy gương mặt Vũ Duy....

Lòng chết lặng đi

Nỗi đau lớn này quá sức chịu đựng của cô.

Vũ Duy là ai?

Là người đã từng khiến cô đau khổ

Là người đã chia rẽ cô và người cô yêu

Là người cô đã dùng mọi cách để rời xa trốn tránh.

Và là người cô yêu nhất.

Nếu cô không đối xử tàn nhẫn với anh...

Nếu cô ích kỉ một chút, lựa chọn hạnh phúc của mình....

Nếu cô ở bên anh....

Vì cô nên Vũ Duy mới chết.

Chính cô đã giết Vũ Duy...

Từ khóe mi,nước mắt khẽ chảy xuống. Cô nhắm mắt lại...

Vũ Duy thật sự đã chết rồi...

Lâm Ngao Tuyết thà nghĩ rằng Vũ Duy đang sống tự do tự tại ở đâu đó... cô nghĩ anh vẫn sống tốt, vẫn ổn lúc đó cô cũng sẽ an tâm sống thật vui vẻ...

Nhưng bây giờ... Anh chết rồi...

Còn là vì cứu cô nữa...

Trên đời này không có nếu như...

Vũ Duy...

...

Lãnh Phong thấy cô im lặng, anh biết cô đã bình tâm lại, cô chính là nhất thời xúc động, anh biết cô là người mạnh mẽ. Nhưng sự việc này, nỗi đau này sẽ theo cô tới suốt cuộc đời. Anh khẽ ôm cô vào lòng

“Ngao Tuyết.... còn có anh...”

Cho dù cô không yêu anh, trong lòng cô có Vũ Duy, anh cũng nguyện chân thành, kiên nhẫn chờ đợi... Anh vẫn sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho cô.

Vũ Duy đã giao cô lại cho anh, anh sẽ không phụ sự ủy thác của Vũ Duy...

Cô tựa vào lòng Lãnh Phong, lặng lẽ rơi nước mắt.

- Hết -

Bạn đang đọc truyện *Một Lần Nữa Anh Lại Được Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

